

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A full-page photograph of a man with dark hair and a beard, wearing a white button-down shirt. He is looking slightly to the left of the camera. In the background, there is a modern house with solar panels on the roof and trees. The text 'just like that' is overlaid on the image.

just
like
that

LENA HENDRIX

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

just like that

LENA HENDRIX

KRALLAR KİTAP

4

Copyright © 2025 by Lena Hendrix

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (YZ) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın üretken YZ eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına tüm lisans haklarını saklı tutar.

Bu, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan oluşturulmuş bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Geliştirme editörlüğü: Paula Dawn, Lilypad Lit

Metin düzenleme: James Gallagher, Evident Ink

Düzeltilme: Julia Griffis, The Romance Bibliophile

Model kapak tasarımı: Echo Grayce, WildHeart Graphics

Model kapak fotoğrafı: Ren Saliba

Kapak Modeli: Philippe Leblond

Gizli kapak tasarımı: Sarah Hansen, OkayCreations

JP King'in gizli, pis bir ağız sakladığına yemin eden her okuyucu için ... haklıydınız.

LET'S CONNECT

Bültenime kaydolduğunuzda, yeni çıkan kitaplar, kitap haberleri, çekilişler ve yeni kitap nerileri ile güncel kalacaksınız! Size spam yapmayacağıma ve yalnızca paylaşacak eğlenceli ve heyecan verici bir şeyim olduğunda e-posta gndereceğime söz veriyorum!

Ayrıca, kaydolduğunuzda, Choosing You (ok ateşli bir Chikalu Falls romanı) kitabının ÜCRETSİZ bir kopyasına da sahip olacaksınız!

www.lenahendrix.com adresindeki web sitemden kaydolun.

AUTHOR'S NOTE

Just Like That, Kralları gerçekten çok zorlayacak. Bu kitap yumurtalık kanseri, kardeş kaybı, ebeveyn ölümü ve sürpriz/isteksiz vasilik konularını içermektedir. Her eyalet farklı olsa da, Teddy'nin ebeveynlik durumunun doğruluğunun özenle ele alındığından emin olmak için bir duyarlılık okuyucusu kullanılmıştır.

Bu tetikleyicilerin çok fazla olup olmadığına karar verirken lütfen kendinize karşı nazik olun.

JP'nin kitabı ayrıca altın kalpli, huysuz, düşünceli bir kötü adamla açık kapı seks sahneleri içeriyor. Ayrıca prezervatifleri o kadar da umursamıyor (ve kurgusal olduğunda, bu benim gözümde gerçek bir kazançtır). Kemerlerinizi bağlayın bebeğim, JP sizi hayatınızın yolculuğuna çıkarmak üzere.

CONTENTS

[Bu Kitap Hakkında](#)

1. [Hazel](#)
2. [JP](#)
3. [Hazel](#)
4. [JP](#)
5. [Hazel](#)
6. [JP](#)
7. [Hazel](#)
8. [JP](#)
9. [Hazel](#)
10. [JP](#)
11. [JP](#)
12. [Hazel](#)
13. [Hazel](#)
14. [JP](#)
15. [Hazel](#)
16. [Hazel](#)
17. [JP](#)
18. [Hazel](#)
19. [JP](#)
20. [Hazel](#)
21. [JP](#)
22. [Hazel](#)
23. [JP](#)
24. [Hazel](#)
25. [JP](#)
26. [Hazel](#)
27. [JP](#)
28. [Hazel](#)
29. [JP](#)
30. [Hazel](#)
31. [JP](#)

32. [Hazel](#)
33. [JP](#)
34. [Hazel](#)
35. [JP](#)
36. [Hazel](#)
37. [JP](#)
38. [Hazel](#)
39. [Hazel](#)
40. [JP](#)
41. [Hazel](#)
42. [JP](#)
43. [JP](#)
44. [JP](#)

[Sonsöz](#)

[Just Say Yes 'a Kısa Bir Bakış](#)
[Hendrix HeartthrobsTeşekkür](#)
[Yazar Hakkında Ayrıca](#)
yazan: [Lena Hendrix](#)

ABOUT THIS BOOK

Kız kardeşimin eski sevgilisi, inatçı bir pislik ve tamamen yasak bölge.

Bir adamı, varlığından bile haberdar olmadığı oğlunun velayetinden vazgeçirmek kolay olmalıydı. Sorun şu ki, JP King için hiçbir şey kolay değildir.

Kibar, huysuz milyarderlerin güçlü ellere ya da pis ağızlara sahip olmaması gerekir ve iğneleyici şakalaşmalarımızın bu kadar eğlenceli olacağını hiç beklemiyordum.

JP beni ayakkabısının kazıdığı bir şey olarak görüyor ama bu isteksiz bekar baba yeğenime baktığında, içinde saklamaya çalıştığı bir yumuşaklık var.

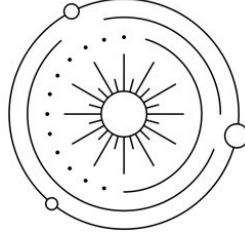
Huysuz ve gergin olabilir ama kontrollü ve cilalı dış görünüşünün altında bir şeyler kaynıyor. Elbette, ben vahşi ve umursamazım, ama gardiyan olarak birlikte olmaya zorlandığımızda, her şey değişiyor.

Soğuk ve hesaplı dış görünüşü, sessiz konuşmalar ve uzun bakışlar içinde eriyor. Ne kadar savaşırsak, o kadar sert düşeriz.

Ben dağınık, alışılmadık **ve onun özlediği her şeyim.** yaklaştıkça biz , azaldıkça biz

neden anlaşmazlığa düştüğümüzü anlamıyorum.
. Ta ki hayatlarımız bir **anda** alt üst olana kadar.

BİR

HAZEL

ÇOCUĞU KAYBETTİM.

Dört aydır ona bakıyordum ve lanet çocuğu kaybettim.

Daha önce hiç bir kasabanın kalabalık kaldırımlarını tararken boğazımı tırmalayan paniği yuttum. Yaz mevsimi azalıyordu ama görünüşe göre Batı Michigan bu durumdan haberdar değildi. Koltuk altlarım yapış yapıştı ve saçlarımın kalın telleri enseme yapıştı.

Düşün, düşün, düşün, düşün, .

Küçük, şirin bir kasabada yedi yaşında bir çocuk olsaydınız, nereye giderdiniz?

Kasabanın kendisi pitoreskti. Yolun yaklaşık yarım mil aşağısında, Michigan Gölü pırıl pırıl parlıyor, karayolu bu şirin küçük turistik kasabayı boydan boya kesiyordu. Anne ve babalara ait dükkânlar kenarları süslüyor, alışveriş yapanlar işyerlerine girip çıkıyordu ve vitrinlerde insanları alışveriş yapmak için içeri girmeye teşvik eden tabelalar ve sandviç panoları vardı.

Hızla hayatımın en kötü üçüncü gününe dönüşmeseydi, pastoral bir gün olabilirdi.

Gözlerim Outtatown, Michigan şehir merkezindeki ana caddeyi süsleyen vitrinlerde gezindi. Çabucak

Tek amacım yeğenimi bulmak olan kaldırımda ilerlerken kütüphaneyi, bakkalı ve nalbur dükkanını atladım. Karşıdan karşıya geçerken bana korna çalan bir arabaya dalgınca el salladım ve her bir vitrinin etrafında dolanan insan bedenlerinin arasından bakmaya devam ettim.

"Teddy?" diye seslendim. Onu aramak için her pencereye bakarken kalp atışlarım hızlandı.

Sırıtan bir iskelet ve elinde bir bira olan neon tabela beni duraksattı ama yalnız bir çocuğun yerel bir barda fark edilmeyeceğinden şüpheliydim. Yine de seslendim ve kaldırım boyunca uzanan beton saksılara baktım. "Teddy!"

Biraz ileride küçük bir fırın vardı ve tarçın ve şekerin tatlı kokusunun yeğenimi cezbedtiğini umarak büyük resim penceresini taradım.

Bunun ötesinde, dövme salonu pek olası bir seçim değildi. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

Evren, lütfen bana doğru göster.

Gözlerimi açtığımda güneşe karşı gözlerimi kısıtım ve kaldırımdan aşağıya baktım.

Oh, merhaba.

Dövme salonunun dışında iki adam vardı. Biri gülüyordu, ağır dövmeliydi ve görünüşe göre sohbete dalmıştı, ama diğeri ...

Diğeri ismarlama lacivert bir takım elbise giymişti. Saati güneş ışığında parlıyordu ve burnuna taktığı koyu renk güneş gözlüğü elmacık kemiklerini daha da belirginleştiriyordu. Sertçe yutkundum ve gözlerimi hızla kırdım.

Ne oluyor, Evren? Teddy'i bulmam gerek, öğle orgazmı değil.

Ofladım ve yakışıklı yabancıyı zihnimin en uzak köşelerine ittim.

Şehir merkezinin ötesine, Michigan Gölü'ne doğru baktım. Manzaralı kasabanın uzağında, bakışlarım bir iskelenin ucundaki deniz fenerine takıldığında midemde korku birikti.

Yüzmeyi bilmiyor.

"TEDDY!" Adını haykırırken korku çaresizlikle birleşti.

"Whoa, hey." Bir kadın ilerlememi durdurdu. Açık sarı saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve koyu kahverengi gözleri nazik ama endişeliydi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Gözlerim yaşardı. "Onu kaybettim. Gerçekten kaybettiğime inanamıyorum."

"Şşş. Tamam." Cebinden telefonunu çıkarıp ararken elini kaldırdı. Bana bakarak devam etti, "Bana detayları ver. İsim ve yaş. Ne giydiği hakkında bir fikrin var mı?" Ben istediği bilgileri hatırlamakta zorlanırken dikkati telefonun diğer ucuna çekildi. "Selam Amy, ben Sylvie. Burada çocuğunu kaybetmiş bir turist var. Detayları öğreniyorum."

Beynim karmakarışık olurken bana baktı. "Adı Teddy. Yedi yaşında. Bu boylarda." Elimi uzattım. "Siyah saçlı, mavimsi yeşil gözlü. Ekose bir gömlek giyiyordu - mavi ekose, küçük siyah bir papyon ve kot şort."

Kadının kaşları tarifim üzerine hafifçe kalktı ama omzunun üzerinden ve kalabalığın arasından yeğenimi aramaya devam ettim.

"Anladın mı? Evet. Papyonu fark etmek kolay olmalı. Şehir merkezine bakmaya başlayalım, ben de Mavi Kuşlar'a haber vereyim. Tamamdır. Teşekkürler." Sylvie telefonu kapattı ve ellerini kollarımın dışına koydu. "Sorun yok. Onu bulacağız. Polisi aradım, ilgileniyorlar. Outtatowner'da kaybolan ilk küçük çocuk o değil."

Arkamızdan, önlüğü unla kaplı kocaman bir adam fırından çıktı ve yanımdaki kadına doğru baktı. "Kayıp çocuk," dedi adama ve tarifimi aktardı.

Telefonu kulağına götürürken "Hallediyorum," diye seslendi.

"Bu fırının sahibi, Huck. Görünüşe göre telefon ağacı devreye girmiş." Ona bilerek başını sallayan başka bir dükkân sahibine gülümsedi.

Yanımda Sylvie yanımdan geçen birine seslendi. "Affedersiniz. Merhaba. Teddy adında yedi yaşında bir çocuğu arıyoruz. Ekose gömlekli ve papyonlu. Lütfen ona göz kulak olun." Kaldırımda yürüdü, sonra durup bana baktı ve Teddy'nin kayıp olduğunu çevredekilere yüksek sesle duyururken benim de onu takip etmemi işaret etti. "Teddy adında yedi yaşında bir çocuğu arıyoruz. Ekose gömlekli ve papyonlu."

Kaldırımda aceleyle ilerledik ve giderek daha fazla insanın vitrinlerinden çıkmasını, dükkanlarını geçici olarak kapatıp kaldırımda bize katılmalarını, her yöne doğru yürümelerini ve Teddy'yi aramalarını hayretle izledim. Biz kaldırımdan aşağıya ve uzaktaki göl kıyısına doğru ilerlerken kayıp çocukla ilgili mırıltılar kasabada dalgalanıyordu.

Sylvie sanki kafamdan geçen rahatsız edici düşünceleri anlamış gibi kolumu okşadı. "Merak etme. Yapacağımız ilk şeylerden biri sahildeki cankurtaranları aramak olacak. Onlar da onu aramak için alarma geçeceklerdir."

Sertçe yutkundum. Duygularımla tıkanmış bir şekilde "Teşekkür ederim" diye ciyaklarken boğazım düğümlendi.

Yanımdaki güzel sarışın kendinden emin adımlarla kaldırımda yürüyor, beni dinleyecek ve yardım edecek herkese sesleniyordu. Telefonu çaldığında kalbim yerinden fırladı. "Hey, Whip, ne haber?" Yüzü aydınlandı ve bana baktı. "Onu yakalamışlar."

Ciğerlerim çöktü ve eğildim, ellerimi dizlerime dayadım ve nefes almaya çalıştım.

"Oh, bu harika bir haber," diye devam etti Sylvie. "Onu getirebilirim. Yakında görüşürüz." Kadın kolunu benimkine doladı ve kalkmama yardım etti. "Tamam anne. Görünüşe göre Teddy itfaiye istasyonunda. Gidip onu alalım."

Bana anne demesi kalbimi yerinden oynattı. Sertçe yutkundum. "Ben aslında onun teyzesiyim."

"Tamam." Omuz silkti ve yürümeye devam ederken gülümsedi.

"O iyi mi?" Alt dudağım titredi ve duygularımı geri yutmadan önce neredeyse tekrar kaybediyordum.

Sylvie gülümsedi. "Görünüşe göre itfaiyeyi şimdiden parmağında oynatıyor."

Bir köşeyi döndük ve uzaktan sevimli bir küçük kasaba itfaiye istasyonu göründü. Parlak kırmızı kamyonlar dışarıda sıralanmıştı ve büyük bölme kapılarından biri açıktı. Kaldırımlarda olgun ağaçlar sıralanmıştı ve gölden hafif bir esinti geliyordu. Kıyı havasını ciğerlerime çektim ve çılgınca duygularımı dizginlemeye çalıştım.

"Kaypak küçük bir enayi, ha?" Sylvie sordu. Sesinde yargılama yoktu, sadece şefkat ve annelik bilinci vardı.

Sırıttım ve burnumdan alaycı bir kahkaha yükseldi. "Hiçbir fikrin yok."

Her zaman bir gezgin olmuşumdur. Sanırım Teddy ve ben bu konuda birbirimize benziyorduk. Aslında, kız kardeşim öldüğünden beri yeğenimi gerçekten tanımaya başlamıştım. Tüm hayatım boyunca seyahat etmeyi arzulamıştım; yeni bir iş, yeni bir şehir. Bir yerde misafirliğim sona erdiğinde, toparlanır ve tek bir pişmanlık duymadan haritada başka bir nokta seçerdim.

Belki tek bir pişmanlık.

Kız kardeşimi özlemiştim. Düşüncelerim yaşadığım okuldaki dolabın arkasında duran güzel vazoya kaydı. Olive her zaman her durumda ne yapacağını bilirdi ve ben onun külleriyle ne yapacağımı bile bilmiyordum.

Teddy doğduğunda onu ziyaret etmek için Chicago'ya geri döndüm ama sonra tekrar gittim. Video üzerinden sohbet ettik ama bekar bir anne olarak hayat onun için çok yoğundu. Doğumundan bu yana geçen yedi yıl içinde onu sadece birkaç kez ziyaret ettim. Teddy, Olive'in tüm dünyası haline gelmişken ben kendi maceralarımı buluyordum.

Göğsüm sıkışmıştı. Onun için nasıl yeterince iyi olabilirdim ki?

"Başka çocuklarınız var mı?" Sylvie biz yürürken sordu.

Bu fikre güldüm. Çocukları severdim, sadece hep onlardan biri olacağımı düşünürdüm. "Sadece o ama aslında benim yeğenim. Annesi, yani kız kardeşim, birkaç ay önce öldü."

"Ah." Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Bunu duyduğuma çok üzuldüm."

İtfaiye istasyonuna doğru yürürken bir taşı tekmeledim.

Yanımdaki kadın yabancıydı ama kendimi ona açılırken buldum. Bana biraz kız kardeşimi hatırlatan sakın ve misafirperver bir yapısı vardı.

Güçlü ve dirençli.

"İkimiz de özgür ruhlu insanlardık. Olive her zaman entrikalar çevirir, herkesten bir adım önde olurdu. Bir keresinde kasabamızdaki yemek yarışmasına dükkandan aldığı bir turtayla katılmıştı çünkü ödül iki bin dolardı. Kazandığında, adını ve resmini bir plakete koydular ve o plaketin önünden her geçişimizde güldü."

Bir zamanlar bu hikayeyi komik ve sevimli bulmuştum, ancak kendim yüksek sesle anlatırken, biraz düz düştü ve Olive'in bir pislik gibi görünmesine neden oldu.

Sertçe yutkundum ve geri adım attım. "Herkesi ve her şeyi etkileyebilirdi."

Sylvie mırıldandı.

Yürürken kendimi gergin bir şekilde gevezelik ederken buldum. "Olive yirmi bir yaşında hamile olduğunu öğrendiğinde korkmadı bile. Çok heyecanlanmıştı. Her şeyin yolunda gideceğini biliyor gibiydi. Buna imrenirdim."

"Benim küçük kız kardeşim de biraz öyle," dedi Sylvie. "Her zaman kendinden çok emindir."

Kibarca gülümsedim ve kız kardeşimin düşünceleri beynime hücum ederken arkadaşça bir sessizlik içinde yürümeye devam ettik.

Küçük kız kardeşi olarak, Olive için dehşete düşmüştüm - hayatının neredeyse sona erdiğine ikna olmuştum. Bir dizi hastalığı vardı.

eski erkek arkadaşları vardı ama hiçbirisiyle tanışmamıştık. Annem babasının kim olduğunu öğrenmek istediğinde, basitçe "Önemli değil. Bana bakılıyor ve bunu kendi başıma yapabilirim."

Olive güçlendi ve bekâr bir anne olarak hayatına başladı. İyi olduğundan emin olmak için gerçekten durup onu kontrol etmeye zaman ayırmadığımı bilmek kalbimi sızlattı. Kendimi sponsorluklarla ve heyecan verici bir maaş çekiyle dolu bir sosyal medya sayfasının gücüne kaptırmıştım. Sık sık aradım ama tatillerde ve doğum günlerinde eve nadiren geldim. Teddy beni ekrandaki bir yüz ve doğum günü kartının içine sıkıştırılmış birkaç fatura olarak tanıyordu.

Neden ona bakabileceğimi düşündü ki?

İtfaiye istasyonuna yaklaştığımızda Teddy'nin açık bölme kapısından kafasında sallanan bir itfaiyeci kaskıyla çıkışını izledim. Onun için çok büyük ve ağırdı, bu yüzden boynu eğildi ve küçük eli onu sabitlemek için yukarı kalktı.

Arkasında siyah botlar, lacivert taktik pantolonlar ve sol göğüs cebinin üzerinde OFD işlemeli tişörtler küçük bir itfaiyeci grubu vardı.

Doğruca Teddy'ye doğru koştum ve önünde diz çöktüm. "İşte buradasın!" Baş kaskın ağırlığıyla mücadele ederken onu kucakladım. "Kafamı kaldırdım ve sen yoktun! Ödümü kopardın!"

Teddy, "Bunu benim yanımda söylememen gerekiyor," diye azarladı. Gülmekten kendimi alamadım ve bir kez daha sarılmak için onu kendime çektim.

"Üzgünüm evlat. Bunun üzerinde çalışıyorum." Onun çarpıcı mavi-yeşil gözlerine baktım, içim rahatlarken duygularım yüzüyordu. "Beni gerçekten korkuttun."

Yüz hatları düştü ve gözlerini kaçırdı. "Özür dilerim. Ben sadece gerçekten, gerçekten-"

"Bu adam sana mı ait?" diye seslendi Teddy'nin omzunun üzerinden bir ses.

Kafamı kaldırdığımda geniş bir sırtışı ve şakacı gözleri olan bir itfaiyeci gördüm.

Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Evet, çok teşekkür ederim. Bir saniyeliğine kafamı çevirdim ve o gitmişti."

"Ben Lee Sullivan. Sorun yok. Alarmı telsizden duyduk ve hepimiz gözlerimizi dört açtık. Görünüşe göre bu küçük adam bir görevdeymiş." Lee Teddy'nin kaskının üst kısmına dokundu ve yeğenimin yanakları pembeleşerek sııttı.

Başka bir itfaiyeci Sylvie'ye yaklaştı. Kolumu Teddy'ye doladım ve onu yanıma yatırdım. Tekrar kaçmayacağına güvenmiyordum ve hâlâ endişeden sersemlemiştim.

Sesleri kısıktı ama Sylvie ve adam kulak misafiri olacak kadar yakındılar.

"Sanırım bunun için burada kalmak isteyeceksin," diye fısıldadı. "JP'yi aramam gerekti, yolda geliyor."

Onun adını yüksek sesle duymak tüylerimi diken diken etti. JP King.

Bulmak için yola çıktığımız adam oydu, ama henüz onunla yüzleşmeye hazır değildim - kız kardeşimin mektubunda anlattıklarından sonra değil.

Teddy'nin onu istemesinin gerçek nedenini kimsenin öğrenmemiş olmasını umarak midem bulandı.

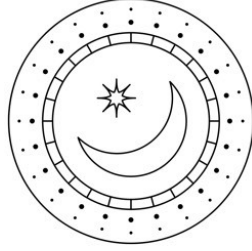
"JP MI?" Sylvie itfaiyeciye bakarken alay etti. "Onu neden aradın ki?"

Adam eğildi ama sesindeki inançsızlığı ve endişeyi hâlâ fark edebiliyordum. "Şunu dinle, çocuk JP'nin babası olduğunu söyledi."

Yüzüm kızardı.

Oh, lanet olsun.

İKİ

JP

OTUZ DAKIKA ÖNCE...

Şehir merkezindeki küçük ofisime doğru verimli bir şekilde ilerlerken ayakkabılarım kaldırımda takırdıyordu. Kaldırımlar, Outtatowner'da hala turizm sezonu olarak kabul edilmesine rağmen Ağustos ortası için alışılmadık derecede kalabalıktı. İnsanlar etrafta dolanıyor, görünüşe göre bir şeyler arıyorlardı. Hepsi bu durumla meşgul görünüyordu ama durup küçük kasabamda ne gibi yeni bir dram yaşandığını soracak vaktim yoktu.

Ayrıca, umurumda değildi.

Hayatım, bir skandal karşısında milyar dolarlık bir şirketi yönetmenin stresini taşımakla zaten çok doluydu. Tüm haberlere konu olmuştu ve köpekbalıkları kana susamıştı. Babam bizi rezil etmişti ve ben de bunu düzeltmekle görevlendirilmiştim.

Dövme dükkânının dışında, kardeşim Royal ben yaklaştığımda kaldırımları tarıyordu.

Selamlamak için elini uzattı. "JP."

Başımı salladım ve elini tuttum.

"Royal."

Şehir merkezindeki dükkânlara girip çıkan turistleri izlerken nefesimi verdim ve gözlerimi güneşe karşı kısarak baktım. "Bu lanet şehir ..."

Burada sıkışıp kalmamam gerekiyordu.

King Equities kendi başarılı imparatorluğumun fırlatma rampası olmalıydı, tüm kariyerimi mahvetme potansiyeline sahip aile şirketi değil - itibarımdan bahsetmiyorum bile Eğer dikkatli olmazsam, babamın eylemleri tüm hayatımı tuğla tuğla yıkacaktı.

"Bunu yapabilirsin, biliyorsun," dedi Royal sonunda. Ne demek istediğinden emin olamayarak şöyle bir baktım. "Buradan gidebilirsin," diye açıkladı. "Kendine yeni bir isim yapabileceğin büyük bir şehirde yeniden başla."

Yavaşça başımı salladım, ayakkaşılarıma baktım ve tam olarak bunu yapmayı hayal ederek geçirdiğim uzun saatleri açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Yapabilirim." Tek yapabildiğim omuz silkmek oldu. "Yapabilirim."

Babamın suçlandığı şey karşısında yaşadığım şok ve inançsızlık kasabada bir yangın gibi yayılmıştı. Biz çocukken annemizi öldürdüğünü neredeyse itiraf etmişti. Chicago'da ikinci bir aile olduğunu öğrenmişti ve babamı terk edip bizi de yanına almayı planlıyordu. Bunun yerine, onu bizden aldı ve biz tüm hayatımızı onun bizi terk ettiğine inanarak geçirdik.

Onu bu kadar uzun süre suçladığım hâlâ suçluluk duygusuyla boğuşuyordum. Çocuklarını kendisine tercih ettiği için onu öldürdüğünde, bizi de yanında götürmeye, onu geride bırakmaya ve bizi güvende tutmaya çalışıyordu.

Kasabadaki pek çok kişi ailemize desteklerini ifade etmek için kendi yollarından çıktılar. Diğerleri ise babamın olduğunu düşündükleri adamın yanında durdular ve onun cinayet işleyebileceğini reddettiler.

Annemize fahişe ve çapkın damgası vurdular - annem onu terk ettiğinde altı çocuk yetiştirdiği için babamın bir aziz olduğunu iddia ettiler.

cehennem hakkında hiçbir fikirleri yok.

Her şeyi arkamda bırakacak param ve gücüm vardı. Tek yapmam gereken kardeşlerimle olan ilişkiyi feda etmektir, böylece onlardan ve Kral isminin lanetinden kurtulacaktım.

Bunu yapacak cesareti kendimde bulamadım.

"Kimi kandırıyorum ki?" Royal'ın sesindeki hafif hüznü fark etmemesini umarak iç çektim. "Burada halledilmesi gereken çok fazla şey var. Sullivan'ları kontrol altında tutmana ben yardım etmeyeceğim de kim edecek?"

Royal kıkırdadı ve elini omzuma koydu. "Bunu takdir ediyorum. Biliyor musun, Wyatt'ın biraz rahatsız edilmesi gerektiğini düşünüyordum."

Küçük kasabamız, yüzyıllardır süregelen aile rekabetlerinin yetişkin erkeklerin birbirlerine şaka yapmalarına ve sebepsiz yere aptal gibi davranmalarına dönüştüğü gülünç bir yerdi. En azından hiçbirimizin hatırlayamadığı sebepler.

Hatta kız kardeşimiz Sylvie bir Sullivan'la evlenmiş ve ondan çocuk sahibi olmuştu.

Zorla gülümsedim ve başımı salladım. "Sen tam bir çocuksun."

Royal kolumu itti. "Hayır, sanırım iyiler."

Aslında, nefret etmemiz için yetiştirildiğimiz aile iyiden de öteydi. Geçtiğimiz üç hafta boyunca, annemizin ortadan kaybolmasının arkasında babamızın olduğunu ortaya çıkardıktan sonra Sullivan ailesi bizim arkamızda toplanmıştı. Hepimizi annemizin bizi çocukken terk ettiğine inandırmıştı ama biz gerçeği ortaya çıkarmıştık.

Onu bizden almıştı çünkü çocuklarını ondan daha çok sevmeyi seçmişti.

Birlikte Doğal Kaynaklar Bakanlığı'na Wabash Gölü'nün taranmasına izin verilmesi için dilekçe verdik. Ne bulabileceğimizi bilmiyorduk ama annemizin kalıntılarının orada olma ihtimali varsa bunu bilmek istiyorduk.

Sadece bir kez ve sonsuza dek arkamızda kalmasını istedim.

"Sullivans ve Kings birlikte çalışıyor." Başımı salladım. "Yine de garip, değil mi?"

Royal güldü. "Çok garip."

Göğsümün ortasındaki çekiştirme hissini örtmek için kollarımı kavuşturdum. Bir yanımda huzursuzdu, işe dönmek ve bir şeyler yapmak istiyordu. Diğer parçam ise

Göğsümde bir kalbi barındırması gereken boşluğun farkında olan bu adam beni en azından ağabeyimle bağlantı kurmaya çalışmam konusunda uyardı.

Ben o adam değildim.

"Bilemiyorum. Belki de buralarda biraz değişiklik iyi bir şeydir. Değişimden bahsetmişken..." Saatimi kontrol ettim, konuşmamızın şimdiden çok uzun sürmesinden rahatsız olmuştum. "Veda'yı bir süre daha yanında tutmayı mı planlıyorsun?"

Royal başarısız bir şekilde sırtışını bastırmaya çalıştı. Bu adam kadını için çok kötüydü. Veda ve ben Chicago'da samimi iş bağlantıları kurmuştuk ve babamın iş anlaşmalarını araştırmama yardım etmesi için onu şehre getirmiştik.

Royal'in onun kalbine girmesi uzun sürmemiştir.

Tipik.

"Düşünüyorum. Neden?" diye sordu.

Gerçekleri ortaya koydum. "O çok zeki. Ve çok da çalışkan. Onu tam zamanlı olarak ekibe katmak istiyorum ama yeni çalışanımın kalbini kırmanı ve planlarımı bozmanı istemiyorum."

Royal'in yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü. "Eğer elde edersem, o benim karım olacak ve sen de öngörülebilir bir gelecek için onunla sıkışıp kalacaksın."

Ben de memnun bir şekilde gülümsedim. Veda'nın ekipte olması çabalarımızı ikiye katlayacaktı ve benim gibi acımasız ve etkili birine ihtiyacım vardı. "Harika." Elini tekrar sıktım. "Tamamen boka batmış bir şirketle resmi olarak anlaşmak isteyeceğini düşünüyor musun?"

Royal güldü. "Eminim bunu hoş bir meydan okuma olarak görecektir."

İç çektim. Erken olmasına rağmen yorgunluk çoktan çökmeye başlamıştı. Royal'e başımı salladım. "Onun gibi bir kadınla nasıl birlikte oldun, anlamıyorum kardeşim."

O daha esprili bir yanıt veremedi telefonum çaldı ve ekranda kardeşim Whip'in adı belirdi.

Elimi kaldırarak Royal'in yanıtını kestim.

"JP," dedi Whip, ben daha merhaba bile diyemeden hattan. "Buna inanmayacaksın. Burada senin babası olduğunu söyleyen bir çocuk var. Bu konuda bir şey biliyor musun? Yemin ederim dostum, o-"

"Bekle, bekle. Yavaşla biraz. Sen neden bahsediyorsun? Neredesin sen?" Burnumun kenarını sıktım.

"İtfaiye istasyonundayım. Meşgul müsünüz?" diye sordu. "Evet." Bunu sorması bile çok saçmaydı.

Whip alay etti ve onu başından savmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen konuşmaya devam etti. "Babamın oyun kitabından çalmadığına ve kimsenin bilmediği gizli bir ailen olduğuna emin misin?"

Kızgınlık üzerimden akıp gidiyordu. Babam ve benim aramda sürekli karşılaştırmalar yapıyordu. Sanki başka bir hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

"Hayır," diye bağırdım.

"Sevimli çocuk. Eğer seninse, bana söyleyebilirsin. Kimseye söylemem. Sadece Emily, Sylvie ve Abel. Muhtemelen Royal ve MJ'e de." Mizah çizgide dans etti ve omuzlarımın arasında her zaman var olan düğüm sıkılaştı.

Tabii ki sırf beni kıskırtmak için nişanlısına ve kardeşlerimize çene çalardı. Saçma sapan ağabeyimden daha azını beklemezdim.

Öfkelendim. "Tabii ki benim değil."

Whip inanamayarak dilini şaklattı. "Şey, oldukça ikna oldu-adını ve her şeyi biliyordu." Kıkırdaması zaten kızarmış olan sinirlerimi bozdu. "Çocuk tıpkı sana benziyor, dostum. Kesinlikle emin misin?"

Tekrar iç çektim, zihnim dönüyordu. Bunun üstesinden gelene kadar bu işin bitmeyeceğine dair içimde bir his vardı. "Bilmiyorum-İsa, hemen orada olacağım."

Aramayı hızla sonlandırdım ve telefonu pantolonumun cebine soktum.

"Her şey yolunda mı?" Royal'in gözleri üzerimde gezindi.

"Gitmem gerek, o Whip'ti. Görünüşe göre itfaiyedeki bir çocuk beni babası sanıyor." Çenemdeki kaslar esnedi ve gözlerimin arkasında çekiç gibi bir zonklama başladı. Arkama bakmadan kaldırımdan itfaiye istasyonuna doğru hışım ile yürüdüm. "Bu saçmalık için zamanım yok."

İtfaiye istasyonuna vardığımda ayaklarım beni öldürüyordu. Bontoni İtalyan tasarım ayakkabılarına 1200 dolar vermişim ve serçe parmaklarımdaki kan dolaşımı hâlâ duruyordu.

Şirketi satın alıp parça parça satmalıyım, sadece verdiğim rahatsızlık için.

Bu haydut düşünceyi bir kenara ittim ve itfaiye istasyonunun önünde toplanan küçük topluluk gözümün önüne geldiğinde duraksadım.

Kız kardeşim Sylvie, Whip'in yanında duruyordu. Ona bir şeyler fısıldarken endişeyle kaşlarını öne eğdi.

Lee Sullivan her zamanki bok yiyici sırtışıyla oradaydı. Yaşananların her saniyesinden zevk alıyordu ve eğer dikkatli davranmazsam bunun beni kıcımdan ısırarak için geri döneceğini hissediyordum.

Yanında küçük bir çocuk gevezelik ediyor ve dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Yaklaştığımda, gözlerim tehlikeli derecede kısa kot pantolonların arasından görünen bir çift uzun, pürüzsüz bacağa takıldı. Sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünen bacaklar, dolgun kalçalara ve sıkı, yuvarlak bir popoya dönüşüyordu. Kadının saçları vahşi ama soluk çilek sarısı dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Bu eşsiz renk bana sırtında salınan pahalı bir Fransız Rosé Belle şampanyasını anımsattı.

Atleti, inanılmaz derecede diri göğüslerinin üzerinden dikkat dağıtıcı bir şekilde aşağı doğru sarkıyordu. Yumuşak kahverengi gözleri bana doğru kayarak yüzüme kilitlendi. Vücudumdaki her hücre ateşlenmeye çalışırken kıvılcımlar saçıyor ama ihmal edildikleri için inliyorlardı. En son ne zaman seks yaptığımı bile hatırlamıyordum ve ona benzeyen bir kadınla birlikte olduğumu unutmama imkân yoktu.

Rahatlama sistemimi doldurdu.

Belli ki bir yanlış anlaşılma vardı ve birkaç dakika içinde ofise dönebilirdim. Tek yapmam gereken bir başka sorunu daha ortadan kaldırmaktı, sonra da işim bitecekti.

İtfaiye istasyonunun dışında bekleyen uyumsuz grubun önünde dururken ellerimi önümde birleştirdim.

Güzel kızılın gözleri irileşti ve ani bir sinir patlamasıyla boğazımı temizledim. Belli ki hatırladığımdan daha fazla pratik yapmamıştım.

Dikkatimi kardeşim Whip'e çevirdim. "Sen mi aradın?"

Gözleri gizemli kadınla benim aramda gidip geliyordu.

Bir tür tanıma kıvılcımı bekliyor olmalıydı, ama şu anda hissettiğim tek kıvılcım fermuarımın arkasındaydı.

Çocuk girdi, küçük elini tokalaşmak için havaya kaldırdı. "Merhaba."

Yavaşça elini elime aldım ve sıktım. "Merhaba."

"Benim adım Theodore Adams. Sen de benim babamsın." Kendinden o kadar emindi ki neredeyse sevimliydi.

"Uh . . . merhaba. Ben JP King." Beceriksizce el sıkışırken içimden yumuşak bir kıkırdama yükseldi. "Korkarım yanlış bilgilendirilmişsiniz. Sizi temin ederim ki ben sizin babanız değilim."

Bunun saçmalığı gülünçtü. Hiç kimse benim gibi bir babaya sahip olacak kadar lanetli olamazdı.

Her zaman dikkatli olmuşumdur.

Kızıl saçlı kız öne doğru bir adım atıp elini nazikçe çocuğun koluna koyarak tokalaşmamızı keserken burnundan hafif bir alay çıktı. "Teddy ..."

Fısıltısı boğuk ve kalındı. İcimden anlık bir arzu geçti ve onu durduramadan zihnim dolaşmaya başladı. Onu içime çekmek ve gülüşünün fısıltısı kadar zengin ve yoğun olup olmadığını keşfetmek istedim. Birdenbire karşımdaki gizemli kadın hakkında her şeyi bilmek istedim.

Çocuk kadına kaşlarını çattı ve kadın başını salladı. "Kardeşim, hadi ama." Omuz silkti. "Daha iyi bir açıcıya ihtiyacın vardı."

Abi?

Kadın Teddy'ye yanında rehberlik ederken büyük boy çantasının askısını düzeltti ve sıcak, kahverengi gözlerini kaldırdı.

Whip söze girmeden önce gülümsemesini bastırdı. "Teddy'yi Safe Souls bebek kutusuna tırmanmaya çalışırken yakaladım."

Bakışlarım çocuğa kaydı. Tıpkı benim gibi siyah saçları ve keskin mavimsi yeşil gözleri vardı. İyi giyiniyordu, hakkını vermeliydim ama benim çocuğum olmasına imkân yoktu.

Kaç yaşında olmalıydı? Beş mi? Yedi mi? Kahretsin, söyleyemedim.

Küçük omzu kalkarken burnu havadaydı. "Bebekler böyle bırakılmıyor mu?"

Yeni doğmuş bir bebek teslim edildiğinde ve bakıcıları tarafından bırakıldığında içeridekileri uyarmak için kırmızı bir düğmenin yanında binanın yan tarafına yerleştirilmiş küçük bir kutunun olduğu yere baktım.

Kaşlarım aşağı doğru kıvrıldı. "Sen biraz büyüksün. Gerçekten o şeyin içine sığacağını mı sanıyordun? Gerçekçi ol."

Kadın bir adım öne çıktı. "Onunla bu şekilde konuşmak zorunda değilsiniz."

Öfkesi alevlendi ve onun ateşinden biraz olsun hoşlandığım için kendimden nefret ettim. Yine de bu çocuğun babası olmama imkân yoktu. Onun gibi bir afetle samanlıkta yuvarlandığımı hatırlayacağıma emindim. Bir erkeğin kolayca unutacağı türden bir kadın değildi.

Çenesi yükseldi ve gözlerinin ardında öfke kaynadı. "Olive Adams ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Bakışlarından kaçındım. Çok dikkat dağıtıcıydı ve herkesin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Beynim anılar dolabını karıştırdı ve boş çıktı.

"Öyle mi olmalı?" Ben sordum.

Burun delikleri alevlendi ve gözlerim onun gür, dolgun dudaklarında gezindi. Göğsümü bir sıkıntı titremesi sıkıştırdı. Ağzına bakmamalıydım.

Whip boğazını temizleyerek havadaki gerginliği kesti. "Hey, Teddy. İtfaiye istasyonunun içini görmek ister misin?"

Küçük çocuğun gözleri havai fişek gibi parladı. "Direkten aşağı inebilir miyim?"

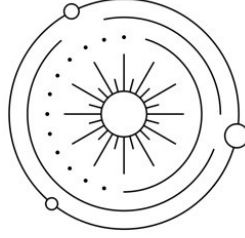
Whip çocuğu açık bölme kapısına doğru yönlendirirken güldü. "Belki başka bir zaman. Onun yerine Lee'nin kendini aptal yerine koymasını izlemeye ne dersin?" Başını, kendisini istasyona kadar takip eden Lee'ye doğru eğdi.

Sylvie geri çekildi, muhtemelen bizi biraz yalnız bırakması mı yoksa önündeki çöplük yangınını izlemeye devam etmesi mi gerektiğinden emin değildi.

Önümdeki muhteşem kızıl saçlı kadın öfkeden kuduruyordu.

Alay ederken avuçlarım yukarı bakacak şekilde etrafıma bakındım. "Ne yani? Buradaki pislik ben miyim?"

ÜÇ

HAZEL

KESİNLİKLE GÖTÜN TEKIYDI.

Nefesimi düzene soktum. Teddy'nin ihtiyacı olan son şey benim çözülmem ve babasını tanımak için tek şansını mahvetmemdi.

Bu buluşmanın böyle geçmesini hiç planlamamıştım. Plancı olduğumdan değil -daha çok dua eden bir kızdım- ama kafamdaki senaryo kesinlikle bu değildi.

JP'nin kaldırırmda süzdüğüm adam olduğu gerçeğini hâlâ aklım almıyordu. Dışarıdan bakıldığında, kesinlikle Olive'in tipik tipi gibi görünüyordu - zengin, yakışıklı ve tam bir pislik.

Beklemediğim şey, pahalı takım elbisesinin altından sızan sert erkeklikti. Karmakarışık siyah saçları, koyu çatık kaşlarının altındaki kristal mavisi yeşil gözleri, geniş omuzları ve sürekli çatık kaşları vardı.

Çenemi kaldırdım, onun kendine has yakışıklılığından etkilenmemeye kararlıydım. "Benim adım Hazel. Olive Adams benim kız kardeşimdi."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi - geçmiş zaman kullandığımdan mı yoksa belli belirsiz bir kafa karışıklığından mı, anlayamadım. Ben daha ne olduğunu çözmeden çelik gibi bakışları geri döndü.

"Siz onu hatırlamıyor olabilirsiniz," diye devam ettim, "ama o sizi kesinlikle hatırlıyordu. Teddy'nin doğum sertifikası başvurusunda babası olarak sen yazılıydın."

Yoğun bakışları benimkileri hiç terk etmedi. Sanki mevcut tüm senaryoları gözden geçiriyor ama yine de yetersiz kalıyordu.

"Merhaba. Özür dilerim." Sylvie iki başparmağını sol omzunun üzerinden atarken dönüp baktık. "Ben gidiyorum. Bu gerçekten de ikinizin dinleyiciye ihtiyaç duymadığı türden bir konuşma gibi geliyor." Gergin bir kahkaha atarak geri çekildi. "Tamam, hoşça kal."

Sylvie cevap beklemeden topuklarının üzerinde döndü ve hızlı adımlarla kaldırımdan aşağı doğru yürümeye başladı.

"Teşekkür ederim," diye seslendim ona, sonra içimi çekip bana doğru kaşlarını çatmaya devam eden JP'ye döndüm.

"Öyle demiştin." Sesi sessiz ve yoğundu. "Ne dedin?" "Ne?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "O senin kız kardeşindi."

Boğazımda büyüyen yumruyu yutkunarak geçiştirdim. Olive hakkında konuşmak hâlâ canımı yakıyor, pişmanlık hafızamın sınırlarında yüzüyordu. "O etti. Dört ay önce."

JP'nin dudakları sertleşerek acımasız bir çizgiye dönüştü.

"Özür dilerim."

Göğsümde bir umut kıvılcımı çaktı. Belki de her şeye rağmen tam bir hödük değildi ve soğuk dış görünüşünün altında saklanan gerçek bir insan vardı.

"Ama çocuk benim değil," diye devam etti ve bana sırtını dönüp uzaklaşmaya başladı. "Senin için yapabileceğim bir şey yok."

Aaaa ve sik geri döndü.

Arkasından gittim, uzun ve etkili adımlarına ayak uydurmaya çalışırken parmak arası terliklerim betona çarpıyordu. "En azından beni dinleyebilirsin. Uzun bir yoldan geldik ve elimde kanıt var."

JP durakladı ve ben de fırsattan istifade çantamın dibini karıştırdım. Ararken bir saç fırçasını, iki cüzdanı, boş sakız paketlerini ve peçeteye sarılmış iğrenç bir şeyi kenara ittim.

Parmaklarım en altta düzgünce katlanmış kağıtları bulduğunda, onları zaferle havaya kaldırdım. "Aha!"

JP parmaklarımın arasından aldı ve yavaşça açtı. Kız kardeşimin karmakarışık el yazısı gözümün önüne geldi ve hemen en üstteki sayfayı elinden kaptım. "Bu özel."

JP'nin kız kardeşimin yürek burkan vedasını okumasına ya da hayatındaki seçimler hakkında daireler çizerek yazmasına ihtiyacım yoktu.

Sayfaları çevirdim, sonuncusunu çıkardım ve ona uzattım. "Orada başvuru listesinde adınızın olduğunu göreceksiniz." Kız kardeşimin mektubunun sayfalarına baktı ama ben onları çantamın derinliklerine geri ittim.

"Ayrıca vasiyetinde potansiyel vasi olarak listelenmişsiniz. Seni bulmamı istedi ..." Gözyaşlarımı zor tuttum ama boğazımı iyice temizledikten sonra sesimin düzgün çıkmasından gurur duydum. "O öldükten sonra. Teddy'nin seni tanıma fırsatı bulmasını istiyordu ama nedenini tam olarak bilmiyorum."

Kâğıdı incelerken alay etti. "Ben de öyle."

Alaycılığında kendini küçümseyen bir acının gizlendiğini sezdim. Çarşafı incelemesini izlerken göğsümde bir sızı hissettim.

İçini çekti ve bana geri verdi. "Babalık testi yapılması gerekecek. Belli ki."

Dudağım kıvrıldı. Bu kadar sinirli ama etkili görünmesinden nefret ediyordum. "Belli ki," diye alay ettim.

Şüpheli olduğu için onu suçlamıyordum - ne de olsa hiç haber vermeden ortaya çıkmıştık. Ama içten içe Teddy'ye bir kez bakıp anlayacağını düşünmüştüm.

Kız kardeşimin son sözlerinin güvenle saklandığı çantamın dışını okşadım. "Olive seni bulmamızı istedi." Ellerimi önümde birleştirdim. "İşte buradayız."

Başını salladı ve yoğun bakışları beni olduğum yerde sabitledi. "İşte buradasın."

Bakışlarındaki vahşet alarm zillerini çaldırdı. Karnımda ısı birikti ve kendime biraz mantıklı gelmek için yer değiştirdim.

Huysuz sadece baktı. Yoğunluğu sinir bozucuydu. "Avukatım sizinle temasa geçecek." JP cebinden telefonunu çıkarıp bana uzattı. "İletişim bilgilerinizi girin, daha fazla bilgiye sahip olduğumuzda bir mektup postalanacak."

Telefon numaramı telefonuna yazdım ve kaşlarımı çatarak ona geri verdim. "Eğer numaramı istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı."

İki kez göz kırptı. "Ben- ben değildim-"

Gömleğinin yakasının altından pembe lekeler fışkırdı ve yanaklarına doğru süzüldü. Bu kadar iri, huysuz ve kontrolü elinde tutmaya alışkın birinin ayaklarının biraz kaydığını görmek neredeyse komikti.

Kahkaham onun bariz içsel çöküşünü böldü. "Sakin ol. Sadece bir şakaydı. Ayrıca, bir süre daha şehirde kalacağız."

Kekelemesini toparlayarak bana doğru döndü. "Şehirde mi?"

Teddy bir itfaiye aracının arkasından fırlarken etrafıma bakındım ve omuz silktim. "Evet, yani, neden olmasın? Her yer kadar iyi bir yer gibi görünüyor."

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ah, anlıyorum." Gözlerimi ona diktim. "Ne görüyorsun?"

JP'nin eli belli belirsiz bir hareketle bana doğru kaydı. "Paranın peşindesin o zaman?" Sanki hepimizi çözmüş gibi başını salladı.

Öfkem alevlendi ve Teddy'nin önünde taşaklarına tekme atmanın sonuçlarını sadece kısa bir süre düşündüm. Bunun yerine parmağımı ona doğru salladım. "Dikkat et."

JP, sanki bir çocuğu olduğunu öğrenmek çok önemli bir günün ortasında hafif bir rahatsızlıkmış gibi saatine baktı. Bir çaydanlık kadar sıcak olan öfke kanımda kaynadı.

"O zaman nerede kalıyorsun? Avukatımın sizinle iletişime geçmesi için bir yol bulması gerekecek." Gözleri önümde gezindi ve sonra tekrar yukarı baktı. Bakışları benimkilerle buluştuğunda duygusuzdu, sanki kendini o gün için seçtiği soğuk, umursamaz yüz ifadesinin arkasına kilitlemiş gibiydi.

"Bir otobüste yaşıyoruz!" Teddy'nin coşkulu haykırışı bize doğru yürürken otoparkta yankılandı.

JP bana sadece başını salladı. "Tabii ki biliyorsun."

Teddy'ye baktığında bir şeyler değiştı. Az önce beni para peşinde koşan bir serseri olmakla suçlayan duygusuz pislik buharlaştı ve onun yerine üzgün, nazik gözleri olan biri geldi.

Kısa bir an için öfkem yatıştı.

"Whip sana etrafı gezdirdi mi koca adam?" diye sordu Teddy'nin önünde çömelip gözlerinin içine bakarak.

Teddy başını salladı. "İlginçti ama kirliydi. Sevmedim."

JP güldü ve yeğenime sırttı ve kalbimin etrafındaki çelik biraz kırıldı. Teddy'ye baktığında, orada bir nezaket vardı.

Sinir bozucuydu. Kız kardeşime ne yaptığını biliyordum. Mektubu bana JP King hakkında bilmem gereken her şeyi anlatmıştı ve onun beni kandırmasına izin veremezdim.

"Gitme vaktimiz geldi Teddy." Çantamı kaydırdım ve bir elimi ona uzattım.

Suratını buruşturarak küçük elini isteksizce benimkinin içine soktu. Yumuşak mavi-yeşil gözlerini JP'ninkilere dikti. "Otobüsü görmeye gelebilir misin?"

Bir kez daha reddedilmenin acısını hafifletmek umuduyla bir adım öne çıktım. "Belki başka bir gün. Eminim Bay King çok meşguldür ve önemli gününü bizim için bölecek zamanı yoktur." Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırdım.

"Biliyor musun?" JP topuklarının üzerinde geriye yaslandı.
"Görmeyi çok isterim."

KISA BİR YÜRÜYÜŞÜN ARDINDAN JP bizi arabasının park edildiği şehir merkezindeki ofisinin yakınındaki otoparka götürdü. Zengin deri iç döşemesi hala yepyeni görünen şık siyah bir numaraydı. Kapıyı açtığında, onun temiz, baharatlı kolonyasına karışan yeni deri kokusuyla çarpıldım.

Teddy arka koltuğun kapısını açtı ve kaşlarını çatarak içeri baktı. "Yükseltici koltuğunuz yok. Bu güvenli değil."

JP'nin gözleri benimkilere kaydı ve ben omuz silktim. "Kuralları ben koymuyorum."

"Bu Michigan eyaleti olabilir," dedi Teddy. "Onların 'Kemerlerinizi Bağlayın!' yasaları var. Baktım."

Teddy'nin dudakları, babasının arabasına mı bineceği yoksa Michigan'ın kanun koyucularına mı karşı çıkacağı konusunda perişan bir iç savaş veriyormuş gibi büküldü.

Omzunu okşadım. "Çok uzak değil." Deniz fenerine doğru işaret ettim. "Marinanın otoparkına park ettik. Ayrıca güzel bir gün. Yürüyebiliriz, değil mi dostum?"

Teddy kaşlarını çatarak omuz silkti. "Sanırım."

Sonunda bizden kurtulduğu için rahatladığını düşünerek JP'ye sırtımı döndüm ve yürümeye başladım.

"Yürüyüşe çıkabilirim." Sesi arkamdan gürledi.

Yavaşça döndüm, bizimle yürümek istemesine şaşırmıştım. Teddy'nin yüzünün aydınlandığını ve JP'nin de ona gülümseyerek karşılık verdiğini gördüğümde bunu benim için yapmadığını anladım.

Başımı salladım ve göl kıyısına doğru yürüdük. Teddy tekneler, kum tepeleri ve değişen hava koşulları hakkında gevezelik ediyordu. Ben sadece JP'nin erkeksi kokusunun küçük, lezzetli vuruşlarını almadan nefes almaya çalıştım.

Park yerine vardığımızda sııttım. Teddy, tamamen yenilenmiş, tekerlekli küçük bir eve dönüştürdüğüm okul servisinin kilidini açmamı beklerken zıplıyordu.

"Bu da ne böyle?" JP'nin kara kaşları çatıldı.

"Bu benim arabam... ve evim." Bir kahkahayı bastırarak sııttım. "Benim arabam ve benim evim. Hiç skoolie görmedin mi?"

"Bir ne?" Gıcır gıcır bir beyaza boyanmış, görkemli bir şekilde yenilenmiş otuz beş metrelik çeliğin tamamını görmek için arkasına yaslandı.

Kilidi açtım ve çift katlı kapıyı açtım. Teddy merdivenlerden yukarı fırladı. "Hazel eski bir okul otobüsünü buraya çevirdi! Annem onun çok ünlü olduğunu söyledi." Teddy'nin sırtışı gururlu ve masumdu.

Boğazımdaki çakıl taşlarını yutkularak geçiştirdim. Olive'den bahsederken sanki yan odadaymış da sonsuza dek gitmemiş gibi konuşuyordu. Düşüncelerimi tüketen, pençeleyen, acı veren üzüntüyle hiç yüklenmiş gibi görünmüyordu. Belki de çocukların kederle başa çıkma şekli buydu. Belki de işaretleri tamamen kaçıırıyordum. Teddy ile bunu söylemek zordu.

JP'nin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, bu yüzden başımı salladım. "Ben ünlü değilim."

"Yalan söyleme!" Teddy azarladı. "Senin videoların milyarlarca görüşlerin."

gerildi. "Milyarlarca değil." "Videolar mı?" JP sordu.

Dudaklarımı yuvarladım. "Sıkıldım, eski bir okul otobüsünü yenilemeye ve internette yayınlamaya başladım. Başlarda berbattım ama yapabildiğim kadarını kendim öğrendim ve ihtiyacım olduğunda yardım aldım. İlerleyişimi belgeledim ve sanırım insanlar takip etmekten heyecan duydu. Beklenmedik bir şekilde patladı."

JP okul çantamın içine baktı. "Ve sen burada mı yaşıyorsun?"

Alnım kırıştı. Çatı yaklaşık on beş santim yükseltilmişti, bu da içeride bolca boşluk sağlıyordu. Sıcak ahşap zeminler, beyaz duvarlar, pırıl pırıl dolaplar, işlevsel bir lavabo ve hatta odun sobası ile benim okulum tam bir sanat eseriydi.

Banklarda yeşim yeşili, koyu mor ve bordo renklerde uyumsuz yastıklar vardı. Boncuklu bir perde sürücü koltuğunu ana yaşam alanından ayırıyordu. Köşede tütsüler yanıyordu ve en güzel tarot destem el dikimi bir paspasın üzerinde belirgin bir şekilde sergileniyordu. Dokuma battaniyeler mükemmel ve rahat bir dokunuş kattı.

Ne kadar eğlenceli ve havalı olduğunu göremediyse siktir et bu adamı.

Teddy, sehpadan bir çizgi roman almadan önce pelüş koltuk minderinin üzerine uzandı ve ben de onun alışma sürecine gülümsemekten kendimi alamadım.

Omuz silktim. "Evim güzel evim."

"Bu nedir?" JP tarot destesini ve matı işaret etti.

"Tarot." Parladım. "Hiç okuma yaptırdın mı?"

Turkuaz gözlerini bana çevirdi ve bir kara kaşını kaldırdı. O kadar şirret görünüyordu ki neredeyse kahkahalarla gülecektim ama onun yerine bakmaktan kendimi alamadım. Gözleri bu kadar yoğun bir şekilde üzerimdeyken bir ceset bile çarpıntı hissedirdi.

Göz korkutucuydu, düğmeli dış görünüşünün altından tehlikeli bir kenar görünüyordu.

Verdiği tek yanıt umursamaz bir homurtu oldu.

Hırıltılı ses yanımda titreşti ve birden yakınlığımızın fazlasıyla farkına vardım. İkimiz de otobüsün küçük girişine bakarken omuzlarımız birbirine değdi. Temas anında, sanki yakınlığım kişisel olarak rahatsız ediciymiş gibi kafasını çevirdi.

Bir adım geri çekilerek bir eliyle takım elbisesinin ceketini düzeltti. "Avukatın sizinle iletişime geçmesi gerekirse burada olacak mısınız?"

Bir elimi havada döndürdüm. "Etrafta. Hâlâ yakınlarda otobüsü uzun süreli park edebilecek bir kamp alanı arıyorum. Ama burası turistik bir yer, o yüzden bir şeyler bulacağım."

Sert bakışları sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Göz temasını kestiğinde nihayet nefes alabildim. Bir kart çekti ve

Ceketinden bir kalem çıkardı ve kartı bana uzatmadan önce üzerine bir şeyler karaladı.

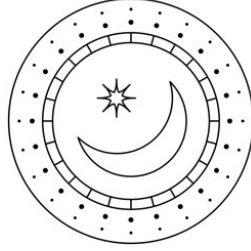
Kartvizitine baktım: JP King, King Equities. Üzerinde blok halinde, kesin bir el yazısıyla bir adres yazılıydı.

"Şuraya park edebilirsin," diye teklif etti.

Onu inceledim. Boktan iğnelemeler ve incelikli nazik jestlerin yürüyen bir çelişkisiydi. Sert bakışlar ve yumuşak gülümsemeler. Onu tam olarak çözemiyordum ve bu beni endişelendiriyordu.

sallayarak, veda etmeden arkasını döndü.

DÖRT

JP

Mj

LÜTFEN bana söylentilerin doğru olduğunu söyleyin!

Bayan Tiny'nin yeni ve ateşli bir aşkı olduğu söylentisi mi? Söyleyemem.

Ne sorduğumu biliyorsun. Yine teyze mi oldum?

Hayır.

...

Olabilir.

...

Muhtemelen
hayır.

SQUEEEEEEE!

Sonunda çakıl taşları üzerindeki lastiklerin cıtırtısını ve büyük boy bir okul otobüsünün gıcırdayan frenlerini duyduğumda geç olmuştu.

Lanet olası bir okul . Bu kadın daha fazla kullanışsız .

Hazel ve Teddy'nin hemen evime gelmesini ve ben işten eve döndüğümde orada çömelmiş olmalarını bekliyordum. Bunun yerine, o tatlı kıcını aldı ve gece çöktüğünde, hiç gelip gelmeyeceğini merak ettim.

Tüm bunların korkunç bir rüya olduğuna dair içimde beliren umut ışığı, saçma otobüsün dönüşünü gördüğümde söndü.

Sonunda arabası garaj yolumdan aşağı indiğinde, tamamen sinirlenmiştim. Tek istediğim bu sorunun ortadan kalkmasıydı. Eğer bu, onu takip edebilmem ve nihayetinde gidişlerini hızlandırabilmem için tekerlekli evini garaj yoluma park etmesi anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Veda bütün öğleden sonra ofiste bana yan gözle bakmıştı. Ailemin, bir çocuğun babası olduğumu iddia etmesi gibi beklenmedik bir gelişmeyle bayram ettiğine şüphe yoktu. Ofiste dikkatim dağılmıştı. Kendimi boşluğa bakarken yakaladım, yedi yıl önce nerede olduğumu, ne -ve kim-yaptığımı hatırlamaya çalışıyordum. Beynimi zorladım ama yine de bir şey bulamadım.

Ayrıca Hazel ile yaşadığım her etkileşimi yeniden yaşamak için çok fazla zaman harcamıştım. O bir dikkat dağıtıcıydı, bunu en başından beri biliyordum.

Yanımda Veda sessizce çalışıyor, klavyeyi tıkırdatıyor ve benim cinayet tahtası olarak adlandırdığım yere notlar ekliyordu. Sıkışık ofisimize astığı büyük boy mantar pano, duvar alanının çoğunu kaplıyordu ve fotoğraflar, notlar ve zaman çizelgeleriyle renklerle kodlanmıştı.

Başlangıçta Veda'yı babamın arkasından iş danışmanı olarak işe almıştım. King Equities'i araştırması ve babamın ne sakladığını bulması için tarafsız birine ihtiyacım vardı. O zamanlar, birkaç el altından iş anlaşmasından çok daha rahatsız edici bir yalan ve aldatma ağını ortaya çıkaracak kişinin o olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Onun azmi, babamın annemin kayboluşunun ardındaki gerçek nedeni gizlemek için yaptığı her şeyi çözmenin anahtarı olmuştu. Veda, bağlantılı olduğundan şüphelendiği olayları belirtmek için kırmızı ip bile almıştı. Post-it Notlar renklerine göre düzenlenmişti ve babamın tutuklanmasından sonra bir daha gün ışığına çıkmamasını sağlamak için hala araştırdığımız bilgi parçalarını vurguluyordu.

Babamın yaklaşık otuz yıl boyunca ördüğü yalan ağını çözmek göz korkutucu bir görevdi. Kurulu saçmaydı ama kuşkusuz yardımcı oldu.

En azından Veda çenesini kapalı tutup çalışması gerektiğini biliyordu.

Bir zam daha alacak.

Burnumun kenarını sıktım ve ön pencereden dışarı bakarken bardağımdaki viskinin son yudumunu da içime çektim. İçimi çekerek içkimi bıraktım ve evimden çıkıp ön verandaya yürüdüm.

Batmakta olan güneş Michigan Gölü'ne doğru sarkarken, otobüsün ön camından Hazel'ın çilek sarısı saçlarını aydınlatan bir altın tonları cümbüşü, güneş ışığında altın beneklerle parıldamasına neden oluyordu.

Okul servisinin devasa tekerleğinin arkasında küçücük görünüyordu ve havalı süspansiyonlu koltuk her sarsıntıda onu yukarı aşağı zıplatıyordu. O park ederken ben de verandanın kolonuna yaslandım.

Hazel bana bir sırtış ve iki başparmak işareti yaptı.

Sıkı bir gülümsemeyle elimi kaldırdım ve garip bir açıyla gelişigüzel park etmesinin yeterli olduğunu söyledim.

Zaten habersiz bir ziyaretçim de yoktu.

Birkaç saniye içinde kapı açıldı ve o da hızla okulun merdivenlerinden aşağı indi. Arkasına baktım, Teddy'nin onun peşinden geldiğini göremeyince merak ettim.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Uyuyor," dedi.

Hazel parmak arası terlikleriyle çimlerin üzerinde yürüyordu ve ben esintinin yumuşak kıvılcıklarını saçlarını kaldırışından ziyade arkasındaki ağaçlara odaklanmışım.

Yeterince yaklaştığında, mükemmel yüz hatlarında dalgalanan bir belirsizlik vardı. Bir an için neredeyse korkmuş gibi göründü.

Yine de bir saniye içinde kayboldu ve onun yerine Hazel öne çıkıp omuzlarını geriye attı.

"Tatlım, ben geldim!" Hazel'ın yumuşak kahverengi gözlerinin kenarları geniş sırtışından dolayı kırışmıştı.

Nefesim sabırsız bir hışımla dışarı çıktı.

Hazel iç çekişimi yansıttı ve geniş gözlerle etrafına bakındı. "Woof. Zorlu kalabalık ..."

Esprileri beni neredeyse alaycı bir gülümsemeye sürüklüyordu.

Sertçe yutkundtu ve inatçı gözlerimle karşılaştı. "Buraya park etmem konusunda fikrini mi değiştirdin?"

Dişlerimi sıktım. O anda bulabildiğim en pratik çözüm buydu. "Sorun değil. Daha iyi bir seçeneğin var mıydı?"

Hazel parmaklarını birbirine geçirerek omuzlarını geriye itti ve omurgasını dikleştirdi. "Ben akışına bırakan bir kızım. Bu da pek farklı değil."

Dudaklarının bir tarafa doğru kıvrılması sevimli ve sevimliydi. Kendimi onun ağzına bakarken yakaladım. Dolgun ve gürdü ve çok iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu.

Hazel omzumun üzerinden arkamdaki eve baktığında bakışlarımı onun ağzından ayırdım. "Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu.

Evim özel olarak inşa edilmişti ve tek bir kişi için çok büyüktü. Siyah dış cephe kaplaması yüksek ağaçların altında neredeyse kayboluyordu. Düz parke taşlarından oluşan bir patika, araba yolundan verandanın basamaklarına kadar uzanıyordu ve peyzajın çevredeki ağaçlarla kusursuz bir şekilde kaynaşmasını sağlamıştım. Evin arka tarafında, tavandan tabana pencereler Michigan Gölü'nün muhteşem manzarasını sunuyordu. Ev, özel bir plaja açılan yüksek bir kum tepesinin üzerinde gururla duruyordu.

Elbette, tadını çıkarmaya hiç vaktim olmayan bir plajdı, ama benimdi.

Evim şehrin birkaç mil uzağındaydı, bu da bana arzuladığım inziva ve mahremiyeti sunuyordu. Onun ve Teddy'nin benim arazimde kamp yapmasının iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünmüştüm, aklım almıyordu.

Stres yüzünden olmalı. Çocuğun babası olduğuma dair saçma bir iddiada bulunan bir kadın ve çocuğa mahremiyetimi vermemin tek bahanesi buydu.

Dürtmesinden etkilenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yaptım. "Bir bekârın zevk sahibi olmasına şaşırdın mı?" Ben de karşılık verdim.

Merdivenlerin dibinde durduğunda gözleri kısıldı ama tereddüt etmedi. "Çığlık atsam kimsenin duymayacağı, gözlerden uzak, pahalı bir yerde yaşadığınızı görünce şaşırdınız mı? Hayır. Hayır, o izler."

Yanında durmak için aşağı indim ve öne doğru eğildim, beni onun şımarıklığına ve rahatsızlığına çeken görünmez bir bağ tarafından çekildim. Teninin sıcaklığını içime çekerken soluduğu nefesin kesikliğini duyabilecek kadar yakındım. Sert fısıltım kulağına doğru süzüldü. "Eğer komşular kadınımın çığlığını duyamıyorsa, işimi doğru yapmıyorum demektir."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bir küfür savurdum. Gözlerim yana kaydı, hemen Teddy'nin dil sürçmemi duyup duymadığını kontrol ettim ama otobüsün içi karanlık ve hareketsizdi.

Siktiğimin salağı.

Hazel Adams'ın yakınında olmak soğukkanlılığımı kaybetmeme neden oluyordu. Sanki göğsümdeki bir kafesin içinde vahşi bir hayvan ve o da dışarıda durmuş anahtarı sallıyordu.

Benimle alay ediyor.

İçeri girmek için döndüm.

"Yarın kahvaltı ya da başka bir şey yapmak ister misin?" Hazel ben merdivenleri çıkarken sordu. Yavaşça ona baktım, onunla bir yemeği paylaşmanın yapmam gereken en son şey olduğunu nasıl nazikçe söyleyeceğimi bilemiyordum.

Batan güneşe karşı üzgün ve yorgun görünüyordu.

Ve genç.

"Kaç yaşındasın sen?" Kahvaltı hakkındaki sorusunu duymazdan gelerek sordum.

Çenesi kalktı. "Yirmi beş."

Tam düşündüğüm gibi, genç. Çok genç.

"Ee, kahvaltı?" Dişleri dudağıyla oynuyordu.

Başımı salladım. "Hayır."

Yumuşak kahverengi gözleri umut ve biraz da üzüntüyle açıldı. "Onu tanımak bile istemiyor musun?"

"Pek sayılmaz." Göğsüm kibirli bir üstünlük duygusuyla doldu, güzel yüzünün düştüğünü gördüğümde pişmanlık da peşinden geldi.

Onun cevabını beklemeden mutfaktan geçip evimin arka tarafındaki merdivenlerden yukarı çıktım. Yatak odamın kutsallığı içinde kozalanıncaya kadar durmadım. Yatağımın başucundaki atılmış romanı aldım, çünkü bulabildiğim en yakın roman oydu ve köşedeki yüksek arkalı sandalyeye yerleştim. Pencereden onun okul kıyafetini görebiliyordum ama görmezden geldim.

Kitabı çevirdim ama gözlerim kelimelere odaklanmayı reddetti.

Her şey yoluna girecek. Bu sadece halledilmesi gereken başka bir sorun.

Diğer her şeyde olduğu gibi, aksiliklerin yükünü taşıyacak ve onları ortadan kaldıracaktım. Teddy'nin benim çocuğum olduğu iddiası tamamen saçmaydı. İmkansızdı. Pek çok çocuğun koyu renk yüz hatları, açık renk gözleri ve iyi bir moda anlayışı vardır. Bu beni onların babası yapmazdı.

Tüm bunlar bittiğinde biraz düşündüm. Rahatlardım. Kimsenin adımı bilmediği ve kötü bir iş anlaşmasının milyonlar kaybetmek anlamına gelmediği bir yerde ortadan kaybolabilirdim. Beklenti yükümün olmadığı bir yere. Babamın korkunç eylemlerinin beni takip etmediği bir yere.

Kıyı havasını seviyordum ama dağları hiç görmemiştim. Milyonlarca yıl önce doğa tarafından şekillendirilmiş büyük bir şeyin dibinde durmanın, yukarı bakmanın ve önemsizliğinizi hissetmenin bir çekiciliği vardı.

Kitabın bir sayfasını çevirdim, zihnimin dolaşmasına izin verirken gözlerim kayıt bile olmayan kelimelerin üzerinde geziniyordu. Belki de izin deyken güzel bir kızla tanışırdım.

Tuhaf bir dağ kasabasında, kalın kalçaları, sarı-kızıl saçları, karamel gözleri ve somurtmak için yapılmış bir ağzı olan biri. Bu gizemli kadının beni yeni ve beklenmedik şekillerde açan kolay bir kahkahası olurdu. Açılmayı, gülmeyi kolaylaştırırdı. Gün boyunca bana kasabasını gezdirir ve rastgele yürüyüş parkurlarında kaybolurduk. Geceleri ise birbirine dolanmış uzuvlar ve ağır nefeslerden başka bir şey olmazdı.

Tek bir kelime bile okumadığımı fark ettiğimde gözlerim kamaştı. Başımı arkaya yasladım, gözlerimi kapattım ve aletimin seğirerek canlanmasının tadını çıkardım. Sıcak nefesini tenimde, fısıltılarını kulağımda, tadını dilimde hissedebiliyordum.

JP'nin Dağ Başında Ruhsal Çöküntü'sünde Hazel'ın başrolde olduğunu fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Burnumun kemerini sıktım ve bu saçma fanteziyi bir kenara ittim. Hazel hakkında böyle düşüncelere sahip olmak son derece uygunsuzdu. Yeğeninin benim oğlum olduğuna, kız kardeşiyle birlikte olduğumuza ve hamile kaldığımıza inanıyordu.

Birinin beni baba olarak kabul etmesi işin en saçma kısmıydı. Hiçbir zaman çocuk istememiştim ve her zaman dikkatli olmuştum. Ayrıca, kaç yaşındaydım? Hamile kaldığını iddia ettiğinde yirmi dört, yirmi beş mi?

Parçalar bir araya gelmeye başladığında midemde korku birikti. O sıralarda yaz ve sonbaharı babamın Chicago'daki müşterilerinden birinde staj yaparak geçiriyordum. Babam bu pozisyonun bana gerçekten seviye atlamam için gereken büyük şehir deneyimini kazandıracağını iddia etmişti. Bugün hâlâ işime yarayan sağlam bağlantılar kurarak çok çalışmışım.

Ama babamın boyunduruğundan kurtulduktan sonra, birkaç pervasız ayımı sıkı partiler yaparak ve Chicago'yu sikerek geçirdim.

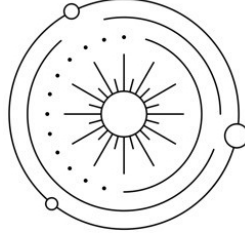
Kitabımı kapattım. Mide bulantısı içimde dönüp duruyordu ve kendimi hasta hissediyordum. Safrayı yuttum ve nefes almaya odaklanmaya çalıştım.

Tanrım, pisliğin
tekiydin. A sınıfı bir
pislik.

Bir katilin oğlu.

Teddy sevimli bir çocuktı ama babası olarak beni kesinlikle hak etmiyordu.

BEŞ

HAZEL

ONDAN NEFRET ETMEK İSTEDİM. Ondan nefret etmeliyim.

İlk bakışta JP hıyarın tekiydi ama soğuk, mavi gözlerinin ardında korkudan ölmek üzere olan kayıp bir çocuk olduğu hissini içimi kemirdiğini de görmezden gelemiyordum. Sanki homurtuları ve küçümseyici sözleriyle insan olmanın herhangi bir görüntüsünü gizlemek için çok çalışıyormuş gibiydi.

Elbette bana bir yabancı gibi davranabilirdi ama Teddy'yi savaşımadan bir kenara atmasına izin vermeyecektim. Kız kardeşimin mektubu açıldı -PP onun babasıydı ve ikisi arasındaki her şeye rağmen Teddy'nin son arzusu onu tanıma şansına sahip olmaktı.

Ama JP'nin temkinli olduğunu söyleyebilirdim. Sanki umutsuzca bir şeyler saklıyor gibiydi.

Ne olduğunu bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı; küçük bir kasabada insanlar dedikodu yapmayı severdi ve ben de insanların bana açılmasını sağlamayı yeteneklerimden biri olarak görüyordum.

İç çekerek boynumu uzattım ve derin, temizleyici bir nefes aldım. Teddy o gün için giyinirken ben de sessizliğin tadını çıkardım. Gözlerimi kapattığımda, kendi kendime biraz kıkırdadım - yeni yenilenmiş bir skoolie ve çılgın bir hayalle yola çıktığım dün gibi geliyordu. Tek istediğim heyecan ve maceraydı. O ana kadarki hayatımla ilgili her şey

Sessiz. Sonra Olive ölünce her şey tersine döndü.

Bana hasta olduğunu bile söylememişti.

Pişmanlığımı ve dökülmemiş gözyaşlarımı bastırdım. Teddy gitmeye hazır olmadan önce hızlı bir okuma yapmak için en sevdiğim tarot destesini aldım. Gözlerimi kapadım, desteyi karıştırdım ve aynı soruyu zihnimde tekrar tekrar okudum.

Pekala, Evren. Bugün neyi bilmem gerekiyor?

Üç kart çektim: Asa Ası, Budala ve Ölüm.

Peki, tamam o zaman.

Yutkundum ve kartları önüme dizdim, kartlarla ilgili bilgilerimi sezgilerimin süzgecinden geçirdim.

"Oh! Sırada benimki var." Teddy, mavi bir şort ve kırmızı-beyaz çizgili, yakalı bir gömlek giyerek okulun arka tarafındaki ranzasından çıktı.

Küçük bir profesör.

Gülümsedim. "Güne başlamadan önce hızlıca bir şeyler ."

Teddy karşıma oturdu. Yumuşak mavi gözleri Ölüm kartına takıldı. Alt dudağını ağzına götürdü ama sessiz kaldı, gözleri siyah pelerinli bir iskelet resminden ayrılmadı.

"Hey." Kolunu okşamak için masanın diğer tarafına uzandım. "Bu kart korkutucu değil. Ne anlama geldiklerini bilmek ister misin?"

Başını salladı, gözleri önümdeki üç kartlık setten ayrılmıyordu.

"Şey ..." Kalp çakrama gömülerek nefes verdim. "Görünüşe göre yeni bir maceraya başlıyorum." Görebilmesi için Asaların Ası kartını çevirdim. "Bunu görüyor musun? Bu yaratıcılık ya da yeni başlangıçlar anlamına gelir. Tam şurada buluttan gelen bir el var. Yeni fırsatlar anlamına geliyor. Ve bu da ..." Budalayı ona yaklaştırdım. "Budala-"

Kaşlarımı salladım ve Teddy bu isme kıkırdadı. "Aptal," diye devam ettim, "genellikle heyecan anlamına gelir yeni şeyler geliyor. Sonucunu bilmeseniz bile ilk adımı atmak. İlk sıçramayı yapmaya cesaret etmek!"

"Buraya gelmek gibi mi?" diye sordu.

Çocuk çok zekiydi. Gülümsedim ve başımı salladım.
"Sanırım öyle.

Şimdiye kadar iyi bir macera oldu, sizce de öyle değil mi?"

Tekrar başını salladı ama cevap vermedi. Teddy'nin küçük parmağı Ölüm kartını işaret etti ama ona dokunmadı - sanki Ölüm'ün kendisi uzanıp onu kapabilirmiş gibi. "Ama bu kötü."

Sesimi sakın ve kendinden emin bir şekilde tutarak başımı salladım. "Hayır, gerçekten öyle değil. Bu ölüm gibi bir ölüm değil." Sessiz bir güvence olarak kolunu okşadım. "Genellikle Ölüm kartı yeniden doğuş ya da başlangıçlar gibidir - başka bir şeyin sonundan gelebilecek yeni bir hayat."

Kartı incelerken kaşları çatıldı. "Sen ve ben gibi mi?"

Göğsüm sıkışmıştı. Kolunu nazikçe sıktım. "Tıpkı sen ve ben gibi. Hayatımızın bir sonraki bölümüne başlıyoruz ve bunun harika bir macera olacağını biliyorum."

Kartları bir yığın haline getirdim ve karıştırmaya başladım. "Senin için birkaç kart çekmemi ister misin?"

Teddy'nin bakışları okulun pencerelerine kaydı ve bahçeden JP'nin evine doğru baktı. Uyandığımızda JP'nin arabası gitmişti ve ev karanlık ve sessizdi. Teddy'nin kafasının içine bakıp ne düşündüğünü görmeyi o kadar çok istiyordum ki.

Bunu tamamen batırıyor muyum? Benden ne istiyorsun, evlat?

Bunun yerine, kendi suçluluk duygumu ve belirsizliğimi bir kenara bırakıp cevap vermesini bekledim.

"Hayır," dedi sonunda. "Sadece gerçekleştiğinde öğreneceğim."

Yanımdaki PINT BOYU huysuza rağmen, Outtatowner'da iyi bir gün geçirmeye kararlıydım. Hiç şüphesiz JP, kız kardeşimin Teddy'nin

ama mahkeme önüne çıkana kadar başka ne yapabilirdik ki?

Sahilde bir gün geçirmek, oturup kendimize acımdan daha iyi olurdu.

"Ben hazırım," diye duyurdu Teddy okul aracının arkasından.

Ona baktım ve bir bastırdım. Mavi bir mayo ve ona uygun uzun kollu bir haşema . Yüzücü gözlüğü ve burun klipsi çoktan takılmıştı. Ayakları siyah su ayakkabılarının içine sokulmuştu ve elleri kalçalarında.

"Vay canına," dedim sesimdeki espriyi bastırmak için öksürerek. "İyi hazırlanmış görünüyorsun."

"Güneş ışınları DNA'ya zarar veren UV ışığı içerir. Her beş kişiden biri yaşamı boyunca cilt kanserine yakalanacaktır." Teddy kapalı kollarına baktı. "Ama ben değil."

Kalbim sıkıştı. "Sen değil, dostum. Buraya gel."

Su ayakkabılarıyla paytak paytak ilerledi ve onu kucaklamama izin verdi. Teddy arkamdaki kanepeye otururken ben direksiyonun arkasına geçip kemerimi bağladım. "Sahile gitmeye hazır mısın, Skipper?"

"Emredersiniz, Kaptan." Motor kükrerken Teddy beni selamladı. Otobüsü geniş bir daire çizecek şekilde döndürdüm, JP'nin arazisinin kenarlarındaki bakımlı bitkileri kıl payı kaçırdım.

Outtatown'da her şey üç kapı ötede ya da bir blok ötede gibiydi, ancak JP huysuz biri gibi şehrin dışında yaşamayı tercih etmişti. Sonuç olarak, bir yere gitmemizi istesem tüm evimi taşımak zorunda kalacaktım.

Radyoyu açtım ve şehre doğru geri dönüp North Beach tabelalarını takip ederken şarkı söyledim. Saat henüz 10:00 olmasına rağmen park yeri neredeyse tıklım tıklım doluydu. Hantal olabilirdi, bu yüzden park yerindeki dar alanlardan birine sıkışmak yerine, skoolie'yi yolun yukarısına park ettim.

Yerleştikten sonra büyük boy bir çanta aldım ve içine bir battaniye, cüzdanım, birkaç atıştırmalık ve güneş kremi doldurdum. "Plaj oyuncakları almak için bir yerde duralım mı?"

Teddy başını salladı. "Kitabım yanımda."

Otobüsten inerken alay ettim. "Sen öyle diyorsan."

Otobüsün dışından birkaç fotoğraf çekmek için telefonumu ayarladım. Plaj, okulun hemen arkasında görünüyordu. Sırıttım ve baş parmağımı kaldırdım. Başlığım şöyleydi: Otobüs hayatı, plaj hayatı!

Bunu sosyal medya profilimde paylaştım ve telefonumu plaj çantasına attım. Skoolie'yi kilitlediğimde birkaç tuhaf bakış ve gülümseme aldık. Birkaç kişi fotoğrafımı çekti ve tekerlekli evimi sordu. Teddy ve ben kumsala giden uzun tepeden aşağıya doğru yürüdük.

Uzakta, iskele Michigan Gölü sularına doğru uzanıyordu ve ucunda sevimli bir deniz feneri gururla duruyordu. İskele balık tutan insanlar, el ele yürüyen çiftler ve deniz fenerinin yanında fotoğraf çektiren ailelerle doluydu. Hava berrak ve temizdi. Yaz azalıyor olsa da güneş ılıktı ve sahilde geçireceğimiz bir günün Teddy ve benim yeniden merkezde hissetmek için ihtiyacımız olan şey olmasını umuyordum.

Elini tuttum -kalabalıkta kaybolması çok kolaydı ve hatamı ilk seferinde öğrenmiştim. Yumuşak, soluk kumda suyun kenarına doğru ilerledik. Teddy her adımda kum parçalarını tekmeliyor, ben de çantamı düzeltiyor, battaniye serip dinlenebileceğimiz küçük bir açıklık arıyordum.

Soğutucular, masalar ve şemsiyelerle abartılı çadırlar kuran ailelerin arasından geçtikten sonra çantamı hamile bir kadın ve kızının birkaç metre ötesine bıraktım. Teddy çantadan bir battaniye alarak kumun üzerine sermeme yardım etti ve ikimiz de ayakkabılarımızı çıkarıp yırtık yorganın üzerine bağdaş kurarak oturduk.

"Suya atlamak ister misin?" Güneş şapkamı gözlerimin üzerine indirerek sordum.

Kucağındaki kitabı kavrayan Teddy'nin ağzı buruştu. Bakışlarını dalgaları tekmeleyen ve gülen genç kıza doğru takip ettim. "Belki."

Sırtını okşadım. "Bazen eğlenmeye hakkın var."

Bana sade bir bakış fırlattı. "Okumak eğlencelidir."

"Katılıyorum. Ama okyanusta yüzmek ve deniz kabukları bulmak da öyle." Omzumu onun omzuna çarptım.

"Bu bir okyanus değil," diye karşılık verdi.

Sırıttım. "Daha da iyi! Gözünüzü sokacak ya da parazit yapacak tuzlu su ya da internette araştırdığınız diğer garip şeyler yok."

Bana kaşlarını çattığında sıırıttım ve şakacı bir şekilde dilimi çıkardım, bu da bana küçük bir gülümseme kazandırdı. Teddy sadece homurdandı ama yine onun önünde küfrettiğim için beni azarlamadı.

Teddy yanımda kıpırdanıp seçimini düşünürken ben arkama yaslanıp battaniyeye uzandım ve DNA'ya zarar veren ışınları içime çektim.

Sahildeki seslerin kaybolmasına izin verdim ve yorganın altındaki yumuşak kumu ve güneş ışınlarının tenimi ısıttığını hissetmek topraklanmamı sağladı. Yavaşlamanın ve yeryüzüyle bir bağlantı hissetmenin diğer her şeyi kolaylaştırdığını inkar etmek mümkün değildi.

-Kız kardeşimi kaybetmek, Teddy'nin vasisi olmak, babasının izini sürmek, tüm bunların ortasında kendimi bulmaya çalışmak biraz katlanılabilir görünüyor.

Teddy'nin JP'nin kaçınılmaz kovuluşunun ezici darbesini sindirmesine yardımcı olacaksam bu güce ihtiyacım vardı.

Başımı çevirdim ve kirpiklerimin arasından Teddy'ye baktım. Kalbim küçük yeğenim için sevgiyle doldu. Sonunda JP'nin kaybı olacaktı. Teddy inanılmaz bir insandı ve eğer Teddy'nin tanımaya değer olduğunu göremiyorsa, o zaman onu hayatında hak etmiyordu.

Teddy hâlâ göle ve içinde oynayan çocuklara, sanki bunlar onun mantıklı doğasına kişisel bir hakaretmiş gibi bakıyordu. Yanındaki yırtık pırtık battaniyeyi karıştırdı.

"Tamam. Ben giderim." Teddy başka bir açıklama yapmadan ayağa kalktı ve suya doğru yürüdü.

Göğsümden bir kahkaha fırladı ve ona daha yakından bakmak için doğrulduğumda iç çektim. Temkinliydi ama güçlü bir yüzücü olmadığını biliyordum ve bensiz fazla uzaklaşmasını istemiyordum.

Yanımda yumuşak bir kahkaha yükseldi ve Teddy'nin arkasından gülümseyen hamile kadını görmek için başımı çevirdim. "Ne olursa olsun, bence doğru olanı yaptın" -başıyla Teddy'nin göle ayak parmağını daldırmasını işaret etti-"seçimi kendi başına yapmasına izin verdin."

Kadın muhteşemdi, kahverengi saçları kafasında toplanmıştı ve gözlerini büyük siyah güneş gözlükleriyle koruyordu. İki parçalı mayosu parlak sarı renkteydi ve kalçalarında küçük yırtıklar vardı. Sol eli üzerinde gezinirken açıkta kalan karnı oldukça hamileydi.

Ona gülümsedim. "Hâlâ her şeyi çalışıyorum."

Esmer kadın başını salladı. "Hepimiz öyleyiz." Bana doğru eğildi ve elini uzattı. "Ben Lark Sullivan. Bu da Penny." Daha önce dalgaları tekmelerken gördüğüm küçük kıızı işaret etti. Lark onun karnını ovuşturdu. "Bu Ethan."

Elini sıktım ve gülümsedim. "Memnun oldum. Ben Hazel ve bu da Teddy." Dünkü nazik, aptal itfaiyeciyi düşündüğümde kadının adı bir anımı canlandırdı. "Sullivan? Lee ile bir akrabalığınız var mı? İtfaiyeci ... yaramaz gülümseme . . . ?"

Lark başını salladı. "Bu Lee olmalı. O benim kayınbiraderim. Onu tanıyor musun?"

Tekrar gülümsedim. "Dün tanıştık. Teddy kendi başına küçük bir maceraya atıldı ve kendini itfaiye istasyonunda buldu. Ben onu alana kadar o ve oradaki birkaç personel ona göz kulak oldu."

"Demek JP'nin gizemli kadını sensin." Lark hazırolda oturdu ve öne doğru kayd.

Sıcaklık boynuma doğru yayıldı ve yanaklarımın kırmızıya boyandığından emindim. JP'nin bir gece önceki sözleri beynimde cınlarken sertçe yutkundum.

Eğer komşular kadınımın çığlığını , işimi doğru yapmıyorum demektir.

Benim rahatsız edici kahkaham aramızda geçti. "Kesinlikle onun kadını değil, ama vay canına, haberler buralarda hızlı yayılıyor."

Güneş gözlüklerinin kenarından bana baktı. "Hiçbir fikrin yok."

Lark bana bakmaya devam etti, ancak bir yargılama hissi almadım. Sadece saf, dizginlenemez bir merak. Mükemmel, gözeneksiz yüzünden adeta sızıyordu.

"JP King'i tanıyor musun?" Ben sordum.

Lark kızının dalgalarla oynamasını izledi ve Penny Teddy'yi kum oyuncaklarıyla oynamaya davet ettiğinde bir gülümsemeyi paylaştık.

"Bu kasabada herkes herkesi tanır - en azından kasabalıysanız. Ancak Sullivans ve Kings'in benzersiz, nesiller boyu süren bir geçmişi var. Aileler eski zamanların rakipleri ama aynı zamanda artık bir aile gibiyiz. Erkekler hala zaman zaman birbirlerine ufak tefek şakalar yapıyorlar ama bunlar çoğunlukla zararsız." "Russell King karısı Maryann'ı öldürmekten tutuklandığından beri ortalık sessiz. İçten içe hepimizin böylesine yürek parçalayıcı bir hikâyeye mutlu bir son bulmak için birlikte çalıştığımızı düşünüyorum. Bu bir travma bağı, eminim. Ha!"

Saçmalamanın sonunda göğsünden rahatsız edici bir kahkaha patladı ve beynim bana verdiği tüm bilgilerle ping-pong yaparken ona sadece göz kırptım.

etmesi zor bir şeydi.

Haberlerde tanınmış işadamı Russell King'le ilgili haberleri görmüştüm. Karısına zarar vermekle suçlandıktan sonra gözden düşmesi manşetlere çıkmıştı.

yirmi yıl önce ortadan kaybolmuştı. Aslında, Teddy'nin babasını bulmasını sağlayan son parça, bir haber kanalında oğlu John "JP" King'in işlerini devraldığından . Olive'in mektubunda Michigan kasabasından ve JP King isminden bahsediliyordu.

Belli ki bu bir işaretti.

O kafede haberlerin sesi sonuna açık olmasaydı, yola çıkıp onu bulmaya asla cesaret edemeyebilirdim.

Evren bize göz kulak oluyordu, bundan emindim.

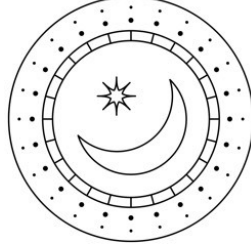
Gözlerimi kısarak güneşe baktım, Lark'ın o ele avuca sığmaz huysuz hakkında daha fazla bilgi verip vermeyeceğini merak ediyordum. "Peki, bir de benden dinlemek ister misin?"

Lark ciyakladı ve daha da yaklaştı. "Hiç yapar mıyım!"

Lark'ı sevmiştim. Güvenebileceğiniz türden bir kadına benziyordu. Olive her zaman en iyi arkadaşım olmuştu ve aramızdaki bağa rağmen birbirimizi asla gerçekten tanımadığımızı bilmenin acısı içimi yakıyordu.

Bir dahaki sefere daha iyi bir arkadaş olabilirim. Belki Lark ile başlayabilirim.

ALTI

JP

DOKUZ GÜN.

Dokuz gün boyunca evimi bir hapishane gibi hissettim ve Hazel ile Teddy'nin Outtatown'daki hayata yavaş yavaş alışmalarını uzaktan izledim. Mesafemi korudum, kendimi araya sokmak istemedim, bunu nasıl yapacağımdan bile emin değildim - istediğimden de değil.

Her sabah kahvemi sade içiyor ve perdelerdeki bir aralıktan onları izliyordum. Özel plajımda oynadılar, çimlere uzanıp bulutları işaret ettiler, kıkırdadılar ve çiftçi pazarından aldıkları ürün torbalarıyla eve döndüler; ben kenarda durup Hazel'in gerçek niyetinin ne olduğunu anlamaya çalışırken.

Belki de Kral Hisse Senetleri kaosunun ortasında para istemek kadar basittir.

O benim mülkümde kalırken, Hazel'i ve beni bir hakim önüne çıkarmak ve onları sonsuza dek başımdan atmak için bulabildiğim her ipi çektim. Küçük kasaba mahkemelerinin yavaşlığı herkesin malumuydu ve mümkün olduğunca çabuk bir çözüme ihtiyacımız vardı.

Saniyeler ilerlerken ofisimin duvarındaki saate baktım. Remington County adliyesine zamanında gidebilmek için yola çıkmam gerekiyordu.

"Toplantının dörtte olduğunu söylediğini sanıyordum?" Veda bana bakmadan sordu.

Ona baktım. Sırtı bana dönük, yalınayak, elleri kalçalarında, cinayet tahtasının önünde duruyordu.

"Sana bir Şey sorabilir miyim?" İŞ dışında hiĉbir Şey düşünmek istemiyordum. Başımı eğmem gerekiyordu.

Odaklan.

Veda kaşlarını kaldırarak bana döndü.

Elimdeki gazeteyi masamın üzerine bıraktım, babamın n sayfadaki grenli siyah-beyaz fotoğrafını görmezden geldim. "Katlanırsak ne olur?"

Nefes vermeden önce gözlerini bana dikti. "Köpekbalıkları etrafınızda dönüyor, bunu inkâr edemezsiniz. Şirketi Şimdi satmak size dolar bazında birkaĉ kuruŐ kazandırır King Equities'in ve varlıklarının değerinin bir milyara yakın olduğu düŐünülürse, bu yine de hiĉbirinizin ihtiyaĉ duymayacağı kadar çok para demek."

ĉenem büküldü. "Peki ya ?"

Veda kollarını kavuşturdu. "Fırtınayı atlatırız, mevcut yatırımcılarımızın fonlarını ĉekmemesini umarız. Őirketimizin arkasında duracağız. King Equities'in babanızın yarattığı kara lekeden daha fazlası olduğunu kanıtlayacağız. Bunu yaparsak King Equities artık sadece bir birleşme ve satın alma butiği olmaktan ĉıkar, küresel lĉekte ciddi bir rakip olabiliriz."

Ağzımın kenarı kalktı. Kulağa hoş geliyordu. "Dünya hakimiyeti mi?"

Veda tahtasına dönmeden önce alay etti. "ĉok haklısın."

Ben de ona gülümsedim. Belli etmedim ama Veda'nın moral konuşmasına ihtiyacım vardı. Hayatım boyunca ne iĉin ĉalıŐtıėımı giderek daha fazla sorguluyordum. ĉocukluėumdan beri babamın işini devralmak iĉin yetiŐtirilmiŐtim, peki ne iĉin? Şirketi, anneme yaptıklarını gizlemek iĉin ayrıntılı bir paravan oyun olarak kullandığını öğrenmek iĉin mi?

Ama lanet , yorgundum.

Masadan anahtarlarımı aldım. "Ben buradan gidiyorum. Ben yokken bir işe yaramaya çalışın ve küresel egemenlik üzerinde çalışın."

Ben kapıya doğru yürürken omzunun üzerinden bir selam verdi. "Tamamdır."

Avukat JOSS KELLER takım elbise içinde neredeyse benim kadar iyi görünüyordu.

Neredeyse.

Remington County adliyesinin sessiz koridorunda yürüdüm ve Hazel ile Teddy'nin karşısında dururken onu tarttım. Üzerinde yırtık bir kot pantolon ve göbek deliğinde düğümlemiş soluk bir Rolling Stones tişörtü vardı. Üzerinde kadife gibi görünen ve dizlerine kadar inen uzun altın rengi bir ceket vardı. Saçları bir eşarpı ile güzel bağlanmıştı.

Seçtiği kıyafet dağınık ve görünmeliydi ama adliyenin steril, düğmeli atmosferine rağmen bir şekilde işe . Teddy başka bir kısa kollu kareli gömlekle tam uyum sağlamıştı. Bu kez ince mavi bir kravat takmıştı. Spor ayakkabıları onun küçük bir CEO değil de küçük bir çocuk olduğunu hatırlatan tek şeydi.

Hazel, Joss'un söylediği bir şeye hafifçe gülüyordu, ama ben yaklaştığımda yumuşak kahkahası soldu.

Onu selamlamak için gülümsemeden Joss'a doğru yürüdüm, elimi onun elinin içine koydum ve tokalaştım.

"Keller."

"Kral." Joss geri sıktı.

Teddy'ye başımı sallayarak "Selam evlat," dedim.

Çenesi selamımı yansıtmak için eğildi. "Merhaba baba."

Boğazım kururken ve etrafımdaki oda daralırken Hazel tükürdü.

Onu banyoya doğru yönlendirdi. "Teddy, neden içeri girmeden önce banyoyu kullanmıyorsun?"

Hiç şaşırmadan içeri girdi, ben de Joss ve Hazel'a döndüm, Teddy'nin babamı küstahça kullanmasının etkisinden hâlâ kurtulamamıştım.

Joss beni değerlendirirken başını salladı. Güzel çocuk avukatın Sullivan'larla arkadaş olduğu bir sır değildi ve çamurlu geçmişimiz göz önüne alındığında, bariz şüphecililiği anlamlıydı.

Gözlerim Hazel'in üzerinde geziniyor, gevşek saç tutamlarının güzel yüzünü nasıl mükemmel bir şekilde çerçevelediğine bakmaktan kendimi alamıyordum.

Joss'a bakmak için bakışlarımı serbest bıraktım. "Burada yasal temsil mi sağlıyorsunuz?"

Joss'un kazanan gülümsemesi zaten kızarmış olan sinirlerimi bozdu. Gözleri tekrar Hazel'a kaydı ve sırtışı genişledi. "Bu sadece şans eseri bir karşılaşmaydı. Bayan Adams biraz kaybolmuş görünüyordu."

Joss ceketinin iç cebinden kartını çıkarıp Hazel'a uzattı. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa, lütfen çekinmeden bana ulaş."

Durduramadan boğazımın arkasından iğrenç bir ses yükseldi. Hazel'ın uzun kirpikleri adamın kartvizitine bakarken aşağı doğru indi ve yumuşak bir gülümsemeye kabul etti. Arkasını dönüp mokesenleri koridorda takırdayarak ilerlerken gözlerimi devirdim.

"Sorun mu var?" diye sordu bana doğru dönerken. Gözlerimi ona diktim. "Aslında birkaç tane."

Teddy döndüğünde, Yargıç Burns'ün ofisinin kapısını işaret ettim ve ikili benden önce içeri girdi.

Hazel'ın yüzü buruştu. "Hoşlandığın biri var mı?" Hazel önümden geçerken sordu ama cevabımı beklemedi.

Hayır, pek sayılmaz.

Resepsiyon görevlisine kaydımızı yaptırdım ve yargıcın odasına geri çağrılmayı bekledim.

Teddy bana baktı. "Tüketicinin güvenini hiç düşündünüz mü?"

Kafam karışmış bir şekilde yere baktım. "Ne?"

Teddy'nin kaşlarında ciddi bir çizgi belirdi. "Ben de bunu düşünüyordum. Haberlerde King Equities için işlerin kötü gittiği söyleniyor. Bunu kabul ederek ve özür dileyerek işe başlamalısınız."

Göğsümden bir kahkaha yükseldi. Hiçbir zaman çocuk gibi biri olmamıştım ama Teddy farklı görünüyordu, sanki bir çocuğun bedenine hapsolmuş altmış yaşında bir adam gibiydi. "Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Google."

Başımı salladım. Siktiğimin Google'ı. "Teşekkürler, bunu aklımda tutacağım."

Sonra dikkatimi saatime verdim ve dakikalar ilerledikçe ayağımı yere vurdum.

4:07-Hakim gecikti.

"Gidecek daha iyi bir yerin mi var?" Hazel sordu, ipeksi sesinden kızgınlık damlıyordu.

Kaşlarının arasındaki kırıksıklığı mükemmel bir şekilde hayal etmek için ona bakmama gerek yoktu. Kollarımı kavuşturdum. "Bazılarımızın geri dönmesi gereken işleri var." Ona şöyle bir baktım. "Sen ne iş yapıyordun? Sosyal medya ... bir şey ya da başka bir şey?"

Yargıcın odasının büyük ahşap kapısına bakarken burun delikleri alevlendi. "Etkileyici," diye gıcırdadı sıkılmış dişlerinin arasından.

Öfkelendim. Rakamlar.

Hazel karşılık veremedi yargıcın odasının kapısı açıldı. Ayağa kalktım, bir elimle takım elbisemi düzelttim ve öne çıktım. "Yargıç Burns, sizi tekrar görmek büyük bir zevk efendim."

Hazel bakarken el sıkıştık. Teddy'ye döndü. "Burada oturup biraz kitap okuyacaksın. Dolaşmak yok."

Teddy başıyla onayladı ve bekleme alanındaki bir sandalyeye oturdu.

"Söz mü?" Hazel sordu.

Teddy kareli gömleğinin üzerine bir X işareti çizdi ve kitabını açtı.

Yargıç Burns nazik bir gülümsemeyle içeri girmemizi işaret etti ve Hazel elini sıkıp onu takip ederken ben içeri girdim. Büyük meşe masasının önüne iki sandalye yerleştirilmişti.

"Lütfen oturun." Masanın etrafında dönerken koltukları işaret etti.

Ceketimin düğmelerini açıp yanındaki sandalyeye oturmadan önce Hazel'in oturmasını bekledim.

Sinirleri dalga dalga yayıldı. Kucağındaki bir kâğıt parçasını sıkıca kavradı ve ayağı sekti.

"Şey," diye başladı Yargıç Burns, "görünüşe göre bir aile dramımız var. Daha çok diyebilirim." Yargıç bana göz kırptı ve ben de bir başka göz devirmeyi bastırdım.

"Efendim, müsaade ederseniz." Öne doğru eğildim. "Bayan Adams, kız kardeşi Olivia ve benim-"

"Ben Olive," diye araya girdi

Hazel. Ona döndüm. "Ne?"

"Adı Olive'di, Olivia değil. Adını bile hatırlamıyor musun?" Sesinde yoğun bir duygu vardı ve o anda kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissettim.

Boğazımı temizledim. "Özür dilerim. Olive." Yargıca baktım. "Açıkçası bu kadını ya da çocuğunu tanımıyorum. Beni yanlış anlamayın, sevimli bir çocuk ama benim değil."

Yargıç Burns dikkatini Hazel'a çevirdi. "Neden sizinle başlamıyoruz, bayan. Kimsiniz ve nasıl yardımcı olabilirim?"

Hazel gücünü topladı ve pelüş, beyaz sandalyede doğruldu. "Benim adım Hazel Adams. Kız kardeşim Olive-" Gözleri bana doğru kaydı. "O Teddy'nin annesi. Nisan ayında vefat etti."

Yargıcın soluk yeşil gözleri yumuşak ve nazikti. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Bir kardeşi kaybetmek özel bir acıdır. Kız kardeşiniz oğlunun velayetini size mi bıraktı?"

Hazel'in alt dudağı dişlerinin arasından çekildi. "Sayılır. En yakın akrabası olarak velayeti bana verildi, ama onun istekleri

Teddy'nin babasıyla olası ortak velayet de buna dahil." Bakışları önce bana, sonra tekrar yargıca kaydı.

Velayet mi? Ne oluyor lan?

Sırtım koltuğa yapışmışken kalbim küt küt atıyordu.

Yargıcın yüz hatları Hazel'a odaklanırken sıkıştı.

"Ama o seninle büyüdü, değil mi?"

Gözlerini hızla kırıştırdı ve kâğıtları karıştırdı. "Dürüst olmak gerekirse, onların yakınında yaşamıyordum - kariyerimin büyük bir kısmı seyahat etmektir. Ama işler değişiyor." Hazel çenesini kaldırdı. "Oğluyla hiçbir şey yapmak istemediği belli oldu, ki bu iyi bir şey. Son birkaç ayı onunla geçirdim ve şimdi tam velayete sahip olmak istiyorum."

Bir elimi kalçama vurdum. "Tamam. Velayeti hemen şimdi imzalayabilirim. Tamamdır."

Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz kaburgalarımın altından gelen keskin bir bıçak darbesiyle hazırlıksız yakalandım. Bunu geçiştirdim ve nefesimi düzene sokmaya ve Teddy'nin aklıma gelen tatlı yüzünü görmezden gelmeye odaklandım.

Yargıç Burns elini kaldırdı ve başını salladı. "Korkarım bu o kadar basit değil Bay King. Size ait olduğu kanıtlanmamış bir çocuğun velayetinden vazgeçemezsiniz. Teddy'nin oğlunuz olmadığını kendiniz söylediniz. Açıkça ortada bir babalık sorunu var. Ne yazık ki, çocuğun yüksek yararı için, babalık sorunu çözülene kadar bir tavsiyede bulunamam."

"Bu ne kadar sürer?" Burnumun kenarını sıkarak sordum.

"Haftalar mı? Aylar mı?" Yargıç Burns içini çekti. "Bu işlerin ne kadar hızlı ilerlediğini söylemek zor. Babalık meselesi çözüldükten sonra mahkeme velayet konusunda bir karar verebilir. Babası olduğunuz kanıtlanırsa, o zaman haklarınızı Bayan Adams'a devredebilirsiniz."

Yönümü bulmaya çalışırken oda eğildi.

Aylar mı?

Hazel çantasından bir kâğıt parçası çıkardı. "Bu, Olive'in Teddy'nin doğum belgesi için yaptığı başvuru." Mercan

İşaret parmağındaki oje kırılmıştı ve kısa bir süreliğine sinirden mi kırıldığını merak ettim. "Adını tam şuraya yazmış."

Öne doğru eğildim ve babamın tam adının olduğu yerde benim adımın, JP King'in yazılı olduğunu gördüm.

Yargıç Burns mırıldandı. "Bay King'in adı başvuruda var, ancak Michigan eyaletinde hiçbir şey imzalamadıysa, adı gerçek doğum belgesinde görünmez. Bununla birlikte, son vasiyeti hem sizi, Bayan Adams'ı hem de sizi, Bay King'i vasi olarak atadı." Yargıç kaşlarını çattı ve bana döndü. "Anladığım kadarıyla merhum Bayan Adams'tan bir çocuk sahibi olmak planınızda yoktu?"

Masasının ahşap yüzeyine bakarken bakışlarım odaklanmamıştı. "Hayır, efendim."

"Olive sizi bilgilendirmek için herhangi bir şekilde sizinle iletişime geçti mi?"

"Kesinlikle hayır." Çenemi eğerek kendinden emin bir şekilde başımı salladım.

"İtiraz ediyorum!" Hazel katlanmış bir kâğıt parçasını başının üzerinde tuttu.

Yargıç Burns başını salladı ve kıkırdadı. "Bayan Adams, buna gerek yok. Bu resmi bir duruşma değil."

"Denedi ve elimde kanıt var." Hazel öne doğru eğildi, el yazısıyla yazılmış bir mektubu düzeltip açtı ve hâkimin masasına doğru uzattı. Katlanmış mektubun içine eski bir fotoğraf sıkıştırılmıştı.

Kendimin daha genç bir versiyonuna bakarken içime bir şok yayıldı. Fotoğrafta kıvrımlı, sarışın, seksenler tarzı bir peruk takıyordum. Gözlerim yarı kapalıydı ve sarhoş gibi görünüyordum. Yanımda tanımadığım güzel bir kadın duruyordu. Hatırlayamadığım bir anı yakalayan kameraya sırtıyordu.

Elimi çeneme götürdüm ve arkama yaslandım.

Yargıç Burns hafifçe ıslık çaldı. "Kesinlikle size çok benziyor, Bay King."

Aptal, aşk sarhoşu mutlu yüzüme bakarken yutkundum. "Evet."

"Babalık sonuçlarını beklerken," diye devam etti Yargıç Burns, "JP'nin baba olduğu varsayılabilir ve eğer kız kardeşinizin isteklerini yerine getirmeyi seçerseniz Teddy'yi ziyaret etme hakkına sahip olacaktır."

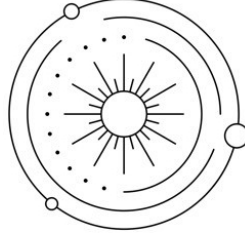
Yanımdaki Hazel zorlukla yutkundu. Kız kardeşini çok sevdiği ve beni küçümsemesine rağmen kız kardeşinin son sözlerine uymak istediği açıktı.

İkimiz de şaşkın bir sessizlik içinde oturduk.

Yargıç Burns sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını karnının üzerinde birleştirdi. "Ya da ... bugün sunulan bilgiler ışığında, ilerlemenin başka bir mantıklı yolu olduğuna inanıyorum ..."

Siyah bir cellat pelerini giymiş olmalıydı. Dişlerimi sıktım ve yargıcın baltayı sallayıp kaderimi belirlemesini bekledim.

YEDİ

HAZEL

TÜM VÜCUDUM sinirden titredi.

Kafa karışıklığı, öfke, kızgınlık, üzüntü - hepsi içime işledi ve tek bir kişiye yöneldi.

Onu.

Önce kız kardeşimin adını yanlış söyledi ve Teddy'yi sürekli reddetmesi, bir kızın çekip yakışıklıyı suratından tokatlamak istemesi için yeterliydi.

JP hâlâ yargıcın masasındaki fotoğrafa bakıyordu. Zihin jimnastiği yapar gibi kaşları çatılmış, fotoğrafın nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu.

Yargıcın sesi dikkatimi çekti. "Bugün sunulan bilgiler ışığında, ilerlemek için başka bir mantıklı yol olduğuna inanıyorum." Nazik gülümsemesi bulabildiğim tek teselli oldu. "Belki de genç Teddy, Bay King'le vakit geçirmekten rahatsız olup olmayacağı konusunda söz sahibi olabilir?"

Ağzım almaya çalışan bir balık gibi açılıp kapandı.

Elbette, Teddy'nin babasını tanımasına izin vermek için kız kardeşimin son arzusunu yerine getirmek üzere Outtatowner'a gitmiştim, ancak onun ne kadar büyük bir pislik olduğunu fark ettiğim anda başka seçeneğim kalmamıştı. Teddy asla istenmeyen biri gibi hissetmeyecekti.

Ona bakmak için orada olduğum sürece ve bu tam velayet istemek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Yargıç Burns telefonunun yanındaki bir düğmeye bastı. "Margerie? Lütfen bekleme odasındaki genç adamı içeri gönderebilir misiniz?"

Birkaç dakika sonra Teddy'nin yüzü kapının arkasından dışarı baktı.

"İçeri gel evlat," diye selamladı Yargıç Burns. "Biz ısırmayız."

Teddy'nin gözleri benimkilere döndü ve ben de gülümseyecek cesareti buldum. İçimi bir rahatlık duygusu kapladı. Teddy ile son dört ayda kurduğumuz ilişki her zamankinden daha güçlüydü. JP'yi tanımıyordu bile ve Teddy'nin mantıklı beyninin doğru seçimi yapacağından emindim.

JP, Teddy'nin babası olduğu gerçeğini inkâr etmek istiyorsa, zaten hayatında böyle havalı bir çocuk olmasını hak etmiyordu.

Yeğenim sandalyelerin arasında durdu ve yargıca baktı.

Yargıcın sesi yumuşak ve kendinden emindi. "Çok şey yaşadın genç adam. Anneni kaybettiğini duyduğumda çok üzüldüm."

Teddy hiçbir duygu göstermedi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Yargıç JP ile benim aramda bir işaret yaptı. "Hazel teyzen ve Bay King ile bir konuşma yapıyordum-"

"O benim babam," dedi Teddy gururla. Bir elimi Teddy'nin sırtına koydum ve ovuşturdum.

JP hakimın masasının üzerine kusacakmış gibi görünüyordu ve kulaklarımda geçmeyen bir çınlama vardı.

Yargıç gülümsedi. "Durumun böyle olduğundan emin olmak için bazı bilim adamlarına bir test yaptıracağız. Bu, i'lerin noktasını koyup t'lerin üstünü çizmemize yardımcı olacak. Bu mantıklı mı?"

Teddy başını salladı.

"Güzel." Yargıç Burns kıkırdadı. "Bunu beklerken, Bay King'i tanımak için biraz zaman geçirmeye ne dersiniz?"

JP avuçlarını pantolonunun baldırlarında gezdirdi. Teddy omuz silkti. "yüzden buradayız, değil mi?"

Yetişkinler gülerek odayı dolduran rahatsız edici gerginliği hafiflettiler.

Yeğenime baktım. Ne istediğimin bir önemi yoktu, bu Teddy ile ilgiliydi ve bunu unutmamam gerekiyordu. Omzunu nazikçe sıktım. "Evet, sanırım öyle, değil mi?"

"Ayrıca," diye devam etti Teddy kendinden emin bir gülümsemeye. "Benim gibi bir çocukla halka dönük olmak, halka empati göstermeye yardımcı olabilir." Doğrudan JP'ye baktı. "Bu size ve işinize yardımcı olabilir."

Ağzım açık kaldı.

JP başını salladı ve gülümsedi. "İşi düşündüğün için minnettarım ama idare edebilirim. Ne istiyorsun?"

Teddy JP'ye ciddiyetle baktı. "Seni tanımak istiyorum. Annem bir keresinde bana senin iyi bir ruhun olduğunu söylemişti."

Gözlerim JP'ye kaydı, Teddy'nin küçük tatlı kalbini benim önümde ezmesi için ona meydan okuyordum. Ondan gelmesini beklediğim reddetme yerine, JP güldü ve Teddy'ye hayranlığa benzer bir şeyle baktı.

Kalbim çırpındı ama onu bastırdım.

JP ayağa kalktı ve Teddy'nin tokalaşması için elini uzattı. "Eğer beni tanımak istiyorsan, benim için sorun yok." Komplocu bir tavırla eğildi. "Ama korkarım buradaki hayatımı oldukça sıkıcı bulacaksın. Bir sürü toplantı."

O ve Teddy bir gülümsemeyi paylaştılar ve kalbim küt küt attı. Yeğenime yumuşaklıkla bakmaması gerekiyordu. Kendini küçümseyen şakalar yapmaması gerekiyordu.

O düşmandı.

Yargıç Burns memnun bir kıkırdamayla bizi kovdu ve ofisinden dışarı çıkardı. Şaşırmış bir halde JP'yi takip ettim.

Teddy adliye koridorundan aşığı inip yaz sonu güneşine çıktı.

JP bizi otoparka doğru götürdü ve okulun kapısı görünür görünmez Teddy uzaklaştı. "Eve son çürük yumurtadır!"

JP bağırdı. "Dikkatli ol-"

"Yavaşla!" Sesim JP'ninkiyle örtüştü ve birbirimize baktık.

Sessizlik bacakları büyüttü ve boşluğu doldurdu.

Teddy'nin otobüse ulaşmasını izlerken gözlerimi güneşten korudum. Durdum ve JP'ye döndüm. "Bunu neden yaptın? Onu tanımak için mi?"

Odak noktasını, eli kalçasında ve ayağını yere vurarak oldukça etkileyici bir JP taklidi yapan Teddy'den ayırmadı. "Annesinin babasını yanlış tanınası çocuğun suçu değil."

İçimde bir kızgınlık belirdi. "Yanılmıyor. Resmi gördün."

Tavrım dikkat çekmiş olmalı çünkü JP'nin çenesi bana doğru dönerken esnedi. "Yeğenini yedi yıldır zar zor görüyorsun ve ben mi pislik oluyorum?"

Burnumdan kızgın bir ses çıktı. "Daha iki hafta olmadı ve birdenbire yılın babası olduğunu mu düşünüyorsun?"

Buz gibi gözleri beni olduğum yerde sabitledi. "Onun izini kaybetmeden önce iki gün bile burada değildin. Bu çıtayı yükseltmenin zor olacağını sanmıyorum."

"Dick," diye tükürdüm tepinerek uzaklaşırken. "Hex," diye seslendi arkamdan.

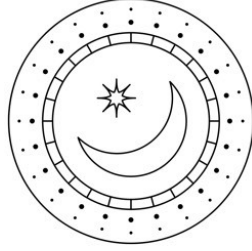
"Hex?" Döndüm ve alay ettim.

Gözleri üzerimde gezindi. "Bir büyü. Bir cadı."

Ondan uzaklaştım, içimden bir kahkaha yükselirken hınzır bir sırıtış yayıldı.

Dostum, hiçbir fikrin yok.

SEKİZ

JP

UYUYAMADIM.

İnzivada yaşamanın huzurlu olması gerekiyordu ama ben her zaman uykusu hafif biri olmuşumdur. Havanın soğumasıyla birlikte, uzaktan gelen dalga seslerinin beni uyutacağını umarak evin kapısını açtım.

Öyle bir şansımız yok.

Bunun yerine, beynim evin içindeki ve dışındaki her bir gürültünün keskin bir şekilde farkına vardı. Beynimde binlerce soru dönüp duruyordu: Hazel otobüsü kilitlemeyi hatırladı mı? O şey ne kadar güvenliydi? Teddy araba kullanırken içinde emniyet kemeri takıyor mu? Neden bu kadar güzel kokmak zorundaydı?

Okul servisinin kapısının metal sesini duyduğumda, Teddy'nin yine gizlice dışarı çıktığını düşündüm. Çoktan uyanmıştım, pencereme doğru ilerledim ve ikinci kattaki pencereden dışarı baktım. Avlu ürkütücü, değişken gölgeler içindeydi.

Altımda Hazel, kışını zar zor örten ince sarı bir gecelikle okuldan uzaklaşıyordu. Köşede gözden kaybolana kadar sessizce çimenlikte ilerledi. Merakla üzerime bir eşofman geçirdim ve aşağıya indim. Perdenin arkasından mutfak penceresine baktım ve onu pencerenin karşısında dururken gördüm.

kum tepesinin kenarındaki çimenlikte oturuyordu. Yanında özel plaja çıkan ahşap merdiven vardı.

Hazel kısa pijamasının rüzgârda dalgalanması ve omuzlarından dökülen altın sarısı saçlarıyla bir hayalete benziyordu. Kollarını iki yana açtı. Bir an için korkuya kapıldım ve atlayacağını sandım ama onun yerine çömeldi ve yerde küçük bir top gibi kıvrıldı. Omuzlarının titremeye başladığını ve yumuşak hıçkırıkların pencereden süzüldüğünü fark edene kadar baktım.

Bir elimi yüzümde gezdirdim. "Lanet olsun."

Oraya gitmemem için binlerce neden vardı. Hazel hayatımı alt üst etmişti. Tam bir baş belasıydı. Bir yabancıydı. Kesinlikle eğlenmeye ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcıydı.

Mantıklı sebeplerime rağmen içimi çektim ve ön kapıya doğru ilerledim. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde kapının kilidini açtım ve verandaya çıktım. Merdivenlerden iki basamak indim ve ahşap ağırlığının altında gıcırdadı.

Hazel irkildi ve hemen gözyaşlarını silmeye başladı. Ayağa kalktı, boğazını temizledi ve çimlerin üzerinden otobüse doğru ilerledi. "Özür dilerim, seni uyandırmak istememiştim."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "."

Kendimi merdivenlere bıraktım ve yanımı işaret ettim. "Oturmak ister misin?"

Gözleri çıplak göğsümde gezinmeden önce yanımdaki boşluğa baktı. Kadifemsi dudaklarındaki küçük aralığın arasından minik bir nefes kaçtı. Oturmak için bir hamle yapmadığında gerginlik gece havasında çatırdadı.

Bir süre sonra kendini yanımdaki basamağa bıraktı. Çıplak dizi dizime değdi ve uyluğumdan yukarı çıkıp bacaklarımın arasına yerleşen sıcaklığın fazlasıyla .

Çimenlere ve sahile doğru bakarken Hazel yanımda sessizdi. Yapmamaya çalıştım

Rüzgâr ağaçlardaki yaprakları hışırdatırken onun uzun, çıplak bacaklarına baktı.

"Ağır bir gün," dedim sonunda.

"Evet." Esprisiz kahkahası beni gülümsetti. Daha fazla gözyaşından daha iyiydi.

"Bak, bugünün planladığın gibi gitmediğini biliyorum. İnan bana -ben de öyle- ama birkaç ay içinde her şey yoluna girecek."

Başını salladı. "Biliyorum. Elimde değil ama onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum."

Başımı ona doğru eğdim. "Kız kardeşin mi?"

Hazel dirseklerini dizlerine dayadı ve parmaklarını önünde birleştirdi. "Evet, Olive her zaman güçlü oldu. Çok merkezde ve kendinden emin. Hayat ona ne getirirse getirsin, ilerlemek için her şeyi yaptı. Hasta olduğunu bile bilmiyordum."

Tanrım, bu çok zor.

Mırıldandım, belli belirsiz onayımın onu konuşturmaya devam etmesini umuyordum. Karanlıkta onun sesini duymak hoşuma gidiyordu.

"Çok seyahat ediyor olmama rağmen birbirimize yakındık. Büyürken sadece ikimiz vardık. Annemiz bekar bir anneydi ve birkaç yıl önce öldü... İronik bir şekilde Olive'i de aynı yumurtalık kanseri aldı."

"Siktir." Elimi ağzıma sildim.

"Evet ... yaşasın genetik!" Esprisi karanlığın içinde dümdüz yere düştü ve yığılırken omuzlarına ağır bir hüznün çöktü. Hazel mercan rengi ojesini karıştırdı. "Aynı genetik mutasyona sahip olduğumu öğrendim, bu da aynı kaderi riske atmaya karar vermem gerektiği anlamına geliyor ya da-" Hazel gıcırtilı bir ses çıkardı ve karnından dışarı doğru bir çıkarma hareketi yaptı. "Benim için bebek yok. Çocuk sahibi olmak radarımda bile değildi ama şimdi hayatımı değiştirecek büyük kararlar vermek zorundaymışım gibi hissediyorum."

Kollarımı dolamak ve sarılmak için kontrol edemediğim bir dürtüyle savaştım. Soluk ışıktaki, onun kırılganlığı

titredi ve ben de ateşin pervanesi oldum. Elim teslim olmamak için esnedi.

İkimiz arasında, kimin ebeveyn olmak için daha donanımlı olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Hiç çocuğum olmamıştı ama kız kardeşim Sylvie'nin anne olmaktan aldığı keyfi gördüm. Ayrıca seçim şansını kaybetmenin ne kadar zor bir durum olduğunu da derinden anladım. Ay ışığında Hazel çok genç görünüyordu - kanser ve kısırlık sorunları gibi şeyler hakkında endişelenmek için çok gençti.

"Bu ..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlandım.

"Berbat," dedi.

Hüzünlü bir kahkaha attık. "Evet, öyle. Üzgünüm." Annesini ve kız kardeşini kaybettiği için duyduğu üzüntüyü hissetmemek zordu. Annem benden alındığında sadece beş yaşındaydım ve onunla ilgili çok az gerçek anım vardı. Tüm çocukluğum, babamın annemin bizi terk ettiği yönündeki ısrarları yüzünden lekelenmişti. Bizi kalacak kadar sevmediği konusunda. Annemi kaybettiğimde yas tutmamıştım, ondan nefret etmişim.

Annesini kaybettiğinde Teddy'nin o kadar da büyük olmadığını, sadece Hazel'in ona ne kadar sevildiğini ve annesinin nasıl bir insan olduğunu hatırlattığını fark ettim. Hazel sayesinde benim gibi acı çekmek zorunda kalmayacaktı.

Sesim çakıllı ve kalındı. "Sana sahip olduğun için çok şanslı."

Hazel burnunu çekti. Ellerini çenesinin altına çekip yüzünü onlara dayadı ve bana baktı. "Cadı olmama rağmen mi?"

Keskin bir ok kalbimi delip geçti. Ben ve lanet ağzım.

Ağzımın kenarından minik bir gülümseme geçti. "Cadı olsan bile."

Kıkırdadı ama gülümsedi. Bir süre birbirimize baktık. Baştan çıkarma düşüncelerimi tırmaladı ve beynimde bir dizi olasılık dönmeye başladı.

Olabilir

.

Olabilir

.

Olabilir.

Hazel bastırılmış bir esnemeyle ayağa kalktı, soluk sarı geceliğinin ne kadar ince olduğunu net bir şekilde görmemi sağladı ve çenem gerildi.

Rüzgârın etkisiyle ince kumaş vücuduna yapıştı ve bacaklarının arasındaki V bölgesine yapıştı. Kumaşın altından, meme ucu piercingine benzeyen piercinglerin dış hatlarını zar zor seçebiliyordum. Aletim anında canlandı ve bu yeni, baştan çıkarıcı ayrıntı karşısında dikleşti. Her santimim sertleşti. Dolgun göğüslerinin dış hatları benimle alay ediyordu. Ellerim dolgunluklarını hissetmek için yalvardı.

Nefesi boğazında düğümlendi. "Biliyor musun, tutucu bir pislik olmaya çalışmadığında, gerçekten o kadar da kötü değilsin."

Onun yanında durdum. Dalgalanan pijamasının önü çıplak göğsümü gıdıkladı ve bizi ayıran birkaç santimin farkına vardım. Dudaklarımız birbirine çok yakındı. Bir kadını öpmeyeli uzun zaman olmuştu ve Hazel'ın ağzının benimkinde nasıl bir his uyandıracağını hayal ettiğim için bile kendimden nefret ediyordum.

Gözlerim dudaklarına kaydı ve hızlıca içine çektiği nefesi duydum.

Siktir, çok kokuyor.

Bu yanlış ve çok karmaşık olurdu. Hazel az önce bana içini dökmüştü ve muhtemelen kendini gerçekten savunmasız hissediyordu. Kız kardeşini hamile bıraktığım izlenimine kapıldığından bahsetmiyorum bile. Tanrı aşkına, yeğeni bana baba diyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ayakta dururken azı dişlerim birbirine sürtündü. Her ne kadar eğilip tam olarak istediğini alabilecek bir adam olmayı dilesem de bunu yapamazdım. Kontrolü elimde tutmam gerekiyordu.

Yumruklarımı sıkarak geri çekildim.

"Bak, ben-" Gözlerimi onunkilere diktiğimde öne doğru bir adım attı ve ağzını benimkilere yapıştırdı.

İçgüdülerim devreye girmeden önce bir saniye kadar şaşkın bir sessizlik içinde durdum. Bir elimi yumuşak saçlarına götürdüm,

Öpüşmeyi derinleştirmek için başını eğdi. Bana doğru açıldı ve göğsümden bir hırıltı yükseldi. Bedenini kendime doğru çekerken diğer elimle geceliğini avuçladım. Ağzı gür ve yumuşaktı.

O geri adım atmadan önce dilim onunkinin üzerinde gezindi.

Öpüşmemizin aniden sona ermesi gözlerimi kırpıştırarak ona bakmama neden oldu. Elinin tersi ağzına bastırılmıştı ve gözleri şaşkınlıktan kocaman ve yuvarlaktı.

"Aman Tanrım." Hazel merdivenlerden tökezleyerek iki adım attı ve dönüp bana baktı. "Aman Tanrım."

Ayak parmakları yumuşak çimlere battı. Parmak uçları göz çukurlarına bastırdı. "Bunu yaptığıma inanamıyorum. Yani, tabii, tipik, düşüncesiz Hazel, ama- aman Tanrım."

"Sorun yok." Sesim sertti ve son hecede çatallaştı. Boğazımı temizledim ve bir elimi ensemdede gezdirdim.

Yanakları pespembeye dönmüştü ve ondaki bu görüntüyü sevdiğim için kendimden nefret ediyordum. Sikimi içine soktuğumda teninin de aynı güzel tonda kızarıp kızarmayacağını merak ediyordum. Göğüs uçları geceliğinin ince pamuğundan dışarı fırlamıştı ve geceliğinin altında çıplak olup olmadığını öğrenmeyi şeyden çok istiyordum.

Neredeyse koşarak okula geri dönerken bacaklarındaki kaslar çalıştı.

Olduğum yere çakılıp kaldım ve solgun ay ışığında ona baktım. "Merak etme Hazel," diye seslendim ona. "Yarın benden nefret etmeye devam edebilirsin."

Skoolie'nin dibinde bana bakmak için döndü. Gözleri şaşkıındı ama göğsüme yumruk gibi inen megawatt gücünde bir gülümsemeye bana vurdu. Elini sallayarak kaldırdı ve başını salladı. "Anlaştık."

Verandanın basamaklarında durdum ve onun otobüse binişini izledim. Gölgesi büyük camlarda ilerledi ve aracın arkasına doğru kayboldu. Ayağımın altını merdivenin kenarına sürttüm.

Bu da böyle?

Onu öpmeye hakkım yoktu. Onu çekici bile bulmuyordum, değil mi?

Aletim seğırdi ve ne kadar yanıldığıma güldüm.

Kendimi evimin sığınağına kapattım ve merdivenlerden ikinci kata çıktım. Yatak odamın içinde yatağı uzandım ve tavana baktım. Aletim Hazel Adams'ın kesinlikle yasak bölge olduğunu anlamamıştı.

Çok genç, çok karmaşık ve tamamen çok cazipti.

Bir iniltiyle elimi çıplak karnımdan aşağı kaydırđım ve eşofmanımın bel bandının altına indirdim. Aletim o kadar sertleşmişti ki hızlı bir şekilde serbest bırakılmam için adeta yalvarıyordu. Eşofmanımı kalçalarımın altına kadar indirdim. Yumruğumu sikimin etrafına sararken gözlerim kapandı.

Keskin bir nefes vererek onu düşündüm.

Öne doğru fırlayıp vücudunu ve ağzını benimkine bastırđığı anı yeniden yaşadım. Öpücüğü dilimde hâlâ tazeydi. Yumuşak saçları etrafımızda uçuşuyor, tatlı narenciye ve baharat kokuları yayıyordu. Sıkı vücudu benimkiyle birleşmişti ve kısa bir anlığına da olsa aramızdaki gerginliğe teslim olmuştu.

Yumruğumu aşağı yukarı hareket ettirirken, onu yatırmanın, açmanın ve içine girmenin nasıl bir his olacağını hayal ettim. Seks benim için her zaman amaca giden bir yol olmuştu ama Hazel'la ilgili bir şey bana bunun aynı olmayacağını söylüyordu. Sanki ben onu yerken o da beni tüketmenin bir yolunu bulacaktı.

Kendimi okşarken homurdandım ve nefes nefese kaldım. Elimde sarsıldı ve zonkladı ve sikimi ona sokup adımı haykırmasını hayal ettim. Aletim elime karşı acı verici bir şekilde kabardı ve onu çalıştırdım, onu açma ve şaftı boğazından aşağı kaydırma görüntüleri arasında ping-pong yaptım. İnledim ve çabalarımı iki katına çıkardım, okşarken daha sert sıktım.

Eğer Hazel sadece tatile çıkmış bir turist olsaydı, her şey farklı olurdu. Aramızda geçmişin kalıntıları olmazdı. Babalık ya da vasilikle ilgili sorular ya da eski acıları örten sahte gülümsemeler olmazdı.

Hayır, eğer farklı olsaydı, sadece o ve ben olurduk.

Belki kontrolü elime aldığımda ya da onu tam olarak nasıl boşaltacağımı anlatmak için iğrenç kelimeler kullandığımda aldırmazdı. Belki bunun için yalvarırdı. Belki de sikime binerken ve daha fazlası için haykırırken benimle aynı vuruşu yapardı. Biz sevişirken zıplayan mükemmel, delikli göğüslerinin görüntüsüyle kendimi sarsıyordum. Onun bana bindiği, çenesi düşük ve o anın içinde kaybolduğu düşüncesiyle hızlı, sıcak darbelerle boşaldım.

Başımı yatağa yaslayarak nefes verdim. Etrafımdaki sessizlik içime kapandı ve kendimden nefret etmeye başladım.

Işığı açma zahmetine katlanmadan en-suite banyoda temizlendim. Aynada bana bakan aleti görmeme gerek yoktu. Yatak odamda pencerenin önünde durdum ve otobüse bakmak için yavaşça kenara ittim.

Bu karmaşık bir
durumdu. Gerçek bir
sorun.

Evimin önüne park etmiş otobüse sertçe baktım. yolunu bulamadığım bir soruna alışık değildim. Tam dönecektim ki otobüsün arkasındaki küçük bir ışık yandı, sonra tekrar söndü.

Kahretsin. Beni görebilir mi?

Işık önce yanıp sonra tekrar söndüğünde odamın gölgelerine geri döndüm. Merakla yanımdaki lambaya uzandım. Hızlı bir hareketle ışığı yaktım, sonra tekrar söndürdüm.

Belki saçmaydı ama bir şekilde bir anlamı varmış gibi hissettiriyordu. İşlerin kendiliğinden yoluna girebileceğine dair sessiz bir güvence gibi.

Ama kimi kandırıyordum ki? Benim gibi adamlar için işler sihirli bir şekilde kendiliğinden yoluna girmezdi.

Hayır, benim gibi erkeklerin eline sorunlar tutuşturuluyor ve bu sorunları çözmek için çaba sarf etmeleri bekleniyordu. Ve yapardım. Ama çok yorulmuştum.

ERTESİ SABAH kendi evimde bir tutsak olarak kaldım. Bazıları için hafta sonları dinlenmek için işten izin almak ya da hafta sonu savaşçıları için rastgele ev projelerini tamamlamak anlamına geliyordu.

Ben değil.

Cumartesi günleri benim için sıradan bir gündü ve çoğu zaman bu, kardeşlerim kaçıp hayatlarını yaşarken ofiste çalışmak anlamına geliyordu.

Aile kuruyor ve aşık oluyorlardı. Ben sıkışmıştım.

Ön bahçeden gelen sesler farkındalığıma sızdı ve sabah içtiğim kahvenin acı kalıntılarını çarparak geri yuvarladım.

Takım elbise giymekten vazgeçip koyu renk pantolon ve kısa kollu örgü gömlek giymiştim. Hazel'ın görüntüsüyle iki kez mastürbasyon yapmama rağmen bok gibi uyumuştum ve hâlâ heyecanlıydım. Kahkahasının müzik notaları açık pencereden içeri süzüldü ve ben de pencereyi kapattım.

Klimayı tekrar açacağım.

Sinirli bir homurtuyla anahtarlarımı aldım ve kapıdan çıktım. Yolda başka bir araba gördüğümde adımlarım kısa sürdü. Teddy bir çığlık atarak yanımdan hızla geçti, arkasında baloncuklar uçuşuyordu. Peşinde Penny Sullivan vardı. Onu kovalıyordu ama belli ki kaçabilmek için koşusunu yavaşlatarak çocuğa avantaj sağlıyordu.

Kaşlarımı çattım ve onun neden benim bahçemde olduğunu anlamaya çalıştım.

"Günaydın!" diye seslendi bir kadın sesi bana ve gözlerimi kısarak güneşe baktım.

Avlunun karşısında, Lark Sullivan Hazel'ın yanında durmuş el sallıyordu.

Sanırım bu Penny'i açıklıyor.

Kısa bir tebessüm ettim ama selamına karşılık vermedim.

Skoolie'nin yanında Hazel iki dikdörtgen köpük matı düzenliyordu. Birinin yanında bir şişe su vardı. Diğer matın yanındaki kablosuz hoparlörden ritmik, dalgalı ritimler akıyordu.

Arabama doğru yürüdüm, dün gecedan beri onunla ilgili ahlaksız düşüncelerimi bir şekilde öğrenmesinden korktuğum için Hazel'la göz teması kurmayı reddettim. Bana bakmadan okul binasına girdiğinde tekrar nefes alabildim.

"Merhaba JP," diye bir kez daha seslendi Lark. "Hazel ve ben plajda arkadaş olduk."

Başımı salladım. "Anlıyorum."

Lark gülümsedi ve bir elini hamile karnının üzerinde gezdirdi. "Bana bazı doğum öncesi yoga hareketleri gösterecek. Umarım biz esnerken Penny'nin Teddy ile bahçede arkadaşlık etmesinde bir sakınca yoktur."

Durakladım ve ön kolumu BMW'min açık kapısına yasladım. "Öyle olmadığını söylesem gider miydin?"

"Hayır." Şakacı gözleri parıldarken gülümsemesi genişledi. Arabama binmek için dönmüştüm ki beni durdurdu. "Hazel'a içkili mekanda bir parti vereceğimizi söylüyordum. Sylvie de orada olacak. Sen de gelmelisin."

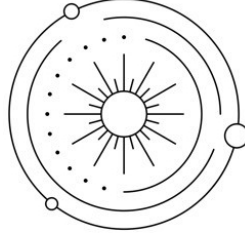
Lark'a baktım. Wyatt'la evli olmasına rağmen King-Sullivan kavgasında her zaman nazik ve tarafsız davranmıştı. Yıllar süren küçümsemenin ardından ailelerimizin Duke ve Sylvie'nin evliliğiyle birbirine bağlandığını hatırlamak hâlâ aklımı kurcalıyordu.

"Bunu düşüneneğim," diye yalan söyledim.

Hayır, düşüneneğim tek şey Hazel'in poposu ve dar siyah bluzunun nasıl çok kısa kesildiği olurdu. Bu bir

O eşleşen bisiklet şortlarını bilmek, hayal gücümün gerçekte karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını ortaya çıkardı.

DOKUZ

HAZEL

"ŞİMDİ UNUTMA" - Teddy'nin zaten mükemmel bir şekilde düz olan kravatını düzeltmek için eğildim, bu sefer bir bolo kravat- "sadece kibar ol ve eğer yemek berbatsa, sana daha sonra bir şeyler getiririm ... birine yemeklerinin çöp olduğunu söylemek zorunda değilsin."

Teddy'nin dudakları büküldü. "O bir kereydi."

Omzunu sıktım ve dik durdum. İçimdeki derin ve henüz açığa çıkmamış bir annelik içgüdüğü saçlarını okşayıp onu kucaklamak istiyordu ama kendimi tuttum. Teddy ile ilişkim hâlâ rayına oturuyordu ve onu fazla zorlamak ya da herhangi bir şekilde annesinin yerine geçmeye çalıştığımı düşünmesini istemiyordum.

Çocuğunun babasını öptüğün zamanki gibi.

Suçluluk duygusu beni sarstı. Beni neyin etkilediğini hâlâ çözememiştim. Belki de Olive hakkında konuşmamı sessizce dinlemesiydi. Belki de Teddy ile olan tatlı etkileşimini . Belki de üzerinde tişört olmadan ne kadar seksi görüldüğü kadar basit bir şeydi.

Her , resmen aklımı kaçırmıştım. Beni itmek yerine, öpüşmeyi derinleştirirken nasıl eğilip geceliğimi yumrukladığından başka bir şey düşünemiyordum. Kontrolü tamamen beklenmedik ve acımasızca ateşli bir şekilde ele almıştı.

Kalçalarımı birbirine bastırdım ve bu anıyı zihnimdeki küçük bir kutuya tıktım, üzgün ve yalnız olduğumda çıkarıp kullanabilirdim.

Tekrar.

Lark'ın bana Tootie teyzesinin evi için verdiği adresle eşleşen ev numaralarına gözlerimi kısarak baktım. Parmaklarım büyük çiftlik evinin ön kapısına çarptı. Büyük, etrafı saran sundurma, sıcak yaz günlerinde buzlu çayın tadını çıkarmak için pelüş koltuklar ve rahat köşelerle şık bir şekilde dekore edilmişti. Uzun panjurlu büyük pencereler parıldıyordu ve evin ne kadar muhteşem olduğunu düşünerek iç geçirdim.

Bir influencer olarak Kate Miller'ın teyzesinin çiftlik evini şimdiki kocasıyla birlikte yenilemesini izlemiştim. Gerçekten bir sanat eseriymiş. Yenileme sırasında Kate'in Instagram'ı patlamıştı ve o ve kocası Beckett'in artık kendi televizyon programları bile vardı. Gergin kelebekler karnımı gıdıkladı.

Sakin olun. Rahat.

Çiftlik evinin ön kapısı açıldı ve Sylvie gülümseyerek ve kucağında sevimli bir çocukla kapıyı açtı.

"Merhaba! İçeri gelin." Yer değiştirerek girmemiz için yer açtı. "Lark uğrayabileceğinizi söylemişti. Gelebilmenize çok sevindik!"

Çiftlik evinin içinde, solda oturma odası ve sağda büyük bir adaya sahip muhteşem bir mutfak bulunan açık bir konsept vardı. Mutfağın arka tarafındaki kapıdan bir adam girdi. Uzun boylu, heybetli, kara kaşlı ve çatık kaşlıydı. Sylvie'nin kalçasındaki küçük çocuk içeri girer girmez ışıldadı ve adamın yüzü yumuşadı.

"Onu alabilirim," dedi adam, küçük çocuğa uzanmaya başlamıştı bile.

Sylvie gülümseyerek genç çocuğu uzattı. "Teşekkür ederim. Duke, bu Hazel. Hazel, kocam Duke ve oğlumuz Gus."

Kibarca el salladım ve gülümsedim. "Sizinle tanışmak bir zevk. Bu benim yeğenim Teddy."

Duke başıyla onayladı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Bir şeye ihtiyacınız yoksa ben aşağı iniyorum."

Sylvie kocasına gülümsedi. "Burada her şey yolunda." Teddy'ye döndü. "Duke içkili mekâna gidiyor. Sen de onunla gidip gizli girişi görmek ister misin? Penny zaten aşağıda."

Teddy bana baktı.

Başımı salladım ve gülümsedim. "İstiyorsan devam et."

Teddy utangaç bir gülümsemeyle Dukeu evin arka tarafına kadar takip etti. Bir köşede gözden kaybolurlarken Duke'un "Kravatını beğendim, dostum" dediğini duydum. Gülümsemekten kendimi alamadım.

"Kendimi resmen tanıtmalıyım." Elini uzattı. "Ben Sylvie Sullivan, resmi olarak King. JP'nin kız kardeşiyim."

Elini sıktım ve gülümsedim. "Sizinle resmen tanıştığımıza memnun oldum. Teddy gittiğinde yardımınız için size teşekkür etme fırsatım olmadı."

Aramızdaki havayı tokatladı. "Oh, önemli değil." Duke'u takip etmek için döndü. "Hadi gel. İçki salonunda bir şeyler içeceğiz, sonra da hava uygun olursa arka verandada akşam yemeğinin tadını çıkaracağız."

Görkemli bir şekilde yenilenmiş evin her ayrıntısını içime çektim. Kapı, evin arka tarafındaki büyük bir çamurluğa açılıyordu. Yerler yıpranmış tuğladan yapılmıştı ve kapının hemen içinde bir bank vardı. Ceketleri asmak için kancalar ve güzelce boyanmış dolaplar vardı. Hiçbir televizyon ya da fotoğrafın evin işçiliğini tam olarak gösterememesi beni hayrete düşürdü.

Zeminde bir kapak açık duruyordu. Kenarına kadar yürüdük ve içeri baktım. Sesler ve caz müziği merdivenlerden yukarı süzülüyordu.

"Oldukça havalı, değil mi?" Sylvie resmen aklımı okuyabiliyordu. "Kate ve Beckett Tootie için yenilerken bulmuşlar. Ne kadar zamandır burada olduğunu bilmiyoruz."

unutuldu, ama her zaman orada olduğunu düşünmek garip."

Hayretler içinde Sylvie'yi takip ettim. Aplikler alt kattaki yolu aydınlatıyordu ve merdiven boşluğu dar olmasına rağmen evin altındaki geniş bir alana açılıyordu. Bir duvar boyunca büyük bir meşe bar uzanıyordu. Barın arkasında süslü bir ayna, yanında da birkaç çerçeveli fotoğraf vardı.

Teddy ve Penny maraschino kirazlı gazlı içkilerini yudumlarken, Duke Gus'ı kalçasına yaslamıştı. Taburelerden birinde oturan Lark, barın arkasında içkileri karıştıran adama gülümsedi.

Bana döndü. "Gelebilmenize sevindim!" Dikkatini çeken adamı işaret etti. "Eğer istersen Wyatt burbonlu limonata hazırlıyor. Biz hafifler için normal limonata." Gülerек elini karnının üzerinde gezdirdi.

Bir adım öne çıktım. "Sanırım burbonlu olanı deneyeceğim."

"Geliyor." Wyatt gülümsedi ve karıştırmaya başladı. İçkili mekânı görmek için bir daire çizdim. Toprağın altında, sıkışık ve pis hissettirmesi gerekirdi ama bunun yerine rustik ve ferahtı. Benden önce gelen herkesin varlığını iliklerime kadar hissedebiliyordum. Burası sırların fısıldandığı ve planların yapıldığı, tarihle yoğrulmuş bir yerdı.

Duvardaki çerçeveli fotoğraflara bakmak için eğildim. Özellikle bir tanesi gözüme çarptı. İki erkek ve bir kadının resmiydi. Üçü de gülümsüyordu ve bana 1920'leri hatırlatan kıyafetler giymişlerdi. İki adam koyu renk pantolon ve elbise ayakkabısı giymişti. Birinin boynunda gevşek koyu renk bir kravat vardı, diğeri ise üst iki düğmesi açık, açık renk, yakalı bir örgü gömlek giymişti. Kadının üzerinde zarif, çiçek desenli bir elbise ve topuklu ayakkabılar vardı. Elleri kalçalarının üzerindeydi ve kahkahasının ortasında yakalanmıştı.

Lark yanımda iç çekti. "Bu fotoğrafa bayıldım."

"Kimdi onlar?" diye sordum. Gözlerim sağdaki adama takılmıştı. Eğer gözlerinizi yeterince kısarsanız, o bir

JP için ölü bir zil.

"Bunlar Philo Sullivan, Helen Sinclair ve James King." Ona baktığımda Lark'ın kaşları oynadı. "Hepsi birlikte içki kaçakçısıydı. Philo ve Helen evlenip işi bıraktılar. James'in zoruna gitti ve Helen'in kardeşiyle bir olup ortalığı karıştırdı."

Wyatt önüme bir içki koyarken, "Beladan da öte," diye alay etti.

Elime aldım ve küçük bir yudum almadan önce teşekkür ederek onu selamladım. Tatlı ve ekşiydi ve burbondan gelen doğru miktarda tekme vardı.

Wyatt barın üstünü sildi. "Uzun süredir devam eden bir kan davası.

Yıllar ve yıllar boyunca Sullivan'lar ve Kings rakip oldular."

"Ve bu üçüyle mi başladı?" Merakla sordum.

Sylvie, Lark'ın yanındaki tabureye tırmanırken, "Her şey burada başladı," dedi. Bir omzunu kaldırdı. "Ama ne yazık ki babam her şeyi daha da kötüleştirdi."

Dük, sevgi ve ciddi bir destek gösterisi olarak bir elini onun boynunun dibinde kenetledi. Gözlerini karısına dikti. "Ama bizimle birlikte sona erdi."

Gurur ve sevgi sesinde belirgindi. Şairler Duke'ün karısına bakışını konu alan destansı metinler yazsalar bile yine de yeterli olmazdı. Boğazımda bir yumru oluştu. "Ve Şimdi bak at bize." Lark yükseltilmiş onu limonata. "Sullivanlar ve Krallar yazın bitişini barbekü ve bebeklerle kutluyor. Krallardan bahsetmişken" -Lark

"JP gelmemeye mi karar verdi?"

Ağzım bir açıldı bir kapandı.

Bilmem mi gerekiyordu? Evinin önüne park edip yanlışlıkla onu öpmem, onu takip etmem gerektiği anlamına mı geliyordu?

Sylvie homurdandı. "Geleceğinden şüpheliyim. JP aileyle pek ilgilenmez."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek yapmıyor? aile?"

Sylvie'nin gülümsemesi yavaşça eridi. Yutkundu ve durumu yumuşatmaya çalıştı. "Şey"-Penny ile kıkırdayan Teddy'yi işaret etti-"belki de işler değişmiştir."

Azı dişlerimi birbirine bastırdım ve boğazımdaki yanmayı bastırarak yutkundum.

Kardeşleri bile onun hakkında pek iyi şeyler düşünmüyordu. Muhteşemdi.

Garip bir sessizlik esnedi ve odayı doldurdu.

Lark'ın davetini kabul ettiğim için birden kendimi aptal gibi hissettiğimde boğazımdan gergin bir kahkaha yükseldi. "İçkili mekan gerçekten çok havalı. Burada bu kadar karakterli bir şey olduğunu asla bilemezsin."

Neyse ki Lark konuşmamdaki ani dönüşümü anlamıştı. Elleri pürüzsüz meşe bar tablasına ritmik bir şekilde vuruyordu. "Kate ve Beckett ona çeki düzen verdi. Ne kadar zamandır olduğunu bilmiyoruz ama uzun zamandır unutulmuştu."

Sylvie'nin kahverengi gözleri yumuşak, bilgili bir bakışla benimkilere kilitlendi. "Yüzeyin altına baktığınızda ortaya çıkarabileceğiniz şeyler inanılmaz." Çocuklara döndü. "Pekâlâ, kim acıktı?"

Akşam yemeği servis edildiğinde, sesler üst üste binmişti ve başım dönüyordu. Çiftlik evinin arka verandasında, ahşap bir pergolanın altına iki uzun masa yerleştirilmişti. JP'nin diğer kardeşleri de gelmişti. En büyük kardeşi Abel, karısı ve ikizleriyle tanıştırıldım. Royal ve kız arkadaşı Veda yemek için tam zamanında gelmişlerdi. Izgarada hamburger ve sosisli sandviç pişirildi ve herkes yedikten sonra çocuklar bahçede Tootie'nin tavuklarını kovalamaya başladı.

Herkesin konuşmayı sevdiği kan davasına rağmen, Kings ve Sullivan'lar masalarda birbirine karışmış, birbirlerine uzanmış ve genel olarak rahat ve keyifli vakit geçiriyorlardı.

Dışarıda huşu içinde durdum, sessiz bir izleyici olarak her şeyi içime çektim. Bırakın bu kadar büyük bir aileyi, daha önce hiç büyük bir ailenin parçası olmamıştım. Gözümün ucuyla kocaman bir horoz çimleri gagaladı.

"Şuna dikkat et," diye seslendi Beckett bana. Ucunda lokum olan uzun bir şişi horoza doğru uzattı. "Bu tam bir orospu çocuğu."

Kate'in kahkahası çınladı ve mükemmel lokum kızartması hakkındaki sohbete dahil oldular. Bahçenin köşesinde, araba yolunun yanındaki hareket dikkatimi çekti.

Çimenlerin kenarında duran JP'yi gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Kaşları çatıktı, çünkü elbette öyleydi, ama aynı zamanda biraz kaybolmuş görünüyordu. Kot pantolon ve üzerine oturan lacivert bir tişört giymişti. Kumaş kaslı göğsünü zorluyor ve ince kalçalarına çok yakın duruyordu. Bu gündelik görüntüyü zahmetsizce yakalayışı karşısında çenem düştü.

Elinde bir pasta kutusu vardı. Gözleri kalabalığı taradı ama JP gruba katılmaya teşebbüs etmedi. Bunun yerine, sessizce gözlemleyerek ve görünüşe bakılırsa kendinden emin olmadan kenarda durdu. Kendini beğenmiş yüzünün sarsıldığını görmek sarsıcıydı.

Kendi ailesinin içinde bir yabancı olduğunu fark ettim ve kalbim onun için acıdı.

Gözlerimiz kilitlendi ve ağzının köşesi kalktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Hafifçe omuz silkmesi içimi eritmeye yetti. Başımı salladım ve gülümsememi bir yudum limonatanın arkasına saklayarak ona doğru yürümeye başladım.

Önünde durdum ve yukarı baktım. "Merhaba."

Gözleri ağzıma kaydı ve tekrar yukarı baktı. "Merhaba."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Gözleri kısıldı. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Bu sonuçta benim ailem."

Şakacı bir şekilde omuz silktim ve içkimden abartılı bir yudum aldım. "Ben davet edildim. Sen de mi?"

Kıkırdadı. "Ouch."

Elindeki kutunun şeffaf plastik kapağına bakmak için eğildim. "Vişne mi? Klasik seçim."

Tsked. "Çilekli ravent. MJ'in favorisi." Parmağını uzun saçlarımın diplerinde gezdirdi. "Aynı zamanda tanıdığım bir çilek sarışına da benziyor."

Göğsümde bir çarpıntı dans etti. JP'nin her şeye rağmen düşünceli olabileceğini duymak şaşırtıcıydı.

O da dün gece benim kadar uykusuz kalmış mıydı?

"Teddy eğleniyor mu?" diye sordu çocukların çimenliğin öbür ucundaki ciyaklamalarını izlerken.

Güldüm. "Bir balo. Başka çocuklar da geldi. Anlaşılan Penny onlara Henrietta adında bir tavukla Gaga Surat adında bir şeyin nasıl küçük bir aşk yaşadığını anlatıyordu. Kümeste yeni civcivler var. Sanırım şimdiden Penny'ye aşık oldu."

JP kıkırdadı. "Vahşi olanlara karşı dikkatli olması gerekiyor. Sizi büyü altına alacaklar."

Gözleri parlıyordu ve bana cadı dedikten sonra büyü göndermesinin kasıtlı olup olmadığını merak ettim.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için boğazımı temizledim. Arkamdan Royal'in seslendiğini duydum: "Bakın kim bizi varlığıyla onurlandırmaya karar vermiş!"

JP alay etti ve başını salladı. Yanımdan geçerken sesini alçalttı. "Bana şans dile."

Gruba doğru yürürken onu hayranlıkla izledim. Kenar mahallelerdeki kendinden emin çocuk gitmiş, yerine havalı ve kendine güvenen bir adam gelmişti. Kardeşlerini ve eşlerini, Sullivan'ların geri kalanıyla birlikte selamladı.

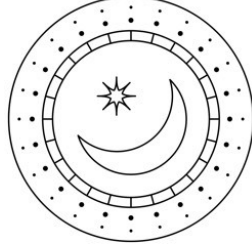
JP, Sullivan'ların teyzesi Tootie'ye kibarca başıyla selam verdikten sonra eğildi ve teyzesi Bug'ın yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Trompet çalmaya başlamamızı beklemeyin, oturun artık." Bug peçetesini karıştırdı ama adam yanına oturması için bir sandalye çektiğinde gülümsedi.

Orada kendini yabancı gibi hisseden tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni rahatlattı. Sullivan'lar ve Krallar'da büyüleyici bir şeyler vardı ve Duke öne doğru eğildiğinde bu gizem daha da derinleşti.

Omzunun üzerinden baktı, çocukların duyamayacağından memnun görünüyordu. "Gölle ilgili haberlerimiz var."

ON

JP

Duke Wabash Gölü'nden bahsedince kulaklarım çınladı. Babam tutuklandığında, kanıtları, hatta belki de annemin cesedini sakladığı yerin bu göl olabileceği düşünülmüştü. Gözlerim uzaktaki yaban mersini tarlalarının üzerinden, Wabash Gölü'nün devlet tarafından finanse edilen yürüyüş parkurunun kalbindeki ormanın içinde yer aldığı yere gitti.

Bunu düşünmek bile kanımı dondurdu.

Duke tamamen işle ilgiliydi. "Doğal Kaynaklar Bakanlığı bize yeşil ışık yaktı. Arazimi bypass olarak kullanmaları için izin verdim. Yürüyüş parkurunu rahatsız etmemek için göle benim arazimden ulaşacaklar."

Sylvie kocasının elini tuttu. "Bir şey bulamayabilirler ama en azından merak etmeyi bırakabiliriz."

Masaların üzerinde kasvetli bir sessizlik hüküm sürerken gözler aşağıya doğru çevrilmişti. Gerginlik hissediliyordu ve kürek kemiğimin arkasında bir düğüm oluştu. Kaçmak istedim. Bir şeyleri kırmak. Tüm bunların ortadan kalkmasını sağlamak ve böylece herkesin yüzündeki üzgün ifadeyi görmekten kurtulmak istiyordum.

Sol tarafımda, yumuşak bir boğaz temizleme sesi dikkatimi çekti. "İzin verir misiniz?" Hazel büyük boy çantasını karıştırırken dikkatimiz ona çekildi. Çantasından küçük bir mum çıkardı ve masanın ortasına koydu.

Tam o sırada Teddy ve Penny masaya doğru yürüdüler. "Oh!" Teddy haykırdı. "Niyetleri belirlemek benim favorim."

Meraklı bakışlar yolunu kesti ama ben ona cesaret verici bir gülümseme sunmak için elimden geleni yaptım.

Şu anda ne haltlar dönüyordu?

Hazel mumu yaktı ve ellerini uzattı. Hepimiz ona baktık.

Tanrım, belki de gerçekten bir cadıydı.

"Sorun yok," dedi. "El ele tutuşun lütfen."

Bana "hadi lan" der gibi baktı, ben de ellerimi sağıma soluma götürdüm. Sullivan'lar ve Krallar teker teker masanın etrafında el ele tutuştular, ortada yanan mum titriyordu.

Hazel gülümsedi ve gözlerini kapattı. "Maryann King'i onurlandırıyoruz. Seni kalplerimizle yüceltiyoruz. Huzur bulasın ve seni sevenlere huzur veresin."

Herkesin gözleri sessiz bir dua ile kapalıydı ama o konuşurken ben gözlerimi ona dikmişim. Yüzünü batmakta olan güneşe çevirmiş, etrafındakilerin meraklı bakışlarından tamamen habersiz ve etkilenmemiş bir halde çok etkileyiciydi. Gözlerini açtığında derin, temizleyici bir nefes verdi ve sırttı.

"Çok güzeldi," dedi Sylvie usulca. "Teşekkür ."

"Ruhunun arzuladığı huzuru bulsun." Hazel'ın boğazı düğümlendi. "Ve onun ortadan kaybolmasından sorumlu olan kişi evrenin gazabına uğrasın, buna trajik bir şekilde merdivenlerden düşmek de dahil ama bununla sınırlı değil."

Royal'den bir kıkırtı yükselirken Kate'in ağzı açık kaldı. Tootie grubun sonunu getiren yumuşak bir oh my diye fısıldadı. Çok ihtiyaç duyulan bir kahkaha dalgası çemberin içinden geçti.

Hazel mumu hızlı bir üflemeyle söndürdü. "Kim turta ister?" diye sordu gözlerinde bir parıltıyla.

Ellerimizi bıraktık ve tatlı tabaklarını elden ele geçirmeye başladık.

Royal kulağıma fısıldamak için eğildi. "Az önce babama büyü mü yaptı?"

"Umalım da işe yarasın..." Kardeşim Abel karısını kendine doğru çekerek yanımda homurdandı.

Bir kahkaha attım. Görünüşe göre Hazel havayı yumuşatmak için ihtiyacımız olan temiz hava soluğuydu.

Konuşmalar etrafımda akıyordu ve Teddy yanıma oturduğunda şaşırdım.

"S'more aldın mı?" Ben sordum.

Dudakları büküldü ve başını salladı. "Çok dağınık."

"Turta sever misin?" Önüne içinde bir dilim olan küçük bir kâğıt tabak koydum.

Teddy bir çatalla dürttü ve parçalara ayırmaya çalıştı.

"Al bakalım." Tabağımdaki turtadan büyük bir çatal dolusu aldım ve ağzıma attım. "Gördün mü? Güzelmiş."

Tatmin olan Teddy bir kaşık aldı ve ağzına attı. Gülümseyip başını salladı ve göğsümde bir şey kıpırdadı. Omzumu onun omzuna çarptım ve bir ısırık daha aldım. Kafamı kaldırdığımda Hazel bana bakıyordu.

"Ne?" Bir ağız dolusu turta yerken sordum.

Kız kardeşim MJ, Hazel'a doğru eğildi. "Kalbin eridi mi? Çünkü benimki eridi." MJ içini çekti ve çenesini elinin üzerine koydu. "Çok tatlısın."

"Ben sevimli değilim," diye homurdandım, turtamın son lokmasını ağzıma tıktırırken. "Ve eriyen kalbin hakkında konuşmayı kes. Biz kralız."

Kadınlar güldü ve ben de yüzüme yayılmak üzere olan gülümsemeyi bastırdım. Dikkatimi Teddy'nin üzerinde tutmam gerekiyordu. Onu tanımaya çalışmam gerekiyordu, fazlasıyla baştan çıkarıcı teyzesine kafayı takmam değil.

MJ ve Hazel, konuşmaları benim ilgimi çektiğinde, onun skoolie'si hakkında konuşmaya başlamışlardı.

"Sıcak bir banyo yapmaya ne dersiniz? Ya da duş almaya?" MJ sordu.

Hazel gülümsedi, görünüşe göre bu soruya alışmıştı. "Maalesef banyo yok. Okulda bir duş var ama

harika değil. Çoğu zaman gri su tanklarını sürekli boşaltmak zorunda kalmaktansa duşları olan bir kamp alanını ziyaret etmeyi daha kolay buluyorum."

Kaşlarını attım. Bu uygunsuz bir durumdu. . . ve biraz da iğrençti.

"Ama odalarda bile neredeyse hiç mahremiyet yok, değil mi? Neredeyse birbirinizin stndesiniz, sanırım." MJ meraklıydı ama ben yine de Hazel'ın enerjisindeki ince değişimi fark ettim.

MJ'in vücudunda kötü niyetli bir kemik yoktu, ama Hazel'in meraklı küçük kız kardeşimin meraklı, doğrudan sorularına alışkın olmadığını anlayabiliyordum.

İşleri daha da kötüleştirmek için, her zaman dikkatli olan kardeşim Abel devreye girmeye karar verdi. "Yırtıcılara karşı dikkatli olmalısın. Tek başına seyahat eden bir kadın ve ocuk risklidir." Hapishanede zaman geçirmişti ve aklının birçok durumda en kötü senaryoya gitmesine engel olamıyordu.

"İsterseniz," diye devam etti, "bira fabrikasının yirmi dört-yedi güvenlik kamerası var. Oraya park ederseniz sorun olmaz."

"Ya da otobüste mola vermek istersen," diye araya girdi karısı Sloane, "sevdiğimiz küçük, şirin bir pansiyon var -Vahşi İris."

Abel'ın yanaklarının kızarması ve Sloane'un kıkırdayarak şakacı bir şekilde ona doğru eğilmesiyle hepimizin bir i şaka yapmadığı anlaşıldı.

Lee Sullivan sandalyesinde arkasına yaslandı. Gözleri muziplikle parlıyordu. "İtfaiye istasyonunda küçük bir güvenlik detayına aldırmayacak birkaç adam var. Gece mesaisine alışkınlar ve sizin gibi güzel bir kadını kimsenin rahatsız etmemesini sağlamaktan mutluluk duyacaklardır.

. . . hatta belki izin günlerinde size şehri gezdirirler."

Kaşları oynadı.

Gözlerim ona doğru kısılinca çenesini bana doğru eğdi. "Ayrıca, bu pek senin tarzın değil, değil mi patron?"

Royal masanın sonundaki koltuğundan kıkırdadı. "Haksız değilsin. JP elinde bir defter ve kılıcında bir sopayla doğdu."

Toplu kahkahalar sinirlerimi bozdu.

Wyatt gülerek, "Lisede ona Johnny Protocol demelerinin bir nedeni var," dedi.

"Sadece Mükemmel olduğunu sanıyordum?" Lark kaşlarını çatarak kocasına sordu.

Görünüşe göre benimle uğraşmak aileler arası bir mesele haline gelmişti.

"İşimiz bitti mi?" Şakacı alaylarından etkilenmemiş görünmek için elimden geleni yaparak sordum. Aslında, liseden kalma çocukça lakapların hiçbirisi ağırlık taşımıyordu.

Protokole uyduğum çünkü uymak zorundaydım. Mükemmel olmaya çalıştım çünkü öyle olmazsam babamın küçümsemesiyle karşılaşardım.

King Equities'in yükünün benim omuzlarımda olduğu ve verdiğim her kararın, onların bunu yapmak zorunda kalmaması için olduğu çok erken anlaşıldı.

Bunu bilseler de bilmeseler de kardeşlerimi korumak için yaptım.

Peçetemi hafifçe masaya vurdum. "Endişenizi takdir ettiğinden eminim ama bu gereksiz. Hazel ve Teddy benim evime taşıyor."

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum.

Belki de MJ'in sorularının sınırda yargılayıcı olması ya da Hazel'in cevaplarındaki incelikli teslimiyet tonuydu. Belki de Abel'in sesindeki gerçek endişeydi. Belki de Lee'nin otobüsünün önünde kamp yapan azgın itfaiyecilerin iyi bir fikir olduğunu düşünmesiydi.

Her , bir karar verdim. Bitmişti.

MJ yavaşça ve genişleyen bir sırtıyla, "Oh... şey, bu mantıklı," dedi.

Gözlerimi kaldırdığımda Hazel'in masanın öbür ucundan bana ölümcül bir bakış fırlattığını gördüm.

Belli ki onun buraya taşınmasını hiç konuşmamıştık.

Yanımda Teddy canlandı. "Taşınmak mı? Kendi odam olacak mı? Seçebilir miyim? İçinde bir kitaplık olacak mı? Fen projelerini yapabileceğim bir masam olabilir mi?"

Gözlerim önümdeki pasta kırıntılarına takılı kaldı. "Evet, şey ..." Makul bir cevap ararken çatalımı evirip çevirdim. "Bir yolunu buluruz."

Teddy bir anda masadan kalktı ve bahçede Penny ile kuzenlerine doğru koşmaya başladı. "Penny! Daha büyük bir oda alıyorum!"

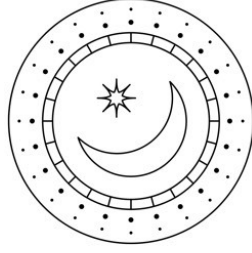
Sonunda cesaretimi toplayıp tek kaşını alnına dikmiş bana bakan Hazel'a baktım.

Hiç memnun değildi.

MJ alçak sesle kıkırdayarak masadan uzaklaştı ve sohbet biz olmadan devam ederken bize yer açtı.

Elimden gelen tek şey mahcup bir gülümsemeydi. "Ee," diye kıkırdadım. "Taşınmak ister misin?"

ON BİR

JP

Gerçekten bastım.

Sullivan'ın evindeki aile barbeküsünden sonra, Hazel arabayı evime götürürken Teddy benimle gelmek için yalvardı. Aynadan ona baktım, onun için aldığım yeni yükseltici koltuğa güvenli bir şekilde bağlandığından emindim. Yol boyunca benim hakkımda, kasaba hakkında, çiftçilerin yaban mersini çalılarının yanına neden kır çiçekleri ektikleri hakkında ve cevabını bilmediğim binlerce soru sordu.

Neden tekrar şirket birleşmeleri ve satın almaları konusunda meraklı olmasın ki?

Arabama bindiğimizde, kapıya yaslanmış, baygın bir şekilde yatıyordu. Açık ağzından yumuşak horultular geliyordu.

Mutlak sessizlik anı için minnettardım.

Hazel'in arabayı park etmesini beklerken aynada ona baktım. Kravatı yamuk yumuktu ve siyah saçları her yöne doğru uzanıyordu.

Çocuğun adil bir muamele görmemiş berbattı - annesi ölmüştü, beni babası sanıyordu ve stil açısından yaşıtlarından açıkça yıllar ilerideydi.

En azından altın kalpli bir cadıdan daha fazlası olan belalı teyzesi vardı.

Çoğumuzdan daha iyi sallandı.

Arabadan çıktım ve kapıyı olabildiğince sessizce kapattım. Kalpsiz bir pislik olabilirdim ama onun hayatında işleri daha da karmaşık hale getiren başka bir yetişkin olmak istemiyordum.

Hazel okul arabasını kilitledi ve kocaman bir esnemeyle bana doğru yürüdü. Elinde gece için gerekli olduğunu tahmin ettiğim küçük bir spor çantası vardı.

Arka koltuğu işaret ettim. "Uyuyakaldı."

Hazel çantayı omzuna aldı ve arabanın kapısını açtı. "Onu tutabilir misin? Gerçekten ağırlaşıyor."

Kaşlarımı çattım ve tereddüt ettim. Uyuyan bir çocuğu nasıl uyandırmayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hazırlıksız olmak hoşuma giden bir duygu değildi.

"Güven bana, kütük gibi uyur. Kemerini çöz ve omzuna at." Hazel beni beklemedi ve evime doğru yürümeye başladı.

Bunu nasıl başaracağımı tam olarak bilemediğimden Teddy'nin kemerini açmak için eğildim. Nefesi yumuşak, uykulu bir ritimle vınlıyarak çıkıyordu. Toprak ve fazla şeker gibi kokuyordu.

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde kolumu sırtına doladım. Teddy öne doğru yığıldı ve omzumla onu yakaladım. Hazel'ın sözüne sadık kalarak kıpırdandı ve inledi ama uyanmadı.

Ayağa kalktım, alışması için onu hafifçe ittim. Gevşek kolları omzumdan sarkıyordu ve başı göğsüme yaslanmıştı.

Kalbim gömleğimin altında çarpıyordu.

Güneş gölün üzerinde batmaya başlamıştı ve gökyüzü mürekkep mavileri ve pembelerle doluydu. Merdivenlerin başında Hazel direğe yaslanmış, yumuşak bir gülümsemeyle beni izliyordu.

"Doğuştan yeteneklisin," dedi ben yaklaşırken.

Onu merdivenlerden yukarı taşıırken göğsümdeki sıkışmayı görmezden gelerek onaylarcasına homurdandım. Dikkatlice yer değiştirdim.

Teddy diğer omzuna.

"Anahtarlar cebimde," diye duyurdum.

Kaşları havaya kalktı. "Onları senin için çıkarmamı mı istiyorsun?" diye alay etti.

Teklifi karşısında hain sikim kalkmasına rağmen nefesimi verdim. "Anladım."

Yumuşak kahkahası serin esintide süzülüyordu. Fazla zarafet göstermeden ve garip bir itiş kakışla kapının kilidini açmayı başardım ve önce Hazel'in girmesi için kenara çekildim.

Sessizce içeri girdi ve ben de kapıyı ayağımla kapattım. Açık yaşam alanından arka taraftaki merdivenlere doğru yöneldim. Onu beklemeden merdivenleri çıktım ve Teddy'yi koridorun sonuna kadar yürüterek boş bir yatak odasına girdim. Aslında bir ofis olarak düşünülmüş olan bu oda, gömme kitap rafları ve hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bir okuma köşesi olan köşe bir odaydı. Yatakta saçma olmayan gri bir yorgan ve birkaç yastık vardı.

Bir elimle yorganı geri çektim ve Teddy'yi nazıkçe yatağa yatırdım. Hemen yuvarlandı ve bir topun içine kıvrıldı. Ben ona bakarken dünya yok olmuştu.

Gerçekten benim çocuğum olabilir mi?

Bu düşünceyi aklımdan bile geçirmemiştim, ama kısa bir an için, siyah kirpikleri yanaklarının üzerinde aşağı doğru inerken, benzerlikleri görmemek zordu. Karanlık yüz hatlarından ciddi kişiliğine kadar, onunla kurduğum her etkileşim bunu daha fazla sorgulamama neden oldu.

Olive Adams kimdi? Nerede tanışmıştık? Bir çocuk babası olduğumu nasıl bu kadar uzun süre bilemedim?

Hayal kırıklığı içimi kemirdi ve topuklarımın üzerinde döndüm. Zihnimde dönüp duran tüm cevapsız soruları düşündükçe yumruğum sıkıldı.

Cevapları olan adam bendim. Hayatımı hiç de bu şekilde kurmamıştım.

Yanından geçerken kullanılmayan başka bir yatak odasına göz attım, şaşırdım görünce Hazel beni takip etmemişti

Kendine bir oda tutup akşam için yatmak üzere üst kata çıktı.

Tabii ki yapmadı.

İç çekerek onu aramak için aşağıya indim.

Oturma odası ve mutfığa göz atarken ev sessizdi. Hızlıca pencereden dışarı baktım ve onu okulda da göremedim.

Ellerimi tezgâha dayadım ve başımı öne eğdim. Stres haftalardır artıyordu ve kendimi kırılma noktamda hissediyordum. İş, babam, Hazel ve Teddy'nin gelişi, mahvolmuş ailem derken sürekli hokkabazlık yapıyordum.

Göğsümün çatladığını hissedebiliyordum ve bir çöküş için zamanım yoktu. Her zaman yaptığım gibi kendimi toparlamalı ve güç toplamalıyım.

İç çekerek yukarı baktım.

Nefesim ciğerlerimden çalındı.

Uzakta, sahil boyunca yürüyordu. Onu geceliğiyle gördüğüm gece olduğu gibi, Hazel bir hayalete benziyordu. Bu kez elinde sandaletleriyle su kenarında yürüyor, dalgalar ayaklarını yalayıp geçerken ayaklarını hafifçe tekmeliyordu.

İçimde derin ve vahşi bir şey kıvrıldı. Kısa bir an için onu izlemekten zevk aldım - benim olsaydı, o öpüşmeyi durdurmasaydık nasıl olacağını hayal ettim.

Ama bu imkansızdı.

Yeğeni büyük olasılıkla benim çocuğumdu, bu da bir noktada kız kardeşiyle yakınlaştığım anlamına geliyordu. Onunla atış yapmak, olmamak için çok uğraştığım bir pislik olduğumu kanıtlayacaktı.

Mutfak penceresinden süzülen esinti serindi. Hazel'in kollarını ortasına sarışını izledim ve başımı salladım.

İçki dolabımı karıştırırken bir şişe Blanton's tek fıçı burbon ve iki bardak çıkardımBenim

Kapıdan çıkarken uzun kollu flanel ceketimi ön koluma geçirdim.

Sadece batan güneşin ışığıyla çimenlikten kayalığa doğru yürüdüm. Ahşap merdiveni kullanarak kum tepesinden aşağı indim ve sahile doğru ilerledim. Hazel dönmüş ve sahilde bana doğru yürüyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken küçük bir el salladı ve gülümsedi.

Kolumu kaldırarak pazen ceketini işaret ettim. "Hava soğudu."

Hazel ceketini kolumdan alırken gülümsemesi genişledi. "Teşekkürler. Hâlâ yaz mevsiminde olduğumuzu sanıyordum ama bu gece sonbahar gibi hissettiriyor."

Başımı salladım ve onu büyük bir dalgaların karaya attığı odun parçasına doğru yönlendirdim. "Bu zamanlarda akşamlar serin olur. Sonbahara yavaş yavaş geçiş, yazın neredeyse bittiğini anlamamızı sağlar."

Hazel devrilmiş ve gelgit yüzünden kabukları soyulmuş bir ağaç gövdesine yaslandı. "Mmm," diye mırıldandı ve Michigan Gölü'nün çivit rengi sularına baktı. "Sorun değil. Sonbahar zaten benim favorim."

"Ben de." İki fincanı ağacın gövdesinde dengeledim. "Burban?"

"Elbette." Gülümsedi ve ben de her bardağa iki parmak doldurdum.

Hazel bir bardağı kaldırdı. "Oda arkadaşlarına mı?"

Bardağımı kaldırdım. "Uh." Başımı salladım. "Tabii. Oda arkadaşlarına."

Hazel derin bir yudum aldı ve alkol boğazını kaplarken boynundaki kasların çalışmasını izledim. "Bunu önce bana sormak istemedin mi?"

Başı belaya yeni girmiş bir çocuk gibi utangaç bir şekilde gülümsedim. "Bu konuda Sadece insanların şu anki, muhtemelen güvensiz yaşam koşullarını onayladığını düşünmelerini istemedim. Ama eğer okulda kalmak istiyorsan, benim için sorun değil."

"Ve Teddy'nin kalbini mi kırayım? Mümkün değil." Bir yudum daha aldı. "Sorun değil. Dürüst olmak gerekirse, yeniden bir bulaşık makinesine sahip olmak güzel olacak." Gözleri bana kaydı. "Bulaşık makinen var, değil mi?"

Kıkırdadım. "Evet, var. Aslında iki tane."

Gözlerini şakacı bir şekilde devirdi. "Tabii ki öyle. Çok fazlasın."

Alay ettim. "Ne var? Ana mutfağın arkasında hazırlık için bir mutfak var. Bu çok mantıklı. Evim senin standartlarına uygun değil mi?"

Hazel burnunu kıvırdı. "Yani, gülünç derecede süslü ama ..."

"Ama ne?" Dürttüm.

"Çok steril." Bana baktı, karşı çıkmam için beni cesaretlendirdi.

Sorun şu ki, o haklıydı. Omuz silkerek kabul ettim ve burbonumu yudumladım. "Biliyor musun, sıcak bir duşu ve sifonu çeken bir tuvaleti de var."

Eli köprücük kemiğine geldiğinde içinden hafif bir kahkaha yükseldi. "Oh . . . beni şımartıyorsun."

İkimiz de yüzümüzü suya dönerek dalgaların karaya attığı ağaca yaslandım.

Onu şımartmanın nasıl bir şey olduğunu görebiliyordum. Sanki dünyadaki en kolay şeymiş gibi.

Keşke bu kadar karmaşık olmasaydı.

İkimiz de sessiz kaldık ve sahile vuran gelgiti izledik. Gece çöküp de yıldız ışıklarının küçük kıvılcımları ucsuz bucaksız gökyüzünü kapladığında ortalık sakin ve huzurluydu.

"Onu tanımaya çalıştığınız için teşekkür ederim," dedi sonunda.

Başımı salladım. "Düzgün bir çocuk ama soru sormayı bırakmıyor."

Hazel kıkırdadı. "Tahmin bile edemezsin. Buraya gelirken, yemin ederim soru oyunundan kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Onun benden daha zeki olabileceğini düşünmem yardımcı olmuyor."

Sırıttım, burnumdan bir kıkırdama geldi. "Sanırım kendine verdiğin değerden daha fazlasına sahipsin."

Yer değıştirdi, dramatik bir şekilde bana doğru göz kırptı. "JP King ... bu bir iltifat mıydı?"

Gözlerimi devirdim ve sinsi gülümsememi bir yudum burbonla kapattım. "Pek sayılmaz."

Hazel'in gözleri bana dikildi. "Eğer taşınırsak bana aşık olmayacağından emin misin?"

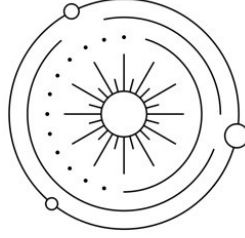
Eğlenceli şakalaşmalarımızın bana hissettirdiklerinden hoşlanmamalıyım. Sanki iş stresi, ailem, onun -Hiçbirinin önemi yoktu. Bir anlığına, yıldızlarla dolu bir sahilde, özgür ruhlu muhteşem bir kadınla samimi bir anı paylaşan bir adamdım.

Varlığından bu kadar zevk almaya hakkım olmayan bir kadın. Ama bir an için hep olmayı umduğum türden bir adam olabilirdim.

"Lütfen. Ben hayatımı risk ve ödölü değerlendirerek kazanıyorum." İçimi çektim ve bacaklarımı önüme doğru uzattım. "Güven bana, bu sadece bir iş."

Yalanın dilimden bu kadar kolay dökölmesi beni şaşırttı.

ON İKİ

HAZEL

Huzurlu rüyama farkındalık girdiğinde bir sarsıntıyla . Açık pencereden ötücü kuşlar cıvıldıyordu ve güneş olması gerekenden çok çok daha yüksekteydi. Etrafımı gözden geçirdim, hâlâ JP'nin evinin boş yatak odasında olduğumu fark ettiğimde kalp atışlarım hızlandı.

Büyük boy yatak pelüştü ve içinde uyumak kuş tüyü ve kabarık yastıklardan oluşan bir bulutun üzerinde süzölmek gibiydi. Tam olarak altı tane. Tekrar uzandım ve birini yüzüme çektim. Pofuduk ve sıcaktı ve içinde boğulmak istiyordum.

Sanırım uzun zamandır otobüste uyuyorum.

Ayak parmaklarımı gerdim ve yatağın yanındaki masanın üzerinde küçük saate baktım. Kesinlikle uyuyakalmıştım ama yine de dünyanın en rahat yatağında bir otuz dakika daha geçiremeyeceğim için surat astım.

Güne başlamaya kararlıyım, saçlarımı başımın üstüne topladım ve bir çift kesik jean şort giydim. Hava serindi, bu yüzden üzerinde luna güvesi ve çiçekler olan büyük boy bir sweatshirt giymeyi tercih ettim.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra Teddy'yi aramaya çıktım. Adımlarım elle kazınmış ahşap döşemede gıcırdıyordu. JP'nin evinde kullanılmayan çok fazla potansiyel vardı. O

sağlam kemiklerle ve pahalı özelliklerle inşa etti, ancak herhangi bir sıcaklıktan yoksundu.

İhtiyacı olan şey bir kadının duygusal dokunuşu.

Ellerim koridordaki resim çerçeveli pervazın üzerinde kayıyordu. Ana süitin kapısı solumdaydı ve yanından geçerken kalbim küt küt atıyordu. Kapı boştu ve ben de içeriye bir göz atacak kadar meraklı biriydim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, JP'nin yatağı keskin çizgiler ve gösterişsiz bir yastık düzenlemesiyle yapılmıştı. Duvarlar evin geri kalanıyla aynı sıkıcı griydi. Görünürde ne bir tablo ne de bir resim çerçevesi vardı.

Erkekler.

Gözlerim hangi kitabı okuduğunu merak ederek berjer koltuğa ve küçük masaya takıldı. Küçük lambaya baktım, küçük ışık titreşimimi geri getirdiği akşam nabzımın nasıl yükseldiğini hatırladım. Onu görmemiştim ama o gece bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Işığı açıp kapatmışım ve o da bu jeste karşılık verdiğinde derimin altında kıvılcımlar dans etmişti.

Merdivenlerden inerken bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Her şeye rağmen içinde nazik bir insan olduğuna dair bir umut ışığı mıydı? JP, anahtarı olmayan şifreli bir bulmacaydı.

Merdivenlerin dibine vardığımda sıcak, davetkâr kahve ve şurup kokusuyla karşılaştım. Midem guruldadı.

Köşeyi döndüğümde ayaklarım kısa kaldı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Teddy mutfak adasının önünde bir sandalyenin üzerinde duruyordu ve üstü başı un içindeydi. Yanındaki JP'nin durumu da pek iyi değildi. Yanağında beyaz bir pudra izi vardı ve kaşları çatılmıştı.

Teddy okumak için krep karışımı kutusunu kaldırdı. "Hamurun pütürlü olması gerektiği yazıyor."

JP bir kaşık dolusunu baş aşağı tuttu, kalın hamur üzerine yapışmıştı. "Topak topak olması bir şeydir ama bu kaya gibi sert. Neredeyse beton gibi."

"Belki de Hazel'e bilip bilmediğini sormalıyız?" Teddy sordu.

Ben duvara yapışıp gözden uzak kalmaya çalışırken JP başını salladı. "Hayır. Bırakalım uyusun. Ona kahvaltı sürprizi yapabilirsin."

"Annem eskiden çok güzel krep yapardı. Yaparlardı. böyle görünmüyor. Umarım önemli olan düşüncedir."

JP içini çekti ve Teddy'ye baktı. "Sence özel bir aşçı ya da başka bir şey tutmak için çok mu geç?"

Kalbim küt küt bir kıkırdamayı bastırdım.

Teddy güldü ve JP'nin muhtemelen ciddi olduğunu fark etmediğini tahmin ettim. "Annen kulağa hoş geliyor. İyi krep yapabilen herkes benim kitabımda iyidir."

Kız kardeşimden nazik ve rahat bir şekilde bahsettiğinde boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Annen sana hiç krep yaptı mı?" Teddy sordu. Eğildim, her kelimeyi içime çektim.

JP uzun süre sessiz kaldı. "Pek emin değilim dostum. Ben senin yaşındayken o çoktan gitmişti."

"O da mı öldü?" Teddy'nin masumiyeti kalbime indirilmiş delici bir darbeydi.

JP boğazını temizledi ve gözlerini önündeki yumru yumru felakete dikti. "Uh ... evet, dostum. O yaptı. Ama ben senin gibi şanslı değildim. Güzel krep anılarım ya da benimle ilgilenecek havalı bir teyzem yoktu. Bug teyzem vardı ama o daha çok saçma sapan bir tipti."

Sesindeki incinmişlik beni ileriye doğru teşvik etti. "Bu kadar lezzetli kokan ne?"

Konuşmalarının son birkaç dakikasına kulak misafiri olmamış gibi davranarak onlara gülümsedim.

Teddy kaseyi üzerine eğildi, kollarıyla kaseyi örtmeye çalıştı ama dirseklerine hamur bulaştı. "Sakın bakma! Bu bir sürpriz!"

"Kabul et. Bu bir felaket, dostum." JP bana baktı ve omuz silkti. "Denedik." Tezgâhın üzerindeki kahve fincanını işaret etti. "Kahve sıcak."

Kendime bir fincan doldurdum ve mutfak adasının içine sıkışmış yüksek sandalyelerden birine yerleştim. İkisinin birbirlerinin etrafında dolanıp kahvaltıyı bitirmek için ellerinden geleni yapmalarını izledim. Krepler taş gibi sert, küçük kömür briketleri gibi çıktı. Yoğun ve kuruydular ve akçaağaç şurubunun hiçbir miktarı onları boğmaya yardımcı olmadı.

"Mmm." Ağzımın kenarlarını sildim.

JP'nin düz bakışları beni neredeyse kıkırdama krizine sokuyordu. "Bunlar korkunç."

Ağzım açık kaldı ve Teddy kahkahalara boğuldu. "Ne?" JP söyledi. "Çocuğa yalan söylemeyeceğim. "Çocuğa yalan söylemeyeceğim.

"Yemek yapamamam onun suçu."

Bir ısırık daha alacaktım ki JP tabağı benden uzaklaştırdı. "Onu yeme. İhtiyacım olan son şey senin bir krepte boğulman ve benim sana ağızdan ağıza vermek zorunda kalmam."

Yüzüme sıcak bir allık yayılırken yanaklarım alev aldı. Ağzının benimkinde nasıl bir his uyandırdığını çok iyi biliyordum ve bunun tekrar olmasına kesinlikle aldırmazdım.

Teddy çatalını havaya kaldırdı. "Heimlich."

"Hmm?" JP'nin hazırlıksız yorumundan hâlâ sersemlemiş bir halde sordum. "boğuluyorsanız Heimlich'e ihtiyacınız vardır, değil ağızdan ağıza resüsitasyon." Şurupla ıslatılmış bir ısırık daha aldı.

Bakışları ağzıma inerken JP'nin yüz hatlarında sinsî bir sırıtma belirdi. Her düşünce dağılırken kalbbacaklarımın arasında attığını hissedebiliyordum.

"Haklısın." Metalin seramiğe sürtünmesiyle JP krepleri çöpe attı. "Oyumu kahve ve Sugar Bowl'dan çöreklere veriyorum."

JP Teddy'nin omzunu sıvazladı. "Git temizlen ve kasabaya doğru yola çıkalım."

Teddy baş döndürücü bir kahkaha atarak tabureden sıçradı ve merdivenlere doğru ilerlemeye başladı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Evin içinde koşmasını izlemek için dönerek sordum.

Teddy arkasına dönmeden, "Bu çörekleri görmek istemiyorsan olmaz!" diye bağırdı.

İçimi çektim ve gülerek burnumun kenarını çimdikledim. "Çok güzel."

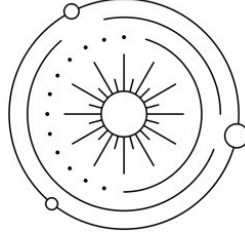
JP kahve bardağına gülümsedi, ben de kısık kirpiklerimin ardından ona baktım. "Peki ben de kahve ve çöreklerle davetli miyim?"

Bana kaşlarını çattı ve sert kaşlarının ciddiyeti karşısında vücudumun kesinlikle karıncalanmaması gerekiyordu. "Elbette."

Ada taburesinden kayarken kafatasımın tabanında ısı ve farkındalık karıncalandı. "Gidip giyineyim o zaman."

Kahve fincanımı yanıma alarak evin arka tarafındaki merdivenlere yöneldim. Gözden kaybolduğumda, içimde taze bir sersemlikle merdivenleri koşar adım çıktım.

ON ÜÇ

HAZEL

Kasabaya doğru yol alırken Teddy, JP'nin arabasının arka koltuğunda durmadan konuşuyordu. Chicago'dan Michigan'a yolculuğumuz için Her Çocuğun Bilmesi Gereken Rastgele Gerçekler kitabını almıştım.

Pişmanlıklarım vardı.

Teddy bir sayfa çevirdi. "Tarantula örümceklerinin yiyecek olmadan iki buçuk yıl hayatta kalabildiklerini biliyor muydunuz?"

Dönüp ona baktım. "Bu doğru mu?"

Eliyle kitabı işaret etti ve bir omzunu kaldırdı. "Görünüşe göre."

Titredim. "Yeesh. Hayır, teşekkürler."

Teddy bir başka gerçeği daha yüksek sesle okudu. "İnsan vücudunda altı yüz kas vardır . . ama buna kalbiniz, diliniz ve altınıza işememek için ihtiyaç duyduğunuz kaslar da dahildir."

Göğsümden bir kahkaha patladı.

Arabayı sürerken yolcu tarafındaki camdan dışarı baktım ve JP'nin elinin arkasındaki damarlara ya da direksiyonu kavrarken ön kollarındaki gergin kasların esneme şekline odaklanmamaya çalıştım.

Ya da diğer 600 kasından herhangi biri.

JP dikiz aynasından Teddy'ye baktı. "Sence o kitabı bir ara ödünç alabilir miyim?"

Ona bir göz attım. "Hafif bir şeyler mi okuyorsun?"

Yanağında bir kas oynadı. "Hayır. Bu intikam."

Kaşlarım kalktı.

JP şöyle devam etti: "Bir keresinde Royal, Duke Sullivan'ın telefon numarasını ele geçirdi ve sırf onunla dalga geçmek için rastgele kedi bilgileriyle spam göndermeye başladı. Şok edici derecede etkiliydi."

İçimden küçük bir kahkaha yükseldi. "Ama intikam?"

Eli direksiyonu kavradı. "Uzun zaman önce Sullivan'lar beni çok iyi yakaladılar. Her yere cırcır böceği sesi çıkaran küçük cihazlar saklamışlardı. O lanet cıvıltı beni haftalarca takip etti. Arabamın koltuğunun altında bir tane bulana kadar aklımı kaçırdığımı düşünmüştüm."

Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. "Bu çok komik ve aslında oldukça zekice. Kimin yaptığını biliyor musun?"

Gözleri kısıldı ve itiraf etmek gerekirse intikamcı bir JP görmek beni heyecanlandırdı. "Kate yerleştirdi ama arkasında Lee'nin olduğundan oldukça eminim. İntikam alma zamanı geldi."

"Yani, bunca zaman sonra intikam mı?" diye sordum.

Buz gibi bakışlarıyla beni kısırdı ve bir ürperti omurgamdan aşağı kaydı. "Konu istediğimi elde etmek olduğunda çok sabırlı bir adamımdır."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Pelüş deri koltuğa yerleştim ve inişli çıkışlı tepeleri ve koyu renkli, olgun yaban mersinleriyle dolu, başıboş yaban mersini tarlalarını seyre daldım.

Arka koltuktan Teddy konuyu değiştirdi. "Bir ara yaban mersini toplayabilir miyiz?"

Gülümsemem genişledi. Onun tipik ilgi alanlarının dışına çıktığını ve yeni bir şeyler denemek istediğini görmek güzeldi.

"Bunu hep yapmak istemişimdir! Eğlenceli olacağını düşünüyorum" diye cevap verdim.

JP'nin gözleri dikiz aynasından Teddy'ninkilerle buluştu. "Sullivan Çiftlikleri'nin hasat saatleri var. Bugün Sylvie'yi görürsek ona sorabilirim ve bir şeyler ayarlarız."

Teddy sıırttı. "Teşekkürler, baba."

Gözlerim JP'ye kaydı. Çenesi büküldü ve Teddy ona baba dediğinde her zaman yaptığı rahatsız edici şekilde kıpırdandı, sanki fiziksel olarak acı çekiyordu.

Kasabaya vardığımızda JP bir yan yola saptı ve şehir merkezindeki binaların arkasına, sadece çalışanlar için işaretlenmiş bir otoparka park etti.

Park ederken bir kaşımı kaldırdım. "Özel muamele mi?"

"Royal dövme dükkanının sahibi, ama bina benim." JP arabayı parka çekti ve dışarı çıktı.

Teddy kemerini çözmeye çabaladı ve ben de onu takip ettim. Arabanın etrafında döndüğümüzde, dövme salonunun arka bir kadın çıktı. Ağartılmış sarı saçları neredeyse beyazdı. Atletinin kolları karmaşık çiçek desenleriyle kaplıydı ve kalın siyah savaş botları betona çarpıyordu. JP'ye gülümsediğinde, yanaklarındaki elmas çiviler, kulak memelerindekilerle eşleşerek sabah güneşinde parlıyordu.

Çantasından bir paket sigara çıkarmadan önce el sallayarak "Hey, JP!" diye seslendi.

JP başını salladı. "Luna."

Luna'nın gözleri JP'den bana ve sonra Teddy'ye kaydı. Gülümsemesi köşeden kalktı. "Aile gezisi mi?"

JP elini pantolonunun cebine soktu. "Onun gibi bir şey."

Teddy, "Sigara içmek sizin için kötüdür," diye açıkladı.

Luna sigarasını yaktı ve dumanını bizden uzağa üfleme için çenesini kaldırdı. "Bilmiyor muyum?" Sigarasının ucundaki yanan köze baktı. "Bir süredir bırakmaya çalışıyordum ama bu hafta canıma okudu."

Omuz silktim. "Merkür, Plüton, Satürn ve Neptün gerileme döneminde. Artı, Uranüs güvertede. Şu anda deste yığılmış durumda."

JP bana göz kırptı ama Luna'nın yüzü aydınlandı ve "Benimle evlenir misin?" dedi.

Güldüm. "Şu anda seninle evlenecek durumda değilim, ama her zaman bir arkadaşına açığım." Ben öne adım attım ve

elimi uzattım. "Ben Hazel."

Sigarası dudaklarının arasında sallanırken elimi sıktı. "Luna."

Sigarasını işaret ettim. "Her zaman sarı kantaron çayını deneyebilirsin ama tadı berbattır. Lavanta yağı, ıhlamur, karabiber ve melekotu tentürünün de nikotin isteğine iyi geldiği biliniyor." Ona başka ne yardımcı olabilir diye beynimi zorladım. "Oh! Cebinizde Lepidolit, eğer elinizde varsa."

Luna ekose mini eteğinin arka cebinden telefonunu çıkardı. "Neydi o?"

Gülümsedim. "İstersen senin için küçük bir karışım hazırlayabilir ve bir ara dövme dükkanına getirebilirim. Sanırım her şeyim var zaten... Gerçi lavanta yağı biraz azaldı. Şehirde hiç ruhani dükkan yok, değil mi?"

"Ne yazık ki hayır. İyi bir metafizik malzeme için Kalamazoo'ya gitmeniz gerekiyor." Eliyle telefonunu işaret etti. "Teşekkürler."

"Her zaman." Outtatowner'daki ilk akraba ruhumla tanışmış gibi hissederek gülümsedim. "Bunu anlayan biriyle paylaşmak güzel."

Luna sırtarak karşılık verdi. "Ben de biraz ruhani kanalcıyım, yani iyi bir arkadaşın var." Dikkati JP'nin üzerindeydi ve sigarasını söndürmeden önce ona göz kırptı. "Başın çok büyük belada."

"Tamam, gidelim." JP, Teddy'nin omuzlarını nazikçe dükkândan uzaklaştırarak bizi Ana Cadde kaldırımına götürecek olan ara sokağa doğru sürükledi.

Telefonu çaldı ve cebinden çıkardı. Cevap vermek yerine zil sesini susturdu ve pantolonunun cebine geri koydu. Telefon hemen tekrar çaldı ve o bunu duymazdan geldi.

Teddy aramızda olduğu halde ara sokakta yürürken telefonu tekrar çaldı ama bu sefer susturup cebine geri koydu.

"Cennette sorun mu var?" diye sordum. Başını salladı. "Sadece iş."

"Ama bugün Pazar." Teddy kaşlarını çatarak ona baktı ve ikisinin birbirine bu kadar benzemesi esrarengizdi.

JP iç çekti ve başını salladı.

Teddy'ye doğru eğildim ve JP'nin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadım. "Milyarder bir CEO olduğunuzda, görünüşe göre her gün bir iş günüdür."

"Ben milyarder değilim," diye homurdandı. "Şirket milyar dolar sınırına yaklaşıyor. Ben değil."

Ona göz kırptım. "Peki şirketi kim yönetiyor?"

JP'nin yüzü buruştu. O sinirli bakış geri gelmişti ve ben bir kahkaha attım.

"Ha! Kesinlikle." Konuyu değiştirerek ara sokaktan çıkıp Ana Cadde boyunca uzanan kaldırıma adım attığımızda derin bir nefes aldım. "Mmm. Kokuyu aldın mı, Teddy? Sanırım yaklaştık."

Teddy benim nefes alışımı taklit etti, derin bir nefes aldı ve yuvarlak, heyecanlı gözlerle tuttu.

JP, Royal'in dövme dükkânının yanındaki vitrini işaret etti. "Hemen yan tarafta."

Sugar Bowl'a vardığımızda JP bizim için kapıyı açtı ve ben de yanından geçerken teşekkür ederim diye fısıldayarak içeri süzüldüm. Kibarlığı sinir bozucuydu. Onun şirret tavırlarıyla başa çıkabiliyordum ama düşünceli ve centilmen olması beni çileden çıkarıyordu.

Sugar Bowl'un içinde müşteriler sıraya girmiş, sipariş vermek için bekliyorlardı. Fırın rahat ama aydınlık ve açıktı, öndeki büyük resim penceresinden güneş ışığı süzülüyordu. Yüksek tabureli tezgah üstü oturma yerleri pencerenin önünde sıralanmıştı ve mekandaki diğer masaların neredeyse tamamı insanlarla doluydu. Sırada öne doğru ilerlerken etrafımızdaki sohbet katlandı.

Taze pişmiş hamur işlerinin ve zengin, sıcak kahvenin tatlı kokusuyla midem guruldadı.

JP dikkatini Teddy'ye odakladı. "Her türlü hamur işi var; çörekler, kruvasanlar, tarçınlı rulolar, bu tür şeyler. Ben sabah çöreğini öneririm. Tarçın ve şekerle biraz dağınıktırlar ama menüdeki en iyi şeydir."

Meraklı bakışların ve fısıltıların şiddetle vardığımda sinirlerim titredi. Kot pantolonumun eteklerini çekiştirdim. JP'nin mükemmel bir şekilde dikilmiş pantolonunun ve kolları kıvrılmış beyaz gömleğinin yanında ben darmadağınık görünüyordum. Teddy bile yakalı bir gömlek giymişti.

Çenemi kaldırdım ve bakışları hissetmemeye çalıştım ama dedikoducu gözler Teddy, JP ve benim aramda gidip geliyordu. Sırada beklediğimiz süre uzadıkça kendimi daha da rahatsız hissediyordum, avuçlarım kayganlaşıyordu - sırayı ilerlettikçe ne kadar yersiz olduğumu gururla sergileyen bir taşıma bandı.

Teddy'nin arkasında durdum ve yedi yaşındaki küçük bedeninin beni onların meraklı bakışlarından koruyabileceğini umdum.

JP eğildi ve zengin kolonyasının kokusu üzerime yayıldı. "Sorun ne?" diye fısıldadı.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim zoraki bir gülümsemeyle.

Tekrar eğildi ve erkeksi kokusundan bir kez daha nefis bir şekilde etkilendim. "Bana yalan söyleme."

Sesindeki beklenmedik emir, derimin altında kıvılcımların tutuşmasına neden oldu ve yanaklarım bembeyaz alev aldı.

Yutkundum ve gülümsemeye çalıştım. "Bana bakıyorlar."

Çok yakınımıdaydı ve uzaklaşmadı. "Kim bakıyor?"

"Herkes," dedim yarım bir gülümsemeyle.

JP bana biraz daha yaklaştı ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Etrafına bakındı ve göğsünden yumuşak bir kıkırdama yükseldi.

Nefesi kulağımın üzerinde gezindi ve kollarımda tüylerim diken diken oldu. "Sana bakmıyorlar. Bana bakıyorlar."

Gözlerim onunkilere kaydı. Yakından bakınca, ilk başta düşündüğüm gibi buz gibi, ruhsuz bir mavi değillerdi. Onlar bir isyandı

Beni içine çeken ve büyüleyen, karmaşık ve sarhoş edici bir renk tonu olan cerulean ve ince yeşil. "Neden sana bakıyorlar ki?"

Gözleri yüzümde gezindi ve kısa bir an için ağzımın üzerinde durdu. "Kral Equities'in kalpsiz yüzünün aralarında dolaştığını her gün görmüyorlar."

Kendini küçümseyen değerlendirmesine kıkırdadım. "Kulenden ayrılmak için piyonların kalbine korku salmakla çok mu meşgulsün?"

"Onun gibi bir şey." İçini çekti ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken ellerini ceplerine soktu. "Daha çok yangınları söndürmek ve babamın bana bıraktığı pisliği temizlemek için elimden geleni yapmak gibi."

JP uzaklaşıp önüne bakarken yüzünü inceledim. Babası hakkında binlerce soru sormak istiyordum: Söylentiler doğru mu? Ne kadarını biliyordun? Sen iyi misin?

Bunun yerine kelimeler boğazımda düğümlendi ve sessiz kaldım. Sıra ilerledi ve ben de tezgâhın arkasındaki Sylvie'ye gülümsedim.

Kasada siparişleri alıyordu ve sıranın önüne geldiğimizde gülümsemesi büyüdü. "Günaydın!"

Teddy, yeni bulduğu ailesine hitap etmek dünyanın en basit şeyiymiş gibi, "Selam Sylvie Teyze," dedi.

JP nefes verdi ve ensesini ovaladı ama bana bakarken eli göğsüne gitti. "Oh, bu çok tatlı." Gözyaşlarını kırptırdı ve ona gülümsedi. "Nasılsın Teddy?"

"Açım." Sırıttı. "Babamla krep yapmaya çalıştık ama aşçılık becerilerinin onun ilgi alanının dışında olduğunu söyledi."

Sylvie kıkırdadı ve başını salladı. "Ne yazık ki doğru." Taze pişmiş çeşitli hamur işleri, turtalar ve çöreklerle dolu vitrini işaret etti. "Hangisi güzel görünüyor?"

Teddy ve ben cam vitrini aç gözlerle inceledik. Teddy ahududu reçelli Danimarka çöreğini denemek istedi, ben ise fındıklı pralin latte ile birlikte eski usul bir kek çöreği tercih ettim.

"Senin için mi?" diye sordu kardeşine.

JP arka cebine uzanmadan önce başını salladı. "Ben iyiyim."

Sylvie, o sormadan beyaz kâğıt torbanın içine JP için bir sabah çöreği koydu. Ona küçük bir gülümseme verdi. "Müesseseden."

Cebinden cüzdanını çıkardı ve kredi kartını uzattı. "Teşekkürler, Syl."

JP'nin etrafı kardeşleriyle çevrili olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordum. Olive sahip olduğum tek şeydi ve o artık yoktu. Hayattayken onun kıymetini yeterince bilememiştim. Artık çok geçti ve yokluğu her gün kendini en küçük, en yürek parçalayıcı şekillerde belli ediyordu.

Teddy'ye çantayı uzattım, o da uzanıp çöreğinden bir ısırık aldı. Biz kahvemi beklerken o kenarda durdu.

"Fireside Flanel Festivali'ne geliyor musun?" Sylvie, barista ona kahvemin bulunduğu kâğıt bardağı uzatırken sordu.

"O da ne? Penny de orada olacak mı?" Teddy bir başka doyurucu ısırığın etrafında sordu. Kırmızı reçel alt dudağına yapışmış, gerçek yaşını alışılmadık bir şekilde gösteriyordu.

Sylvie karton bir kılıfı paket bardağın üzerine yerleştirdi ve tezgahın üzerinden bana uzattı. "Penny bunu kaçırmazdı. Sahilde şenlik ateşleri, müzik, el sanatları satıcıları ve bir karnaval var." Kaşlarını ona doğru salladı. "İşçi Bayramı'ndan sonra okulların açılmasıyla birlikte, sonbahara küçük bir başlangıç gibi olacak. Yakında okula başlayacağın için heyecanlı mısın?"

Utanç içimi kemirdi.

Fuuuuuck.

I vardı olmuştur Yani odaklanmış üzerinde sahip olmak bir Teddy ile maceralı, kaygısız bir yaz. Sonra kız kardeşimin mektubunu buldum.

ve her şeyi bizi buraya getirmeye ve JP'yi bulmaya odakladım. Onu okula kaydettirmem gerektiğini bile .

Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Onu binaya kadar geçirip öylece gönderecek miydim? Elbette ilk gün habersizce içeri girmemesi gerekiyordu. Kalem ve klasör gibi şeylere ihtiyacı var mıydı? İlk gün ne zamandı ki?

Panik içinde nereden başlayacağımı bile bilemezken binlerce soru birbirinin üzerine katlandı.

Teddy, "Annem beni evde okuttu," deyince yüzüm kızardı.

"Um . . ." Ben başladım. Tam olarak sıfır öğretmenlik deneyimine sahip olduğum Teddy'ye herhangi bir şey öğretmenin tam bir felaket olacağı kesindi.

JP devreye girdi ve hiç bu kadar acı tatlı bir rahatlama hissetmemiştim. "Hazel her şeyi ayarlıyor. İkinci sınıf için her şey hazır olacak."

Sylvie gözlerini kırpıştırarak kardeşine baktı, yumuşak yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Oh, bu harika." Sylvie'nin gergin kahkahası titredi. "Mavi Kuşlar, Fireside Flanel Festivali için her şeyin planlanmasına yardımcı oluyor. Çarşamba günleri kitapçada toplanıyoruz. Sen de gelmelisin Hazel."

Nedenini tam olarak kestiremiyordum ama Sylvie ile aramda filizlenen bir yakınlık hissediyordum. Belki de Teddy'ye karşı çok nazik ve sevgi dolu olduğu içindi. Onu ve beni hiç tereddüt etmeden kabul etmişti. Belki de her şeyi yoluna koymuş gibi görünen bir anne olduğu ve ondan bir ya da yedi şey öğrenebileceğim içindi.

"Tamam, olur. Bunu düşüneceğim." Kahve fincanımı kaldırdım. "Teşekkürler."

Oturacak yerimiz olmadığından, sabah kahvaltımızı marinanın aşağısında yapmayı tercih ettik. Yürürken, kısa ve sessiz bir zihinsel çöküş yaşadım.

Sylvie'nin davetini ve Teddy ile benim, onun okul yılına başlamasına yetecek kadar Outtatowner'da kalmamızın sonuçlarını düşündüm.

Bir çocuğun okula başlayıp sonra ayrılması kötü bir ebeveynlik mi? Ya yeni bir şehir denemek istersek - o zaman ne olacak? Yapabileceği bir online seçenek var mı? Ama o zaman arkadaş edinmesi ne olacak? Yaşıtlarıyla aynı sınıfta olmazsa garip, antisosyal bir çocuk mu olacaktı? O zaten son derece tuhaf biri. Ya çocuklar onu anlamaz ya da kabul etmezse? Olive ne yapacağını çok iyi bilirdi.

Hazırlıksız olduğum için paniklediğimi hissedebiliyordum ama bunu bastırdım ve sakin kalmaya çalıştım. "Peki Mavi Kuşlar nedir?" Sonunda merak ederek sordum Sylvie'nin davetini geçici olarak kabul ederek kendimi neye bulaştırmış olabileceğimi düşündüm.

JP sanki üçlü olarak yürümek dünyanın en doğal şeyiymiş gibi gülümsedi. Sugar Bowl'dan çıkarken bizi takip eden yan ve meraklı bakışları görmezden geldi ama gözlerini hâlâ sırtımda hissedebiliyordum.

Kaldırımdan göl kenarına doğru yürürken bir omzunu kaldırdı. "Onlar Outtatowner'da yaşayan ve her şeyi perde arkasından yöneten kadınlardan oluşan çok da gizli olmayan bir topluluk. Komplo ve entrikalar çevirirler ve hepsi çok gizlidir." Gözleri bana doğru kaydı. "Tam sana göre."

"Hmm." JP'nin ait olabileceğimi düşünmesi karşısında gülümsedim.

Sadece bir süreliğine kalsak nasıl olurdu?

Başımı ona doğru eğdim. "Cadı olduğum için mi?" Alay ettim.

Başını salladı ve güldü. "Çünkü sen bir belasın, Hex."

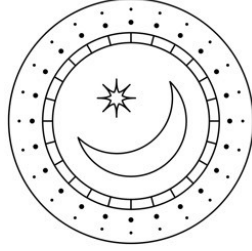
JP'nin ender rastlanan neşeli ruh halinin tadını çıkararak ayıyı dürtmemeye karar verdim. Onun yerine yorumunu bir iltifat olarak kabul ettim.

"Teşekkür ederim." Başımı sallayarak sııttım.

"Tam olarak demek istediğim, belanın eğlenceli olduğunu düşünüyorsun." Şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. "Ama gitmek istiyorsan, Teddy ve ben kendi belamızı kendimiz bulabiliriz." JP Teddy'nin saçını okşadı ve kalbim kaburgalarımaya çarptı.

Bir şeyler değişiyordu ve JP King söz konusu olduğunda başımın belaya girmeyeceğinden tam olarak emin değildim.

ON DÖRT

JP

DOKTORUN OFİSİNDE Teddy endişeli gözlerle bana baktı. "Acıyacak mı?"

Onunla aynı seviyeye gelmek için çömeldim. "Azıcık bile değil. Pamuklu bir çubuk, büyük bir Q-ucu gibi. Hemşire onu yanağınızın iç kısmına sürecektir ve hepsi bu kadar."

Omzunu okşadım ve sandalyesinin yanında durdum. İlçe DNA Teşhis Merkezi'nin ofisi sterildi, düz duvarları ve çok parlak aydınlatması gözbebeklerimi ağrıtıyordu.

Bana evimi hatırlattı ve bundan hoşlanmadım.

Geri çağrılmayı beklerken kıpırdanan ve ojesini karıştıran Hazel'a baktım. Son zamanlarda eklektik tarzı ve ortam aydınlatmasına olan sevgisi evi ele geçirmişti. Önce bir battaniyeydi, sonra puf dediği bir şey oturma odamın zemininde belirdi. Dün, ev için özel olarak yaptırdığım çok pahalı tepe aydınlatma armatürleri yerine dolaylı aydınlatma için sadece masa lambaları kullanmakta ısrar etti.

Evime eklediği hiçbir şey birbirine uymuyordu ama yine de her şey onun tuhaf, bohem tarzında birbirine bağlanıyor gibiydi.

Başka birinin evime gelip yarattığım düzeni bozmasına alışık değildim ama bunu kabul de edemezdim.

nefret etmedim. Yumuşak ışıklandırma aslında güzeldi.

Bunun yerine, evin içinde yeni ve beklenmedik bir şey ortaya çıktığında çoğunlukla homurdanıyor ve bu konuda sessiz kalıyordum.

Onları içeri taşırsan böyle olur.

"Theodore Adams?" Arka taraftan bir erkek hemşire girdi, elindeki panodan başını kaldırıp bekleme odasına baktı.

Teddy ayağa kalktı ve Hazel onunla birlikte arkaya doğru yürüdü, orada numunesini alacaklardı ve hepimiz onun gerçekten benim çocuğum olup olmadığını öğrenecektik.

Kız kardeşimi gördüğümüzden beri Hazel birden fazla kez Bluebird Kitap Kulübü toplantısından bahsetti. Gitmek istediği belliydi ama birkaç gün önceki kahvaltımızdan beri bu konuda konuşmamıştık. O yokken Teddy'yi meşgul etmek için ne yapabileceğimi düşündüm.

Aklıma hiçbir şey gelmedi.

"Siktir et," diye homurdandım ve telefonumu çıkardım. Takviyeye ihtiyacım vardı.

Bir iyiliğe
ihtiyacım var.

ROYAL

Uh, oh . . . kardeşler arası mesajlaşma konusu. Kimin kıcı tekmeleniyor?

ABEL

Neden ?

WHIP

Tahminimce çocukluk travması.

Ben ciddiylim.

ABEL

Sen her zaman ciddisin.

ROYAL

Bakın kim konuşuyor.

WHIP

Büyük kardeşlerimiz tartışırken, senin için ne yapabiliriz, JP?

Hazel, Mavi Kuşlar'la kitap kulübüne gitmek istiyor.

ABEL

Ve?

ROYAL

Bu kasabada bir geçiş töreni gibi. Bu onun burada kalacağı anlamına mı geliyor, baba?

Bana bir daha öyle seslenme. Burada kalmayı planlıyor mu bilmiyorum ama bu gece kitap kulübüne giderse çocukla baş başa kalacağım. İyi bir çocuk ama yedi yaşında biriyle ne yapacağımı bilmiyorum.

WHIP

Yakaladık seni baba.

Tanrım. Sen de mi?

ABEL

Üzgünüm, dostum. Ben yokum. Sloane'la planlarımız var ama yine olursa belki bir ara Ben ve Tillie'yle takılmak ister.

ROYAL

Kadınlar hep birlikte kitap kulübünde zaten. Geç saatlere kadar kalıp Küçük Çin'de Büyük Bela'yı falan izlemesine izin verebiliriz.

WHIP

Yedi yaşında.

ROYAL

Klasik Kurt Russell. Bunu izlemek neredeyse erkekliğe geçiş gibi.

Sadece gel ve bana yardım et. Bir yolunu buluruz.

ROYAL

, baba.

Telefonu cebime soktum ve rahatsız ofis koltuğuma yaslandım. Gözlerim kapalı ve başım

Tavana doğru eğildim, başparmaklarımı göz çukurlarıma bastırdım.

Onları hapsetmek muhtemelen büyük bir hata olur.

Stres giderek artıyordu ve kafamdaki baskı patlamak üzere olan bir çaydanlık gibiydi. Bir molaya ihtiyacım vardı. Nefes almak için bir dakikaya. Her kararın bir şirketi tamamen altüst etmediği ya da bir çocuğun hayatını mahvetmediği lanet bir saniye.

Telefonum çaldı ve boğazımı temizleyip cevap vermeden önce bir iniltiyi bastırdım. "Ne oldu?"

Diğer hatta Veda'nın sert sesi vardı. "Size de günaydın."

İçimi çektim. "Özür dilerim." Veda'nın özür dilemesine gerek yoktu ama yine de denediğimde kendimi daha az hıyar gibi hissediyordum.

"Bak, bugün babalık randevun olduğunu biliyorum ve önemli olmasaydı seni rahatsız etmezdim," dedi.

Başım zonkluyordu. "Devam et."

Direkt konuya girerek, "Data Collective'i kaybettik" dedi.

Koltuğumda doğruldum. "Ne oluyor lan?" Yanımdaki yaşlı kadın kaşlarını çatınca dirseklerimi dizlerime dayadım ve sesimi alçalttım. "Ne oldu?"

"Anlaşmayı ilerletmek konusunda rahat olmadıklarını söylediler. Sözleşme zaman çizelgesiyle ilgili endişelerini dile getirdiler, ancak en iyi tahminim-"

"Babam birinci derece cinayetten yargılanırken şirketlerinin King Equities ile ilişkilendirilmesini istemiyorlar mı?" Dedim.

"Bingo."

Gerçekten oluyordu. King Equities altımda parçalanıyordu ve onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Pekâlâ. Bir yolunu bulup işim biter bitmez geleceğim." Yanıtını beklemeden aramayı sonlandırdım ve çenemi kurdum.

Birkaç dakika sonra hemşire, arkasında Teddy ve Hazel'la birlikte geri geldi. Sıradaki ismimi söylediğinde ayağa kalktım.

Hemşireyi odaya kadar takip ederken Hazel ve Teddy'nin yanından geçtim.

DNA testi bir gereklilikti. Yapılacaklar listeme on yedi madde daha eklemeyen gerçekten kontrol edebileceğim bir şey.

Bu aynı zamanda Olive'in Teddy'nin babası olduğuma dair iddiasının temeline en pratik yoluydu. Eski e-postalara ve kısa mesajlara derinlemesine dalmama rağmen, Olive Adams'la nasıl ve ne zaman tanıştığıma dair daha fazla bilgi bulmaya çalıştığımda hala yetersiz kalıyordum. Hem Hazel'ı hem de Teddy'yi babası olduğuma ikna etmişti ama ben hâlâ kanıt bulamamıştım.

Yine de denemek zorundaydım. Sorumluluğu üstlenmek ve sonuç almak benim işimdi. Hayatım boyunca insanlar cevaplar için bana baktılar ve benden adım atmamı beklediler ve ben de bunu yaptım.

Olive ve benim aramda o fotoğrafın dışında makul bir bağlantı bulamadım. Her zaman gerçekçi biri olmuştum, yapım böyleydi.

Yine de hemşire beni arka tarafa doğru götürürken içimi dolduran korkuyu tam olarak açıklayamıyordum.

Ona olan hislerim ve gerçekten babası olma ihtimalim artmaya devam ederken, gerçeği -Teddy'nin babası olamayacağımı- nasıl kabul edebilirdim?

TEST MERKEZİNDEN ayrıldıktan sonra Hazel ve Teddy'yi eve geri götürdüm. Bana sahile gideceklerini söyledi ve benim de gelmek isteyip istemediğimi sordu.

Küçük bir özlem kıvılcımı vardı, kaçırdığım bir çocukluğun yeniden gibi.

Başımı iki yana salladım, ofisten uzak kaldığım her dakika daha fazla iş açılacağını biliyordum. "Hayır, teşekkürler. Sen

"İkiniz de eğlenin."

"Ofise mi dönüyorsun?" diye sordu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa orada olacağım." Boğazımı temizledim, umarım bu küçük sürçmeyi fark etmemiştir.

Hazel başını salladı ve kirpiklerini indirdi. Dalgalı saçlarından bir tutam yüzünün önünde yuvarlanıyordu ve parmaklarım onu kenara itmek için kaşınıyordu. Teslim olursam ne olacağını görmek için avuç içim kalktı.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı ve Teddy'ye doğru döndüm. "Hazel kitap kulübüne giderken biz de erkekler gecesi yapacağız. Senin için sorun olur mu?"

Teddy omuz silkti. "Hangi çocuklar?"

Rahat davranmaya çalıştım. "Sadece bazı amcaların..."

Muhtemelen onlara bu şekilde hitap etmemeliydim ama başka ne diyebilirdim ki?

Teddy'nin yüzü aydınlandı. "Evet!" Yolcu kapısını iterek açtı ve eve doğru koşmaya başladı.

Kafamı çevirdiğimde Hazel bana gülümsüyordu. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Erkekler gecesi mi?" Diye sordu ve gülümsediğinde ne kadar güzel olduğuna bakmamaya çalıştım.

Sakin davranmak için elimden geleni yaptım. "Siz ve meclisiniz her ne yapıyorsanız onu yaparken bir çocuğu eğlendirmek için ne yapacağımı bilmiyorum. Hep birlikte Teddy'yi hayatta tutabileceğimizi düşündüm."

Hazel gözlerini kırptırdı ve bana düz, etkilenmemiş bir bakış attı. "Bu çok rahatlatıcı."

Sabırsız bir iç çekişle, onun iğnesini görmezden geldim ve torpido gözüne doğru eğildim. Bunu yapmak zorunda değildim ama elimin tersinin dalgınca onun çıplak dizine sürtünmesine izin verdim. Uzaklaşmadı ve teninin benimkine değmesi sarhoş ediciydi.

Torpido gözünden bir yığın kâğıt çıkardım ve ona uzattım.

Kâğıtları şaşkın bir bakışla kabul etti. "Nedir bu?"

Yığına doğru işaret ettim. "Teddy'yi ikinci sınıfa kaydettirmek için gereken her şey burada. Bir adres isteyecekler. Benimkini kullanabilirsin."

Birkaç sayfayı karıştırdı ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Benim için okulla iletişime mi geçtin?"

Sert bir baş hareketiyle sürücü koltuğuna geri oturdum. "Ben hallettim. Babalık sonuçlarını almanın biraz zaman alacağını biliyorum, o yüzden buraya kaydolabilir. Kayıt ücreti ödendi ama başka planlar yaparsan çok da önemli değil." Sesimin ucunda kaynayan sinirleri fark etmemesi için bahçeye baktım.

Ayrılacaklarını teyit etmesini beklerken göğsümde bir sıkışma hissettim.

"Teşekkür ederim." Birinin kendisi için bir şeyi halletmeye kalkışmasına şaşırması görünüyordu.

"Kız kardeşimin okul yılıyla ilgili sorularının seni korkuttuğunu söyleyebilirim. Şimdi endişelenmen gereken bir şey daha azaldı." Bir şeylerle ilgilenmeye alışmışım. Sadece onun için bir şeylerle ilgilenmenin ne kadar tatmin edici olduğuna alışkın değildim.

Eli arabanın kapısının koluna sürtündü.

Gitmesini istemedim. BMW'min kozasında kilitli kalmak ve ona ofise gitmek yerine ne yapmak istediğimi göstermek istiyordum. O yemyeşil ağzıyla bana teşekkür etmesini istiyordum, sadece bunu istediğim için yaptığımı kanıtlamak için.

İkimiz de birbirimize bakarken arabamdaki sessizlik büyüdü. Gözleri benimkilere kilitlenmişti ama çevresel görüşümde göğsünün inip kalkışını görebiliyordum.

"Teşekkür ederim." Gözleri yumuşak ve tereddütsüzdü, bana öyle bir bakıyordu ki kendimi bir metre boyunda hissediyordum.

Arabamın içindeki hava cevaplanmamış sorular ve süregelen gerginlikle doluydu. Daha iyisini biliyordum ama vahşi yanımda onun kim olduğunu umursamıyordu. Elimi kaldırdım ve saçının bir tutamını yüzünden çekip kulağının arkasına sıkıştırdım. Elimi bırakmalıydım ama bunun yerine

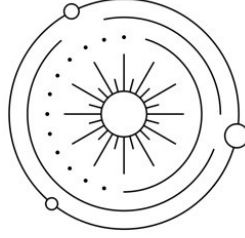
Parmak uçlarımla kulağımın arkasındaki nabzının atışını hissetmesinden zevk alıyordum.

Ağız bir şey söyleyecekmiş gibi açıldı ama ben elimi bırakınca durdu.

"Güle güle Hazel." Koltuğuma geri oturdum ve ön pencereden dışarı baktım.

Tek kelime etmeden yolcu kapısını iterek açtı ve nefesimi de yanına alarak gitti.

ON BEŞ

HAZEL

Bluebird Books'un kapısında küçük bir tabelada "Bluebirds için kapalıdır" yazıyordu.

Kocaman bir sırtış yanaklarımı çimdikledi. Güçlü, kuvvetli kadınlardan oluşan gizli bir topluluktan daha çok sevdiğim çok az şey vardı. Omuzlarımı geriye atıp kendimden emin bir gülümsemeyle cam kapıyı açtım ve içeri adım attım. Eski kitapların sıcak kokusu karşıladı beni. Pencerenin karşısında, yağmurlu bir günde kitap okumak için mükemmel olan pelüş bir bank vardı. Etrafta sandalyeli birkaç küçük masa vardı ve kitapseverleri şirin küçük bir kitapçının rahatlığının ve dostluğunun tadını çıkarmaya davet ediyordu.

İçeri girdiğimde, ahşap vitrinlerde yeni ve kullanılmış kitaplar sıra sıra dizilmişti. Arka taraftan gelen hafif konuşma mırıltılarını duyabiliyordum ve parlayan lamba ışığını takip ettim. Kasanın yanında, çerçeveli fotoğraflardan oluşan bir duvar gözüme çarptı. Bazıları siyah-beyazdı, diğerleri ise daha moderndi. Hepsi kadınlara aitti ve aralarında Sylvie ile Lark'ı tanıdım. Daha eski bir fotoğraf dikkatimi çekti. Fotoğraftaki kadın Sylvie'nin ikiz kardeşi olabilirdi, eğer fotoğraf birkaç yıl önce çekilmemiş olsaydı. Kadın kırmızı ruj sürmüş ve sinsî bir gülümseme takınmıştı. Açık kahverengi gözleri yumuşak ve kibardı ve muhteşem sarı saçları vardı.

Maryann King olmalıydı.

Etrafım altı çocukla çevriliyken hangisinin JP olduğunu merak ettim. Eğilip resmi inceledim. Bir dizinin üzerinde, en fazla iki ya da üç yaşında olan küçük bir kızı dengede tutuyordu. Diğer dizinde ise siyah saçlı, deniz köpüğü gözlü ve ciddi bir ifadesi olan bir oğlan çocuğu vardı. Parmak ucum onun tatlı, ciddi kaşlarını okşamak için uzandı.

JP.

Eskiden olduğu o küçük çocuk için içimi bir hüznün kapladı. "Hazel. Gelebilmene sevindim!" Sylvie'nin sesiyle döndüm.

sesini duydum ve gülümsedim. "Ruhani biriydi, değil mi?"

Mırıldanarak onayladım. "Sen de öylesin, tıpatıp aynısın."

Sylvie sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Teşekkür ederim." Kendine doğru bir işaret yaptı. "Gel bakalım. Seni herkesle tanıştırayım."

Sylvie'yi takip ettim ve daha önce duyduğum konuşmaların kaynağını buldum. Dükkânın arka tarafında, uyumsuz sandalyeler, koltuklar ve banklar rahat bir şekilde yerleştirilmişti. Farklı yaşlardaki kadınlar, çoğu ellerinde şarap ya da başka içeceklerle sohbet ediyordu.

Sylvie'nin peşinden nazik mücadelenin içine girdiğimde sessiz kahkahalar ve sohbetler birbirine karıştı. Odanın öbür ucunda Bug'ı gördüm ve el salladım. O da selamıma başını sallayarak ve kibar bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Yarım daire şeklindeki kadın grubuna ulaştığımızda Sylvie'nin yanında durdum. Çoğuyla barbeküde tanışmıştım ve beni dostça el sallayarak ve gülümseyerek karşıladılar.

"Hanımlar, çoğunuz Hazel'la zaten tanıştınız. Tanımayanlar için söyleyeyim, o JP'nin, şey ..." Bana baktı, görünüşe göre ne söyleyeceğinden emin değildi. "Teddy'nin teyzesi ve vasisi."

Elimi bir gökkuşağının içinde hareket ettirdim. "Merhaba."

Barbeküde kısa bir süre önce tanıştığım Annie kenara çekildi ve yanındaki bankı okşadı. "Hoş geldiniz!"

Kate elinde iki plastik şampanya kadehiyle geldi. Bir tanesini bana doğru yaklaştırdı. "Bubbles?"

Bardağı kabul ettim. "Kutlama mı yapıyoruz?"

Lark güldü ve ayaklarını bir sedirin üzerine koydu. "Bluebirds'te her zaman kutlama yaparız."

JP'nin küçük kız kardeşi MJ kendi içkisinden bir yudum aldı. "Son zamanlarda zor zamanlar geçirdik. Bu gece hepimiz drama olmadığı ve arkadaşlarımızla rahatlayabileceğimiz için mutluyuz."

Karşısındaki kadın homurdandı. "Drama yok mu? Biri iş pantolonunu üç santim kısalttığından beri Whip'in tepesi atıyor." Elindeki fincanla Annie'ye doğru işaret etti. "Her. Tek. Çift."

Annie güldü ve ağzını kapattı. "Erkeklerimizin bu kadar çocuk gibi davranmasını aklım almıyor. Önce birbirlerinden nefret ediyorlar, sonra kanka falan oluyorlar, şimdi birbirlerinin kıçlarını çimdiklemeye ya da her ne yapıyorlarsa ona geri dönüyorlar."

"Onlar çocuk. Hepsi," dedi Kate kıkırdayarak.

"Lee'nin dikiş dikmeyi öğrenmesi haftalarını aldı." Lee'nin sesini taklit ederken kaşları çatıldı. "Eğer yapacaksan, doğru yapsan iyi olur."

Lark içini çekti ve bana doğru işaret etti. "En azından JP'nin bu işlere bulaşması konusunda endişelenmene gerek yok. Her nasılsa, saçmalayan erkekler olsa da, bazen biz de bu işe karışıyoruz."

"Evet, hiç de bile." Royal'in kız arkadaşı Veda ağzına bir üzüm attı ve uzun bacak bacak üstüne attı. "İlk günümde yüzüm süt ve yumurtayla doluydu, çok teşekkür ederim."

Ben JP'yi ve Teddy'nin rastgele bilgiler kitabını sormasını düşünürken kadınlar gülüştüler ve sohbete devam ettiler. Şakalarda ön planda olmayabilirdi ama perde arkasında bazı ipleri çekmekten de geri kalmıyordu.

Kendi kendime gülümsedim ve sohbetin üzerimden akıp gitmesine izin verdim, elimden geldiğince katıldım ama çoğunlukla arkama yaslanıp Outtatowner kadınlarının mutlu dostluğunu gözlemledim. Genç ya da yaşlı, hepsi gülüyor, hikâyelerini paylaşıyor ve gece devam ediyordu.

Beni kızdırmak için cadılar meclisi demiş olabilir ama haksız da sayılmazdı.

Mavi Kuşlar bir kardeşlikti. Sevgi ve dostlukla birbirine bağlanmış bir grup kadın.

Beklenmedik bir duygu burnumun direğini sızlattı ve gözümün kenarında oluşan bir damla yaşı dürttüm.

Sylvie'nin eli sırtıma yaslandı. "İyi misin?"

"Evet." Sertçe yutkundum. "Sadece kız kardeşimi biraz özlüyorum." Ona hüzünlü, sulu bir gülümseme verdim ve onun nazik ifadesiyle rahatlardım.

"Bana ondan bahsedebilir misiniz?" diye sordu.

Yer değiştirdim, dizlerim ona dönük olacak şekilde kaydım. "Tabii. Benden büyüktü. Bana patronluk taslamayı severdi... tipik abla-kardeş şeyleri, sanırım. Olive komikti, her zaman partinin neşesiydi. İnsanları kabuklarından çıkarma becerisine sahipti. Herkes onu severdi."

Sylvie içini çekti. "Oh, bazen böyle insanları kıskanıyorum - kendilerinde bu parıltı olan ve bir odayı en iyi şekilde aydınlatan insanları."

Başımı salladım. "Aynen öyle. Bir kıvılcım vardı, biliyor musun?" Sesim titreyince boğazımı temizledim. "Hamile olduğunu öğrendiğinde korkmadı. Her şeyin yoluna gireceğini biliyordu. Ona söyledikten sonra bile-"

Dudağımın içini çiğnedim, yeni arkadaşlarla dolu bir odada duygu kabarmasının beni ele geçirmemesini diledim.

"Ah, tatlım." Ben ağzımı kapatırken Sylvie üzerime kapandı.

Neredeyse yüksek sesle söyleyecektim ve ona ne yaptığını - ikisi arasında ne olduğunu hala kabul etmediği şeyi.

Suçluluk duygusu, kaygan ve yapışkan, farkındalığımın kenarlarından içeri süzüldü. Onunla tanıştığımдан beri JP'ye olan çekimimle savaşıyordum.

Bu beni nasıl bir insan yaptı? Nasıl bir kardeş?

Nefes verdim ve arkama yaslandım, gözlerimin altını sildim ve rimelim her yere akmamasını umdum.

Annie telefonunda şeyler yazmaya başlarken, "İşte bu," dedi. "Bu daha fazla alkol gerektiriyor."

"Oh." Sulu bir kahkaha attım. "Gerçekten yapamam. JP'nin arabasını ödünç aldım ve buraya geldim."

Annie sırtarak telefonunu salladı. "Çoktan halledildi. King'ler Teddy'yle erkekler gecesi yapmakla meşgulken, Sullivan'lar az önce bizim şoförümüz oldular."

"Bu durumda ..." Veda taze bir şampanya şişesini tuttu ve gülerek mantarını ustalıkla patlattı.

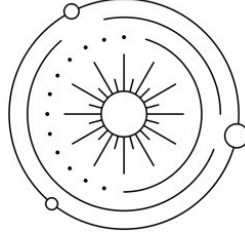
Veda şampanyayı plastik bardaklarımıza doldururken şen şakrak çığlıklar yükseldi.

Sylvie içkisini kaldırdı ve bana göz kırptı. "Yeni ve eski Mavi Kuşlara."

Birlikte kadeh kaldırdık ve yudumladık, ben de kendi kadehimi sessizce kaldırırken şampanya burnumu gıdıkladı.

Mavi kuşlara. Olive seni çok severdi.

ON ALTI

HAZEL

Beckett Miller'ın siyah cipi JP'nin garaj yoluna girdiğinde geç olmuştı. Huysuz inşaatçı ön koltuktan gülümseyip başını sallarken Kate, Emily, Veda ve ben arka planda kıkırdıyorduk.

"Pekâlâ." Park etti ve arkaya doğru döndü. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Hazel."

"Sen de," diye cevap verdim Emily hemen arkamdayken arka koltuktan sürünerek çıkarken.

Kate orta konsola doğru ilerlemeye başlamıştı bile ve kıkırdarken neredeyse kocasının kucağına oturacaktı. Kate beceriksizce ön yolcu koltuğuna doğru ilerlerken poposu kocasının yüzündeydi. Adam Kate'in kığını tokatladı ve Kate yere otururken güldü.

"Veda, beni ekiyor musun?" Veda benim ve Emily'nin arkasında cipin arkasından inerken Kate sordu.

Gülümsedi ve eteğini düzeltti. Veda JP'nin evini işaret etti. "Erkeğim içeride. Benimle eve geliyor."

Kate el salladı. "Kulağa hoş geliyor. Üçünüze de iyi eğlenceler."

Beckett ve Kate araba yolundan geri geri çıkıp karanlıkta kaybolurken el salladık. Veda kollarını Emily'nin ve benim sırtıma doladı.

"İyi misin?" diye sordu bana.

Kolunu sıktım. "Harika. Sadece biraz çakırkeyif."

Veda kollarını indirerek güldü. "Ne yazık. Royal'e bir striptiz yapmayı dört gözle bekliyorum." Boynundaki altın zincirle oynadı ve yanaklarım kızardı.

"Kadın." Karanlık verandadan bir ses yükseldi ve hemen ardından Royal'in içten kahkahası geldi. "Ne bekliyorsun? Kaldır kıçını ve öp beni."

Veda kıkırdamasını parmak uçlarıyla örttü ve verandanın basamaklarını tırmandı. Kolları Royal'in boynuna dolanmış, dövmele kalın kolları beline dolanmış, onu öperken topuklarını yerden kaldırmıştı.

Hırladığında ve öpüşmeleri derinleştğinde kızardım ve başka tarafa baktım.

"Bir oda bulun." Whip şakacı bir tavırla Royal'i itti ve Emily'yi selamlamak için yanına çekmeden önce verandanın basamaklarını bir sıçrayışta çıktı. Hızlı bir öpücükten sonra eğilip Emily'yi omzunun üzerinden attı. Emily ciyakladı ve onun poposunu okşadı.

Whip doğruca kamyonetine yönelirken onlara "İyi geceler," diye seslendim.

Royal, Veda'yı yanına sıkıştırarak merdivenlerden aşağıya doğru yürüdü. "Çocuk çok tatlı, hakkını vermeliyim."

"Abel yok mu?" Veda sordu.

"Sloane'la birlikte ikizler için okula dönüş alışverişi yapmaya gitti sanırım. Bir dahaki sefere." Veda'ya baktı. "Hazır mısın, Değerli?"

Gülümsedi ve vedalaşırken kalbim sıkışmaya başladı. Etrafım mutlu çiftler ve okula dönüş alışverişi yapan insanlarla çevriliydi. Verandanın basamaklarını çıkarken ellerim tırabzanı kavradı ve hayatımın bu kadar kısa sürede ne kadar farklılaştığını düşünmemeye çalıştım.

Sessizce ön kapıyı açtım ve ev ürkütücü bir şekilde sessizdi. Oturma odasındaki sehpanın üzerinde yeni açılmış bir masa oyunu ve patlamış mısır vardı.

kaseler ve çekirdekler yere saçılmıştı. Televizyonda bir çizgi film duraklatılmıştı.

Teddy ya da JP'yi görmeyince merdivenleri tırmandım ve yatak odalarına doğru yöneldim. Ahşap zeminde sessizce ilerledim. Teddy'nin odasına ulaştığımda kalbim durdu. JP kollarında gevşek bir Teddy tutuyor ve hafifçe sallanıyordu. Teddy derin bir uykudaydı ve JP bir eliyle çarşafını çekmeye çalışıyordu.

Kapıdan JP'nin Teddy'yi yatağa indirip bacaklarını yorganın altına sokmasını izledim. "İşte böyle, dostum." JP durakladı ve Teddy'ye baktı.

Bir an için öylece baktı.

Ne düşündüğünü merak ettim. Birbirlerine ne kadar benzediklerini gördü mü? Sonunda Teddy'nin kendi çocuğu olduğunu kabul etti mi? Olive'le aralarının bozulmasından pişmanlık mı duyuyordu?

JP eğilip Teddy'nin başının tepesine yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra omzunu sıktığında kalbim sıkışmıştı.

"İyi geceler evlat," diye fısıldadı.

O beni yakalayamadan döndüm ve koridora fırladım. Merdivenlerden aşağı süzıldüm ve Teddy'yi yatağa yatırırken onu izlediğimi fark etmemesini umarak oturma odasına doğru koştum.

Merdivenler gıcırdayınca kalbim yerinden fırladı. Artan patlamış mısır kaselerini üst üste dizdim ve hiçbir şey duymamış gibi davrandım.

"Ben bakabilirim." JP'nin sesi kalın ve alçaktı.

Ona gülümsedim. "Sorun yok. Ben hallederim. Bu gece eğlendin mi?"

JP bir elini saçlarında gezdirdi ve nefes verdi. "Yedi yaşındaki çocukların bu kadar yorucu olduğunu bilmiyordum."

Güldüm ve başımı salladım. "Evet, iyi olanların bile bir sivrisineğin dikkat süresine sahip olduğunu çok çabuk öğrendim." Dağınık oturma odasına baktım. "Yine de iyi iş çıkarmışsın gibi görünüyor."

JP tahta oyununun parçalarını kutunun içine attı. "Takviye kuvvetlerim vardı. Sanırım Teddy, Whip'in kurallara göre oynamasını ama Royal'in hile yapmasını seviyor." Kıkırdadı ve alçak sesiyle tüylerim diken diken oldu.

"Peki ya sen?" Artan patlamış mısırları çöpe attıktan ve kaseleri lavaboya bıraktıktan sonra sordum. "Sen hilekâr mısın?"

Odayı sadece tezgahın üzerindeki lambanın loş ışığı aydınlatıyordu. Yumuşak bir ışık altında katlanmıştık ve altın ışığın onun keskin elmacık kemiklerini nasıl kestiğine hayran kaldım.

Soluk ışıktaki gözleri daha yumuşaktı.

Kinder.

Bana doğru ilerledi ve sırtım tezgâha dayalı olduğu için beni sıkıştırdı. JP arkamdaki lavaboya bir fincan yerleştirirken benim alanıma doğru eğildi.

Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Ben sandığın kadar kötü biri değilim Hazel."

Boğazım sıcak ve kalınlaşıırken zihnim hızla çalıştı. Belirsizliği yutkunarak geçiştirdim ve ona bu konuda haklı olabileceğinden şüphelendiğimi söyleyecek kelimeleri bulmaya çalıştım.

Çakıllı sesi enseme gıdıkladı ve kalçalarım birbirine yapıştı. "Ben de hileci değilim ama kazanmak için oynarım."

Nefesim titriyordu ama gülümsedim. "Dur tahmin edeyim. Acımasız mı?"

Yüzüne bir kurt sırtışı yayıldı ve nabzım dans etti. "Her seferinde."

Omzunun üzerinden hâlâ sehpayı kaplayan dağınık oyun parçalarını görebiliyordum. Yutkundum. "Biliyorsun ..." Dudaklarımı yaladım ve soğuk gözleri hareketi takip ederek doğrudan klitorisime bir şimşek gönderdi. "Bu oyunda oldukça iyiyimdir. Bir tur oynamak ister misin?"

JP omzunun üzerinden oturma odasına baktı. Dudakları seğirdi. "Bundan biraz sıkıldım." Omuz silkti. "Gerçek işimde her gün emlak ve finansla uğraşıyorum."

"Ahh," diye alay ettim. Avuçlarım arkamdaki mermer tezgahı kavradı. "Gerçek bir satın almanın heyecanını tercih ediyorsun."

JP'nin kalçası benimkine dokundu ve ben tutuşmak istedim. "Birinin sahip olamayacağımı söylediği şeyi almayı seviyorum."

Tişörtünden tutup ağzımı onunkine bastırmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce boşluğa ihtiyacım olduğu için yanından geçip gittim.

Tekrar.

Boğazımı temizledim ve gülümsüyormuş gibi yaptım, meme uçlarımla ne kadar gergin olduğumu gösterdiğini görmemesini umuyordum. "Yeni bir şey denemeye ne dersin?"

JP tezgâhtaki yerimi aldı, bir bileğini diğerinin üzerine koydu ve kollarını kavuşturdu. "Beğendin mi?"

"Seninle tarot falı bakmama izin ver." Anlaşılması zor JP King hakkında biraz fikir edinme ihtimalini düşündükçe heyecanım arttı.

Kaşları çatıldı. "Falcılık gibi mi?"

Gözlerimi devirdim ve güldüm. "Tarot falcılık değildir. Sadece size içgörü sağlar. Hayatınızla ilgili gerçekleri ortaya çıkarmanın güçlü bir yoludur."

Bana düz bir bakış attı. "Yani ... bu saçmalık."

Alay ettim. "İyi o zaman. Çamura saplanıp kal."

Mutfaktan çıkmak için döndüğümde sessiz sesi beni durdurdu. "Tamam."

Onu bana bakarken bulmak için geri döndüm. Enerji derimin altında çatırdadı. "Tamam mı?"

İçini çekti ve ellerini iki yanına bıraktı. "Hadi şu işi bitirelim."

Ağzının kenarındaki küçük kıvrım sevimliydi. Pislik olmak için o kadar çok çabalıyordu ki, yüzeyin hemen altında saklanan, henüz tam olarak anlayamadığım bir adam olduğunu unutmak kolaydı.

Koşarak oturma odasından çıktım ve merdivenleri hızla çıkarak yatak odama gittim. Tarot destem bir beze sarılmıştı.

Ayrıca bir is çubuğu, kibrit ve küçük bir parça selenit kristali aldım.

Aşağıya indiğimde birkaç mumun yakılmış olduğunu görünce duraksadım. JP'nin arkasından gülümsedim.

Mutfakta bir şeye odaklanmıştı ve döndüğünde elinde iki kadeh şarap vardı.

Bir kaşımı kaldırdım. " hazırlamak mı?"

Çenesi büküldü ve karnım şişti. Onu kızdırmanın çok kolay olduğu gerçeğine engel olamıyordum ve o sert bakış içimde bir şeyler yaptı.

Ona bir mola vererek başımla mutfak masasını işaret ettim. "Hadi gel."

O da beni takip etti ve masanın başına oturup minderi açtım ve selenit kristalini yanına yerleştirdim. Eğer korktuysa bile bunu belli etmedi. JP sadece şarabından bir yudum aldı ve diğer bardağı bana yaklaştırdı.

Elimi beyaz adaçayı çubuğunun üzerine koydum. "Bu negatif enerjiyi arındırmak ve temizlemek için. Bunu yapmamın bir sakıncası var mı?"

Bir kez başını salladı.

Gülümseyerek bir kibrit yaktım ve adaçayını tutuşturdum. Yandıktan sonra üfleyerek közlerin hafifçe izin verdim. Güzel kokulu dumanı yaydım. "İnanmıyorsan da sorun değil."

JP omuz silkti. "Sorun değil. Luna onu dövme dükkanında her gördüğümde beni dumanla yıkıyor. Buna alışkınım."

Hafifçe homurdandım ve bohçayı yere bıraktım. "Ondan hoşlandığımı biliyordum."

JP nefes verdi ve eğilerek içeri girdi. "Senin ve benim aramda mı?"

Bazen gerçekten işe yaradığını düşünüyorum."

Gözlerimi kapatmadan önce ona gülümsedim. Başımı arkaya doğru eğdim ve başımı yuvarladım. Kıkırdamamaya çalışarak inledim. Onun temkinli bakışlarını tenimde hissedebiliyordum. "Ne? O da neydi?" Fısıldadım. Parmaklarımı tenime bastırdım.

Tapınak. "Kim o? Kim var orada? Molly mi?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Molly, tehlikedesin kızım!"

JP, mutfağında duran bir ruh görecekmış gibi panik içinde etrafına bakındı. "Ne? Molly de kim?"

Kahkahalarımı tutamadım. JP'nin yüz hatları sertleşti ve ben daha da çok güldüm. "Tamam, tamam. Tamam, özür dilerim. Sadece takılıyorum. Hayalet filmini hiç izlemedin mi?"

JP ofladı ama gülümsedi. "Saçmalıyorsun."

Sırıttım. "Teşekkür . Şimdi, , buraya kay." Dudaklarımda oynayan hoppa gülümsemeyi bastırdım ve nefes verdim. "Üç kartlı bir okuma yapabilirim. Aradığın ya da evrenin sana rehberlik etmesini istediğin bir şey varsa, ben bakarken sen de bu düşünceleri aklından çıkarma."

Bana şüpheyile baktı ama başını sallayarak gözlerini kapattı. Gözlerini kapatması gereksizdi ama ben o anı onun ne kadar yakışıklı olduğunu anlamak için değerlendirdim. Karanlık yüz hatları yumuşadı ve uyurken de bu kadar huzurlu görünüp görünmediğini merak ettim.

Desteyi kesip karıştırmaya başladığımda ellerim titriyordu.

Destenin karıştığından emin olduktan sonra ilk kartı çevirdim.

"Tamam," dedim nazik bir gülümsemeyle. "Bu iyi bir başlangıç. Kupa Onlu. Bu kart uyumu temsil eder." Süslü illüstrasyonu işaret ettim. "Çiftin nasıl sevgiyle kucaklaştığını görüyor musunuz? Çocukları yanlarında oynuyor ve on kupanın hepsi dolu."

JP kaşlarını çatarak kartı inceledi. "Güzel görünüyor."

Ona gülümsedim, ses tonunda alaycı bir ifade olmadığı için rahatlamıştım. "Çok güzel. Duygusal tatmini ve kalıcı mutluluğu temsil ediyor."

Ben tekrar shuffled yaparken o derin bir nefes aldı. Beyaz adaçayı kokusu havaya sinmiş ve etrafımızı sarmıştı.

Bir sonraki kartı çevirdim. "Oh, tamam. Bu Asaların Dördü. Çiftin nasıl dans ettiğini görüyor musun? Kutlama yapıyorlar.

Eve dönüşü temsil eden bir karttır - bu gerçek bir eve dönüş ya da duygusal bir eve dönüş olabilir, kendinizin kayıp parçalarını bulmak gibi. Genellikle güvenli ve emniyetli bir ev ortamını temsil eder."

Titrek mum ışığında yıkanan loş oturma odasına ve mutfığa baktı. "Bunu sevdim." Çenesini ellerinin arasına alarak kıpırdandı. "Sırada ne var?"

Yavaşça nefesimi bıraktım ve tekrar karıştırdım. Parmaklarım kıpırdadı ve desteden iki kart düştü, yüzleri aşağı bakıyordu. "Oh, sende birkaç jumper var." Desteyi bir kenara koydum. "Jumper'lar bir kartın -ya da bu durumda iki kartın- dışarı fırlamasıdır. Bu, evrenin size iletmek istediği bir mesaj olduğu anlamına gelir."

Ona kaşlarımı salladım, sonra kartları teker teker çevirip baktım.

Oh, kahretsin.

Gözleri kartlardan bana kaydı. "Ne?" Kıkırdadı. "Kötü bir şey mi?"

Bir tanesini ona doğru kaydırdım ve elimle resmin üzerini kapattım. "Hayır. Kötü kart yoktur. Her şey yorumlama ve niyetle ilgili. Um . . ." Atlayan kartları açıklamaya nasıl yaklaşacağımı düşünürken kaşlarım çatıldı.

"Bu Kule." JP'nin görebilmesi için yaklaştırdım ve elimi çektim.

"Tanrım. Bu adam binadan mı atlıyor?" Adam yaklaştıkça kaşları içe doğru eğildi.

Boğazımda büyüyen yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Düşüyor. Kule'yi almak tipik olarak büyük bir altüst oluş anı anlamına gelir. Trajedi karşısında tüm dünya görüşünüz parçalanır."

"Peki, kim o?"

Ona göz kırptım. "Kral."

İroni onun gözünden kaçmamıştı. JP alay etti ve arkasına yaslandı. "Şey, bu boktan izler." JP bir elini ağzının kenarlarına götürdü.

İkinci kartı Kule'nin yanına getirdim. "Bu kartla eşleşti - Kılıçların İkisi. Önünüzde zor bir karar var. Bir . Buradaki adamın başını nasıl öne eğdiğini görüyor musun? Dışarıdan ziyade içeriye bakıyor. Bu, bir karar verileceği ve seçimi sadece sizin yapabileceğiniz anlamına gelebilir."

Bana bakmadan önce küçük bir anlığına kartlara baktı. "değil. Her gün zor kararlar veriyorum."

Aramızda gerginlik vardı. Elim destenin üzerinde durakladı, onu paketlemeye ve okumayı -ve o anı değerlendirmeye hazırdım.

Desteyi kendime doğru kaydırduğımda JP'nin eli benimkinin üstüne geldi. "Bir tane daha var, değil mi? Üç kart çek demiştin."

Ona baktım ve gülümsüyormuş gibi yaptım.

"Elbette." Hızlı bir shuffle ile son kartı çektim.

"Oh." Gözlerim karta sabitlendi ve nefesim ciğerlerimden çalındı.

JP'nin dikkati son karta takılmıştı.

Aşıklar.

Gözlerimi kırptım ve ağzımı kapattım. Boğazımı hafifçe temizleyerek koltuğumda daha yüksek bir yere oturdum. "Aşıklar kartı iki kişi arasında güçlü bir ruhsal bağ olduğunu gösterir." Konuşurken yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum.

Karttan yüzüme doğru hareket eden mavi gözlerinde mum ışığı titreşiyordu.

"Hımm... illa ki sevgili olmak anlamına gelmiyor. Ailevi bir bağ ya da derin, sevgi dolu bir dostluk olabilir. Ne olursa olsun, bu ruhların bir bağlantısıdır." Parmaklarımı göğüs kemiğime vurdum.

Gözleri kalbimin göğsümün altında gümbür gümbür attığı yere sabitlendi. "Ama olabilir, değil mi? Yani gerçek aşıklar?"

JP'nin bakışları içimi tutuşturuyor, tenimi ateşe veriyordu. Tek hayal edebildiğim, dünyanın yok olmasına izin vermek ve o andan başka hiçbir şeyin önemi kalmayana kadar ona binmekti.

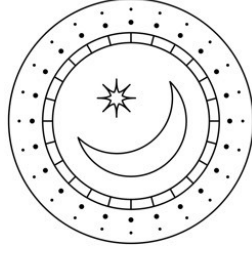
Bir elimi kızarmış boynumda gezdirdim. "Olabilir."

Dudağının köşesi yukarı doğru eğildi. Bir eliyle sandalyemin alt tarafını kavradı ve masanın köşesine doğru kaydırarak beni kendine yaklaştırdı. Yüzünü bana çevirdi.

Kalbim kaburgalarımaya çarpıyordu. Olive'in yerinde olmaya hakkım yoktu ama vücudumun ona verdiği tepki içgüdüsel oldu. JP sandalyemi onun açık bacaklarının arasına kaydırıldı. Hareketlerindeki erkeksilik ve rahatlık karşısında klitorisim uğuldu.

O eğilirken dizlerimin bağı çözüldü. "Olabilir."

YEDİ

JP

Dumanlı mum ışığında Hazel karşı konulmazdı. Yeğeniyle bir babalık davasının ortasında olmamın hiçbir önemi yoktu, çünkü umurumda bile değildi.

Hazel Adams'a bir anlam verememiştim ama tamamen büyülenmiştim.

Göğsü kıpkırmızı olurken gözlerimi göğsüne dikmiştim ve beyaz tişörtünün üzerinden göğüs uçlarındaki piercinglerin dış hatlarını seçebiliyordum.

Çenem kaydı.

Gözlerimi onun yüzüne diktim. İfademin ters bir bakışa benzediğinden emin olarak, yüzüme kalıcı olarak kazınmış gibi hissettiren kaşlarımı yumuşatmaya çalıştım.

Hazel çenesini kanımı kaynatan meydan okuyucu bir şekilde eğdiğinde kanım ısındı. Gözleri alev alev yanıyordu, sanki göğüslerine bakmamdan zevk alıyormuş gibiydi.

Senden korkmuyor.

Parmaklarım sandalyesinin kenarına kıvrıldı ve tutuşum sıkılaştı. Aletim sertleşti ve kotumun fermuarına bastırarak serbest bırakılmak için yalvardı.

Kucağımda sürünmesini ve ikimiz de yorulana kadar sikime binmesinden başka bir şey istemiyordum.

"Hazel." Yumuşak kahverengi gözlerini benimkilere kaldırdığında sesim tanınmaz bir hırıltıya dönüştü. Kendimi tutmaya çalışarak

Geri döndüğümde, her şeyi uygun şekilde yapmaya çalıştım. "Bence bu geceyi bitirmeliyiz."

Yanağı bir gülümsemeyle seğirdi ve bana doğru eğildi. Nefesi kulağımın üzerinde süzülürken tarçın ve narenciye kokusu içime doldu. "Ya yorgun değilsem?"

Beni yemlediğini biliyordum. Kontrolümdeki ip yıpranıyordu, kopmak üzereydi.

Hazel Adams gibi bir kadınla ilişkiye girmemem gerektiğini biliyordum. O çok vahşi, çok çekici, çok mükemmeldi.

Yıllar boyunca inşa ettiğim duvarlar beni korumak içindi. Herkesi korumak için. Onları sağlam bir şekilde yerinde tutmak daha güvenliydi, ama Hazel'la ilgili bir şey bu korumaların nedenlerini önemsiz hale getirdi.

Parmak kolunun dış kısmında geziniyor, acele etmiyor ve teninin yumuşaklığının tadını çıkarıyordum. Köprücük kemiği boyunca ve boynunun sütunu boyunca kaydım. Elim saçlarına kayarak çilek sarısı saç tellerini taradı.

Hazel başını eğerek yumuşaklığını okşamama ve zevk almama izin verdi. Dizlerimin arasında sıkışmıştı ama hareket edemeyen bendim.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu, gözlerini kapattı ve dokunuşumdan zevk aldı.

Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok ama durmak istemiyorum.

Eğildim ve burnumun çene çizgisine değmesine izin verdim. "Bu kartların boktan olup olmadığına bakıyorum."

Sağlı sollu çizgileri aşıyordum. Sandalyesini öne çekip alanını doldurduğum anda her şey değişti. Durup gözlerinin içine baktım.

Zevkle dans ediyorlardı. Kesin olarak.

Düştüğümü hissedebiliyordum. Eğildiğimde yüzümde alışılmamış ve rahatsız edici bir gülümseme belirdi. Ağzımı onunkine bastırdım ve sıcak, istekli dudaklarla karşılaştım. Hazel bana doğru açıldı, öpücüğü kabul etmek için başını eğdi.

Elim yüzünün yan tarafını kavradı ve öpücüğü derinleştirerek yer değiştirdim. Nazik iniltisi derin ve arzulu bir açlığı körükledi. Bir öpücük kadar basit bir şeyin bu kadar sarhoş edici olduğu bir zamanı hatırlayamıyordum. Tek bir öpücükle göğsümün yarıldığını ve açığa çıktığını hissettim.

Çiğ.

Hazel'in parmak uçları omuzlarımın üzerinden geçerek bedenlerimizi yakınlaştırdı. Boynumun arkasına ve kafatasımın dibindeki kısa saç tutamına doğru kaydılar.

Tekrar öpüşeceğimiz anın hayalini kurmuştum ve bu dürtüsel, duygularla beslenen bir hata olmayacaktı. Benim acınası, gece yarısı fantezilerim gerçeğin yanına bile yaklaşamazdı. Hayır, o çok daha fazlasıydı.

O her şeydi.

Kısa, dökümlü eteği dizlerinin üzerinde yükseliyordu. Kalçalarındaki eti kavradım ve tek bir hareketle onu kucağıma çektim.

Hazel inledi ve ben de onun küçük tatlı nefesini bir öpücükle daha yuttum. Kalçalarını oynatırken kıcını sert sikime dayadı. Göğüsleri bana doğru bastırdı ve bir elimi göğsünü avuçlamak için yukarı kaldırdım, başparmağımı sert meme ucunun üzerinde gezdirdim. Sütyeni inceydi ve piercingiyle nazikçe oynadım. Nefesini bir tıslamayla içine çekti.

Kendimi tuttum, kalçalarını içime bastırdığında geri çekildim. "Hayır," diye nefes aldı. "Durma."

Aletim pantolonuma karşı seğiriyor, içine dalmamı engelleyen kumaştan nefret ediyordu. Ellerim kalçalarından yukarı kaydı, eteğinin altından geçerek kıcını kavradı ve o da amını sikimin üzerinde salladı.

Ona bakmak için öpücükten geri çekildim. Hazel'in saçları dağınıktı ve yüzünün etrafına yumuşak kırmızı bir perde gibi düşüyordu. Gözbebekleri arzuyla büyümüştü ve o an için benim olmuştu.

"Daha fazla," diye talep etti.

Tangasının ipeksi eteklerini okşadım. "Daha ne?"

Bir öpücük daha almak için başını eğdi. "Daha fazla sen. Daha fazla her şey. Sadece . . . daha fazla."

İnledim ve parmak uçlarımla külotunun amını örttüğü dikişin üzerinde gezinmesine izin verdim. Bir parmağımı iç çamaşırının altında gezdirirken dilim onunkinin üzerinde kaydı.

Parmağımı çıplak amında gezdirirken ıslak ve ateşliydi. "Çaresizsin," diye alay ettim ve boynunu ısırdım.

Kalçaları sallanıyor, parmağımı tam istediği yere yerleştirmeye çalışıyordu. "Evet," diye fısıldadı.

Ona bakarken gülümsedim. Amını okşarken dudaklarıma karşı mırıldandı ama içine girmedim.

Hazel bana bakmak için geri çekilirken ellerini omuzlarıma koydu. "Ne yapmamı istiyorsun? Yalvarmamı mı?"

Bir kaşım alnımdan yukarı fırladı. Alt dudağımı yaladım ve sııttım. "Evet. Seni parmaklamam için bana yalvaracak kadar çaresiz olduğunu bilmek istiyorum."

Bir eli yüzümü kavradı ve bana bakarken beni yerimde tuttu. "Sen bir pisliksin."

Gözlerim parladı, sözlerinin boş olduğunu ve benim için hazırlandığını ve acı çektiğini biliyordum.

Açılışını kızdırmak için bir parmağımı kaydardım ve tısladı. "Yalvar," dedim. "Bunun için yalvar ki sonunda seninle ilgilenebileyim."

Mırıldanarak tişörtümün arkasını kavradı. Alnı benimkine doğru eğildi. "Lütfen," diye fısıldadı.

Parmağımı onun dar, sıcak amcığına sokmadan önce bu kelimeyi ancak söyleyebilmişim. Nefes nefese kaldı ve etrafımda titreşti. "İşte benim iyi kızım."

İkinci bir parmak daha eklediğimde ikimiz de inledik, sonra üçüncüyü de soktum. İçine girip çıktıkça etrafımda gerildi.

Kalçalarını salladı ve ben de onun arzuladığı ritme uydum. Meme uçları sivriydi ve birini ağzıma aldım, sütyeninin ve tişörtünün kumaşından onu emdim ve alay ettim.

Daha fazlasını istedim. Her şeyi istedim.

Elimi sürerken amı parmaklarımın etrafında sıkıştı. Ağzım boynuna gitti, kalbi daha hızlı atarken nabız noktasını emdim. Başparmağımı klitorisine bastırdım ve neredeyse çözülüyordu.

Bana hissettirdiği kadar iyi ve özgür hissetmesine ihtiyacım vardı. Bana ne yaptığını anlamıyordum ama büyüldüğünü biliyordum. Bunu açıklayacak kelimelerim yoktu ama ona gösterebilirdim.

Nefes alışları ağırlaşmıştı ve sikim patlamak istiyordu. Onun için ne kadar çaresiz olsam da, bu an benimle ilgili değildi. Ona ihtiyacı olan her şeyi vermek ve kendim için hiçbir şey almamakla ilgiliydi.

Amciği parmaklarımın etrafında çırpınıyordu ve ben hızımı sabit tuttum. Sıcak bir ıslaklık dalgası elimi kapladı ve çözüldü. Hazel omuzlarıma yapıştı, ben de orgazmını atlatmasına izin verdim.

Zaman ilerliyor, nefeslerimiz havayı dolduran tek ses oluyordu. Hazel yutkundu ve arkasına yaslandı, sandalyenin kenarına dayandı ama kucağımdan inmedi. Göğüs uçlarındaki piercingler beyaz tişörtünün ince kumaşını zorluyordu ve ağzım sulandı. Onu çıılçıplak soyup hazır hale getirmek için sabırsızlanıyordum, böylece teninin her santimini keşfedebilecektim.

Nabzının nasıl attığına baktım ve sikim seğirdi. Kıcını ereksiyonuma dayadı ve deneyimsiz bir genç gibi neredeyse boşalıyordum. Kalçalarını sıkıca kavradım ve inledim.

Hazel doğrulup oturdu. Yumuşak kahverengi gözleri ııl ııl ve şakacıydı. Bana baktı, bir tutam saçını yüzümden uzaklaştırdı ve iç çekti.

Öne doğru eğilmek istedim. Kollarımı ona dolamak ve başladığım işi bitirebilmek için onu yatak odama götürmek istedim.

Kucağımdan indiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Hazel ayağa kalkarak eteğinin buruşuk kenarlarını düzeltti ve gitmek için döndü. Duraklayıp omzunun üzerinden bakarken ona bakakaldım.

"Biliyorsun," dedi gülerek. "Kötü adam olmayabilirsin ama bir kahraman böyle sikişmez."

Göğsümden içten bir kahkaha yükselirken gerginlik dağıldı. Ayağa kalktım ve kulağına yaklaşımadan önce kıçına bir tokat attım.

"Bu sikişmek değildi, Hex. Kötü adam olmayabilirim ama kahraman da değilim."

Mumları söndürmek için etrafında dolanırken kıçını avuçladım ve sıktım.

Döndü, kollarını kavuşturdu ve o dayanılmaz göğüslerini sergiledi. "Peki sen nesin o zaman?"

Masaya baktım. Tarot kartları hala okumasından yayılmış durumdaydı. Kule kartını aldım ve yığının en üstüne bıraktım. "Sanırım ben sadece lanet kulesinden düşmemeye çalışan bir kralım."

Karanlıkta, onun ne kadar melek gibi olduğunu fark ettim. Yüz hatları yumuşak ve ruhaniydi.

Bana yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Bazen kralın, krallığında yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlaması için düşmesi gerekir."

Kendi kendime alay ettim.

Keşke . . .

Hazel bir kaşını kaldırdı ve başıyla hafifçe merdivenleri işaret etti. Bu bir davetti. Kabul etmeye hakkım olmayan bir davet.

Duygularımı bastırdım ve ellerimi ceplerime soktum. "İyi geceler, Hazel."

Karanlıkta bile, yumuşak kahverengi gözlerinde parlayan acıyı görebiliyordum. Kirpikleri aşağıya indi ve yanaklarındaki kızarıklık geri geldi. "İyi geceler, JP."

Merdivenlere doğru ilerleyip tırmanırken dudaklarım birbirine yapıştı ve yumuşak, hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı.

Takip etmek istedim.

Onunla zaman geçirmek ve adımı haykırırken ağaçları sallayana kadar onu sertçe becermek istiyordum.

Ona, evren kendimi kuleden aşağı atmamı isteseydi, bunu onun için yapabileceğimi göstermek istedim.

Bunun yerine, en iyi yaptığım şeyi yaptım - onu kol mesafesinde tuttum ve bu beni öldürmüyormuş gibi davrandım.

Eğer hayat bana bir şey öğrettiyse, o da mutluluğun bir bedeli olduğuydu. On iki yaşımdayken babama bir köpek için yalvarmıştım. Babam nadiren evde olurdu ve Bug Teyze, babam izin verdiği sürece köpeğin bakımına yardım etmeyi kabul etmişti. Ona bir köpek yavrusu sahiplenip sahiplenemeyeceğimizi soracak cesareti bulmam haftalarımı aldı. Bunun ailemiz için yararlı olacağına dair tüm gerekçeleri sunduktan sonra kabul ettiğinde şok olmuşum.

O zamanlar hiçbir şey benim için o köpekten daha anlamlı değildi. Kirli, tel gibi tüyleri ve vücuduna göre çok büyük patileri olan melez bir ırktı. Çim biçerek kazandığım her kuruşu köpek yatağı ve maması için harcamıştım. Bug Teyze ve ben onu hayvan barınağından alıp eve getirdik. MJ on yaşındaydı ve ona aşıktı. Büyük kardeşlerim bile babamı bir köpek sahibi olmaya ikna ettiğime inanamıyordu.

O kucağımdayken eve dönerken bulutların üzerinde uçuyordum.

Babam bana mutluluğun bir bedeli olduğunu ilk kez öğretmiyordu ama en zoru buydu.

Babamın kıskanç olduğunu anlamam uzun yıllarımı aldı. Çocuklarının köpeğe gösterdiği sevgi dolu ilgiye dayanamıyordu.

Bir hafta içinde köpek gitmişti.

Sylvie, MJ ve Whip ağladı. Abel ve Royal anlam veremediğim bir şekilde baktılar. Ben sadece sevgili köpeğimizin bağlı olduğu avludaki boş kurşuna baktım.

"Ama az önce dışarı çıkmasına izin verdim." Gözlerimi dikip olan biteni anlamlandırmaya çalışmaktan kendimi alamıyordum.

Babam omuz silkti ve daha iyi bir yerde olması gerekiyormuş gibi saatine baktı. "Sanırım zinciri kırdı. Eğer umurunda olsaydı, ona daha iyi göz kulak olurdun."

Babamın tek açıklaması buydu. Köpek sadece birkaç dakikalığına dışarı bırakılmıştı ve gitmişti. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Mutluluğumun bir bedeli vardı ama bunun için ağlamayı reddettim. Babama onun gibi sert olduğumu, kendi başımın çaresine bakabileceğimi göstermek istedim. Beni onaylamasını o kadar çok istedim ki, bunun yerine Porsche'sine bindi ve hepimiz arka bahçede dururken oradan uzaklaştı.

O zamanlar bunun en zor ders olduğunu düşünüyordum. Ta ki bugüne kadar.

Hazel ile her şey yolunda giderken, hayatımdaki başka bir şeyin cehenneme dönmek için beklediği hissinden kurtulamıyordum.

Hazel kahvaltı sırasında ona aptal aptal suratlar yaparken Teddy güldü. Hazel bilerek dişlerinin arasına pastırma parçaları sokmuş ama sanki orada olduklarını bilmiyormuş gibi davranmıştı. Teddy iki büklüm olmuş, kollarıyla karnını tutarak umutsuzca Hazel'a dişlerinin arasında bir şey olduğunu söylemeye çalışıyordu. Her seferinde parmağını pastırmadan sakınarak hareket ettiriyor ve "Aldım mı?" diye soruyordu.

Gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu.

Gözlerim Hazel'ın gözlerine takıldığında, damarlarımda bir enerji fermuarı dolaştı. Onda tüm dünyamı zahmetsizce değiştiren bir şey vardı.

Hayatıma girdiğinden beri, o saçma skoolie'yi sürdüğünden beri, her şey farklıydı.

Ve farklı olmak gerçek bir sorundu.

Elimin topuğunu göğsümün ortasına bastırdım ve durakladım - bunun mutluluğun o tanıdık olmayan sızısı olduğunu keşfettim.

Çatalımı düşürdüm. "Siz ikiniz bir plaj günü hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Teddy'nin yumuşak gözleri kalktı ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Hazel'ın karamel kahverengileri dışındaki pastırmayı emerken hafifçe daraldı.

"Peki ya iş?" diye sordu.

"Son sıcak günlerimizden biri olması gerekiyor." Kaşlarımı çattım ve omuz silktim. "İş bekleyebilir. Yıllardır sahile gitmedim."

Teddy'den bir kahkaha tufanı koptu. "Yıllar mı? Ama sen burada yaşı."

Hazel çırpılmış yumurtanın son kepçesini de bitirdi ve tabağını temizleyerek ayağa kalktı. "Bence eğlenceli olabilir. Sen ne düşünüyorsun Teddy? Biraz sahilde yürümek ister misin?"

Onu durdurduğumda Teddy ısrarla aynı fikirdeydi. "Ben de North Beach'e gitmeyi düşünüyordum."

Şüpheli bir kaş kaldırdı. İşten bir gün izin almanın alışılmadık bir şey olduğunu anlayacak kadar beni iyi tanıyordu, ama çok kalabalık, çok halka açık bir plajla eşleştirilmiş bir iş günü düpedüz duyulmamış bir şeydi.

"Ben güneş kremini getireyim!" Teddy, Hazel ondan kahvaltı tabağını toplamasını isteyemeden gitmişti.

Ayağa ve onu kovaladım. "Ben hallederim. Sen git."

Hazel bir elini kalçasına koydu. "Bu kadar otoriter olmandan nefret ediyorum."

Dün gece patronluğuma ne kadar aldırış etmediğini hatırladığımda yüzümde bir arzu parıltısı belirdi. Güzel yüz hatlarına baktım. "Bundan emin misin?"

Alt dudağını ağzına götürdü ve gülümsememeye çalıştı. Kalçasıyla bana çarptı. "Gidip üstümü değiştireceğim."

Başımı salladım. "Güzel. Yine de iyice örtündüğünüzden emin olun. Yaz sonu güneşi şaşırtıcı derecede sert olabilir."

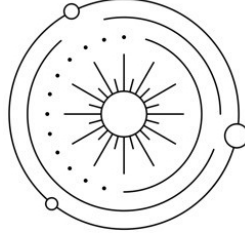
"Mm-hmm." Başını salladı, kesinlikle saçmalıklarına inanmıyordu. Hazel havluyu masanın üzerine attı ve ben temizliğimi bitirirken merdivenlerde kayboldu.

Birkaç dakika içinde Teddy mayosunu giymiş, başına bir koruyucu geçirmiş ve gözlüklerini takmıştı. Güldüm ve omzunu okşadım. "Plajın çok kumlu olduğunu düşünen biri için çok heyecanlısın."

Sırıttı. "Bazı şeyler insanın üzerinde büyüyebilir."

Ona baktım ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ne demek istediğini anlıyorum evlat."

SEKİZ

HAZEL

Aynalı güneş gözlüklerimin arkasından JP'ye baktım. O benim güneşin tadını çıkardığımı ve dalgaları izlediğimi düşünürken, ben onun her hareketini inceliyordum.

Şimdiye kadar satın aldığım en iyi 12 dolarlık güneş gözlüğü.

Mutfağında birkaç çizgiyi aştıktan sonra hala sersemlemiştim. Neredeyse kıyafetlerini pençeleyip çıkaracaktım ve siki için yalvaracaktım. Oh, evet . . . O çizgiye baktım ve üzerinde dans ettim.

Benim neyim var böyle? Bu kız kardeşimin eski sevgilisi. . . . her ne iseler.

Utanç içimden akıp geçiyordu ama beynimi dürtüp duran küçük, aralıksız düşünceleri durduramıyordum. Aleti büyük gibiydi, çok büyük. Mum ışığıyla aydınlatılmış odada hâlâ günlük hayattaki kadar güçlü ve hükmediciydi ama onda beni şaşırtan bir dikkat vardı. Bir yumuşaklık. Katmanları soymak ve saklamak için çok çalıştığı adamı görmek cazip geliyordu.

Sahilde gülüp oynayan insanlara baktım. Onu gerçekten tanıyan biri olup olmadığını merak ettim. Etrafımızdaki meraklı insanlar hala fısıldıyor ve işaret ediyorlardı ama JP'nin haklı olduğunu anladım - ona bakıyor ve fısıldıyorlardı.

Yaz mevsimi azalıyordu. Sabahları havanın ısınmasının daha uzun sürmesinden ve esintinin bir gün öncesine göre biraz daha serin olmasından bunu hissedebiliyordunuz. Bacaklarımı plaj battaniyesinin üzerine uzattım ve ayak parmaklarımı sıcak kumlara gömdüm. Önümde Teddy ve JP, savunma stratejisi olarak kuleli bir kalenin mi yoksa izole kulelerin mi daha iyi olduğu konusunda tartışıyorlardı.

"Peki ya bir hendek?" Ben önerdim.

Döndüler ve ikisinin de kızgın şaşkın bakışları beni kıkırdatmaya yetti.

"Bu sadece bir öneriydi." Omuz silktim.

Teddy yarı inşa edilmiş kalelerinin etrafına görünmez bir çizgi çekti. "Bu üçüncü aşama bir yapı. Biz hâlâ ikinci aşamayı geliştiriyoruz."

"Oh ... benim hatam." Kıkırdadım ve onları izlemeye devam etmek için dirseklerimin üzerine yaslandım.

JP'nin göğsü çıplaktı. Göğüs kasları düz karnında göze çarpıyordu. Başka bir kum küreğine uzanırken karın kaslarını tek tek seçebiliyordum.

Fiziğine önem verdiğini ama uyanık olduğu her saati spor salonunda geçirmediğini gösterecek şekilde formdaydı. Hantal değildi ama zayıftı ve her hareketinde kasılan ve esneyen kasları vardı. Ne kadar iyi görüldüğünün farkında olduğunu belli eden sakin bir özgüvenle hareket ediyordu.

Pislik.

Benim hayat olur olmak sonsuza kadar daha kolay Eğer o . . . yerine çirkin ve sersem olabilirdi.

Teddy'ye doğru eğildi. "Yine de hendek hiç de fena bir fikir değil."

Teddy şeytani bir sırıtişla gülümsedi. "Lav ve köpekbalıklarıyla dolu."

JP'nin kasları şakacı bir şekilde zıpladı. "Kesinlikle."

İnşaata geri döndüler ve koyu renk saçları rüzgârda dağıldı. Sanırım uzlaşmaya karar verdiler.

Çünkü kuleler ve kuleler ekilleniyor gibi görünüyordu.

"Teddy!" Genç bir ses seslendi ve hepimiz başımızı kaldırdığımızda Penny'nin battaniyelerin ve soğutucuların yanından geçerek bize doğru koştuğunu gördük. Oldukça hamile olan Lark yavaşça arkasından yürüyordu.

Teddy ayağa fırladı ve JP'ye doğru kumları tekmeleyerek arkadaşına doğru koştu.

Kalçalarını fırladı ve ellerinin üzerine oturdu. "Sanırım yerime daha havalı biri geldi."

Dudaklarım bir glmsemeııi gizlemek için büküldü. "zgnm şampiyon. Penny oldukça havalı."

Yanımızda, Lark bir battaniye kurmaya başladı ve JP ona yardım etmek için ayağa fırladı. Lark onun yardımseverliğine şaşır mış gibi durakladı ama bu konuda yorum yapmadı. Kk soğutucusunu aldı ve plaj battaniyesini açıp yerleşmesine yardım etmeden önce bir kenara koydu.

"Teşekkürler," diye inledi kendini battaniyeye bırakırken.

"Orada ne yapıyor?" Güneş gzlklerimin kenarından gülümseyerek sordum.

"Hâlâ pişiriyorum." Lark güldü ve yüzünü sabah güneşine doğru eğdi. JP'ye bakmak için tek gözünü açtı. "Okulu mu asıyorsun? Bu bir ilk olmalı."

JP gülümsedi ve Michigan Gölü'nün engin sularına baktı, elleri ince kalçalarının üzerindeydi. "Veda tam bir işkolik. Birkaç saat boyunca kaleıı koruyabilir."

O başka tarafa bakarken Lark bana şaşkın ama memnun bir bakış attı ve tüylerim diken diken oldu. "Teddy ikinci sınıf için heyecanlı mı?"

Sırıttım. "Sabırsızlanıyor. Rutinden mi yoksa öğrenmenin kendisinden mi bilmiyorum ama okulu gerçekten seviyor. Yaz eğlenceliydi ama sıkıldığını ve benden daha zihinsel olarak uyarıcı birine ihtiyaı olduğunu hissediyorum."

ocuk yetiştirme konusunda hiçbir şey bilmediğimi kabul etmek büyük bir mesele değildi. Bana göre, elimden geleni yapıyordum ve bu

yeterince iyiydi.

Lark gülümsedi. "Teddy çocuklar için kütüphane kamplarını denemeli. Emily düzenliyor ve muhteşem oluyorlar. Penny her zaman ne kadar eğlendiklerini anlatıp duruyor."

Kütüphane kampları mı?

Her ne sebeple olursa olsun, zenginleştirme kampları gibi şeyleri düşünmek bana kök salmak gibi geliyordu. Bırakın gelecek yılı, gelecek ay nerede olacağımı bile bilmiyordum. Yapabildiğim tek şey bastırılmış bir gülümseme ve yapmacık bir baş sallamaydı.

JP, Penny ve Teddy'nin dalgaları tekmelediği su kenarına doğru yürüdü. Gözlerimle onu takip ettim, kasları kasıldıkça sırtının uzun çizgileri dikkatimi çekti. Mayosu daracıktı ve o özel dikim takımların altında nasıl da harika bir kış sakladığını düşünerek sııttım.

"O değişti," dedi Lark.

Gözlerim JP'nin sırtından ayrılmadı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Lark alay etti. "Öyle olduğunu biliyorum. Elbette hâlâ kılı ve biraz züppe ama bir şekilde daha yumuşak." Onlara doğru başını salladı. "Baba olmak ona çok yakışıyor."

Nefes verdim ve kaburgalarımın altındaki keskin sızıyı ittim. "Hâlâ babalık sonuçlarını bekliyoruz."

Lark mırıldandı. "Belki öyle... ama yani... şunlara bir baksana. Siyah saçlar, gözler, huysuz kaşlar? Kravatlara hiç girmeyeyim bile."

Kıkırdadım. "Ben de görüyorum." Gözlerimi güneşe karşı kıstım ve içimi saran küçük mide bulantısı dalgasını bastırmak için suyum yudumladım. "Ayrıca, kız kardeşime inanıyorum."

Lark güneş gözlüklerini kafasına geçirdi. "Gerçekten bilmiyor muydu?"

Bacaklarımı çaprazladım ve battaniyeyi karıştırdım. "Hâlâ mantıklı gelmeyen bir şey var. Olive bana bir mektup yazdı. Mektupta JP'nin Teddy'nin babası olduğu konusunda çok netti. Aşklarının kısa sürdüğünü söylemişti ama emindi.

Doğum belgesi başvurusunda onu da belirtmiş. Hatta bir keresinde Outtatowner'a bile geldi."

"Hayır!" Lark'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve her kelimemi bekliyordu.

Omuz silktim. "Görünüşe göre pek iyi gitmemiş. Bir daha ulaşamadı. Olive her zaman bunun onun kaybı olduğunu ve fikrini değiştirirse onu nerede bulacağını bildiğini söyledi. Sanırım sonlara doğru bir kez daha düşündü ve bu yüzden sonunda benden onu bulmamı istedi."

Sesim kalınlaşırken Lark'ın eli benimkini kapadı. "Onu kaybettiğin için üzgünüm."

" yok," diye yalan söyledim. Teddy'nin tatlı, gülümseyen yüzüne baktım. "Dürüst olmak gerekirse ben Teddy için endişeleniyorum. Olive hakkında pek konuşmuyor ve şimdi JP için gözlerinde yıldızlar var. Sadece onun incinmesini istemiyorum."

Gözümden bir damla yaş süzüldü ve onu fırçalayarak uzaklaştırdım.

"Belki de birileriyle konuşmalı - olanları işlemeli ve her şey yoluna girdiğinde bir destek sistemine sahip olmalı."

Lark haklıydı. Teddy annesini kaybetmesi ve yaşadığı tüm değişimler hakkında biriyle konuşmalıydı.

O iyi bir anneydi.

Okul kaydı gibi şeyleri bile hatırlamayan ya da ortaya çıkıp babası olması gereken adamla yüzleşmenin iyi bir fikir olduğunu düşünen benim aksime.

Kız kardeşinin eski sevgilisiyle oynamakta sakınca görmeyen bir kadın, anne olmaya uygun değildi ama belki daha iyi olmayı öğrenebilirdim.

Yanımda, Lark inledi ve bir elini yuvarlak karnına bastırdı.

Dikkatimi dağıttığı için şükrederek "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Güldü ve suya doğru işaret etti. "Sanki beni oraya yuvarlasan insanlar gerçek bir balina olduğumu düşünecek."

Ona gülümsedim. "Aww, sanırım parlıyorsun."

"Sanırım bu çoğunlukla ter." Lark ayak parmaklarını oynattı. "Ayak bileklerimin neye benzediğini unutmuşum. Wyatt ayak bileklerimi seksi bulduğunu söyleyerek şaka yapmıştı." Birlikte güldük. "Önce güldüm, sonra ağladım ve onu kanepede uyuttum, ta ki gecenin bir yarısı yatakta olmadığı için ona kızana kadar. Tek yaptığı bana sarılmak oldu ve ben yine ağladım. Bu hormonlar çok vahşi."

Hamile olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim - içinde büyüyen bir hayat ve tüm bunlar boyunca seninle birlikte gülebilecek ve ağlayabilecek bir eşe sahip olmak.

Kız kardeşim buna tek başına katlanmıştı ve ben bunu kendi başıma yaşayıp yaşamayacağımı, hatta yaşamak isteyip istemediğimi bile bilmiyordum.

Sahildeki diğer insanları izlerken Lark nefes verdi. "Biliyorsun... Wyatt bugün burada değil çünkü gölü tarıyorlar."

"Oh . . ." İçim çalkalandı. "Bugün olduğunu fark etmemiştim."

Dudakları hüznünlü bir kıvrımla birbirine yapıştı. "DNR dün geldi ve tüm patikalara halkın erişimini kapattı. Bir şey bulurlarsa diye Penny'nin bugün oralarda olmasını istemedim."

JP'nin annesi gibi.

Wyatt ve Lark Highfield House'da yaşıyordu ve Wabash Gölü'nün Sullivan Çiftlikleri ile mülkleri arasındaki ormanda yer aldığını, yürüyüş parkurları ve yürüyüş yollarıyla birbirine bağlandığını öğrenmiştim.

JP'ye doğru işaret etti. "O nasıl idare ediyor?" "İyi, sanırım." Kaşlarım çatıldı. "O konuşmuyor bu konuda. Asla." Omuz silktim. "En azından benim için değil."

Düşündüm de, aslında hiçbir şey hakkında konuşmuyor. Bırakın bugünü, gölün ne zaman çekileceğini bile bilmiyordum. Küçük bir acı hissetmeye hakkım yoktu, bu yüzden onu bastırdım.

Lark başını salladı. "Umarım iyidir. Russell King tüm o çocuklara çok zarar verdi. Bu çok yürek parçalayıcı. Kendi çocuklarına onun yaptığı gibi mal gibi davranmayı asla hayal edemezdim."

JP'nin Penny'nin söylediği bir şeye gülmesini izlerken zorlukla yutkundum. "Evet," diye ciyakladım. "Ben de."

JP bize doğru yürüdü, güneş ışığında parıldayan su göğüs kaslarında parlıyordu.

"Hey," dedi nefes nefese. "Dondurma külahı için yalvarıyorlar." Lark'a baktı. "Penny'ye Snack Shack'ten bir şeyler alsam sorun olur mu?"

"Tabii ki. Bana da bir şeyler getirdiğin sürece." Lark çantasına uzanırken gülümsedi ama JP onu durdurdu.

"Ben hallederim." Cüzdanını çıkarmak için eğildi ama ayağa kalkmadan önce bana göz kırptı.

Vücudum hemen tepki verdi ve elektriksel bir ürperti sırtımdan aşağıya doğru ilerledi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu bana seksi bir sırıtışla.

Bir şeye ihtiyacım .

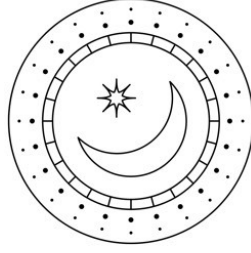
JP, yıkıcı sırıtışı ve mavi gözlerinde parıldayan şehvetli bilgiyle ne yaptığını tam olarak biliyordu.

"Şaşırt beni." Kızardım ve bize doğru koşan Teddy'ye seslendim: "Lütfen JP ve Penny'ye yakın durun."

Teddy başını salladı ve kalbim küt küt atarken elini JP'nin elinin içine soktu. JP ve Teddy el ele Snack Shack'e doğru yürürken Penny'nin önlerinden fırlayışını izledim.

Annesiz iki küçük kayıp çocuk.

NINETEEN

JP

En son ne zaman öğlen vakti şehir merkezinde keyifli bir gezintiye çıktığımı HATIRLAYAMIYORDUM.

Muhtemelen asla.

Teddy plajda huzursuzlandıktan sonra toparlandık ve Hazel onlara başka bir macera bulmayı planladığını söyledi, böylece ben de işe gidebilecektim. Yollarımızı ayırdık ama neler yaptıklarını düşünmeden edememem beni şaşırttı.

Yedi yaşındaki çocuklar uyur mu?

Kütüphaneyi kontrol ettiler mi?

Belki Sylvie'yi arayıp yabanmersini toplamayı sorabilirim.

Yeni bir go-kart yeri var. Hoşuna gider mi?

Hazel ve Teddy ile sabahın erken saatlerinde geçirdiğim plaj günü kafamı ve rutinimi karıştırıyordu. Genellikle iş günüm sabah 5:00'te koşu bandında üç mil koşarken e-postalarımı sıralamakla başlardı. Saat yedide ofisime kapanmış, teklifler, projeksiyonlar ve evrak işleriyle uğraşıyordum.

Nefesimi bıraktım ve çevreme baktım. Her nasılsa memleketimin ne kadar şirin ve halktan biri olduğunu unutmuştum. şimdi yaz azalıyordu ve

tatil kalabalıkları azalıyordu. Turizmin sahilde yazın zirve yaptığı dönemden elma toplama ve saman gezintileriyle daha sıcak bir sonbahara geçiş yaptığı o değerli durgunluk dönemindeydik.

Hava bile farklı kokuyordu.

Göl esintisinin hafif serinliğinin Hazel'ın meme ucu halkalarını lavanta rengi mayosunun dayanıksız kumaşına bastırışını kaçırmamıştım. Sadece varlığıyla bile beni çıldırtıyor olması hiç umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Güneş gözlüklerinin aynalı camlarına rağmen bütün sabah gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Teddy ile olan etkileşimlerimi mi değerlendiriyordu yoksa elimi sürerken dişlerimin boynunu nasıl ısırıldığını mı hatırlıyordu, umurunda değildi. Takdir dolu bakışlarının tenimi ısıtması ve göğsümü şişirmesi hoşuma gidiyordu.

Onu düşüncelerimden sıyırdım.

Bana doğru yürüyen Bayan Tiny sokakta koşuşturuyor ve tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. Yaşlı kadının yüzü, cilasını bozduğunuz için kızgın olan yıpranmış bir deri koltuğa benziyordu. Islık çaldığımı fark ettiğimde boğazımı temizledim ve elimi pantolonumun cebine soktum.

"Hanımefendi." Başımı ona doğru eğdim.

"Bay King." İnce dudakları ağırbaşlı bir gülümsemeye dönüştü.

Bay King.

Şehirde giderek daha fazla insanın bana JP demeyi bıraktığını fark etmiştim. Bu, artık King Equities'in başında olduğumun resmi olmayan bir kabulüydü. Midem kazındı ve safra boğazımın arkasını kavurdu.

"Lütfen. Bana JP de." Gülümsemeye çalıştım ama daha çok yüzümü buruşturmuş gibiydim.

Dudağı kıvrıldı. "Sana nasıl istersem öyle seslenirim."

Yanımdan geçip gitti ve ben bir homurtuyu bastırdım. En azından bir şey değişmemişti, Bayan Tiny hâlâ bir yılan kadar acımasızdı. "Sert yaşlı kuş," diye mırıldandım arkasından.

Köşede ışığın değişmesini beklerken topuklarımın üzerinde geriye yaslandım ve köşedeki ofis binama baktım. Binanın kendisi kasaba kurulduğunda inşa edilen orijinal yapılardan biriydi ve artık eskimeye başlamıştı.

Veda ve ben üst kattaki küçük ofiste sıkışıp kalmıştık. Geçici ofis alanını kurduğumda, iskelenin ucundaki deniz fenerinden şehir merkezinde turistleri karşılayan Ana Cadde'ye kadar Outtatowner'ın panoramik manzarasını sunan dairesel cumbalı pencere beni cezbedti.

Düzeltildikten sonra, yüksek tavanlı ve işlevsel toplantı alanlarıyla mükemmel bir ofis olabilirdi. Veda öğleden sonra aydınlatmasının ne kadar mükemmel olduğu hakkında yorumlar yapmıştı ve henüz bunu bilmiyordu, ama her şeyi yeni satın almıştım ve yenilemeyi planlıyordum. Eğer gerçekten dünyayı ele geçireceksek, çok sevdiği manzaranın tadını çıkarabileceği bir köşe ofisi olabilirdi.

Babamın parmaklıklar ardına gönderilmesindeki rolü için en azından bunu yapabileceğimi hissettim.

Yaya geçidinin ışığı yandı ama telefonum çaldı, ben de kenara çekildim. Ekranda Abel'in adı belirdi ve kalbim sıkıştı.

Bir parmağımı kulağıma bastırdığımda turistler etrafımdan akıyordu. "Alo?"

"Hey." Abel'in sesi her zamankinden daha acımasızdı ve bu da bir şey ifade ediyordu. "Buraya gelmen gerekiyor."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyordum. Bütün gün bir ekibin Wabash Gölü'nü taradığı ve dalgıçların babamıza karşı kullanmak üzere kanıt aradığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışmıştım.

Sesimi sertleştirdim. "Bir şey mi buldular?"

Hüzünlü bir nefes verdi. "Sadece bir şey değil." Duraksaması çizgiyi aşarken ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Annemi buldular."

King kardeşleri mümkün olan en korkunç şekilde bir araya getirme işini babama bırakın.

Bunu o yaptı. Bu onun hatasıydı.

Altı kişi Wabash Gölü'nün güney kıyısının uzak tarafında bir sıra halinde duruyorduk. Abel yumruğunu bir şeye saplamak üzereymiş gibi görünüyordu. Whip yavaşça başını sallarken kollarını kavuşturmuştu. Royal'in çenesi duygularıyla savaşıırken esnedi. Bir kolunu Sylvie'nin omzuna attı. O ve MJ kollarını birbirine kenetledi ve gözyaşlarını sessizce sildi.

Sullivan'lar kenara çekilmiş, sessiz desteklerini sunuyorlardı. Bu ana ihtiyacımız olduğunu anlamış gibiydiler.

Adli tabibin buldukları kalıntıların gerçekten de insan olduğunu doğrulamasını dehşet içinde izledim.

Beş yaşında olduğumu bu kadar çabuk hatırlayabilmem bana çok komik geldi. Bir sabah uyandığımızda annem gitmişti. Not yoktu. Gözyaşlarıyla veda etmemiştir. Bizi almak için geri döneceğine dair söz vermemiştir.

Hiçbir şey.

Hepimiz dalgıçların ne bulduğunu fark ettiğimizde hissettiğim şaşkınlık ve boşluğun aynısıydı. Gittiği yirmi yedi yıl boyunca onu özlememek için elimden gelen her şeyi yaptım. Duygularımı küçük bir kutuya koydum ve açmayı reddettim - hayatta kalmak için bunu yapmak zorundaydım. Çocukken bile, yapmam gereken tek şeyin onun yokluğunda ortaya çıkan sorunları çözmek olduğu öğretilmişti bana.

Bu da farklı değildi.

Ancak şimdi onun yokluğunda hissettiğim öfke ve ihanet değildi. Beş yaşındaki bir çocuğun dinmemiş kederiydi.

"Başından beri buradaydı," diye fısıldadı MJ, sesi kenarlarda titriyordu ve hepimizin hissettiklerini dile getiriyordu

düşünüyordum. "Çok yakındı."

Sylvie yutkundu ve MJ'in kolunu ovuşturdu. "Burada çok fazla hayat gördü. Gülüşen çocuklar. Piknikler. Doğayla iç içe. Sanırım daha kötü yerler de var."

Ağlamak istemedim. Herkesten çok sevdiğim annemin kaybını iliklerime kadar hissetmek istemiyordum.

Bunu o yaptı.

Biz uzaktan izlerken kemiklerim öfkeyle titriyordu. Polis şeridinin ötesinde, dalgıçlar ek kanıt aramaya ve toplamaya devam ederken, adli tabip kalıntılara büyük özen gösterdi.

"Ne yapacağız?" Royal bana döndü. En küçük kardeş olmama rağmen, kardeşlerim cevaplar için hep bana bakıyorlardı. Bir kez daha öne çıkıp sorunu çözmek benim sorumluluğumdu.

"O olduğundan emin değiliz," diye ekledi Whip, ama sesindeki umutsuzluk her şeyi anlatıyordu.

Hepimiz biliyorduk.

Maryann King'in kalıntılarının kasıtlı olarak saklandığı doğrulanana kadar bu sadece bir zaman meselesi olacaktı. Babamın Veda'yı tehdit etmek ve korkutmak için buraya sürüklemesinin nedeni buydu. Göl ve çevresindeki araziye Doğal Kaynaklar Bakanlığı'na devrettiğinde June Sullivan'a karşı bu kadar uzun süre ve bu kadar sert mücadele etmesinin nedeni buydu. Babamızın June Sullivan'a olan tuhaf sevgisi, June Sullivan ona karşı çıkıp yürüyüş parkurunun geliştirilmesini kolaylaştırdığında azalmıştı. Bu kısmen, karısına yaptığından şüphelendiği şeye ışık tutma yoluydu.

Yaklaşık otuz yıl boyunca, sırrını başarıyla saklamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

"Hiçbir şey değişmiyor." Yüzüm sertleşti. "Bu iyi bir haber."

Sylvie'nin bakışları bana doğru kaydı, gözlerinde yaşlar kaynıyordu. "Bunu nasıl söylersin?"

Çenem büküldü. "Geri gelmeyeceğini biliyorduk. Şimdi nedenini biliyoruz. Babam bundan kurtulmanın yolunu satın alamaz."

MJ öne doğru fırladı ve beni kucaklayarak sıktı. Yüzü takım elbisemin ceketine gömülmüş, sözlerini bastırıyordu. "Bunu hissetmek sorun değil. Üzgün olmak normal."

Burnum yandı.

Üzgün hissettim. Acı veren bir boşluk. Annemin biz olmadan egzotik bir maceraya atılmadığını bilmek. Bizi isteyerek terk etmemiştir.

Kasabadan hiç ayrılmamıştı bile.

Duygularım gelince kollarım küçük kız kardeşime sarıldı. Burnumu saçlarına gömdüm ve hıçkırıklarımı kontrol altında tutmak için mücadele ettim. Arkamda, Royal bizi ayı gibi kucakladı ve ciğerlerimdeki havayı sıktı. Çok geçmeden Sylvie, Whip ve Abel da bize katıldı ve bir yığın halinde birbirimize tutunmuş, olanları anlamaya çalışıyorduk.

Bir anlığına, kardeşlerimle birlikte bir hüzün kozasına sarılmış bir halde, beş yaşındaki o küçük çocuğun annesini kaybetmenin üzüntüsünü hissetmesine izin verdim. Her birimiz gerçeğin acısının içimize işlemesine izin verirken ağladık ve birbirimize sarıldık.

Nihayet ayrıldığımızda, Lee cam gibi gözlerle öne çıkıp bize mendil uzattı, sonra da Whip'i kucaklamak için yanına çekti. Lee'ye başımı sallayarak teşekkür ettim ve burnumun altını sildim, sonra boğazımı temizledim ve dağınık duygularımı dizginledim. Duke Sylvie'yi kucakladı ve kederli karısını teselli etmeye çalıştı.

"Neden bira fabrikasında buluşmuyoruz? Öğle yemeği ve birkaç bira benden," dedi Abel.

Minnettarlık ve teşekkürle karşılandı ama ben sadece başımı salladım. "Ben ofise gidiyorum. Yapmam gereken işler var."

Babamın eli uzun ve geniştir. Babamın parmaklıklar arkasından çekebileceğini düşündüğü iplerin cazibesine kapılmamaları için müfettişlere güvenmiyordum. Outtatown'ın suç oranı şaşırtıcı derecede düşüktü, bu yüzden insan

Wabash Gölü'nde bulunan kalıntılar saatler içinde tüm haberlerde yer alacaktı.

Bunun önüne geçmemiz gerekiyordu.

Dünyaya King Equities'te yeni bir hükümdar olduğunu ve hiçbir şeyin, hatta bunun bile bizi sarsamayacağını göstermem gerekiyordu.

Garaj yolunda yavaşladığımda verandanın ışığı yanıyordu. Hazel'in arabası hâlâ gelişigüzel bir şekilde park edilmişti ve yanından geçip park ettim. Arabayı kapattıktan sonra sessizce oturdum ve iç çektim.

Ne lanet bir gün.

Yorgundum-kemiklerime kadar yorgun ve bitkin düşmüştüm.

Tahmin ettiğim gibi, haber muhabirleri durmadan arayıp yorum istediler. Meslektaşlarım "endişelerini" dile getirirken bir yandan da King Equities'in geleceği hakkında bilgi almaya çalıştılar.

Bir büyük hesap daha kaybettik. Anla işte.

Başparmaklarımı göz çukurlarıma bastırdım ve nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalıştım.

Başımın yanındaki cama sert bir vuruş beni sarstı. "Lanet olsun!"

"Özür dilerim!" Hazel'ın sesi pencereden duyuluyordu. Başımı çevirdiğimde iki elinin de havada olduğunu ve yüzünün gergin bir şekilde buruştuğunu gördüm.

Öfkeyle arabanın kapısını açtım.

"Hey ..." diye başladı. "Çok özür dilerim. Arabayı çektiğinizi duydum ve bir süre burada kaldınız. . ." Sinirleri küçük bedenini sarmıştı. İki adım geri attı. "Biliyor musunuz? Gitmeliyim, özür dilerim. Bir dakikaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Yapmamalıydım-"

"Dur." Arabamdan indim ve kapıyı arkamdan kapattım. Arabaya yaslandım ve kollarım yenilgiyle iki yanıma sarktı.

Hazel karanlıkta donmuş bir halde durmuş bana bakıyordu. Ay ışığında, çilek sarısı saçlarının telleri gümüşü bir renk alıyordu.

Bileğini kavramak için ileri uzandım. Ağır bir iç çekişle gözlerimi kapattım ve onu kendime çektim.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Büyük olasılıkla bir hataydı ama bir şeye ihtiyacım vardı.

Ona ihtiyacım vardı.

"Buraya gel." Kollarımı ona doladım ve Hazel bana doğru sarktı. Kollarını belime doladı ve beni sıktı. Başım onunkinin üzerine düştü ve onun ılık, narenciye kokusunu ciğerlerime doldurup içime çektim. Eğer ona odaklanabilirsem, başka hiçbir şey düşünmek zorunda kalmayacaktım.

Kemiklerim o kadar yorgundu ki hâlâ ayakta durabilmem beni şaşırtıyordu. Onun 1.80'lik boyu beni ayakta tutuyordu ve o bunun farkında bile değildi.

Onu bıraktığımda gözlerim yanıyordu ve boğazım düğümlenmişti. "Ah . . ." Boğazımı temizledim. "Teşekkürler."

Hazel bana bakıyor, hareketlerimi anlamlandırmamı bekliyordu. Elim onun yüzünü buldu. "Teşekkür ederim," dedim tekrar, bu sefer güzel yüzüne bakarken daha niyetliydim.

Gülümsemesi yumuşak ve tatlıydı. "Bana teşekkür edip duruyorsun ama ne için olduğundan emin değilim."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geldi. Göğsümden alaycı bir kıkırdama yükseldi. "Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyorum. Burada olmak mı? Teddy'ye iyi bir anne olmak için adım atmak mı? Bir bilsem." Ona baktım ve parmağımın ucuyla bir tutam saçını taradım. "Tek bildiğim bu gece eve döndüğümde soğuk ve boş bir evle karşılaşmamak güzeldi."

Kahverengi gözleri ay ışığında gölgelenmişti. "Gecekonducusu olsam bile mi?" diye alay etti.

Ağzımın kenarında bir gülümseme belirdi. Onunla tartışmak tam da ihtiyacım olan ciddiyetsizlikti. "Ve bir cadı," diye ekledim.

Kahkahasının müzikal notaları ruhumu yatıştırdı. şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. "Belli ki bir cadı. Her zaman."

Uzaklaştı ama elim kolunun iç kısmındaki ince deriyi sıyırdı. Bunun ne anlama geldiğini bilmesem bile, bu bağlantıya, onun sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Kirpik çizgileri boyunca parıldayan gözyaşlarını izlerken sıcak gözleri bana baktı. "Annen için çok zgnm."

Başparmağım gözünün dış köşesini sıyrarak gözyaşını uzaklaştırdı. "Benim için ağlamak zorunda değilsin."

Islak kirpikleri kapandı ve fısıldarken gözlerini sıktı, "Ama ben yapmazsam, başka kim yapacak?"

Sözleri kalbime saplanan bir hançer gibiydi. Elimi yüzüne götürdüm, geriye doğru eğdim ve bana bakması için onu zorladım. Yüz hatlarını incelerken başparmağım yanağını okşadı. "Kimseyi ağlatmak istemiyorum, en azından seni."

Dudakları bir nefesle ayrılırken gözlerim ağzına kaydı. Başparmağım alt dudağında gezindi.

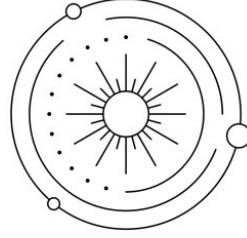
O çok gençti.

Durumumuz çok karmaşıktı. Benim gibi olmayan bir adamı hak ediyordu.

Başımı eğdim ve ağzının kenarına fısıltıyla bir öpücük kondurdum. Hızlıca içime çektiği nefes neredeyse kırılma noktamdı ama geri çektim.

"İyi geceler, Hex."

YİRMİ

HAZEL

Neden ki?

Evet, bu basit düşüncenin beni korkunç bir insan yaptığının tamamen farkındayım. Adam annesinin gerçekten öldüğünü yeni öğrenmişti ve benim tek düşünebildiğim, onun bende teselli bulabileceği pek çok yoldu.

JP'nin öpücüğü ağzımın köşesine konduğunda dizlerimin bağı çözüldü. Geri çekildiğinde şaşkınlıkla durdum ve dudaklarında yıkıcı ve hüzünlü bir gülümseme belirdi. Ben kıpırdamamaya kadar sersemlemiş bir halde arkasından bakarken o döndü ve eve doğru yürüdü.

Keder hâlâ ağır omuzlarında dolaşıyordu.

Parmaklarım tarot falı bakmak ya da beyaz adaçayı falan yakmak için kaşınıyordu.

Evren nasıl bu kadar acımasız olabilir?

Anlamama yardımcı olacak bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım vardı. Olive tam olarak ne söyleyeceğini bilirdi.

Arka cebimden telefonum çaldı ve ona baktığımda MJ'in adı ekranda parladı.

Göğsüm sıkışmıştı. "Selam," diye cevap verdim. "Bugün olanlar için çok üzgünüm."

MJ'in sesi kalındı ve tıkalı burnundan ağladığını anlayabiliyordum. "Teşekkür ederim. Bu kadar geç aradığım için özür dilerim. Sadece JP'yi kontrol etmek istedim. Durumu nasıl?"

JP'nin arabasına yaslandım ve karanlık eve baktım. Bir nefes verdim. "Bilmiyorum. Belki iyidir? Dürüst olmak gerekirse, onu hiç tanıımıyormuşum gibi hissediyorum. Her şey çok garip."

MJ'in alaycı kahkahası hat boyunca mırıldandı. "Yalan söylemeyeceğim, ikinizin taşınacağını söylediğinde kimse benim kadar şaşırmadı. Her zaman çok içine kapanık olmuştur. Bu yüzden onun için endişeleniyorum. Bu kadar çok çalıştıktan sonra bir molaya gerçekten ihtiyacı var."

"Sen iyi bir kardeşsin," dedim, tekerleklerim çoktan dönmeye başlamıştı.

MJ tekrar sustu ama sesi daha güçlüydü. "Senin ve Teddy'nin yanında farklı davranıyor, biliyorsun."

Doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. "Oh, bunu bilmiyorum. I-"

"Bu doğru," diye araya girdi. "O her zaman çok . Başarılı olmaya kararlıydı. Sanırım babamdan kurtulmanın yolu buydu. Seninle ve Teddy ile biraz daha yumuşak. Sanki ne yapacağınızı bilemiyormuş gibi ve sorumluluğu üstlenmek yerine, sanki gezintiye çıkmış gibi."

Değerlendirmesine sessizce kıkırdadım. JP beni de şaşırtmıştı. Onu bulmak için Outtatown'a geldiğimde, Olive'e davrandığı kadar küstah ve umursamaz olmasını bekliyordum. Küçümseyici şakalaşmamızın bu kadar eğlenceli olmasını hiç beklemiyordum ve kesinlikle gözlerinin yumuşamasını veya bu kadar şefkatli olabileceğini beklemiyordum.

"Sadece ... ondan vazgeçme, tamam mı?" MJ'in sesi yine suluydu.

"Um ... tamam." Onunla birlikte ağlamamak için tek yapabildiğim buydu. "Hey, MJ?"

Mırıldandı.

Ojelerimi karıştırdım ve devam etmek için cesaretimi topladım. "Bak, kardeşinle aramızdaki şeylerin biraz tuhaf olduğunu ve tüm ailenin şu anda çok şey yaşadığını biliyorum ... ama eğer başka bir arkadaşına ihtiyacın varsa, ben olmak isterim."

Telefondan gülümsediğini duyabiliyordum. "Bunu ben de isterim."

Rahat bir nefes aldım. Neden bir yetişkin olarak arkadaş edinmek her zaman bu kadar garip oluyordu?

"Benim için onu kontrol ettiğin için tekrar teşekkürler," dedi.

"Emin olabilirsin." Gözlerim yatak odasından gelen yumuşak ışığı görmek için yukarı baktı.

Görüşmeyi sonlandırdık ve ikinci kattaki pencereye bakarken kollarımı göbeğime doladım.

JP kontrolcü, talepkâr ve inatçıydı ama aynı zamanda yeni yeni tanımaya başladığım son derece korumacı bir yanı da vardı. Etrafı onu seven insanlarla çevriliydi, bazen bunu görmeyi unutsa bile.

Ondan vazgeçme.

Ama ne yapabilirdim ki?

Boyun eğerek arabasından indim ve eve doğru yürümeye başladım. Aklıma saçma, umursamaz, mükemmel bir fikir geldiğinde gözlerim okul çantama takılmıştı.

Ellerimi kavuşturdum ve King Tattoo'nun karanlık iç kısmına baktım. Dükkânın kapısı kilitliydi ama salonun en arkasından yumuşak bir ışık parlıyordu.

"Ya burada değilse?" Teddy de camın arkasından bakmaya çalışırken sordu.

"Veda erken geldiğini söyledi." Teddy'nin tatlı, umut dolu yüzüne baktım. "Bu işe yarayabilir."

Luna arkadan köşeyi dönüp ana koridora çıktığında pencereye vurdum, sonra zıpladım ve Teddy sırtırken ona el salladım.

O da el salladı, yüzüne dostça bir gülümseme yayıldı. Kapıyı işaret etti ve kilidi açtığında onu orada karşıladım.

Luna siyah taytlar, savaş botları ve delik deşik bir Pantera tişörtü giymişti. Siyah göz kalemi şiddetle kanatlandırılmıştı ve cesur kırmızı dudağı hayalleri süslüyordu.

"İkinize de günaydın!" Kapıyı benim için açık tutarken cıvıladı.

Luna'nın dikkati Teddy'nin üzerindeydi. "İlk dövmenin zamanı geldi mi? Biliyorsun, birkaç saat daha açmayacağız." Luna bana gülümsedi ve göz kırptı.

"Bugün dövme yok ama acil bir durum var, eğlenceli bir durum!" Ellerimi sıktım, heyecan ve enerji içimde uğulduyordu. "Royal buralarda mı? Veda'ya mesaj attım ve burada olması gerektiğini söyledi."

"Hey, patron," diye seslendi Luna omzunun üzerinden arka tarafa doğru. "Biraz ziyaretçin var. Birkaç tane de sevimli." Luna bana doğru döndü. "Tentür için teşekkür ederim. O zamandan beri sigara içmiyorum. Sende bir yetenek var!"

Sırıttım. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Auran bugün limon sarısı." Luna parmağıyla işaret etti ve parmağı havada daireler çizerken gümüş takılarla süslendi. "Bir şeylerin peşindesin."

Teddy bilmiş bir kıkırdamayı bastırdı ve benim kaşlarım oynadı. "Öyleyiz!"

Kraliyet Kralı ilk kabinden çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Uzun boylu ve otoriter biriydi. Boynunu kaplayan dövmeler kollarından aşağıya ve parmak eklemlerine kadar uzanıyordu. Cana yakın sırtışı olmasaydı, düpedüz korkutucu olurdu.

"Günaydın Hazel." Selamlamak için başını salladı. "Hanımım uğrayabileceğinizi söylemişti." Kalın kollarını kavuşturdu ve gülümsedi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Doğrudum ve sesimin delirmiş gibi çıkmamasını umdum. "Şey, düşünüyordum da. JP her zaman işine odaklanıyor. Teddy hala onu tanımaya çalışıyor, bu yüzden biraz gevşemesine yardımcı olacak bir şeyler yapmak istiyoruz. Belki

biraz eğlenin." Kollarımı iki yana açtım. "Teddy okula başlamadan önce son bir eğlence gibi."

Kaşları alnına doğru kayarken gözleri heyecanla parlıyordu. "Şaka gibi mi?"

Kaşlarım çatıldı. "Şaka değil, hayır." Royal'e baktım ve aklımı kaçırdığımı düşünmemesini umdum. "Daha çok bir ... kaçırma gibi mi?"

Royal'in içten kahkahası göğsünden fırladı ve beni sıkıca kucakladı. Ben onun iri cüssesi karşısında nefes almakta zorlanırken omuzları titriyordu. Beni serbest bıraktı ve bir kol mesafesinde tuttu. "Seni seviyorum."

Kızardım ve sırtışıma karşılık verdim. "Yani bize yardım edecek misin?"

Luna'nın bilgisayarda yazı yazdığı masaya doğru döndü. "Luna, saat 1'deki randevuma yetişeceğim."

Ona donuk bir bakış attı, ardından gözlerini devirdi ve dikkatini bilgisayar ekranına geri vermeden önce başını salladı.

Onun şımarıkça kovulmasına aldırış etmeden başıyla ona doğru işaret etti. "Mükemmel." Teddy'ye döndü ve papyonunu hafifçe çekti. "Hadi gidip babanla uğraşalım."

O GÜNÜN İLERLEYEN SAATLERİNDE, bir kayalığın yakınındaki orman açıklığında okulumun dışında dururken, sinirlerim derimin altında kaynıyordu.

Bu benim en iyi fikrim olmayabilir.

Royal'in JP ile birlikte gelmesini sabırsızlıkla beklerken ayak parmaklarım birbirine vuruyordu. Ben saatimi ve telefonumu on birinci kez kontrol ederken Teddy otobüsün içinde kitabını okuyordu.

Royal anlaştığımızdan daha geç gelmişti ve JP'nin gelmeyi reddetmesinden endişe ediyordum. JP'nin bizim yerimize işi seçtiğini Teddy'ye nasıl söyleyebileceğimi düşünürken göğsüm sıkışıyordu.

Lastiklerin altındaki toprak ve kayaların çıtırtısı dikkatimi patika başına çekti ve Royal'in devasa kamyonu yuvarlandı

görüş alanına girdi. Bizi bulabilmesi için ona bir konum iğnesi göndermişim ve önümde durduğunda rahatlamışım. Royal kamyonetten atladı ama muzip sırtışı beni duraksattı.

Kaşlarımı çattım. "Nerede-"

Bir parmağını kaldırdı ve arka koltuğu açmadan önce kamyonun etrafında döndü. Dehşete kapıldım, JP'nin takım elbisesi buruş buruştu ve kafasında siyah bir file çanta vardı.

"Kes saçmalamayı, Royal. Ne haltlar dönüyor burada?" JP kızgındı.

Çok, çok kızgın.

Royal sadece güldü ve eğilerek küçük kardeşini arabadan sürükledi. Elleri ince siyah bir kordonla gevşekçe bağlanmıştı.

"Aman Tanrım!" Bağları çözerek ileri atıldım. Gözlerim Royal'e dikildi. "Gerçek bir kaçırma olayını kastetmemiştim!"

Royal güldü. "Oh, hadi ama. Eğlenceliydi."

Elleri serbest kaldığında JP siyah çantayı kafasından çıkarıp Royal'e fırlattı. "Çantayı yıkasan ölür müydün? Terli taşakların gibi kokuyor."

Royal çantayı yakaladı ve kokladı. "Kusura bakma dostum." Beni işaret etti. "Bu onun fikriydi."

Royal kamyonetine binip direksiyona geçmeden önce bana bir bakış attı. Kükreyerek hareket etti ve açıklıkta bir U dönüşü yaparak el sallayıp aptal gibi sırtarak uzaklaştı ve JP'yi bizimle birlikte mahsur bıraktı.

JP'nin gözleri bana döndü ve kısıldı. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Sırtım okula dönükken kollarımı açtım. "Sürpriz mi?"

JP burun kemiğini sıktı. "Yapacak işlerim var Hazel."

"Veda ve ben her şeyi konuştuk. Bir gün ve bir gece uzak kalmak seni öldürmez. Sen çok ihtiyacın olan izni kullanırken her şeyi o hallediyor." O

araya girmeye çalıştı ama ben parmağımı kaldırdım. "MJ de senin işe ara vermeye ihtiyacın varmış gibi görüldüğünü düşündü."

Kollarım hâlâ ta-da pozisyonunda açıktı ama heyecan balonum yavaş yavaş hava kaçırıyordu.

JP uzak kamp alanına baktı. "İzin mi?"

"Kamp yapıyoruz!" Gülümsememin dağılmamasını umuyordum. "Peki . . bizim bir skoolie'miz var, yani daha çok glamping gibi, ama siz anladınız."

Teddy onun geldiğini fark ettiğinde her şeyi iptal etmek üzere olduğundan oldukça emindim.

"Baba!" Sıçrayarak okulun merdivenlerinden indi ve kendini JP'ye doğru fırlattı.

JP'nin kolu Teddy'nin sırtına dolandı ve Teddy yumuşadı. "Hey, evlat."

"Başardın! Şaşırdın mı? Sana bir çanta ve her şeyi hazırladık!" Heyecanlı sözleri birbiri üzerine yuvarlandı.

Bana bakarken tek kaşını kaldırdı. "Çantayı hazırladın mı?"

Teddy başıyla onayladı. "Evet! Hazel iç çamaşırına dokunmak zorunda kaldı!"

JP ona bakıp kıkırdayınca yanaklarım kızardı. "Bu çok yardımcı oldu."

Gülümsedim ve gülmemek için kendimi zor tuttum. "Teddy donunun neden bu kadar dar görüldüğünü merak ediyordu."

İlk kez, buruşuk gömleğinin yakasının altından çıkan küçük kırmızı lekeleri zar zor seçebiliyordum.

Spor çantasını yerden kaldırdım ve ona doğru fırlattım. "Hadi, üstünü değiştir. Planladığımız ilk şey bir yürüyüş."

JP Teddy'ye kaşlarını ama ağzının kenarında dans eden bir mizah vardı. Gözlerini şakacı bir şekilde Teddy'ye dikti. "Bundan kurtulamayacağım, değil mi?"

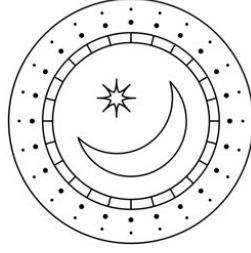
Teddy sırttı. "Hayır!"

JP içini çekti ve skoolie'ye tırmandı. "Sen öyle diyorsan, ama sadece daha sonra s'mores varsa."

Teddy'yi yanıma çağırarak için kollarımı açtım. Ortamıma sarıldı ve ben de onu sıktım, gelişigüzel planımın tamamen yüzüme patlamamış olmasından dolayı rahatlamıştım.

Henüz.

YİRMİ BİR

JP

"ÇILDIRDIN MI?" Yanımda, Hazel'in yumuşak, çekingen sesi kulağıma fısıldadı yürüyüş yaparken.

Toprak bir patika boyunca yan yana yürüyorduk ve bu patika bizi gittikçe daha yüksek bir tepeye doğru sarıyordu. Teddy patika boyunca zikzaklar çizerek ilerliyor, taşlar fırlatıyor ve rastgele sopalar topluyordu. Hazel'in nefesinin ciğerlerine girip çıkma şekli, onu bir ağaca yaslayıp yakından duymak istememe neden olmuyormuş gibi davranıyordum.

Bacakları pürüzsüz ve çıplaktı. Her adımda kasları geriliyordu ve dar şortunun her kıvrımı nasıl sardığını takdir ettim. Baldırları, yürüyüş botlarının üzerinden görünen beyaz çoraplara doğru sivriliyordu.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Kızgın değilim."

Sinirlendin mi? Evet. Rahatsız mı? Kesinlikle. Büyülediniz mi? Muhtemelen.

Abartılı nefes verışı beni gülümsetti. "Tanrı'ya şükür. Royal'i işe aldığımda, yemin ederim böyle olacağını hiç düşünmemiştim."

Ayağı takılmasın diye yolumuzdaki küçük bir taşı tekmeledim. "Royal'in olayı bu. Ne olursa olsun, her zaman bir adım ileri gidecektir."

Ona baktım ve öğleden sonra güneşinin saçlarındaki bakır tellerini nasıl vurguladığını takdir ettim. "Beni ofisimden aradı ve arka sokakta onunla buluşmamı istedi. Pusuya düşürüldüm ve beni kamyonetinin arkasına tıktı, biliyorsun."

Yüzünü buruşturdu ve kalbim küt küt attı. "Özür dilerim. Kafamda bu, çevrende olup biten tüm çılgınlıklardan sevimli ve tuhaf bir kaçıştı."

Doğruyu söylemek gerekirse, birkaç gün uzak kalmak muhtemelen tam da ihtiyacım olan şeydi. Emin olmak için hiç yapmadım. Aslında, onun çılgınlık markası şaşırtıcı derecede sevimliydi.

Nefes verdim ve ışığın gölgelikten nasıl süzüldüğünü ve kıyı esintisinin yaprakları nasıl mahvettiğini hayranlıkla seyretmek için yukarı baktım.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyordum.

Evet mi? Olabilir mi? Pek sayılmaz mı? Neyin iyi olduğunu gerçekten bilmiyordum.

aslında öyle hissettim.

"Sanırım bir yandan her şey çok fazla gibi geliyor - babam, iş, annem -" Teddy'nin adını söylememe gerek kalmadan onu işaret ettim. "Ama öte yandan, kaos umurumda değil. Sorunları çözmekte iyiyimdir. Sonunda annem hakkında cevaplarımız var ve bu biraz huzur veriyor. Ayrıca, o havalı bir çocuk." Omuz silktim ve düzensiz bilinç akışımı takip edebileceğini umdum.

Hazel kollarını önünde uzattı ve sıkı bir sarılmayla kendine doladı. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Sanki sen satrançta bir ustasın da ben burada seksek oynuyorum."

Kendini küçümseyen kahkahası rüzgârda süzülüyordu.

Başımı salladım. "Yine de bunun için zaman ayırıyorsun. Hayatını yaşıyorsun, Teddy'ye anda nasıl var olunacağını gösteriyorsun." Omuz silktim. "Çocukların muhtemelen buna ihtiyacı var." Önümüzde uzanan doğayı işaret ettim. "Seni seven hayranlarına Michigan'ın ne kadar değerli bir yer olduğunu gösteriyorsun."

Yutkundu ve ağaçlara baktı. "Sanırım biraz ara verdim." Nefes nefese kaldı. "Bilmiyorum. Kendimi biraz sahtekâr gibi hissediyorum ama malum nedenlerden dolayı seyahatle ilgili daha az içerik paylaşıyorum ve ne yaptığınızı bilmediğiniz bir zamanda çocuk yetiştirme deneyimimle ilgili daha fazla içerik paylaşıyorum."

Belirsizliğin ve sinirlerin onun içinde zıplamasını izledim.

"Eminim sadece seyahat içeriği için değil, sizin için de dinliyorlardır."

Ben olsam yapardım.

Hazel kızardı ve gülümsedi, sonra şakacı bir şekilde omzuma çarptı. "Şu halimize bak... geçinip gidiyoruz ve beklenmedik ebeveynliği dengeliyoruz."

Gözlerimi kısıtım ama şakacı şakalaşmanın tadını çıkarıyordum. "Bu öğleden sonra beni kaçırdın, bunu unutmayalım."

Dolgun dudaklarının arasından bir ahududu üfledi. "Küçük bir ayrıntı." Hazel'in ayağı bir kayaya takılıp tökezlediğinde,

Kollarım onu yakalamak için beline dolandı.

"Dikkatli ol." Sesim amaçladığımdan daha hırçın ve öfkeliydi.

Dik durmak için çabalarken elim kaburgalarında gezindi. Parmak uçlarım üstünün etek ucunun altına indi ve göğüs kafesinin oluklarına yerleşti. Onu daha yakına çektiğimde teni yumuşak ve sıcaktı.

Vücudu benimkiyle aynı hizadaydı. "Dikkatli ol," diye tekrarlardım, bu kez daha yumuşak bir sesle. "Lütfen."

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı ve ben onun ağzına baktım. Onunla birlikte anın içinde kaybolmak çok kolay olurdu. Tek yapmam gereken en ufak bir hareketti ve ağzım tekrar onunkinin üzerinde olabilirdi.

Mükemmel bir dikkat dağıtıcı.

Boğazını temizledi ve o an dağıldı. Ondan uzaklaştım, elimi bacağıma sildim ve kollarımda ne kadar doğru hissettiğini unutmaya çalıştım.

"Yorulдум." Teddy'nin mızrmızlanması, bize doğru ilerlerken son kelimenin uzamasına neden oldu ve beni gerçekliğe geri döndürdü.

Önünde çömeldim. "Bacakların iyi mi?" Başını salladı, ben de başımla işaret ettim. "Pekâlâ, atla bakalım."

Teddy'nin pek de yorgun görünmeyen gözleri parladı. "Gerçekten mi?" Ben cevap veremedem sırtıma tırmandı.

Ayağa kalktım ve güvende olduğundan emin olmak için onu daha yükseğe kaldırdım. "Daha iyi misin?"

Teddy sırtıttı ve başını salladı. Dikkatim, yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakan Hazel'ın üzerindeydi.

Kızarmış yanaklarına bakarak kaşlarımı çattım. "Sen de mi yorgunsun? Yüzün kızarmış."

Yutkundu ve başını salladı.

Teddy'nin bacağına dokundum, onunla aramda biraz boşluk yaratmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı. "Gidip şu tarafta ne bulabileceğimize bakalım."

Ben alevlere bakarken KAMP ATEŞİ çatırdadı. Cırcır böcekleri cıvıldıyor, baykuşlar ötüyor ve gece etrafımıza yıldızlardan bir örtü seriyordu. Konu kamp ateşi yakmaya geldiğinde acınacak derecede çaresizdim. Temel bilgileri biliyordum ama kararları Hazel veriyordu. O çalışırken Teddy ve ben de malzemeleri -daha büyük çubuklar ve devrilmiş dallar-topluyorduk. Daha sonra Teddy'ye çubuklarla bir kulübe yapısının nasıl inşa edileceğini öğretti, önce çıra, sonra çıra ile başladı.

Hazel kükreyen kamp ateşini bir sopayla dürterek bir kütüğü kaydırđı ve gururla gülümsedi. Ateşin karşısında Teddy'nin Hazel'a doğru eğilmesini ve yanağına bulaşmış bir lokum lekesini izledim. Her zamankinden daha çok yedi yaşındaki bir çocuk gibi görünüyordu.

Sorduğu gibi birleşme ve satın almalar arasındaki temel farkları açıklamakla meşguldüm. Gözleri düşüyordu ve uykuyla savaşıırken konuşmamın sessizce kesilmesine izin verdim.

Hiç kamp yapmadığımı itiraf etmek üzücüydü, özellikle de yaşadığım yeri çevreleyen güzel manzara göz önüne alındığında. Ben büyürken, babamın gerçek anlamda ebeveynlik yapmaya hiç ilgisi yoktu ve Bug Teyze altı çocuğunu uzaktan yetiştirmek için elinden geleni yapmıştı. Bizi kampa ya da tatile götürmeyi teklif etse bile, babamın onunla o anı yaşamamıza izin vereceği bir dünya yoktu.

Teddy bunu yaşamak zorunda kalmayacaktı - en azından ben yanındayken. Elbette doğa ya da kampçılık hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama Hazel bunun için vardı. İkimizin arasında Teddy tüm çocukların yaşaması gereken deneyimleri yaşayabilirdi.

Tabii eğer babasıysan.

Kalbim küt küt atıyordu. Bir süre sonra Teddy'nin benim çocuğum olmadığı ihtimalini unutmaya başlamıştım. Sertçe yutkundum ve midemdeki sarmalı görmezden geldim.

Hazel ateşe bakıp onu dürttüğünde mırıldandı. Işık yüz hatlarında titreşiyor, elmacık kemiklerinin öne çıktığı yerlerde keskin kontrastlar yaratıyordu.

Zihnim uğulduyordu ve etrafımızdaki huzurlu doğaya rağmen bir türlü sakinleşemiyordum. Avuç içlerimi kot pantolonuma sildim ve Teddy omzunda uyuklarken ateşin karşısındaki Hazel'a baktım.

Kaşlarımı çattım. "Yani sadece burada mı oturuyorsun?"

Hazel sırttı. "Evet . . . Burada oturuyorum ve nefes alıyorum." Yüzünü aya doğru eğdi ve derin bir nefes aldı. "Harika değil mi?"

Kükredim. Çok sessizdi. Zihnimin keşkelere dalmasına izin vermek çok kolaydı.

Ya her şey ve babamın yanına kâr kalırsa?

Ya Teddy benim çocuğumsa?
Ya değilse?
Ya önce Hazel'la tanışsaydım?
Ya bunun hiçbir önemi yoksa?
Sessizliğin "keşke "lere izin vermesini sevmedim.

İçimden Ağaç hizasında yapraklar hışırdayınca sıçradım. Birden
e.

Hazel ateşin karşısında kıkırdamasını gizledi.

Yüz ifadem keskinleşti. "Hiç komik değil."

Alt dudağını ısırdı ve kirpiklerinin altından bana baktı. "Bu biraz komik."

Arkasındaki ormanı işaret ettim. "Ayılar tarafından yenmek mi istiyorsun?" Tısladım.

Biraz boyumu aşıyordu ama ormandan bir şey çıkarsa büyük bir kayanın ya da düşmüş bir dalın işimi göreceğini düşündüm. Çıplak ellerimle bir ayıyla savaşmak ideal değildi ama savaşmadan da ölmezdim.

Hazel'ın kaşları havaya kalktı. "Güneybatı Michigan'ın vahşi ve ölümcül ayıları mı?"

Gözlerimi devirdim ve ayağa kalktım. "Her neyse."

Hazel güldü ve ben de ona baktım. Fesatlık gözlerinde ateş ışığıyla dans ediyordu. Gülünç ve sinir bozucuydu. Karanlığın pelerininin altında bile güneş ışığı yayılıyordu.

Ondan nefret etmek imkansızdı.

Teddy onun omzuna doğru kaydı ve dikkatimi çekti. "Kendinden geçmiş."

Hazel elindeki çubuğu ateşe atarak alevlerin onu tüketmesini izledi. "Onu içeri alacağım."

Bir adım öne çıktım, onun alanını daralttım ve eğilerek onu kucağıma aldım. "Onu yakaladım."

Teddy'nin ağırlığı kollarımda hafifledi ve Hazel peşimdeyken okul otobüsüne doğru ilerledim. Otobüsün kapısını açtı ve ben de içeri girdim.

Hazel etrafımı işaret etti. "Yatağı burada, sağ tarafta."

Eski okul otobüsünün içinde ne kadar çok yer olduğu ve onu dönüştürmek için ne kadar çok çalışılmış olması gerektiği beni hâlâ şaşırtıyordu. İçeri girdiğimde küçük kanepeler ve yemek takımının arasında yürüdüm. Sol taraftaki küçük mutfakta hâlâ beyaz tezgâhın üzerinde kraker kırıntıları ve şekerlemeler vardı.

Arkamdan yürürken ağzına bir lokum attı.

Mutfak ocağının karşısında küçük bir yatak vardı. Onun üzerinde de depolama için dolaplar vardı. Bir tanesi hafif açıktı ve gözüme çarptı.

Bu bir muydu?

Hazel etrafımda dolandı ve bir çırpıda kapıyı kapattı. "Önemli değil."

Şimdilik boşverdim, eğildim ve Teddy'yi yavaşça uzay temalı yorganın üstüne koydum.

Hazel ıslak bir mendille etrafımda dolaştı ve yapışkan lokumu yüzünden silmek için elinden geleni yaptı.

"Yarın düzgün bir duş alması gerekecek ama bu kadarı yeterli," diye fısıldadı. Adam uyanmayınca kıkırdadı. "Gerçekten çok yorgun."

Spor ayakkabılarını küçük ayaklarından çıkardım ve düzgünce yatağın yanına yerleştirdim. Birden Teddy'yi uzun bir günün ardından yatağa yatırmanın ne kadar evcimen ve rutin bir şey olduğunu fark ettim -Hazel ve ben onu yatağa yatırmak için birlikte çalışıyorduk, ona bakıp uyumasını izlediğim o kısacık saniye.

Her şey garip bir şekilde normal geliyordu.

O iyi bir çocuktu. Böyle bakılmayı hak ediyordu.

Yuvarlanırken göz kapaklarının çırpınısını izledim.

Senin için doğru olanı yapacağım, evlat. Söz veriyorum.

Geri çekilerek Hazel'ın Teddy'nin üzerine bir battaniye örtmesine izin verdim. Teddy'nin uyuduğu alanın perdesini nazikçe kapatmadan önce eğildi ve onu öptü.

Hazel ayağa kalktı ve elinin tersini ağzına bastırarak büyük bir esnemeyi bastırdı.

Kollarını gerdi. "Ben de yorgunum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. Okulun küçük alanı üzerime kapandı. Hava onun narenciye ve baharat kokusuyla doluydu ve kamp ateşinin kalan dumanlı aromasına karışıyordu. "Ben ateşi söndüreceğim."

Hazel başını salladı ve ben de temiz, kıyı havasını derin derin ciğerlerime çekmek için kapalı alanlardan kaçtım.

Onu kafamdan atmam gerekiyordu.

Ateşi söndürdükten sonra okula geri döndüm. Otobüsün arkasından gelen hareketleri duyabiliyordum ve Hazel'ın arkadaki yaşam alanına yerleştiğini düşünmüştüm. Kanepenin üzerindeki dolabı açtım ve fazladan bir battaniye bulunca rahatladım.

Küçük kanepeye baktım ve homurdandım.

Hazel arkadaki odadan çıktığında elinde bir yastık ve battaniye vardı. Onlara uzandım. "Teşekkürler."

Hazel kıpırdanarak yığını uzaklaştırdı. "Bunlar benim için. Ben kanepeyi alacağım." Arkasındaki orta boy yatağı işaret etti. "Sen de yatağı alabilirsin."

Bakışlarımı düzeltirdim. "Saçmalama."

"Saçmalayan ben değilim. O kanepeye asla sığmayacaksın. Ben bile zor sığıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Senin yatağını almayacağım Hex."

Hazel battaniyeyi ve yastığı yere bıraktı ve kollarını kavuşturdu. "Ve burada uyumana izin vermeyeceğim."

Kollarımı kavuşturarak onun duruşunu taklit ettim ve ona baktım. Çenesini kaldırmış ve gözlerindeki parıltıyla alıngandı ve geri adım atmıyordu.

Yumuşak kahverengi gözlerinin rahatlığında kaybolma isteğimle savaştım.

"Taş, kağıt, makas?" diye sordu.

"Ne?"

"Ben kazanırsam yatağı paylaşırız ve ikimiz de iyi bir gece uykusu çekeriz. Eğer sen kazanırsan, ceza oburu olup burada uyuyabilirsin ve ben de senin boktan seçimlerin yüzünden kendimi kötü hissetmek zorunda kalmam."

Bir gülümsemeyle savaşıırken çenem sıkıştı. "Sen imkansızsın."

Hazel sırttı ve yumruğunu açık elinin üzerine vurdu. "Teşekkür ederim. Hazır mısınız? Çekime başlayalım."

Gözlerimi devirdim ama yumruğumu hazırladım. Taş. Kağıt. Makas. Vur. Kahretsin.

Onun taşı benim makasımı yendi.

Sinirli bir nefes üfledim. "Siktir git."

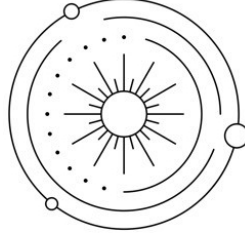
Hazel dudak büktü ve sırttı. "İlk buluşmada mı? Beni ne tür bir kız sanıyorsun?"

Dönüp otobüsün arkasına doğru ilerlemesini izlerken yüzüm kızardı.

"Gel hadi." Tekrar gülümsedi. "Hadi biraz rahatlayalım."

Bir süre kanepeye baktım. Somurtkan bir sürtük olup orada uyuyabilirdim. . . Otobüsün arkasına doğru çekilirken kışının kıvrımlarını izledim ve sonunda cazibem galip geldi.

YİRMİ İKİ

HAZEL

ROCK HER ZAMAN KAZANIRDI. Bunu herkes bilirdi.

Muzaffer bir sırtışıla okulun en ucundaki odaya geri döndüm, gözlerim lavabonun üstündeki dolaba kaydı. Hala kapalı olduğu için rahatlamıştım. Her nasılsa kız kardeşimin küllerini sakladığım dolabın mandalı açılmıştı ve bunu yarın düzeltmek için aklıma bir not aldım.

Kız kardeşinin kalıntılarını ne yapacağını bilmediğin için yanında taşıdığını bilmesine gerek yok.

Sürgülü ahır tarzı kapıyı kapatmaya başlarken ona baktım. "Üstümü değiştirmem için bana iki saniye ver, hazır olacağım."

JP sanki vücudumu daha önceden tanıımıyormuş gibi bana baktı ve yanaklarım bu anıyı hatırlayınca kızardı.

Kapıyı sonuna kadar kapattım ve aceleyle soyunup gece gömleğimi giydim. Saçlarımı toka ile başımın üstüne topladım ve kirli kıyafetlerimi sepete attım. Yatak odasının kapısını tekrar açtığımda JP'nin göğsü çıplaktı ve üzerinde siyah boxer külotundan başka bir şey yoktu.

Gözlerim kasıklarından yüzüne doğru gidip geliyordu. Bir sıcak vızıltı mırıldandı altında tenim gibi ben

ince belinin kesik hatlarını takdir ettim. Gözlerimi tekrar yukarı kaldırdığımda o da bana bakıyordu ve içimden küçük, gergin bir kahkaha yükseldi.

"Bana pijama hazırlamayı unutmuşsun." Sesi alçak ve kalındı.

Gözlerimi kırptım. "Sorun yok." Sesimin boğuk cızırtısı beni ele verdi.

Yatağın etrafında döndüm ve yorganın üstüne uzanmadan önce bir yastığı yeniden düzenledim. Sırt üstü uzanıp tavana bakarken JP kapıyı kapattı ve yanımdaki yatağa tırmandı.

Vücudundan yayılan ısı onu sarmıştı ve ben de kalçalarımı sıkımdım. Zengin, baharatlı ve biraz da kamp dumanı gibi kokuyordu. Yan yana tavana baktık. Baldırının yan tarafı bacağımı gıdıkladı ve sarsıldım.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Göğsümde bir kıkırdama oluştu ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Omuzlarım titredi.

"Ne?" diye sordu.

Yüzümü ona döndüm ve ellerimi başımın altına sıkıştırdım. "Royal'in yüzüne gerçekten bir torba geçirdiğine inanamıyorum."

JP benim pozisyonumu yansıttı ve sırttı. "Royal aşırı büyümüş bir çocuk."

Yakışıklı yüz hatlarını incelerken sırttım. "Yine de seni buraya o getirdi."

Gözleri yüzümde gezindi. "Evet . . . Sanırım öyle yaptı."

Bulabildiğim tüm cesaretimi toplayarak dudağımı yaladım. "Yani... olanlar hakkında konuşmayacak mıyız? Geçen gece?"

JP'nin dizi benimkini sıyırdı ve aramızdaki küçük temas noktalarının fazlasıyla farkındaydım.

"Öyleydi ..." diye başladı.

"Bir hata mı?" Göğsümdeki gerginliğe rağmen onun için bitirdim.

JP'nin kendine özgü çatık kaşları yüzünde parladı. "Ben de 'iyi vakit geçirmek' diyecektim."

Dünyam dönüyordu. "Oh . . ."

Sırttı ve göğsünden yumuşak bir gümbürtü duyuldu. "Bunun bir hata olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sertçe yutkundum. "Hayır. Pek sayılmaz."

Battaniyenin üzerinde, parmak ucu uyluğumun üst kısmını sıyrarak dizimden kalçama doğru ilerledi.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım.

Hinzır sırtışı genişledi. "Rahatlıyorum."

Az önceki şakacı sözlerim benimle alay ediyordu. Dokunuşu yakıcıydı, yavaşça kalçama ve gövdem yukarısına doğru sürüklenirken bir yolu ateşliyordu. Gözlerim kapalı kapıya kaydı ve endişemi anladı.

"Bölünmememiz için sessiz olmanız gerekiyor. Bunu yapabilir misin?" Benim dünyam bulanıklaşırken ağzı şeytani bir gülümsemeye dönüştü.

Dokunuşu şehvetli, yumuşak ve lezzetli bir şekilde günahkârdı.

"Belki mi?" Fısıldadım, bana bu şekilde dokunmaya devam ederse sakın kalamayacağımdan tamamen emindim.

Daha ileri gitmek yerine parmak uçlarıyla kolumu okşadı ve bileğimi yakaladı. Elimi nazikçe ileri doğru çekti.

Nabzım hızlandı. Elimi kalçasına götürdüğünde her hücre ateşlendi. Elimin kucağına gelene kadar yavaşça aşağı kaymasına izin verdim.

Sert aleti dokunuşumla zonkladı ve ben de sıktım.

JP nefesini içine çekti. "Bana ne yaptığını hissetmeni istiyorum. Beni her gün nasıl delirttiğini."

Kalçalarımı öne doğru kaydırdım ve elimi onun taş gibi sert aletinin etrafına sardım. Bir kez daha nazikçe sıktıktan sonra mırıldandım ve bedenimin kontrolü ele almasına izin verdim.

Boğazım düğümlendi.

JP'nin bana bakışı ateş gibiydi. Farkındalığım canlandı ve kanım ısındı. Bacaklarım kıpırdadı, her türlü sürtünme için çaresizdim. O da yer değiştirdi, üzerime çıktı ve bir dizinin arkasını kavrayarak kalçalarının üzerine oturdu.

Topuklarının üzerine oturdu ve kalçalarımı sıkıca kavrayarak beni kendine çekti. Elim ondan uzaklaştı ve avuçlarımı karnına bastırıp her hareketinde karın kaslarının esneme ve bükülme şeklinin tadını çıkardım.

Eli dizimden başlayıp kalçama doğru ilerlerken ciyaklamamı bastırdım.

Bir eli kalçamı kavradı ve aniden diğer elinin boxer külotunun üzerinden sikini okşamakla meşgul olduğunu fark ettim. Sanki karanlıkta her özelliğimi ezberliyormuş gibi bana bakıyordu.

Dudaklarından yumuşak bir homurtu kaçtı ve klitorisim zonkladı. Ağzım sulandı.

Onu başka bir insanı istediğimden daha çok istiyordum ve bedenim bunun ne kadar yanlışı olduğunu umursamıyordu.

Bir an için tek ses ikimizin karanlıkta nefes nefese kalışımızdı.

Elim onunkini örttü ve o da elinin kaymasına izin verdi. Avucumun altında siki sert, sıcak ve çok kalındı.

"onu," diye fısıldadım.

JP'nin yüzü benimkinin üzerinde belirdi. Ay ışığı yatak odamdaki perdelerin arasından parlıyor, yüzünün keskin hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Eli kolumdan aşağı kaydı ve bileğimi yakaladı. Elimi gömleğimin etek ucuna doğru götürdü. Parmakları benimkilerle birleşti ve birlikte pamuklu iç çamaşırımın dışını okşadık.

Nefesim kesildi.

Derin sesi kulağımda gümbürdedi. "Bunları çıkarabilir miyim?"

JP'nin bana öyle bakması için her şeyimi verirdim, sanki kontrolünü kaybetmesine ve bastırılmış tüm öfkesini üzerime boşaltmasına saniyeler kalmış gibiydi.

Yutkundum ve başımı salladım. Parmak uçları iç çamaşırımın üst kısmına takıldı ve onları kalçalarımın altına indirmek için sallandım.

Topuklarının üzerinde oturan JP, amımı örtmek için hiçbir şey yapmayan tişörtün etek ucuna bakarken hareket etmeyi bıraktı. "Kendine dokun, Hex. Lütfen."

Sesi gergindi. Çaresizdi.

Parmaklarımı yavaşça karnımın üzerinde ve bacaklarımın arasında kaydırmak için güven kazandığımda parmaklarım titredi. Tümseğimin tepesini okşadım ve JP inledi.

Elleri boxer külotunun içine kaydı, aşağı doğru itti ve sikini serbest bıraktı. Yumruklarken karın kasları dalgalanıyordu. Eli uzunluğunu aşağı yukarı okşarken ve başparmağını yumuşak bir iniltiyle ucunda gezdirirken gözümü bile kırpamıyordum.

"Bunu sevdim," diye fısıldadım, bakarken parmaklarımı kalçalarımın arasına kaydırdım. "Kendine dokunmaya devam et ve beni düşün."

Karanlık kıkırdaması tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Tek düşündüğüm sensin. Sorun da bu zaten."

Otobüsün içindeki sıcaklık hızla arttı ve yanaklarım kızardı. Elinin aşağı yukarı hareketini izlerken dudaklarımı yaladım.

"Islak olduğunda daha iyi hissettirmiyor mu?" diye sordum.

Gözleri benimkilere kaydı ve çatık kaşları gözlerini kararttı.

Doğrulup öne doğru eğildiğimde yüzüme utangaç bir gülümseme yayıldı.

"Hazel," diye homurdandı, çoktan arkasına yaslanmıştı.

Dudaklarından dökülen ismim, o karanlık ve emredici haliyle uyuşturucu gibiydi. Gözlerim onunkilere kaydı. "Sadece yardım ediyorum. Sadece bir saniyeliğine."

Dilim başını okşarken eli sikinin dibinde durdu. Ağzım onun üzerinde kayarken ikimiz de inledik. JP hareket etmeyi tamamen bıraktı.

Ağzımı alçalttıkça kendime güvenim artıyor, tükürüğümü aletini ıslatmak için kullanıyordum. Dilim damarlı alt tarafın üzerinde döndü ve daha derine indim.

Mırıldandım, amım kayganlaşırken ağırlığımı değiştirdim. Ben sikinin üzerinde sallanırken bir iniltiyi daha bastırdı.

Tekrar inlediğinde onu ağzımdan çıkardım ve dudaklarımı yaladım.

Gözleri daha vahşi, daha karanlıktı ve kaygan sikini aşağı yukarı okşuyordu. Tekrar önüne uzandım, bacaklarım kalçalarının iki yanında duruyordu.

Sırılsıklam olmuşum ve parmaklarım amımın içine kaydı. Kalçalarım kasıldı ve parmaklarımı içeri ve dışarı hareket ettirirken inledim, ne kadar sert ve kalın olduğunu hatırladım.

JP yaklaştı, bir elini kaldıraç olarak başımın yanına koydu. İkimiz de kendimizi giderek uç noktaya yaklaştırmak için nefesi boynumda sıcağı. Parmaklarımın baskısı arttı ve aldığım zevk ikiye katlandı.

Göz kapaklarımın ardında, mutfakta beni boşalttığı anı yeniden yaşadım, sadece birkaç dakika önce sikinin ağzımı nasıl doldurduğunu ve neredeyse beni nasıl tıkadığını, umutsuzca yalnız olmayı nasıl dilediğimi, böylece sikine binebileceğimi ve adını haykırabileceğimi.

Umutsuzca pervasız olmak istiyordum. İçime girip beni uzun uzun ve sertçe becermesine izin vermeyi. Ama prezervatifim yoktu ve aramızda olanları durdurmak için çok ateşliydim.

Kendini yumuşak vuruşlarla çalıştırdı, serbest kalmaya yaklaştıkça nefesi daha düzensiz hale geldi. JP'nin ağzı açık kaldı ama gözleri beni hiç bırakmadı.

"Hazel," diye dişlerini gıcırdattı ve bu neredeyse benim felaketim olacaktı. Orgazmımı kovalarken vücudum vızıldadı.

Beni mahvedebilirdi. Her şeyi mahvedebilirdi, gerçekten, ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum. Anın içinde kaybolmuştuk, birbirimizin içinde.

Meme uçlarım tişörtümün kumaşına yapıştı ve boştaki elim bir piercingi çekistirmek için uzandı. Onun homurdanmasını ve kendini okşarken kalçalarının seğirmesini izlerken serbest kalmaya doğru hızla ilerliyordum.

Bir parmak daha ekledim ve göz kapaklarımın arkasında yıldızlar gördüm.

"Gözlerini aç," dedi. "Boşaldığında bana bakmanı istiyorum."

Gözlerim irkilerek açıldı ve bakışlarının yoğunluğu korkutucuydu. Vuruşları sert ve şehvetliydi. Onunla birlikte tükenmişim, orgazmım üzerime çöktüğünde yoğun mavi gözlerinde boğuluyordum.

Bir çığlığı bastırıp başımı yana çevirdiğimde boştaki elim ağzıma doğru uçtu. Ağzım bileğini bulduğunda vücudumda zevk dalgaları oluştu. Vücudum titrerken dişlerim teninde gezindi.

"Tadına bakmama izin ver," diye talep etti. "Parmaklarından dölleri yalamak istiyorum."

Tereddüt etmeden parmaklarımı amımdan çektim ve kaldırdım. Ağzı iki parmağımın etrafında kapanırken bir inilti onu titretti. Dili parmaklarımın arasından kayarak orgazmımı emdi ve tattı.

İşini bitirdiğinde JP topuklarının üzerine oturdu ve kendi tahliyesini kovaladı. Alt dudağını emdi, okşarken tadımı çıkardı. Amım beklenti içinde sıkıştı. Sırtarak üstümü yukarı kaldırdım, tişörtümü göğsümü ortaya çıkaracak şekilde yukarı çektim.

O pompalarken serbest kalan elim kalçasını kavradı ve sonunda serbest kalmasına izin verdi. Göğsümde işini bitirirken gözleri beni hiç bırakmadı. Kalın sperm ipleri göğüslerime çarptı ve aşağıya damladı.

Uzandı, başparmağını meme ucu piercingimin üzerinde gezdirdi ve beni dölüyle boyadı. Kendinden emin sırtışı son derece erotikti.

Hiç bu kadar seksi hissetmemiştim.

Küçük yatak odası, nefeslerimiz ve pencerenin dışındaki ağustos böceklerinin korusu dışında sessizdi.

JP içini çekti ve topuklarının üzerine oturdu. Yanıma uzandı ve elini başının altına koyarak tavana baktı. Gülümsedi ve çenesindeki gerginlik kayboldu. Daha genç görünüyordu. Rahatlamıştı.

Kendi kendime gülümsedim ve dikkatlice yuvarlandım, küçük komodinden mendil çıkardım ve birkaçını ona uzattım.

göğüslerimin arasını sildi.

Elimi durdurdu. "Bana bırak."

Gözlerimiz kilitlendi ve JP yer değiştirip beni temizlemeye başladığında oda döndü.

JP dayanılmaz olduğunda onunla nasıl başa çıkacağımı biliyordum. Huysuz küçük bir sürtük olduğunda onunla nasıl başa çıkacağımı biliyordum. Bana yumuşaklıkla baktığı zaman dengem bozuluyordu. Kendisinin hassas ve duyarlı yanlarını gösterdiğinde dengemi kaybediyordum.

Kalbimin içinde hassas bir şeyi dürttü ve başka tarafa bakmak zorunda kaldım. "Teşekkür ederim."

İşi bittiğinde JP sessizce nefes verdi ve yataktan sürünerek kalkmadan önce karnını sildi. "Ben temizlik yapacağım... yangının söndüğünden ve otobüsün kilitlendiğinden emin olacağım."

Yanaklarım kızarıırken iç çamaşırımı bulmak için yatağın etrafını karıştırdım. "Tamam. Teşekkürler. Temizlenip yatacağım."

JP başıyla onayladı ve kapıyı açtı. Durakladı, eliyle giriş kapısını kavradı, sanki bir şey söylemek istiyordu ama söylemedi.

Bekledim, banyodaki işini bitirip okulun merdivenlerinden inmesini dinledim. O gittikten sonra gizlice banyoya girdim, üzerimi temizledim ve yeni bir çift pijama çıkardım. Yatak odasında, örtüleri yavaşça geri çektim ve altlarına girdim.

Birkaç dakika sonra JP'nin ayak seslerinin geri döndüğünü duydum. Gözlerimi kapattım ve uyuyormuş gibi yaparak nefesimi dengelemeye çalıştım.

Kalbim güm güm atıyordu ve bunu duyabildiğinden emindim. JP fikrini değiştirip kanepede uyuyabilirdi ama geri geldi. Yanımdaki yatağa kayarken, hareket etmemeye çalıştım.

Yüzümü ona dönerek gözlerimi kapattım ve nefesimi sabit tuttum. JP yakınımaya eğildi ve durakladı. Üzerimde gezinirken vücudunun sıcaklığı sadece birkaç santim uzağımdaydı.

"Bu mükemmel gün için teşekkür ederim." Şakağıma bir öpücük kondurmadan önce dudakları saçlarımın üzerinde fısıldadı. Kalbim sıkıştı ve nefes almakta zorlandım.

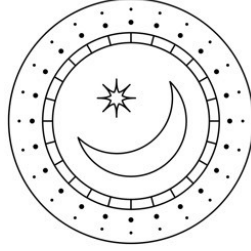
JP yanıma kaydı ve nefes aldı. "Tatlı rüyalar, Hex." Yuvarlandı ve uykuya dalana kadar ağır nefes alışını dinledim.

Kirpiklerimin altından gözyaşları süzüldü.

Neden dünyadaki dört milyar erkek arasından tamamen yasak olan tek bir erkeğe karşı zaafım vardı? Olive bunu asla anlamayacaktı ve kendimi açıklayabilmem için orada bile değildi. Sessiz bir hıçkırığı saklamak için elimi ağzıma ve burnuma kapattım.

Bu sefer kendimi neyin içine soktum?

YİRMİ ÜÇ

JP

EĞER dün gece yatağa girdiğimde uyuyormuş gibi yapabilseydi, o zaman istemeden de olsa onu kucaklıyormuşum ve güneşin doğuşunun beklemesini diliyormuşum gibi davranabilirdim. Onun yanında, doygun ve sıcak, yıllardır uyumadığım kadar iyi uyudum.

Uyandığımda aklıma gelen ilk şey, zorunda olduğum saçmalıkların listesi değildi; . Hazel'in altın sarısı saçları omzunda dalgalanıyordu ve bacaklarım onun arkasına doğru uzanıyordu. Kokusunun parlak narenciyesini içime çekerken elimi kalçasına koydum.

Kıpırdandı ve gecemizin bittiği gerçeğiyle savaşıarak gözlerimi daha sıkı kapattım. Kollarımda, uyanmaya başladığında gerildi. Hazel ellerimin altından sessizce kayarken gözlerimi kapalı tuttum.

Yatağa çarpıp fısıltıyla "Bisküvinin oğlu!" diye bağırdığında kahkahamı bastırdım.

Hazel'in bir çift şort giymesini kısık kirpiklerinin arasından izledim. Uyku tişörtünü çırparak çıkardı ve temiz bir atleti kafasına geçirirken şımarık küçük göğüslerinin zıplamasının tadını çıkardım.

Aletim canlandı ve sadece varlığının bile onun dikkatini çektiği gerçeğini saklamak için yuvarlandım.

Yatak odasından çıkıp kapıyı arkasından kapattığında bir iniltiyle sırtüstü yuvarlandım. Ben

kaya gibi sertleşti ve çarşafı yırttı. Beynim, yalnız olsaydık, benim evimde olsaydık ya da otuz beş metrelik dizel bir okul otobüsü dışında başka bir durumda olsaydık işlerin nasıl gidebileceği konusunda dönüp duruyordu.

Hazel'in Teddy ile sessizce konuştuğunu duyabiliyordum, bu yüzden doğrudum ve bir elimi yüzümde gezdirdim.

Acaba tarotu dün gece hakkında ne söyleyecek?

Sırıttım ve Teddy ile Hazel'ı aramaya çıkmadan önce yerdeki spor çantasından yeni bir gömlek çıkardım.

Pencereden onları dışarıda, kamp alanında dolaşırken ve toparlanırken gördüm. Merdivenlerden aşağı indim ve sabahın erken saatlerindeki güneş ışığında gözlerimi kısıtım. "Günaydın."

"Günaydın baba," diye seslendi Teddy omzunun üzerinden esnerken.

Dikkati Teddy'den bana kayarken Hazel'ın yüzünde bilinmeyen bir duygu parladı. Günaydın demedi ve ona doğru yürüyüp bir öpücükle selamlama isteğime rağmen ellerimi ceplerime soktum.

Aklında bir şey vardı. Göz temasından kaçınmasından ve kamp alanında zıplayan Teddy'ye tüm dikkatiyle odaklanmasından bunu anlayabiliyordum.

Dün gece kesinlikle çizgiyi aşmıştık.

Tekrar.

Yine de içimde pişmanlık bir şey bulamadım.

"Bu sabah gölde yüzebilir miyiz?" Teddy sordu. "Lütfen mi?"

Hazel'ın ağzı bana bakarken açılıp kapandı. "Uh

...

"Üzgünüm, dostum." Eğer bana olursa kötü adam olabilirdim. "İşe dönmek zorundayım. Tatil benim için bitti."

Yüzü düştü ve kendimi tam bir pislik gibi hissettim. "Oh, tamam." Suratı asık bir şekilde bir taşı tekmeledi ve yanımdan geçip okula doğru yürüdü, omuzları hayal kırıklığıyla çökmüştü.

"Kişisel algılama," dedi Hazel ama hâlâ bana bakmıyordu. "Sanırım yeni bir manipölasyon taktiği olarak suçluluk duygusunu test ediyor."

Topuklarımın üzerinde geriye yaslandım. ". Yapmayacağım." Bir kamp sandalyesini katlayıp otobüsün altındaki dolaba yerleştirirken onu inceledim. "Yine de senden kişisel olarak soğuk bir omuz alıyorum."

Dikkati bana yöneldi ve yüz hatları yumuşadı. Narin elleri yüzünü kapattı. "Özür dilerim." Aramızda bir işaret yaptı. "Ben sadece ... dün gece ... sen çok ..."

Bir kaşımı kaldırdım. "Umarım bu cümlelerin bitiş şeklini beğenirim."

Güldü ve nefes verdi. "Bu çok kafa karıştırıcı. Senden nefret etmem gerekiyor."

Hazel Adams'ın benden gerçekten nefret ettiği bir gerçekliği hayal ederek dudaklarım düzleşti ve içim burkuldu. "Anlıyorum."

Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltı çıkardı. "Gördün mü? Bu." Elini bana doğru çevirdi. "Sen bu kadar ... kendinken sana nasıl kızgın kalabilirim ki?"

Sözlerini düşündüm ve başımı salladım. "Neden benden nefret etmen gerektiği konusunda beni bilgilendirmiyorsun, oradan devam edebiliriz."

Hazel dudağıyla oynadı. Durakladı, kararsızlık içinde uğuldarken gözlerini kırptırdı. Sonunda içini çekti ve kalçasını tokatladı. "Tamam. Burada kal."

Hazel yanımdan hızla geçti ve ben de o geçerken parfümünden küçük bir nefes aldım, derin derin içime çektim ve ciğerlerimde tuttum.

Geri döndüğünde önümde durdu ve bir mektup uzattı. "Al."

Mektubu ondan aldım ve buruşuk notu zarfından çıkardım. Kadınsı bir el yazısıyla yazılmıştı.

"Bu Olive'den," diye açıkladı. "İçinde çok şey var ama burayı okuyun. ." Kâğıdı ters çevirdi ve

sayfanın ortasına. Parmağını kağıda sapladı. "Sana anlatmaya çalıştım. Size hamileliğini anlatmak için buraya geldi ve siz onunla konuşmadınız bile. Ağlayan hamile bir kadını yağmurun altında gönderdin. Onu dinleyecek kadar önemseyen tek kişinin baban olduğunu söyledi."

Gözlerim sayfayı taradı. "Babam mı?" Alay ettim. "Bu imkânsız." Kâğıdı elime aldım ve zihnim dönerken kelimeleri okumaya odaklanmaya çalıştım.

. . . oradaydı ve beni görmeyi reddetti. Gözlerimin içine bakıp bile söyleyemedi. Bunun yerine, Ay Çizmesi giyen yaşlı bir adama gitmemi söyledi ve beni neredeyse yağmurda dışarı attı.

O günün ilerleyen saatlerinde, babası beni görmeye geldiğinde bir lokantada hüngür hüngür ağlıyordum. Birbirimizi teselli etmeye çalıştık. Oğlu hakkında söylediği şeyler korkunçtu ama Cask & Keg'de tanıştığım ve birlikte harika bir gece geçirdiğim adam o değildi. Benim tanıdığım JP kendini küçümseyen, hassas ve centilmen biriydi. Russell'ın da benim düşündüğüm gibi biri olmadığını fark ettim.

Ama zamanım ve seçeneklerim tükendi.

Bir gün bunu Teddy için yaptığımı anlayacaksın. Böylece onu sevebilecek kapasitede bir babaya sahip olma şansı olacak. JP olmadan Teddy buna asla sahip olamayabilir.

Kanım dondu. Olive'in Outtatown'a geldiği izlenimine kapılması, benim bunu bilmem ve onu görmeyi reddetmem hiç mantıklı değildi.

The Cask & Keg.

Kan yüzümü terk ederken etrafımdaki ağaçlar dönüyordu. Cask & Keg stajyerlerin sık sık gittiği küçük bir bardı. Perşembe geceleri ucuz içkiler ve boktan bir karaoke vardı. Bulanık bir anı şekillenmeye başladı. Çok fazla içki içilen bir Cadılar Bayramı partisi ve vahşi bir çizgisi ve harika bir kahkahası olan sevimli bir sarışın.

Oh, lanet olsun.

Burnumun kenarını çimdikledim. "Hazel, bu bir yanlış anlaşılmaydı."

Yumuşak kahverengi gözleri sertleşti ve kısıldı. "Yani sen onu hatırla."

"Ben- ben değilim-" diye homurdandım, kekeleyişim ve gerçeği ayıştıramadığım için kendime kızdım. "Sanırım onu tanıyor olmam mümkün, evet."

Sertçe yutkundum. "Sana söylemiştim. Biliyordum." Acı sözlerini ıslattı ve kendimi yaşamış en küçük adam gibi hissettim. "Biliyordum ve yine de seni içeri aldım." Gözyaşlarıyla savaştı ve göğsüm ağrıdı.

İki elimi de kaldırdım, alışılmadık bir panik duygusu beni ele geçirmekle tehdit ediyordu. "Açıklayabilirim. Sanırım."

"Onun adını bile hatırlamıyorsun. Bir açıklamaya ihtiyacım yok." Mektubu elimden çekip aldı, köşesini yırttı. "Sanırım senden uzaklaşmam gerek."

Göğsümde bir düğüm oluştu. Tam da kendimi bütün hissetmeye başlıyordum, o ağrıyan boşluğun için.

"Hazel, lütfen-" Elim titredi ve düşmeden önce acınası bir şekilde ona uzandı.

Topukları üzerinde döndü ve buz gibi bir bakışla beni kısırdı.

Doğru kelimeleri aradım ama bulamadım. Tek yapabildiğim ciddi bir baş sallamak oldu.

Ne de olsa haklıydı. Olive ile geçirdiğim tek geceyi şu ana kadar hatırlamıyordum. O an için pek bir şey ifade etmeyen, alkolle beslenen güzel bir zamandı. Her zaman korunduğuma dair kutsal olan her şey üzerine yemin edebilirdim ama o kadar uzun zaman önceydi ki emin olamıyordum.

Olive'in Outtatowner'a geldiğini hiç hatırlamıyordum, bunu kesinlikle biliyordum. Onu kovduğumu, sadece babam gelip onu teselli etsin diye gönderdiğimi iddia ediyordu.

Tüm durum onun manipölasyonu kokuyordu.

Kasabaya dönerken dikkatimi Teddy'ye verdim, Hazel'ın gözünde kazandığım avantajı çoktan kaybetmiş olduğumun içimi kemiren hissine değil. Orman yollarında ilerlerken parmak eklemleri bembeyazdı.

Gerçeklik. Başından beri beni kalpsiz bir pislik olarak tanımlamıştı ve son ifşaatlar onun haklılığını kanıtladı.

Beni ofise bırakır bırakmaz telefonum elimdeydi ve babamın avukatını arıyordum. İkinci çalışta cevap verdi

Selamlama zahmetine girmedim. "Ceza İnfaz Kurumu ile bir ziyaret ayarlamayı istiyorum. Onu görmeye gidiyorum."

RUSSELL KING, Remington İlçe Hapishanesi'nin küçük, sade hücrelerinde oturuyordu; bir zamanlar heybetli olan vücudu, geniş omuzlarına garip bir şekilde yapışan turuncu tulum yüzünden biraz zayıflamıştı. Her zaman titizlikle bakımlı tuttuğu tuzlu ve biberli saçları, keskin kenarlarını kaybetmeye başlamış, ensesinde asi bir şekilde kıvrılmıştı - aradan geçen haftaların ince bir ihaneti.

Bana miras kalan aynı yoğunluğa sahip delici gözleri hala o tanıdık kibir ve meydan okuma karışımıyla parlıyordu; odalarda çürümeye değil, odalara hükmetmeye alışmış bir adamın bakışı. O sefil yerde, o donuk, inatçı parmaklıkların ardında bile, nüfuzunun -parasının, bağlantılarının- onu yakında serbest bırakacağına ikna olmuş bir üstünlük havası takınmıştı.

İçeri girmeme izin verildiğinde pencereden onu izledim. Çenesi inatla sabit duruyordu ve bir zamanlar capcanlı olan cildinde solgun bir renk oluşmasına rağmen, sanki annemi öldürmekle suçlanmak sadece geçici bir rahatsızlıkmış, iktidara dönüş yolundaki küçük bir aksaklıkmış gibi mağrur bir özgüven yayıyordu.

O oturmuş beni beklerken, diğer mahkumlar ona yer verdiler, saygıdan değil, o tedirgin edici

Yansıttığı aura, orada bile dokunulmaz olduğunu söylüyordu.

Bunun için ondan nefret ediyordum ama daha da önemlisi, bunu bu kadar net fark etmemden nefret ediyordum. Duruşunda bazen benimkine de sızan aynı gerginliği, kimsenin bakmadığını düşündüğünde ellerindeki hafif titremeyi görebiliyordum. Bu, her zaman iradesine boyun eğdirebileceğine inandığı sistemi hafife almış olabileceği - belki de- korkusuydu.

Her şeyi çok iyi anladığımı için bundan nefret ediyordum.

Bir gardiyan tarafından benimle ziyaretçi bölümünde buluşması söylendi.

İlçe hapishanesinin soğuk, steril ziyaretçi odasında babamın karşısında oturuyordum. Havada yoğun bir çamaşır suyu kokusu ve korku ya da pişmanlık gibi çok daha az temiz bir koku vardı.

Bizi cam bir bölme ayırıyordu ama bu bir okyanus da olabilirdi; yıllarca yalanlarla, manipölasyonlarla ve babalık kisvesi altında oynadığı çarpık oyunlarla oyulmuş bir uçurum. Delici gözleri, hatırlayabildiğim kadarıyla onu tanımlayan aynı kendini beğenmiş üstünlükle benimkilere kilitlendi.

Önemli değildi.

Mahkumiyetinin ardından bir devlet ıslah evine nakledilecek ve orada o bok yiyen sırtışıyla birlikte tüm özgürlük kırıntıları da elinden alınacaktı.

İletişim kurmak için ihtiyacımız olan telefonu eline aldı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Turuncu tulumu gerilmiş ve göbeğini vurgulamıştı, ama yine de bir şekilde kontrol ondaymış gibi görünmeyi başarıyordu, sanki bu sadece bir iş toplantısıydı ve anlaşmayı yapmak üzereydi. Titreşen floresan ışıkları tepesinde vızıldıyor, yüzünü olduğundan daha da çukur gösteren keskin gölgeler oluşturunuyordu.

"Demek öyle," dedi, ağzının kenarlarında o rahatsız edici sırtış oynasıyordu. "Sonunda zaman bulabildin mi?"

nasıl olduğumu görmek için değerli bir gün mü?" Öne doğru eğildi. "Yoksa işimi batırmakla o kadar meşguldün ki bir adım bile atamadın mı?"

Masanın altında yumruğumu sıktım ve kendimi sakın kalmaya zorladım. Ama öfke oradaydı, yüzeyin hemen altında kaynıyordu ve onu daha ne kadar kontrol altında tutabileceğimden emin değildim.

"Buraya oyun oynamaya gelmedim baba." Kelimelerin tadı dilimde acıydı. Ona hâlâ baba demekten nefret ediyordum; bu unvanı hak etmiyordu. "Sana bir şey sormaya geldim ve hayatında bir kez olsun doğru dürüst bir cevap istiyorum."

Bir kaşını kaldırdı, eğlendiği belliydi. "Sana karşı her zaman dürüst oldum."

Bu yalanı duymazdan geldim ve boğazımdaki çakıl taşıyı yuttum. "Size hiç bir kadın gelip . . . hamile olduğunu söyledi mi? Benim çocuğuma?"

Kısa bir an için gözlerinde bir şey parladı -tanıma, belki. Ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu, yerini eski, tanıdık bir kendini beğenmişlik aldı.

Öne doğru eğildi, sesi alçak ve küçümseyici çıkıyordu. "kadına karşı dikkatsiz davrandın JP," dedi ve sanki yaramaz bir okul çocuğuymuşum gibi başını salladı. "Ama o çocuğun senden olma ihtimali yok. Merak etme, icabına bakıldı."

Bu sözler mideme bir yumruk gibi indi ve birden yumruğumu aramızdaki cama vurmamak için kendimi zor tuttum.

"Halledildi mi?" Sesim kendime rağmen yükseldi. "Ne halt ettin sen?"

Kanımı donduran yavaş ve acımasız bir yüz ifadesiyle gülümsedi. "Artık bu konuda endişelenmene gerek yok. Kadın halledildi. Tıpkı her zaman yaptığım gibi."

Oda üzerime kapanıyor gibiydi, gri duvarlar içeri doğru bastırıyor, hava her saniye daha da inceliyordu.

Ayağa kalktım, sandalyem gürültüyle yere sürtündü ama umurumda değildi. "Sen bir canavarsın." Sesim zar zor kontrol edebildiğim bir öfkeyle titriyordu. "Yıllarca iyi insanları manipüle etmene seyirci kaldım ama çenemi kapalı tuttum. Bu farklı - bu benim hayatımdı ve bilmeye hakkım vardı. Bana söylemeliydin."

Alay etti, benim karakteristik olmayan patlamamdan etkilenmemişti. "Maaş çeki arayan bir fahişeydi. Bana sorarsanız hamile bile görünmüyordu."

Başımı salladım. Şu anda bile ona ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. "Burada çürüyor olmana sevindim. Yaptığın her şey yüzünden sefil hayatının geri kalanını kilit altında geçirecek olmanı kutlayacağım."

İrkilmedi. Onun yerine gülümsemesi genişledi, sanki kızgınlığımdan zevk alıyormuş gibiydi. "Burada mı çürüyorsun? Oh, JP," dedi, sesi neredeyse acır gibiydi. "Gerçekten bunun benim sonum olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ona ters ters baktım, nefesim keskin, öfkeli patlamalar halinde geliyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sandalyesinin arkasına yaslandı, sakinliğin resmiydi, gözleri karanlık bir şeyle parlıyordu. "Bana bir savunma anlaşması teklif edildi. Ve kabul etmek niyetindeyim."

Kelimeler aramızdaki havada asılı kaldı, kalın ve boğucu. Telefonu sıkıca kavradım. Bir an için nefes alamadım, düşünemedim. "Bir savunma anlaşması," diye tekrarladım, sesimdeki inançsızlık açıldı. "İtiraf ettiğin annemin için ... bundan öylece sıyrılacak mısın?"

Sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi omuz silkti. "Beni zorladılar. Kanıt yok. Bootsy ve Bowlegs bana şantaj yapıyordu. Onca yıl sevgili karıma yaptıklarından dolayı korku içinde yaşadım." Gülümsemesi genişlerken dişleri parlıyordu. "Hepsi sadece bir oyun, JP. Ve ben her zaman kazanırım."

Ona, bir zamanlar çok fazla güce, çok fazla etkiye sahip olan bu adama baktım ve içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim. Sadece öfke değil, sadece nefret değil, daha derin bir şey, bizi hâlâ birbirimize bağlayan ince, yıpranmış ipliğin son bir kopuşu.

Konuşurken dudakları kurumuş ve çatlamıştı. "Mazeret istediğini biliyorum - olduğun şey için beni suçlamak istiyorsun, ama sana bunu veremem. Yaptığın her hareketin bencillik ve kendine acımdan kaynaklandığını göreceksin."

İçimde öfke kabardı. "Bencil mi?" Öne doğru eğildim ve sesimi alçalttım. "Benden istediğin her şeyi yaptım. Sen yapamazken şirketi ben yönettim. Tek istediğim bir parça takdir edilmektir. Sevginin." Çenemi sıktım ve boğazımı sıkarak duygulara rağmen sesimin çatlamasına izin vermedim.

Alay etti. "Aşk mı? İstediklerin bu muydu?" Yer değiştirirken sandalye gıcırdadı. "Biliyorsun, Abel'in hizaya gelmeyecek kadar inatçı olduğunu erkenden öğrendim. Royal, çok pervasızdı. Whip anneni beni dinlemeyecek kadar çok seviyordu ama sen . . ." Bana bir parmak salladı. "Sen benim sigorta poliçemdin."

Damarlarıma kurşun doldu.

"Sen şekillendirilebilirdin." Devam ederken güdük bir parmağıyla göğsüne vurdu, "Seni ben yarattım. Olduğun her şey benim sayemde oldu. Sana verdiğim hayat için bir teşekkürü hak ediyorum, bu bariz saygısızlığı değil. Sen bundan daha iyisin."

Boynumdaki gerginlik, yumuşak bir tahtaya saplanmış ve kırılmaya hazır bir vida gibi daha da gerildi.

Ayağa kalktım ve bir elimle gömleğimi düzelttim, camı kırıp ellerimi boynuna dolamadan önce sinirlerimi yatıştırdım.

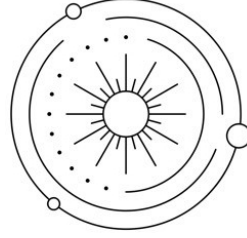
Konuşma sona ermişti.

"Kazandığını düşünebilirsin," dedim sessizce, sesim şimdi daha kararlı ve daha öfkeliydi. Duymam gereken her şeyi duymuştum.

"Ama bu iş bitmedi. Hem de hiç bitmedi."

Gülümsemesi hafifçe soldu, gözlerinde bir belirsizlik belirdi. Bir yanıt beklemedim. Telefonu kapattım, döndüm ve uzaklaştım, ayak seslerim aramızdaki boş alanda yankılanıyordu.

YİRMİ DÖRT

HAZEL

"O aynalı camların ardında kimseyi kandıramazsın. Hâlâ baktığını görebiliyorum."

"Neye bakıyordun?" Dikkatimi Veda'ya çekerek ve masum görünmek için elimden geleni yaparak yalan söyledim.

Bir kaşını kaldırdı ve güneş gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Daha çok kim gibi."

Veda'nın zümrüt yeşili gözlerinde bir kedi gibi altın rengi benekler vardı ve her zaman analiz ediyor olması sinir bozucuydu. "JP'ye bakıyorsun. Tabii gerçekten Royal'e bakmıyorsan, ki bunu tamamen anlayabilirim." Gözlüklerini burnuna doğru itti ve yumuşak bir nefes vererek Adirondack sandalyesinde arkasına yaslandı. "Yine de gözlerini oymak zorunda kalırdım."

"Teddy'ye göz kulak oluyorum sadece. Kıyafetleri çok kirlenirse üzüldüğüm." Teknik olarak yalan sayılmazdı. Gerçi Teddy, Ben ve Tillie şu anda ahırın etrafında üç ayaklı bir köpekle bir ördeği kovalıyor, Gus da arkalarından yürüyordu.

Hepsi tozluydu ve kıkırdıyorlardı, yani ben ne biliyordum ki?

"Mm-hmm," diye yanıtladı Veda, saçmalıklarına inanmadığı belliydi.

Sylvie, Teddy ve beni sezon sonu yabanmersini toplamak ve barbekü yapmak için çiftliğe davet etmişti. Royal ve JP dostça ama hararetli bir tartışma içindeymiş gibi görünürken, avlunun diğer tarafında Duke devasa ızgarayı çalıştırıyordu. Abel da kenarda durmuş, Duke'un huysuz enerjisine eşlik ediyor ve ızgarayı işaret ediyordu.

Veda'nın sessiz değerlendirmesinin altında ezildim. Zekiydi ve yerleşik bir saçmalık dedektörü varmış gibi görünüyordu. İki saniyede bir patronuna gizlice baktığım çok belliydi.

Göğüslerime boşaldığı ve ben de ona bağırdığımdan beri işler garipleşmişti.

O düğmeli takım elbisenin altında pis bir ağzın saklı olduğunu keşfettiğim için tuhaf değil, ama dikkatli olduğu için.

Hassas, hatta.

JP, Olive'in mektubuyla ilgili olarak onunla yüzleştiğimde gerçekten üzgün görünüyordu ve onu dinlemek için bir saniye bile yavaşlamadım. Son birkaç gündür benden kaçıyor ve ben buna dayanamıyordum. Büyük bir parçam ona bir şans daha vermek istiyordu - hikayenin kendi tarafını açıklamasına izin vermek için, ama ona zamana ihtiyacım olduğunu söyledikten sonra bana verdi.

Bazen istediğinizi almak gerçekten çok sinir bozucu olabiliyor.

Bu konuda konuşmak yerine, ne kadar samimi olduğumuz için suçluluk duygusuyla boğuşuyordum ... çoktan birçok çizgi aşılmıştı. Ben daha iyi biliyordum.

Olive önce JP'ye sahipti ve onun hakkında böyle hissetmeye hakkım yoktu. Ama başka bir yanımda bunu umursamıyor ve daha fazlasını istiyordu.

Keşke kafatasını açıp içine bakabilseydim. O da benim kadar üzülmüyor ? Beni ve farklı olmasını diliyor muydu?

Yer değiştirdim ve Veda'ya baktım. Belki JP'nin kafasının içine bakamıyordum ama o adamla çok zaman geçiriyordu.

Belki de onu neyin harekete geçirdiğine dair bir fikri vardı.

"Gerçek mi?" Etrafta beni duyabilecek meraklı bir kulak olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım. Veda'ya doğru eğildim. "JP ile işler biraz karıştı."

Çenesi küçük bir baş hareketiyle kırıldı ama bana doğru bakmadı. "Onlar hep bu aileyle birlikte değil mi?"

Cesaretimi toplayarak nefes aldım. "Etrafta dolandık . . birden fazla kez."

Başını çevirdiğinde kara kaşları havaya kalktı. "Anlıyorum." Bir an sessiz kaldı, sonra omuz silkti. "Teddy ona aşık. Siz iki rıza gösteren yetişkinsiniz. Sorun nedir?"

Çenem düştü. "Sorun şu ki," diye tısladım, umutsuzca sesimi alçak tutmaya çalışarak, "kız kardeşimle -ölü kız kardeşimle- ilişkisi vardı ve büyük olasılıkla Teddy'nin biyolojik babası."

"Ama bu sadece bir kez oldu, değil mi? Sanki uzun süredir devam eden bir ilişkileri varmış gibi. Evet, bazılarına biraz tuhaf gelebilir ama bu uzun zaman önceydi."

Bu kadar mantıklı düşünmesi hoşuma gitmemişti. Alt dudağımla oynadım. Kendimi saatlerce utandırdığımı anlaması mümkün değildi. Hayatım boyunca duygusal, pervasız, düşüncesiz, acele kararlar veren ve sadece en iyisini uman bir kız kardeş olmuştum.

Şimdi benden sorumlu kişi olmam bekleniyordu ve ben her şeyi berbat ediyordum.

Veda tekrar bana baktı. "Biliyorsun, iş dünyasında bir şey artık işe yaramadığında, kayıplarını azaltırsın. O yüzden kendine uyguladığın zihin jimnastiği ne olursa olsun, işe yarayıp yaramadığını kendine sor. Bazen durumu farklı bir açıdan analiz etmek ve devam etmeye değip değmeyeceğini görmek en iyisidir."

Yanımdaki kadına baktım. Kendinden çok emindi. Kendinden çok emindi.

O da kesinlikle haklıydı. Bırakın denemeyi, kendi duygularımı anlamakta bile zorlanıyordum.

JP'nin kafasında neler döndüğünü ve tüm bunların ne anlama gelebileceğini anlamak için.

Biraz netliğe ihtiyacım vardı; bir dakikalığına geri çekilip nefes almalıydım.

"Ne öneriyorsun?" Ben sordum.

Boyalı dudakları bir sırtışa dönüştü. "Duruma göre değişir. Konu seks olduğunda, bazen erkekler duygularını harekete geçirmek için küçük bir teşvike ihtiyaç duyarlar." Parmağıyla alt dudağına dokundu. "Küçük bir dürtmeden mi yoksa kalpsiz bir sefalet belasından mı bahsediyoruz?"

Ona göz kırptım. "Belki de ?"

Dudakları büküldü. "Yazık. Anladığım kadarıyla JP rahatsız edilmeyen, katı bir çizgide yürüyor. Biraz rahatsız edilmekten fayda sağlayabilir." Kaşlarını salladı ve koltuğunda kaydı. "Başka birine takılıp duygularını çözme seçeneği her zaman vardır."

"Oh." Rahatsız edici bir kahkaha attım. "Bundan emin değilim."

"Olay şu." Eğildi ve ben de onun hareketini yansıttım. "Seni ya da durumu pek iyi tanımıyorum ama onu tanıyorum. Benim fikrim, dişil enerjini kullanman gerektiği yönünde. Netlik için beklemeyi bırak. Hayatını yaşa. Kesinlikle onun uyanmasını ve önünde ne olduğunu görmesini bekleme."

Veda arkasına yaslandı, uzun bacaklarını önünde uzattı ve yüzünü öğleden sonra güneşinin eğimli ışığına doğru eğdi. Keskin bir ıslık dikkatimizi çekti ve Royal'in kendisine doğru sırtıttığını görmek için güneş gözlüklerini kaldırdı. Gözleri buluştuğunda sırtıttı ve çenesini kaldırdı.

"Güven bana." Gülümsedi ve koyu renk gözlüklerini tekrar yüzüne yerleştirdi. "Bir erkek için olabileceğin en kötü şey uygun olmaktır."

Gülümsedim ve adamlar etrafta dolarken avluya baktım. Duke oğlunu kalçasına yaslamış, köpeği ve ördeği de peşine takmıştı. JP kıkırdayan bir çocuğu itip kakıyordu.

Royal ve Abel biralarını içip Ben ve Tillie'nin yakındaki yaban mersini çalılarının arasından geçişini izlerken Teddy baş aşağı duruyordu.

"Hayatımı yaşa." Sözlerini bir mantra gibi tekrarladım.

Kendi bildiğimi okumakta ve hayatımı yüksek sesle yaşamakta hiçbir zaman sorun yaşamamıştım ama her şeyini tamamen yoluna koymuş birinden güvence almak tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Arkamızdan Sloane ve Sylvie ellerinde bir sürahi limonata ve bardaklarla merdivenlerden indi. MJ de elinde taze meyve tepsisiyle onları takip etti. Gülümseyerek selamlaştık ve Sylvie'nin bana uzattığı uzun limonata bardağını kabul ettim.

Gülümsedi. "Bunun içinde yaban mersini aromalı votka var."

Gözlerim büyüdü ve alkışlarla kaldırdım. "O zaman ben de bir duble alayım." Sloane kıkırdayarak yanımdaki sandalyeye otururken ben sağlıklı bir yudum aldım.

Birlikte, Sullivan Çiftlikleri'nin genişliğine bakan bir yarım daire oluşturduk. Ahır geçince, yaban mersini çalıları görebildiğim kadar uzanıyordu. Uzakta ağaçlar sıralanmıştı ama hemen ötesinde Wabash Gölü'nün bulunduğunu öğrenmiştim.

Kalbim sıkıştı. "Herkes nasıl? Bilirsin işte... sonra."

Sylvie'nin yüz hatları yumuşadı. "İdare ediyoruz. Adli tıp dalgıçları toplayabildikleri tüm kanıtları topladılar. DNR onun için bir tür anma töreni yapmamıza izin veriyor - belki bir bank ya da kazınmış bir kaya parçası ya da güzel bir şey." Omuz silkti.

Elini uzattım ve sıktım.

Sylvie güçlüydü. Tekrarlanan kalp kırıklıklarında bile dirençliydi.

Bana gülümsedi ve limonatasını yudumladı. "Arazide onu toprağa verebileceğimiz küçük bir aile mezarlığı var. Burada bir yaşam kutlaması töreni yapacağız. Sen de gelmelisin."

"Oh, ben-" Kadınların hepsi bana, benim de dahil edilmem dünyanın en basit şeyymiş gibi baktı. "Teşekkürler."

"JP ve Teddy ile işler nasıl gidiyor?" Sloane sordu ve Veda bana sinsi, bilmiş bir bakış attı.

"Fena değildi," diye itiraf ettim. "O çok çalışıyor, bu yüzden Teddy ve ben günlerimizi plajda ya da yeni okul kıyafetleri almak için alışveriş yaparak geçiriyoruz. Papyonları tek başına yeniden moda haline getireceğine inanıyor. Bazen JP akşam yemeği için eve geliyor, ama o zaman bile çoğunlukla Teddy ile konuşuyor. İyi geceler diyene kadar bana bakmaktan kaçınıyor ve neredeyse her zaman Teddy'yi yatağına yatırmak istiyor, ben de izin veriyorum."

Sylvie ve Sloane gıdıkladılar ve ikiz awww'lar çıkardılar.

Her şeyi içimden atmak rahatlatıcıydı. Konuşacak kız arkadaşlarımla olmasını özlemiştim. Nefes verdim ve devam ettim, "Hiçbir şeyin parasını ödememe izin vermiyor... Okul malzemeleri pahalı ya da ikiniz için güzel bir şeyler alın gibi notlarla her yere bir yığın fatura bırakıyor. Bu gerçekten çok garip."

"Bu çok tatlı ve düşünceli bir davranış." MJ kıkırdadı ve omuz silkti. "En azından kendi JP tarzında."

Burnumu kıvırdım. "Öyle mi?" Emin olmak için sıcak-soğuk rutinini kafamda oturtmakta yeterince zorlanıyordum.

"Nakit para şeklinde bir erkek şefkatini büyük bir memnuniyetle kabul ederim." MJ avuçlarını kaldırdı ve gizemli erkeğinin gökten inmesini bekliyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Neye ihtiyacımız var biliyor musunuz? Dışarı çıkmalıyız, çocuklar olmadan," diye açıkladı Sylvie. "Dük de son zamanlarda tam bir ayı oldu. Belki saçma ve eğlenceli bir şeyler yaparız, yazın sona ermesini kutlamanın bir yolu olur." MJ'e göz kırptı. "Şu senin milyoner gizemli adamı bul."

Veda fincanını kaldırdı. "Benim zaten bir erkeğim var. Çocuk yok ama ben varım."

Sylvie'nin gözleri parladı. "Mükemmel bir fikrim var! Sosyal medyada gördüğüm bir şeye göre bir grup bir araya geliyor ve randevu gecesi kıyafetleri için bir ikinci el mağazasından ya da hayır kurumundan alışveriş yapıyorsunuz. Herkes bir başkası için kıyafet seçmek zorunda. Belirli bir bütçe var ve biri sizin için ne seçerse onu giymek zorundasınız."

Son derece gülünçtü ve hemen heyecanlandım. Sylvie telefonunu takvimini kontrol etmek için çıkarmıştı.

"Cumartesi mi?"

Sloane güldü. "Abel'ın kendini ateş karıncalarıyla kaplamayı tercih edeceğini şimdiden söyleyebilirim. Ayrıca küflü giysilere karşı tuhaf bir zaafım var." Abartılı bir titremeye sarsıldı. "Çocukları bu gece misafir etmeme ne dersin? Okula başlamadan önce son bir eğlence."

Gus'ın elinden tutmuş yaban mersinlerine ulaşmasına yardım eden Teddy'ye baktım. "Hepsiyle bir gecede başa çıkabileceğinden emin misin?"

Sloane bir elini havada salladı. "oyuncağı." MJ'e baktım. "Benimle çıkmak ister misin?"

Kaşları şakacı bir şekilde zıpladı. "Sadece sen ."

Hepimiz güldük ve bakışlarım JP'ye kaydı. Çamura saplanmış gibiydi. Ucuzluk mağazası randevusu gibi eğlenceli bir şeyi kabul edebileceği bir dünya hayal bile edemiyordum. Ailesinin geri kalanının nasıl iyi vakit geçirileceğini bilmesi iyi bir şeydi.

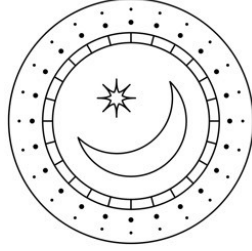
Planlama benim güçlü yanımdı değil ama diğer kadınlar bunu iyi biliyordu. Her zaman yaptığım gibi akışına bırakabiliyordum. Uçarı biri olmak, beklentilerini karşılayamadığında kimseyi hayal kırıklığına uğratmamak anlamına geliyordu.

Gözlerim JP'yi buldu.

En başta sizden fazla bir şey beklemeyen birini hayal kırıklığına uğratmak imkansızdı.

Votka limonatamı son bir yudumda bitirdim ve karmaşık duygularımı da onunla birlikte yuttum.

YİRMİ BEŞ

JP

Ona bakmaktan kendimi alamadım.

Bu gerçekten de lanet bir sorun haline gelmeye başlamıştı. Hazel ailemin kadınlarıyla birlikte yarım daire şeklinde oturmuş, gülüyor ve gülümsüyordu. Royal'in söylediklerine odaklanmaya çalıştım ama gülüşünün sonbaharın ilk günlerinde havada süzülüğü düpedüz dikkat dağıtıcıydı.

Hazel, Teddy ile birlikte barbekü yapmak için çiftliğe gideceklerini söylediğinde, arabayı ben kullanmayı teklif ettim.

Kahretsin, davet bile edilmemiştim.

Bu benim hatamdı, bunu biliyordum. Hayatım boyunca babamın gölgesinde yaşadım, işi devralmak için yetiştirildim ve onun bir uzantısı olarak çalışmam bekleniyordu. Sorun şu ki, bu rol giderek daha fazla üzerimden çıkarmak için sabırsızlandığım ucuz bir takım elbise gibi gelmeye başlamıştı.

Kardeşlerimle aramdaki mesafe doğrudan benim seçimlerimin sonucuydu. Bunun için benden nefret etmeleri gerekirdi, ama bunun yerine Hazel ve Teddy ile birlikte geldiğimde beni gülümsemeler ve el sıkışmalarla karşıladılar.

Kardeşlerimle konuşmalarım hala yapmacık ve garipti ama deniyordum.

"Hiçbir yere gitmiyor." Royal yanımda kıkırdadı.

Biramdan bir yudum alarak kaşlarımı çatmaya çalıştım. "Ne?"

"Senin kızın." Kıza doğru eliyle işaret etti ve ben de hemen kolundan çekip sakın davranmadığı için onu azarlamak istedim. "Onun her hareketini takip etmeyi bırakabilirsin."

Azı dişlerimi birbirine geçirdim. "O benim kızım değil."

Kelimeler dilimde ekşimişti ve onları bir yudum daha birayla yıkadım.

O benim kızım olmayabilir, ama bazen kesinlikle öyleymiş gibi hissediyordum - bana baktığı, tek kelime etmeden bana o yumuşak gülümsemeyi verdiği, göğsümün ortasını çekiştirdiği zamanlar.

Senden uzaklaşmam lazım.

Hayatım boyunca bu düşüncenin versiyonlarını duymuştum. Çok soğuktum, kariyerime çok odaklanmıştım, aile şirketini ayakta tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya çok istekliydim. Hazel bunu söylediğinde içim acımıştı ama anlamıştım.

Son birkaç gündür mesafemi korumamın nedeni de buydu. Hâlâ benim bakış açımı anlamasına yardımcı olacak bir yol bulmam gerekiyordu. Olive'i tam olarak hatırlamıyordum ve bu boktan bir durumdu. Bunu değiştiremezdim. Değiştirebileceğim şey Teddy'ye nasıl görüldüğümdü. Onun için. Bir plan oluşturunuyordum ve bu planın ilk adımı ona sakinleşmesi için birkaç gün vermektir, böylece bir konuşma yapılabilir ve her şeyi çözebilirdik.

Gördün mü? Mantıklı ve o kesinlikle benim kızım değil.

Royal içten bir kahkaha attı. "Tamam. Elbette."

Dikkatimi yaban mersini tarlasında Ben ve Tillie'ye katılmış olan Teddy'ye yönelttim. Bacakları terli tenlerine yapışan tozla kaplanmıştı. Cepleri şişkinleşmişti ve parmak uçları çoktan mor renge boyanmıştı.

"Kız kardeşiyle yattım, dostum. ama." Başımı salladım.

Royal ağırlığını kaydırды. "Demek hatırlıyorsun, ha? Chicago'da staj yaptığın zaman mıydı?"

Başımı salladım. "O zaman dilimi uyuyor." Elimi enseme ovuşturdum. "Gerçekten hatırlıyorum, ne demek istediğimi anlıyorsan." Ona göz ucuyla baktım.

Tek gecelik ilişkimin utancı ve sonuçları üzerime çöktü.

Omuz silkti. "Hepimiz o yollardan geçtik." Elindeki şişeyle Teddy'yi işaret etti. "Yine de anlaşımdan havalı bir çocuk çıkardın. O da var yani."

Teddy'den bahsedilince gülümsememi gizleme zahmetine girmedim. "Evet. Kim tahmin edebilirdi ki?"

"Tabii eğer babalık eşleşirse," diye ekledi. Yutkunurken içim çalkalandı. "Doğru. Tabii ki."

"Ama kız kardeşi ..." Kaşlarını salladı. "Henüz harekete geçmedin mi?"

Tanrım.

Ağabeyimle kesinlikle onun hakkında ya da memelerinin döllerimle kaplanmış halinin nasıl göründüğünü bildiğim gerçeği hakkında konuşmuyordum.

"Büyü artık," diye karşılık verdim, sağlam gövdesini iterek onu yerinden oynattım.

Sırıttı. "Asla."

Royal hızlı bir hareketle kolunu boynuma doladı ve beni başımdan yakaladı. Bira şişem çimlerin üzerinde dönmeye başladı.

Kolunu ittim ve kurtulmaya çalıştım ama o beni tuttu.

Biz güreşirken "Söyle," dedi. "Söyle..."

"Sen bir sik kafalısın." Kendimi çalıştım ve neredeyse dengesini kaybedecektim ki, o da yer değiştirip boynumdaki kavrayışını sıkılaştırdı.

"Hadi, John Pierce ... beni sevdiğini söyle." Kahkahası içimde yuvarlandı ve ben de onunla birlikte sıırıttım.

Bacağımı onunkine doladım ve ağırlığımı değiştirdim. Onun kadar hantal olmayabilirdim ama daha hızlıydım. Kalçalarımı savurarak dengesini bozmayı başardım ve ikimiz de çimlere ve toprağa yuvarlandık.

Ondan uzaklaşırken kahkahalarım cınladı.

"Tamam." Gülen Royal'e baktım ve elimi uzattım. "Seni seviyorum."

Elimi tuttu ve ben de onu ayağa kaldırdım. "Gördün mü? İyi hissettirmiyor mu?" Bir elini sırtıma vurdu. "Ben de seni seviyorum."

Abel, Duke ile konuşurken bize doğru işaret etti. "Neyle uğraşmak zorunda olduğumu görüyor musun?"

Royal dudaklarını büzdü ve Abel'a doğru öpücük sesleri çıkardı. Bir kahkaha atarak bana taze bir bira uzattı ve beni kolaylıkla sohbetin içine kattı.

Hazel'a son bir kez baktım ve her zaman böyle olabileceğini düşünerek kendimi bıraktım.

Mevcut iş ortaklarımızı yatıştırmak ve yeni fırsatlar aramak arasında yaptığımız işlerin çoğu sıkıcıydı. Büyük ölçüde işletmeleri araştırmak, verilerini ve performanslarını analiz etmekten oluşuyordu. Zayıf noktalarını anladığınızda ve bunlardan yararlanabildiğinizde, zor durumdaki şirketleri satın almak çok daha kolay hale geliyordu.

Bir yandan da onlarca yıllık evrakları ve hesap defterlerini dijital ortama aktarıyorduk. Babamın yalan ağını çözmek neredeyse tam zamanlı bir işti.

Bilgisayarımın ekranına baktım. "Offshore hesap bakiyelerinde ne durumdayız?"

Arkamdan Veda cevap verdi. "Görünüşe göre neredeyse günceliz, bu da bir şeydir. Ne arıyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Henüz tam olarak emin değilim."

Klavyeyi tıkırdatarak ortağıma yalan söylediğim için duyduğum küçük suçluluk duygusunu bastırdım. Tam olarak ne aradığımı biliyordum.

Dijital iş kayıtlarını barındıran sürücüyü açarak arama çubuğunu açtım.

Olive Adams.

Bir değil, birkaç sonuç çıktığında nabzım hızlandı. İlkini açmadan önce gözlerim omzumun üzerinden geçti.

50,000 dolarlık bir çek. Bozdurulan çekin görüntüsünün arkasında büyük, karmakarışık bir el yazısıyla atılmış bir kadın imzası vardı.

Diğer sonuçlara geri tıkladım. Her yıl on bin dolar ve her seferinde paraya çevirmiş.

Olive'in babamın verdiğini iddia ettiği yardım paraydı. Sessiz kalması için ona para vermişti. Benim soğuk ve duygusuz olduğum, zor durumdaki bekar bir anneye yardım etmek istemediğim izlenimine kapılmıştı. Bu anlatı sayesinde babam ona para vermeyi, sessiz kalmasını sağlamayı ve itibarımı korumayı başardı.

Bunun tek bedeli, babasının kendisiyle hiçbir şey yapmak istemediğini düşünen bir çocuk oldu.

Teddy'nin masum yüzü gözümün önüne geldi ve yumruğum sıkıldı.

Olive'e kızgın değildim. Aslında onun adına kızgındım. Babamın istediğini elde etmek için ne kadar manipülatif olabileceğinin farkında değildi. Onu bir engelden başka bir şey olarak görmüyordu.

Yatıştırmak ve yoldan uzak tutmak için acınası bir rahatsızlık.

Diğer kayıtları taradım. Çoğu Olive'e yapılması planlanan ödemelerle uyumluydu ama bir kayıt dikkatimi çekti. Bir yatırım hesabının defteriydi, birçok hesaptan biriydi ama belge aramasında çıktığına göre bu hesap bir şekilde Olive ile ilişkili olmalıydı. Tıkladım ve dosyayı taradım.

Gözlerim iki kelimeye takıldı: tek hak sahibi.

Bu hiç mantıklı gelmedi. Eğer babam sadece Olive'i istiyorsa neden Olive'i çok sağlıklı bir yatırım hesabının lehtarı olarak gösterebilirsin ki?

Sandalyede arkama yaslandım ve inledim.

Veda'nın gözleri bana doğru kaydı, hiç eğlenmemiştir. "Bilmek istiyor muyum ki?"

İçimi çektim ve başımı salladım. "Muhtemelen hayır. Benim için iyi bir haberin var mı? İşime yarayabilir."

Veda sandalyesinde dönerek bana baktı ve bir bacağına diğerinin üzerine attı. "Kardeşinin Pulse hesabı Wake Up, Chicago'da yer alıyor. Bu heyecan verici."

Yüzüm buruştu ve bir gülümsemeye karşı koydum. Kardeşlerim ve ben Pulse'un Royal'in içerik ürettiği, sadece yetişkinlere yönelik bir web sitesi olduğunu yeni öğrenmiştik. "Ciddi olamazsın."

"Ne diyebilirim ki? İnsanlar onu seviyor." Omuz silkti. "Yaptığı işte iyi para var. Ayrıca bu işi seviyor ve benim için önemli olan da bu."

Tavana doğru inledim, gözlerimi kapattım ve kafatasımdaki zonklamanın geçmesini diledim. "Neden? Neden hayatım bu kadar dengesiz?"

Veda'nın eli omzuma indi. "Muhtemelen hep yanlış şeylere odaklandığın ve dizginleri nasıl gevşeteceğini henüz öğrenemediğin içindir."

Ouch.

Kardeşimin kız arkadaşının, saygısızca yaptığı yorum beni sarsmamış gibi arkasını dönüp işine odaklanmasını izledim.

Yanlış şeylere odaklanmak mı? Lütfen. Ben yapılması gerekenlere odaklanırım.

Dizginleri gevşetmek mi? Eğer yaparsam, her şey boka sarar.

Kararlılığım ve inatçılığımın verdiği cesaretle günüme daldım.

Dört toplantı sonra, resmen işime geri dönmüştüm. Üç milyon dolarlık anlaşma tamamlanmıştı ve bir tanesi de zoru oynuyordu. Endişelenmiyordum. Pazartesiye kadar arayacak ve yeni kurulan şirketi satın alınacaktı. Aruba'daki tatil evini alacak ve King Equities, JP King'in bu işi başaran adam olduğunu iddia edecekti.

Hazel ile olan sorunumu çözme konusunda Veda'nın haklı olabileceği aklıma geldi.

Geçmişe odaklanmıştım ve durumumuza diğer her şey gibi bakmayı unutmuştum. Bir ticari işlem. Belirlemem gereken tek şey bunun bir birleşme mi yoksa bir satın alma mı olduğuydu.

Birleşme, Hazel ve benim Teddy'nin ihtiyaçlarını karşılamak için bir araya gelmemiz anlamına geliyordu. Bir satın alma, birimizin kontrolü ele geçirmesini ve satın alınan şirketin artık var olmamasını gerektiriyordu.

Kaburgama batan anı, keskin bıçağı ovuşturdum.

Böyle bir olamaz.

Hazel, gerçeklere baktığımda basit olduklarını unutmamı çok kolaylaştırdı. Teddy yüzünden birbirimize yapışmıştık.

Ona karşı gelişmeye başlayan duyguların, baş edemeyeceğim bir sorun haline gelmeden önce bir kenara atılması gerekiyordu.

bir geleceği kalıntıları üzerine geçmişin inşa edemezsiniz.

Bunu herkes biliyordu.

En azından Teddy'nin iyiliği için arkadaş olmayı başarabileceğimizi umuyordum. İş dünyası dışında pek fazla arkadaşım yoktu ve onlar da en iyi ihtimalle yüzeyseldi. Hayatım kontrol edemediğim bir şekilde geliyordu ama herkes bensiz mutlu bir şekilde yoluna devam ederken ben dışarıda kalmayı reddediyordum. Eğer bu Hazel ile dostane bir birleşmeye odaklanmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Bunu onunla düzeltmek zorundaydım.

Hazel'in dostluğunu kazanmak gibi yeni bir hedefle, yenilenmiş bir enerji hissiyle garaj yolundan aşağı indim. Geç olmuştu ve ev karanlıktı ama tuğla ve camın dönüştüğünü bilmenin verdiği bir rahatlık vardı.

Birkaç hafta içinde ikisi burayı bir eve dönüştürdü.

Hazel'in okul kulübesinin arka penceresinden loş bir ışık sızıyordu. Perdeler çekiliydi ama içeride hışırdayan bedenini seçebiliyordum. Kollarımı kavuşturup arabama yaslanarak onu bekledim.

Bir sonsuzluktan sonra, okulun merdivenlerinden aşağıya doğru hızla indi. Beni görünce adımları durdu ve irkildi.

"Kahretsin!" diye bağırdı, elini göğsüne bastırdı.

Ellerimi kaldırdım. "Özür dilerim. Sadece ben."

Sırıttı. "Güzel. Bir an için onun büyük, korkunç bir ayı olduğunu sandım." Bana doğru attığı sade, alaycı bakış içimde dalgalandı.

Benimle alay etmesine aldırmadım. Arkadaşlar böyle yapar, değil mi?

"Bak . . ." Ayakkabımın burnuyla bir çim parçasını tekmeledim ve kelimeleri bulmaya çalıştım. "Bazı şeyler olduğunu biliyorum

. . farklı."

Gizlice baktığımda kollarını kavuşturmuş ve tek kaşını kaldırmıştı. "Yani benden kaçtığından beri mi?"

Kıkırdadım. "Yeterince adil, ama sen boşluk istedin ve ben de sana bunu vermeye çalıştım." İçimi çektim. "Bak, burada ne yaptığımı bilmiyorum. Teddy, sen . . . bunlar keşfedilmemiş sular. Kız kardeşinle ilgili durumun karmaşık olduğunu biliyorum ve babalık sonuçlarını hâlâ alamadık." Sözünü kesmek için hamle yaptı ama onu durdurdum. "Ne olursa olsun Kendi evimin etrafında gizlenmeyi sevmiyorum." Elimi cebime attım ve bir adım öne çıktım. "Ve Teddy ile akşam yemeklerinin her zaman eğlenceli olduğunu kabul etmezsem yalan söylemiş olurum."

Çenesini kaldırdı ve gözlerindeki çikolata ve karamel tonlarında kaybolma isteğimle savaştım.

"O da seni özlüyor."

Hazel'la sadece arkadaş olma fikri, baş döndürücü sahil havasında neredeyse eriyip gidiyordu. Merakım galip geldiğinde bir süre ona bakakaldım. "Sadece o mu var?"

Burnundan küçük bir homurtu çıktı. "Çatık kaşlarınızın yokluğu fark edilmemiş değil."

Parmaklarım elmacık kemiklerinin pürüzsüz tenini hissetmek için kaşınıyordu. "Arkadaşım ol, Hazel Adams."

Uzun kirpikleri dalgalandı. "Yeterince arkadaşın yok mu?"

Sesi boğuk ve kısık çıkınca sikim anında kasıldı. Bir adım öne çıkıp göğsümü onunkine bastırdım. "Bir erkek bir tane daha kullanabilir."

Dudaklarını yalamamalıydı. O anda aklımdan hiç de dostça olmayan düşünceler geçti ama onları dizginledim. Hazel geri çekildi ve bir elini aramıza soktu. Serin gece havasının elbisesinin kumaşına nasıl baskı yaptığını ve meme ucu piercinglerinin dış hatlarını nasıl ortaya çıkardığını fark ettim.

Tamamen platonik, arkadaşça gözlemsel bir şekilde.

İçimden inledim.

Kimi kandırıyordum ki?

"Arkadaşlar." Elini uzattı ve bekledi.

Elimi onunkinin içine kaydırdım, başparmağım teninde gezinirken yumuşaklığını ezberledim.

" gibi bir şey." Sonunda bir sırtışın beni ele geçirmesine izin verdim.

Hazel geri adım attığında kıyafetini inceledim ve bir kahkaha attım. Gülümsememi silmek için elimi ağzıma götürdüm.

"Ne?" diye sordu, kaşlarının arasındaki küçük çizgiler çatılmıştı.

Yetmişli yıllarda yapılmış gibi görünen ama sanki kendisi için özel olarak yapılmış gibi her kıvrımı kavrayan altın lame bir elbise giymişti. Üstünde dikiş temalı büyük boy örgü bir hırka vardı; tığ işi iplikler ve iplik yumakları, hatta bir tarafına örülmüş bir dikiş makinesi.

"Ah." Doğru kelimeleri bulmak için çabaladım. "Uh, görünüyorsun

...

Hazel neden ne diyeceğimi bilemediğimi fark ederek güldü. "İnanılmaz mı?" Bir kez döndü ve kısa altın rengi eteği kalçalarının üzerinde tehlikeli bir şekilde yükseldi. "Bu ikinci el mağazasındaki randevum için. Sadece deniyordum. Beğendin mi?"

Sorusuna cevap verme zahmetine girmedim. Onun yerine kaşlarımı çattım. "Randevu mu?"

Dudakları birbirine yapıştı. "Evet. Kızlar bu hafta sonu onlarla çifte randevuya çıkmamı istediler ama bu bir mağazası randevusu."

Kollarımı kavuşturdum. "Bunun ne anlama geldiğini bilmem mi gerekiyor?"

Omuzları zıpladı. "Bilmiyorum. Belki buralarda bir şeydir diye düşündüm. Sylvie internette bir yerde gördüğünü söyledi -bir randevuya çıkıyorsunuz ama öncesinde ikinci el mağazasından birbirinizin kıyafetlerini seçiyorsunuz. Kural, sadece yirmi dolar harcayabilmeniz ve birinin sizin için satın aldığı şeyi giymek zorunda olmanız."

Yüz ifadem düzleşti. "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey."

Hazel tekrar döndü. "Kulağa eğlenceli geldiğini düşündüm. Veda ve Royal de gidiyor, bu yüzden beni de davet ettiler."

Rahat bir nefes aldım. Hazel, Duke ve Royal'in de olduğu saçma bir randevuda beşinci tekerlek olacakken sinirlenmem için hiçbir neden yoktu.

"İhtiyacın olursa Teddy'ye göz kulak olabilirim," diye teklif ettim.

Gördün mü? Dostça. Bu boku çiviliyorum.

"Gerek yok," dedi. "Sloane onu Ben ve Tillie ile birlikte yatıya götürüyor. Hepimiz Abel's Brewery'de buluşacağız. MJ kaçtı, işle ilgili bir şey çıktı. Sanırım yeni bir yaşlı sakın var, ama görünüşe göre torunu tam bir pislik." Omuz silkti. "Sanırım bana acıyacak birini buldular, böylece üzgün bir beşinci tekerlek olmadım."

Adamın biri mi?

Onunla yatıya kalmasının imkanı yok.

Bir ahabap.

O eve doğru yürürken lanet olası bir sapık gibi arkasına gizlendim.

Ses tonumu yumuşattım ve bu olay yüzünden içsel bir çöküş yaşadığımı gizlemeye çalıştım. "Adı neydi? Belki onu tanıyorumdur."

Bana baktı ama dikkatini ileriye verdi. "Charles bir şey. Büyük bir şarap adamı sanırım."

"Charles?" Azı dişlerim birbirine çarptı. "Attwater?" Her zaman Grudge'daki bekâr kadınları koklayan, şehir dışından gelmiş bir çakaldı.

Verandanın basamaklarını tırmanırken bir omzunu kaldırdı. "Evet, kulağa doğru geliyor."

Toparlayabildiğim tek onay homurdanan bir hmm oldu. Aklımdan geçen dostça olmayan düşünceler hoşuma gitmiyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde içeri girdim ve merdivenlere yöneldim.

Hazel gülümsedi ve yumuşak kahverengi gözlerinde yaramazlık dans etti. "İyi geceler, dostum."

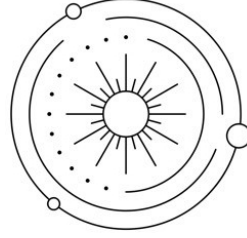
Hüzünlü bir selam verdim. "Kanka."

Hazel sırtırken burnunu kırıştırdı. Koridordan odasına doğru koşar adımlarla ilerledi. Odamın kapısından, son bir kez iyi geceler dileyip kapıyı arkasından kapatırken onu izledim.

Başımı salladım. Charles Attwater'la ilgili bir şey, havalı bir arabam ve ona uygun büyük bir aletim var diye bağırıyordu.

Evet, sadece o değildi ve ben zaten ondan hoşlanmıyordum.

YİRMİ ALTI

HAZEL

Outtatowner'ı saran SOMUT BULUTLAR daha yeni yeni dağılmaya başlamıştı. Maryann King hakkındaki fısıltılar, nihayet bulunduğu doğrulandıktan sonra daha da yoğunlaşmıştı. Onunla ilgili bir haber okuduktan ve gülümserken çekilmiş bir fotoğrafını gördükten sonra kendimi JP'nin o küçük tatlı yüzünü düşünürken yakalıyor ve hüzünlü duygulara kapılıyordum.

İşten eve geldiği ve onu boşluğa bakarken bulduğum gecelerde genellikle aynı somurtkan ifadeyi taşırdı.

Belki de adamın gerçekten bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

Ne yazık ki, onun arkadaşısı olmak istemedim. Farklı bir şey istiyordum. Sadece bunun ne olduğunu henüz tam olarak bilmiyordum.

Nefes verdim, parmaklarımı salladım ve vücuduma daha pozitif bir yaşam getirmek için ayak parmaklarımın üzerinde zıpladım. Durgun enerji kimseye hizmet etmiyordu ve her gün biraz mutluluk bulmak benim sorumluluğumdaydı. JP'nin evinden çıkmak ve Teddy hakkında stres yapma rutinimi kırmak tam da ihtiyacım olan şeydi.

Skoolie'nin direksiyonunun arkasından dönüp yeğenime baktım. "Yola çıkmaya hazır mısın?"

Teddy koltuğunda zıpladı, gece çantasını kavradı. "Emin olabilirsin!"

"Büyük çocuklar" Ben ve Tillie ile ilk kez yatıya kalacağı için aklını kaçırarak kadar heyecanlıydı. Onu gerçek bir kravatın pijama partisi için biraz resmi olduğuna ikna ettikten sonra giymek için bir smokin tişörtü bile seçmişti.

Garaj yolunda garip, seksen yedi noktalı bir U dönüşü yaparken okul arabasının lastikleri inledi. "Bilmiyorum evlat.

Bir süre burada kalacaksak belki de günlük bir şoföre ihtiyacım vardır." Otobüs geniş dönüşü yapmakta zorlanırken ve bu sırada JP'nin bakımlı çimlerinin bir kısmını çiğnerken şaka yaptım. "Evet." Teddy Anlaştık. "Gaz kilometre üzerinde ve otobüs o çok korkunç."

Bir kahkaha attım. "Sen oldukça tuhaf bir çocuksun, biliyor musun?"

Arabayı yola çıkarıp kasabaya doğru ilerlerken sevimsiz bir sırtış paylaştık.

"Okulun başlamasına sadece birkaç gün kaldı. Heyecanlı mısın?" Radyonun zıplayan ritmi üzerine sordum.

"Evet." Teddy parmaklarını dizlerine vurdu. "Babam Bay Fromidge'in de öğretmeni olduğunu ve peynir gibi kokmasına rağmen gerçekten zeki ve iyi biri olduğunu söyledi."

Baba.

Teddy JP'ye her böyle seslendiğinde göğsüm sıkışmaya devam ediyordu. Dudağımı dişlerimin arasında sıktım. "Bilirsin, kesin olarak öğrenene kadar ... um ..." Ona tekrar baktım ve Teddy'nin kaşları aşağı doğru eğildi. İçimden gergin bir kahkaha yükseldi. "Biliyor musun? Boş ver. Demek adam peynir gibi kokuyor, ha?" Burnumu çimdikledim. "Pee-yew."

"Babam ona Bay Fromage dediklerini söyledi - bu süslü bir peynir türü." Teddy'nin gözleri sevinçten kocaman oldu ve ikimiz de kıkırdama krizine girdik.

"Aww." Kahkaha nöbetleri arasında nefes almaya çalıştım. "Bu gerçekten çok kötü. Zavallı Bay Fromage!"

"Bay Velveeta'yı kastediyorsun!" Teddy ciyakladı.

Şaka aptalcaydı ama o yedi yaşındaydı ve ben de bir çocuğun mizah anlayışına sahiptim, bu yüzden yine güldük.

Abel's Brewery'nin otoparkına girdiğimizde ruh halim çok daha hafiflemişti. Otobüsü park yerinin uzak ucuna yerleştirdim, park ettim ve Teddy'ye doğru döndüm.

"Buraya gel, evlat." Onu kucağıma çekip sıkıca sarılmadan önce elimle işaret ettim. "Sen gerçekten harikasin. Bunu biliyor muydun?"

Başını salladı ve geri sıktı. "Sen de."

Ona en ciddi ifademi verdim. "Şimdi, bu gece eğlenmeni istiyorum. Geç saatlere kadar kal. Çok fazla tatlı ye. Başını belaya sok." Burnuna bir şaplak attım. "Sadece çok fazla sorun olmasın. Süper yasadışı bir şey değil."

"Denerim." Sesindeki ciddiyet neredeyse beni tekrar uçuruma sürükleyecekti ve kıkırdadık.

"Yeterince adil." Onu son bir kez daha sıktım ve okul servisinin kapısını açmak için kolu çektim. "Sen iyi bir çocuksun."

"Teşekkürler." Teddy geri dönmeden önce iki basamak indi. "Sen iyi bir annesin."

Baktım. Gözlerim anında yaşardı, duygularım beni ele geçirdi.

Anne.

İstediğimi hiç bilmediğim bir unvan. Hak ettiğimden ya da hazır olduğumdan tam olarak emin olmadığım bir unvan. Bir çocuğun küçücük bir şeyi bu kadar kayıtsızca söyleyebilmesi ve kendinizi bir Mack kamyonu çarpmış gibi hissetmeniz çok saçmaydı.

Teddy küçük kırmızı spor çantasını omzuna atıp dikkatlice otoparkı geçerken ben sevgi ve hayranlıkla bakmaya devam ettim.

Arkasında olmadığımı fark ettiğinde Teddy dönüp bana baktı ve sabırsız elini kalçasının dış tarafına vurdu. "Geliyor musun?"

Güldüm, gözlerimdeki yaşları sildim ve okul arabasından çıktım. Elbisemin altın rengi kumaşını düzelttim ve iğrenç kazağımı göğsüme çektim. "Hadi yapalım şu işi!"

Bira fabrikasını ilk kez gerçekten gördüğümde hafifçe soluklandım. Michigan Gölü'nün kenarındaki büyük bir kum tepesinin içine yerleştirilmişti. Kum tepesi göle bakıyordu ve garaj tarzı devasa kapılar bira fabrikasının içinde esintinin süzülmesine izin verecek şekilde açılıyordu. Bina, büyük ahşap kirişleri ve demir aksanlarıyla erkeksi ve lüks bir görünüme sahipti. Yumuşak kumsal çimleri rüzgârda sallanarak beni içeri çağırıyordu.

İçeri girdiğimizde daha da çarpıcı olduğunu gördük. Çift taraflı şömineler, yüksek masalar ve iç ve dış mekânlar arasında gidip gelen müşteriler vardı. Dışarıda, rahat ateş çukurlarının etrafına yerleştirilmiş bol miktarda rahat oturma alanı vardı.

Verandanın ötesinde Ben ve Tillie kumda ebelemece oynuyor ve ciyaklıyorlardı. Teddy kazağımı çekiştirdi. "Gidebilir miyim?"

Başımı salladım, omzunu okşadım ve onun hızla uzaklaşmasını izledim. "Unutma," dedim, "süper yasadışı bir şey yok!"

Kendi kendime güldüm ve iç geçirdim, etrafta tanıdık bir yüz aradım.

"Sadece süper yasadışı değil, ha?" JP'nin sesi beni irkiltti ve kahkaham boğazımda düğümlendi. Ona doğru dönerken parmak uçlarım dudaklarımı sıyırdı.

Dudaklarımın arasından bir kahkaha döküldü ve gözlerim kocaman oldu.

JP, üzerine tam oturmayan polyester bir eşofman giymişti. Siyah eşofman altı dar kalçalarına yapışıyordu ve her iki bacağının dışından beyaz bir şerit geçiyordu. Ayakları bir çift beyaz spor ayakkabının içine sokulmuştu. Üstündeki kapüşonlu sweatshirt'ün üzerinde Büyük Kötü Kurt yazıyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bu mu ..." Bir kahkaha atarak öksürdüm. "Altın zincir mi?"

JP'nin kolları, ucuza yapılmış altın zinciri ve ondan sarkan devasa haçı göstermek için genişledi. "Bu 'fit'in bir parçası. Ama en iyi kısmını görmediniz bile."

Ellerini ön ceplerine sokan JP döndü. Sırtına yayılmış, dolunayda uluyan yalnız bir kurt vardı.

"Oh, vay canına." boğazımda düğümlendi.

JP sırttı ve benim içim cız etti. "Konuşmalısın, Hazel Nine."

Birbirimize sırttık ve gülümsemem yanaklarımı çimdikledi. Bu JP'nin yeni bir yanıydı; varlığından haberdar olmadığım aptal, kaygısız bir yan.

"Senin burada ne işin var?" Şakacı bir gülümsemeyle sordum.

JP'nin yüzü buruştu. "Bu benim ailem, davetsiz misafir."

Kollarımı kavuşturdum. "Şey, ben davetliydim. Sen davet edildin mi?" JP bir elini göğsüne bastırdı.

"Kelimeler acıtır, Hazel."

İçimden bir kahkaha patladı ve o da benimle birlikte gülerken gözlerinin kenarları kıvrıldı.

"Hayır, aslında haklısın." JP'nin gülümsemesi çarpıcıydı ve nefesim kesildi. "Ben son dakikada eklendim."

İçime dolan arzuyu ve etrafıma bakıp Veda'yı, Sloane'u ya da herhangi birini aradım. "Grup nerede?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bay Attwater'ı mı kastediyorsunuz?"

Gözlerim kocaman oldu ve sesim hiçbir yerde yoktu. Kıskanıyor muydu?

JP'nin çenesinin yanındaki kaslar esnedi ve hınzır bir gülümsemeyi ısırdığına yemin edebilirdim. "Gelemedi." JP omuz silkti. "Yerine ben geçtim."

Gözlerimi ona diktim -bu hikâyede daha fazlası vardı- ama içimi baş döndürücü bir rahatlama duygusu kapladı. Dürüst olmak gerekirse, Charles'la bir geceye katlanmak zorunda kalma fikrinden korkuyordum. Herkes bunun bir randevu olmadığına yemin ediyordu ama grubun geri kalanı eşleşmişken, bunun en azından kısmen bir tuzak olmadığını hissetmemek zordu.

"Ha, bu çok kötü," diye takıldım, gizlice ona tekrar baktım ve evrenin her zaman ne kadar kurnaz bir fingirdek olduğunu düşünerek kıkırdadım.

Her şeye rağmen JP ile eşleştim. Hayret bir şey.

Royal'in neşeli kahkahası arkamızda gümbürdedi. Birlikte döndük ve topluca soğukkanlılığımızı kaybettik.

Üzerinde birkaç beden küçük gelen bir çift çiçekli mayo vardı. Dövmeli kalçaları bacak açıklıklarını geriyordu ve o kadar dardı ki komik bir şekilde yürüyordu. Üstünde, altında kaslı ve mürekkepli derisinden başka bir şey olmayan eski püskü bir balıkçı yeleği vardı. Hatta göz kamaştırıcı pembe, çocuk boyunda bir kovboy şapkası bile takmıştı.

Parmaklarımın arkasından JP'ye fısıldadım: "Bunu sen mi seçtin?"

Omuz silkti ve sıırttı. "Ona uyacak bir şey olmaması benim suçum değil. Ayrıca, küçük bir intikamı hak etti."

Royal ikimizi de kucakladı. Veda onun arkasından yürüdü. Doksanlı yıllardan kalma bir balo elbisesi gibi görünen bir şeyin üzerine giydiği Noel temalı kazak yelekle bile göz kamaştırıcıydı elbette.

Sylvie'nin kahkahaları hemen onları takip etti. Duke rahat, bebek pembesi bir tişört ve çok kısa, pembe ekoseli bir pijama pantolon içinde yeterince huysuz görünüyordu. Sylvie kıkırdayarak onu döndürmek için geniş omuzlarından tuttu. Arka tarafında pembe parıltılı harflerle Heartbreaker yazısını okuyunca hepimiz güldük.

Sylvie onun için seçtiğim kıyafeti giymişti; çiçekli bir muumu, ona uygun bir duş bonesi ve tüylü terlikler.

"Aman Tanrım, bunu çekmeliyim." Sloane gülerek başka bir fotoğraf çekerken bir flaş dikkatimizi çekti. Elleriyle işaret etti. "Hadi, birlikte durun."

Royal öne doğru adım atarak kollarını uzattı ve bacaklarını açarak kendini ön sıraya indirdiğinde mayosunun koltuğunu yırttı. Sloane o anı yakalarken kahkahadan iki büklüm olduk. Mayosundaki açık delik, altındaki neon yeşili boxer külotu ortaya çıkardı.

"Üstünü değiştirmen gerekiyor mu?" Kıkırdayarak sordum.

"Hayır." Veda onun kıcını tokatladı. "Zaten olduğundan daha kötü olamaz."

Kulağına hırlayarak onu kendine çekti. Kız kıkırdadı ve ona fısıldadığı şey Veda'nın kızarmasına neden oldu.

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum, bu yüzden Sloane'a döndüm. "Teddy'nin bütün gece kalmasının senin için sorun olmayacağından emin misin?"

Sırıttı. "Mükemmel. İkizler çok heyecanlı."

Nefes verdim. "Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var."

"Devam et," dedi. "Eğlenmene bak. Ayrıca Abel, JP'nin Charles'ın suratına yumruğunu geçirmesini neredeyse engellemek zorunda kaldı, o yüzden ... sen de tadını çıkarabilirsin."

Ona göz kırptım ve Duke ve Royal ile sohbet eden JP'ye baktım. Fısıldamak için yaklaştım. "Bekle, ne? Charles gelemediği için onun devreye girdiğini sanıyordum?"

Sloane'un kaşları dudaklarının üzerinde bir anahtar kilitliyormuş gibi yaparken kalktı. "İyi eğlenceler," diye şarkı söyledi ve çocuklara doğru döndü. Sersemlemiş bir halde, o uzaklaşırken arkasından bakakaldım.

JP'nin bir sonraki yemeği gibi doğrudan bana baktığını görmek için döndüm ve sertçe yutkundum.

Arkadaş

lar.

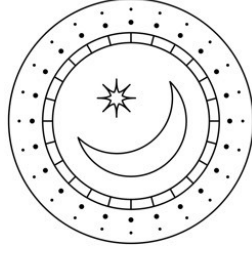
Arkadaş

lar.

Arkadaş

lar.

YİRMİ YEDİ

JP

"PEKİ PLAN NEDİR?" Ellerimi birbirine vurarak ve bu gösteriyi yola koymaya çalışarak sordum.

"Planımız"-Sylvie bana gözlerini devirdi- "eğlenmek." Omuzlarımdan tuttu ve çekıştirdi. "Gel bakalım. Kimin burada olmaktan heyecan duyduğunu göster bana."

"Heyecanlandım." Kaşlarımı daha da çatarak ona aptalca bir surat ifadesi takındım. Onunki bir gülümsemeyle aydınlandığında, omuzlarımdaki gerginlik kalktı.

Belki de iyi bir insan olmak o kadar da zor değildi.

Hazel'a baktım, Veda'yla sohbet ederken kollarıma baktığını fark ettim. Kollarımı biraz daha yukarı kaldırdım çünkü bir yanım onun görünüşümü beğenmesinden hoşlanıyor gibiydi.

Teddy'nin bira fabrikasındaki varlığının son derece farkındaydım ve teyzesiyle göz göze gelmeyi kesmem gerektiğini biliyordum ama elimde değildi. Aramızdaki gerginlik hissediliyordu.

Muhtemelen göğüslerine boşaldığın içindir ve o elbise sütyensiz olduğu gerçeğini saklamıyor.

Kendi kendime gülümsedim. Ben araya girmeseydim, altın rengi kumaşın göğüs kafesini nasıl sardığını ve kalçalarında nasıl genişlediğini takdir eden Charles olacaktı. Onun şarap dükkânına uğradığımda, Charles'ın

Geziye davet edilmediğimde, alay etme ve beni kovmaya çalışma cüretini göstermişti.

Sikik çakal.

Şaka gibi, çünkü sırf onun işini batırmak amacıyla tüm binayı satın alıp kendi şarap dükkânımı açmak gibi hafif bir tehdidin ötesinde değildim. Değerli işine yönelik küçük, asılsız bir tehdit ve o da pes etti.

Onu hak etmiyordu.

Saçma sapan ağabeyim Royal'in ördüğü hikayeye odaklanmaya çalıştım ama bakışlarım ve düşüncelerim -Hazel'a doğru dolaşıp durdu.

Ondan hoşlanmamak için çok uğraşmıştım. Ondan hoşlanmamak çok daha kolaydı, ama birlikte haftalar geçirdikten, hayattan zahmetsizce zevk almasını ve Teddy'ye karşı ne kadar sabırlı ve sevgi dolu olduğunu gördükten sonra ... Ona gerçekten değer verebileceğimden endişelenmeye başlamıştım.

Birine bakmak tehlikeliydi. Onlara güç veriyordu. Kendime hiçbir zaman bir kadını gerçekten sevme izni vermediğimi rahatlıkla söyleyebilirdim.

Hiç istememiştim.

Ama her nasılsa, Hazel söz konusu olduğunda, bu artık bir seçim gibi gelmiyordu. Onun arkadaşı olmak için yaptığım üzücü girişim çoktan başarısız olmuştu.

Grubumuz karışıp kaynaşırken bedenlerimiz birbirinin etrafında dönüyor, kendimi onunla yan yana bulana kadar yavaşça yörüngede dönüyordu. Başımı ona doğru eğmekten ve kendine özgü kokusunu ciğerlerime çekmekten çekinmedim. Parlak, zengin ve şehvetliydi.

Tek düşünebildiğim, yüzüm kalçalarının arasına gömüldüğünde tadının aynı olup olmayacağıydı. Bu saçma randevunun bitmesini istiyordum ama Hazel bir gülüyordu ki, onu bir mağara adamı gibi omzuma alıp eve götürürsem tam bir hıyar olacağımı söylüyordu.

Bu düşünceyle aletim seğirdi.

Bunun yerine kendimi dizginledim ve rahatlamaya çalıştım. Sloane ve Abel ayrılırken Teddy'yi vedalaşmak için yanlarında getirdiler.

bira fabrikasına ve pijama partisi için evlerine döndük. O kadar heyecanlıydı ki bana ikinci bir bakış bile atmamıştı. Abel'in elini buruk bir gülümsemeyle sıktım ve sarsak bir baş hareketiyle ona teşekkürlerimi sundum.

Royal, kolunun altına sıkıştırdığı Veda'yla birlikte yürüdü. "Artık Abel gittiğine göre, Grudge'a gidersek duyguları incinmez. Var mısın?"

"Gidiyoruz!" Sylvie elini Duke'un elinin içine kaydırды. Duke karısına baktı ve gülümsedi. Bu adam kız kardeşime o kadar aşıktı ki, sırf onu mutlu etmek için bir bara daha katlanmaya razı olurdu.

Hazel böyle bir şeyi hak ediyordu. Ucuz polyester eşofmanını çıkarıp sessiz evinin yalnızlığında huzur bulmak için can atan birini değil.

Heyecan içinde dans ederken gözlerim Hazel'a kaydı ve göğsüm sıkışmaya başladı. Genç bir kızdı. Barlarda dans etmek muhtemelen hâlâ ona göre bir şeydi.

"Yukarıda karaoke gecesi var, değil mi?" Kardeşime sordum. Royal sırtıttı. "Tabii ki öyle."

Sinirli bir iniltiyi bastırdım ve gizlice bir sunucuyu işaret ettim. Grubumuzun hesabını ödedikten sonra dışarı çıktık. Kesinlikle gülünç göründüğümüz gerçeği göz önüne alındığında meraklı bakışlar ve fısıltılar bekleniyordu. Abel's'tan Grudge'a yürümek ana yolda sadece birkaç dakika sürüyordu. Kaldırımlar dardı ve kendimi Hazel ile omuz omuza buldum.

Önümüzde, Veda hâlâ Royal'in yanına sokulmuştu ve Duke gülen Sylvie'yi tepeye kadar sırtında taşıyordu.

"Ee," diye sordu Hazel yürürken, "nasıl?" Cevap vermeyip sadece şaşkın şaşkın baktığımda, alaycı bir gülümsemeyle devam etti. "Rahatlatıcı. Eğleniyorum."

Onunla alay ederken kaşlarım çatıldı. "Oh, bu eğlenceli değil. Bu bir acıma randevusu. Buradayım çünkü kızlar senin beşinci tekerlek olmanı istemedi."

Bir kahkaha attı. "Oh, bu kesinlikle bir randevu değil. Yazık ya da değil."

Ona baktım ve gülümsememeye çalıştım. "Hayır mı?"
Gözleri parladı ve tekrar aşağı indi, belki de hüsnu kuruntuydu ama yanaklarının kızardığına yemin edebilirim.
Boğazını temizledi. "Bilmiyorum. Belki de arkadaşızdır."
Durdum ve ona doğru döndüm. Grubun geri kalanı Hazel ve benim geride kaldığımızın farkında olmadan yürümeye devam etti. "Arkadaş olduğumuzu mu düşünüyorsun?"
Gözlerim boynunu taradı ve nabızı hızlı bir ritimle attı. Dikkatimi tekrar yukarı çektim, zihinsel olarak birlikte yaptığımız her şeyi yeniden yaşadım.
Yutkunurken gözleri kocaman olmuştu. Dudakları öpülmek için yalvarıyordu. "Öyle değil mi?" diye fısıldadı.
Parmak ucum kolunun dış kısmında gezindi ve serçe parmağına kadar indi. "Ne olduğumuzu bilmiyorum ama arkadaşların bunu keseceğinden emin değilim."

ÜÇ SAAT, rastgele adamlara geri çekilmeleri için iki sözsüz tehdit ve bir grup "Sweet Caroline" yorumundan sonra, kızarmıştım. Bütün gece dilimi ısırarak zorunda kaldım çünkü kaybedenlerin Hazel ile atış yapmaya çalışmasını izledim. Her seferinde kibarca reddetti ama yine de kendilerini onun olasılıklar dünyasında görmelerine bile sinirlenmiştim.

Kolektif olarak bütün gece güldük. Hatta Royal beni Queen'in "Don't Stop Me Now" şarkısını oldukça iyi bir şekilde yorumlamam için yeterince kışkırtmıştı.

Hazel'in sırtışı, tüm kasabanın önünde Freddie Mercury'nin şarkılarını söylerken yaşadığı aşağılanmaya değerd.

Bitirdiğimde nefes nefese kalmıştım ama adrenalin doluydum.

Hazel ağzını kapattı ve bağırdı. "Encore!"

Derin bir selam vererek tezahürat yapan kalabalığa el salladım ve küçük sahneden indim.

Veda'nın gözleri kocaman olmuştu.

"Ne?" Nefes nefese sordum.

O güldü. "I am çok nadiren Şaşırdım, ama Bu gece beni şok ettin."

Omuz silktim. "Sanırım bu ikimiz demek oluyor."

Hazel'in gözleri parlıyordu ve hâlâ sırtıyordu. Ona göz kırptım ve gülümsedim.

Abartılı bir iç çekişle elimi Royal'e uzattım. "Bunun üstüne bir şey yok. Bu gecelik bu kadar yeter."

O kavradı benim Elini. "Sen Tabii, Adam mı? Bu inanılmazdı!"

Başımı salladım. "Her zaman yüksek bir notla gitmeliyim."

Beni kucakladı ve elini sırtıma iki kez vurdu.

Veda, Sylvie ve Duke'a iyi geceler diledikten sonra dikkatimi Hazel'a yönelttim, çenemi eğdim ve elimi ona uzattım. "İyi geceler."

Avuç içi benimkine kayarken kahverengi gözleri büyüdü. Onun yanıtını bekleyen ailemin gözlerini hissedebiliyordum. Dikkatim altında boynunda kırmızı lekeler oluştu.

Elini nazikçe bıraktıktan sonra dönmüş ve çıkışa doğru ilerliyordum ki, "Hey! JP, bekle!" diye seslendi.

Sırtım sertleşti ve bir gülümsemeyi bastırarak yavaşça arkamı döndüm.

Elleri önünde kenetlenmişti. "Ben de yorgunum ve bu ayakkabılar ayak parmaklarımı sıkıyor. Beni geri götürmek ister misin?"

Ona baktım. Yorgun görünmüyordu. Aslında gözleri ıslı ıslıldı ve dünyayı ele geçirmeye hazır görünüyordu. "Yorgun, ha?" diye sordum.

Hazel esnemiş gibi yaptı ve bana sırtıttı. "Yorgunum. Muhtemelen kendim bile süremeyecek kadar yorgunum. Sadece bir araç bulacağım

seninle."

Çenem büküldü. Omzunun üzerinden ailemin şaşkın bakışlarını hissedebiliyordum. Beni sadece onun duyabileceği şekilde alçaldım. "Sen gerçekten belasın. Hadi gidelim."

Hazel'in küçük ciyaklaması beni ilerlemeye teşvik etti. Kolunun üst kısmını nazikçe kavradım ve kalabalığın arasından geçip gecenin içine doğru ilerlerken çarpmasını engelledim.

Kaldırımında yürürken, marinayı geçip Abel's Brewery'nin loş otoparkına girdiğimizde havada elektrik çıtırtıları vardı. Temiz hava, otoparka yaklaştığımız her adımda daha da yükselen sinirlerimizi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Arabama vardığımızda Hazel sırtıyordu. "Ooooh, tam bir centilmen."

Gözlerimi devirerek kapıyı açtım. "Gir içeri."

Hazel güldü. O bile saçmaladığımı biliyordu ama elimde değildi. Yapılacak en doğru şeyin onu yalnız bırakmak olduğunu bilerek, önümüzdeki birkaç saati evimde onunla baş başa geçirmek tam bir işkence olacaktı.

İstediğim son şeyin doğru şeyi yapmak olduğunu biliyordum.

Yolcu koltuğunda oturan Hazel'in parıltılı altın rengi elbisesi kalçalarının üzerinde yükseliyordu. Yumuşak teni benimle alay ediyor, elimi uzatıp çıplak bacaklarında gezdirmem için yalvarıyordu. Vücudumdaki her hücre onun için mırıldanıyordu.

Dünya hızla akıp giderken Hazel dramatik bir iç geçirdi. "Benim randevum tam bir fiyaskoydu. Seninki nasıldı?"

Şöyle bir baktım. "Bunun bir randevu olmadığını sanıyordum."

O da başıyla onayladı. "Haklısın. Bu gece bir randevum olması gerekiyordu ama onun yerine tuhaf bir adam çıkageldi."

Alay ettim. "Nasıl garip?"

Sırıttı ve koltuğunda kayarak lanet eteğinin daha da yukarı kaymasına neden oldu. "Karışık sinyaller almaya devam ediyorum. İğrenç derecede yakışıklı ama aslında öyle değil.

İlgileniyor. Arkadaş olmak istiyor. Odanın diğer ucundan bana bir sürüngen gibi baktığı zamanlar dışında beni neredeyse tüm zaman boyunca görmezden geldi."

Ben de eşlik ettim. "Kulağa aptal gibi geliyor."

Güldü. "Oh, katılıyorum. Tam bir aptal. Yine de Queen'in en güzel şarkılarını söyleyebiliyor."

Güldüm. Ben ona bir sürüngen gibi bakarken onun hakkında ne kadar korkunç şeyler düşündüğüm hakkında hiçbir fikri yoktu. Haksız değildi. Belki de ben bir sürüngendim.

Kükredim ve direksiyonu daha sıkı kavradım.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Gecen nasıl geçti?"

Gülümsememeye çalışarak alt dudağımı yaladım. "İyiymiş, sanırım. Orada bir kız vardı - gerçekten güzeldi - ama işe yarayacağını sanmıyorum. Aklımı okumasını sağlamak için ona bakmaya çalıştım ama yapamadı." Omuz silktim. "Bir tür anlaşılmaz bozucu, çünkü onları biraz cadı gibi sevme eğilimindeyim."

İçinden havlayan bir kahkaha yuvarlandı ve arabamı doldurdu. "Cadı mı? Öyle mi?"

Geçıştirmeye çalıştım. "Görünüşe göre bu yeni bir şey."

Hazel saçlarını bir tarafa doğru çekerken bacakları kaydı ve sikim kalınlaşmaya başladı. Eğer kıvranmaya devam ederse, bu eşofman altı, ortaya çıkmaya çalışan ereksiyonu gizlemek için hiçbir işe yaramayacaktı.

Sıcaklık ve gerginlik arabayı doldurdu. ve koltuğumda kıpırdandım.

Göz ucuyla Hazel'ın parmak uçlarının köprücük kemiğinde gezindiğini görebiliyordum. Sesi boğuk ve sessizdi. "Seni rahatsız eden bir şey mi var JP?"

Boğazımdaki ağrıyı bastırmak için yutkundum. "Hayır."

Hazel yaşlı kadın kazağını arka koltuğa fırlattı. Göğüsleri çok küçük elbisesinin kumaşını geriyordu ve göğüs uçlarındaki piercinglerin dış hatlarını açıkça seçebiliyordum.

"Merak ediyorum," diye devam etti, "eğer bu gerçekten bir randevu olsaydı ne olurdu?" Dizleri birbirinden ayrıldı ve neredeyse yoldan çıkıyordum.

Onu istedim.

Umutsuzca.

Nabzım hızla atıyor ve zihnim onu kıyafetlerini yırtmadan eve götürmeye odaklanmakta zorlanıyordu.

"Buluşmayı nasıl bitirmek isterdin?" Sorusuna karşılık vermenin korkakça bir çıkış yolu olduğunu biliyordum ama kontrolümü kaybetmemek için mücadele ediyordum.

Her parçam yolun kenarına çekip onu arabamın kaputunun üzerine domaltmak ve kendi adını unutana kadar sismek istiyordu.

"Hmm," diye mırıldandı, alt dudağına dokunurken düşünüyormuş gibi yaptı. "Eğer harika bir randevuysa, ona bu kadar güzel vakit geçirdiği için minnettarlığımı coşkulu bir oral seksle gösterebilirdim."

Sola doğru sarsıldığımda araba savruldu. "Kahretsin," diye mırıldandım direksiyonu tutuşumu ayarlarken.

Hazel kıkırdadı ve bu beni çılgına çevirmeye yetti. Ayağım gaza bastı ve eve doğru ilerlerken araba yolun kıvrımlarını kucakladı.

Garaj yoluna girdiğimde, karanlık ev beni çağırdı. Tamamen aptalca bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Arabayı park ettim ve inerken ona bakma riskini göze almadım. "İyi geceler, Hazel."

"Bu kadar mı?" Kapısı arkamdan çarptı ve sesi kızgın, hatta belki biraz incinmiş geliyordu.

Lanet olsun.

Ona doğru döndüm ve gözlerinde parlayan ateşe baktım. Çenesi yukarıdaydı ve yanakları kızarmıştı. "Beni görmezden geldiğin boktan bir randevum var ve sonra sadece . . . iyi geceler?"

Göz kırptım. Gerçekten ne istediğimi bilmek istemiyordu. Onu istemeyi takıntı haline getirmiştım.

"Benden ne istiyorsun?" Sesimin bu kadar soğuk ve hesaplı çıkmasından nefret ediyordum.

Hazel istemeden takındığım duygusuz maskeden korkmadan alay etti.

"Bu değil." Bana doğru işaret etti. "O adamı istiyorum."

Hazel arabayı işaret etti. "Ben şaka yapabilen bir adam istiyorum. Komik olduğu için iğrenç bir eşofman giyen adamı. Freddie Mercury gibi şarkı söyleyen ve tüm kasabanın önünde kışını sallayan. Odadaki tek kadın benmişim gibi bana bakmaktan kendini alamayan adamı."

Hayal kırıklığı beni yakaladı. Çok gençti. Çok karmaşıktı.

"Öyleydin," dedim. Kaşları çatılınca devam ettim. "Benim için odadaki tek kadın sendin." Karşı koymaktan vazgeçerek bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Gerçekten gerçeği öğrenmek istiyor musun? Gerçek şu ki, sana bakmaktan kendimi alamıyorum. Düşüncelerimi tüketiyorsun. Ne yediğini bilmek istiyorum. Bugün seni ne güldürdü. Aldığım en küçük karar hakkında ne düşündüğünü ve iyi bir insan olup olmadığımı düşünüp düşünmediğini."

Bir adım daha yaklaştım, aramızdaki mesafeyi kapattım ve bakışlarımın yüzüne düşmesine izin verdim. "İçinde bir yerlerde bir parça bile iyilik görsen, kötü bir adam olduğum gerçeğiyle nasıl yaşayacağımı düşünüyorum."

Göğsü zor nefes alıp vererek inip kalktı. Gözlerinde ısı parladı. "Ama işte bu kadar! Beni içeri almıyorsun! Ördüğün duvarları kimse aşamıyor, en azından ben."

O anlamıyor.

Nefes alış verişimi düzene sokarken burun deliklerim alevlendi. "Her şeyi bir arada tutmak benim sorumluluğum. Her zaman öyleydi."

"Ben senin sorumluluğun değilim!" Sesi yükseldi.

Ona baktım, geri adım atmak istemiyordum, her şeyi feda etme riskini göze alarak ilerleyemiyordum.

"Bana öylece bakma. Bir şey söyle!" Sesindeki çatlak, beni uçurumun kenarına getiren şeydi.

Ona doğru bir adım daha attım. "Ne söylememi istiyorsun? Sen ve Teddy ortaya çıkana kadar kendimi hiç bütün hissetmediğimi mi?" Parmaklarım göğüs kemiğime saplandı. "Bu acı veren yalnızlığın gitmesi için dua ettiğimi ve evrenin hastalıklı bir şakası gibi, bunu ortadan kaldıracak tek kadının sahip olamadığım kadın olduğunu mu? Benden istediğin bu mu?"

Hazel başını salladı, az önce ona doğru savurduğum duygusal kezzaptan korkmamıştı.

"Tam olarak ne istediğimi bilmiyor olabilirim" -gözleri gözlerimi aradı- "ama bildiğim bir şey o da senin bu hesapçı, acımasız halini istemediğimdir. Bu gerçek değil. Maskenin ardında sakladığın adamı gördüm. Ben gerçek seni istiyorum. izlemek istiyorum. Teslim olmanı. Sonunda sadece kendin için bir şey almanı."

Bir adım daha yaklaşıp onun alanının son santimlerini de doldururken kendi sesimi zar zor tanıyabildim. "Ne istediğini bilmiyorsun."

"Tam olarak ne istediğimi biliyorum, sadece ortaya çıkıp beni içeri almayacak kadar korkaksın." Hazel döndü, dönerken altın sarısı saçları göğsüme çarptı.

O ve o karşı konulmaz ağız.

Elim fırladı ve kolunu tutarak uzaklaşmasını engelledi. Ben onu çevirirken Hazel'ın göğsü benimkine çarptı.

İçime doğru eğildi ve son ip de koptu. Ona bakarken ellerim yüzünün iki yanını kavradı. Nefeslerimiz kesik kesik girip çıkıyor, gece havasını dolduruyordu.

Beynimde bir duygu savaşı sürerken bakışlarımı üzerinde tuttu. Bir uçurumun üzerinde duruyordum, rüzgâr yüzümdeydi ve düşüşten sağ çıkıp çıkamayacağımdan emin değildim.

"Siktir et."

İniltisini yutarken ağızım onunkine çarptı. Özlemimin her zerresini o öpücüğe döktüm. Yumuşak dudakları benim için açıldı ve dilim onunkilerin üzerinde gezindi. Dişlerim

onu tekrar tatmak için tekrar dalmadan önce alt dudağını çekti.

Öne çıktım, kolumu sırtına doladım ve her santimini bana doğru bastırdım. Eli sırtımdan yukarı kaydı ve tırnakları kafa derime sürtündü. Kalçalarımı ileri doğru iterek ona doğru inledim.

Hazel mırıldandı ve sıcaklık omurgamdan yukarı tırmandı. İlk kazara öpüşmemizden beri ağzını tekrar tatmak istiyordum. Açıkta kalan teninin her santimi yumuşak ve sıcaktı. Dudaklarım çene çizgisinde ve boynunun sütununda bir yol açarken ellerim onu keşfetti.

Daha eve bile girmemiştik ve tek düşünebildiğim onun içine kaymak ve dünyanın çözülmesine izin vermektir. Tüm hayatını suda yüzerek geçirmiş bir adam için tek istediğim onun içinde boğulmaktır.

Ağzım onunkini buldu ve kalçalarının arkasını kavramak için eğildim. Bacaklarını belime sarıp eve doğru ilerlerken kolları boynuma dolandı. Ben cebimden anahtarları çıkarıp kapıyı iterek açarken Hazel eğildi ve beni öpmeye devam etti. Kapı duvara çarptı ve Hazel kıkırdama cüretini gösterdi.

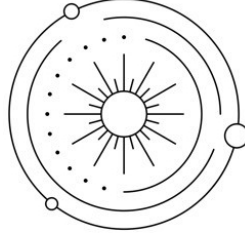
Ayağımla tekmeleyerek kapattım ve ona hınzırca bir sırıtış attım. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun? O seksi küçük sesleri çıkarmayı bırakmadığın sürece tüm bu evi yok edeceğim."

Elim cilveli küçük eteğinden yukarı kayarak külotunun çizgisiyle oynadı. Parmaklarıma karşı amı sıcacıktı ve yatak odasının çok uzak olduğunu biliyordum.

Onu ayağa kaldırdım. Desire tenini pembenin en güzel tonuna boyamıştı ve dişlerimin de aynı izleri bırakıp bırakmayacağını görmek için sabırsızlanıyordum. Kafasını soru sorar gibi bana doğru eğdi.

Omzunun üzerinden merdivenlere doğru baktım ve sırıttım. "Koş."

YİRMİ SEKİZ

HAZEL

RUN.

Dönüp merdivenlere doğru koşarken panik ve arzu içimde dolaşıyordu. Yatak odasına doğru koşarken onun adım adım arkamda olduğunu bilmek hastalıklı, ilkel bir heyecandı. Beni kovalamasını istiyordum.

Beni yakalamak için.

Arkamda, ağır ayak sesleri parke zeminde yankılanıyordu.

Bana yaklaştığında kalp atışlarım hızlandı. Tam yatak odasının eşiğine geldiğimde beni kollarının arasına aldı. Baş döndürücü kahkahası içimde gürledi ve beni yatağına doğru taşıırken kendimi ona yasladım. Tutuşunu bıraktı ve ben yatağın üzerine düştüm.

JP bana bakmak için geri çekildi. Omuzları gergindi ve mavi-yeşil gözleri loş yatak odasında karanlıktı. "Beni zorlamayı seviyorsun, kadın."

Dişlerim alt dudağıma battı. "Belki."

Dizlerimin arasına girdi. "Neden?"

Derimin altında kaynayan sinirlere rağmen sııttım. "Çünkü hoşuna gidiyor."

"Senin varlığında kendimi ne kadar sinirli, tahrik olmuş ve çaresiz hissettiğimi bilemezsin." Nefes verirken

Bir elini siyah saçlarında gezdirerek gergin adamı tek bir hareketle çözdü. "Bu bir büyü, değil mi?"

Bu kadar şaşırtıcı ve tatlı olabilmesi karşısında boğazımda bir kıkırdama oluştu. Bir omzumu kaldırdım. "Büyü desek daha doğru olur."

Üzerimde belirdi, odayı kararttı ve varlığıyla beni tüketti. "Biliyordum." Karanlık fısıltısı üzerimde süzülüyordu. Meme uçlarım büzüldü, karnım şişti ve dizlerim kalktı.

"Sana bir sır verebilir miyim?" Çıplak omzuma yumuşak bir öpücük bıraktı. Ona baktım ve başımı salladım. "Hoşuma gitti."

Dişleri tenime battı ve tısladım. Başım yorgana gömülürken içimden yumuşak bir inilti yükseldi.

"İşte benim güzel kızım. Burada bizden başka kimse yok." Elleri kollarımda gezinirken yumuşak ve sıcaktı.

İçimden bir ürperti geçti. JP sert ve emrediciydi, ancak şefkatli sözleri içimi eritti. Eli boynumun üzerinden saçlarıma doğru kaydı. Ağzını benimkine doğru indirdi ve öpücüğü derinleştirmek için başımı eğdi. Vücudum onunkinin etrafını sararken içinden derin bir gümbürtü yükseldi.

Uysaldım.

Hevesli.

Çaresiz.

Kalçalarım öne doğru çıkıktı, sessizce daha fazlası için yalvarıyordum. Saçma altın zincirinin soğuk metali tenimi serinletti. Ayağa kalktı, bana bakıyordu. Zinciri boynundan çıkardım ve düşerken ahşap zemine çarparak şingirdadı.

Yer değiştirdi, eşofmanının üstünü çıkardı ve soyunurken beni ateşli öpücüklere boğdu. Tişörtünü çıkardığında nefesimi içime çektim. Yakından bakınca göğsü ve karın kasları şişmiş ve esnemişti. Ellerimi karnının düzlemlerinde gezdirdim ve bir parmağımı pantolonunun bel bandında kaybolan yumuşak saç çizgisinde gezdirdim.

Kalçaları öne doğru fırladı ve beni sikinin sert hatlarıyla ödüllendirdi. Beklenti tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

tenimde patlak verdi. JP'nin yoğun mavi gözleri vücuduma yapışan dayanıksız altın rengi kumaşın üzerinde gezindi.

Elleri göğsümde, göğüslerimin üzerinde gezindi ve elbisenin V'ye gelen yakasında durdu. "Bu elbiseyi beğendin mi?"

Kıvranırken sırtışıımı geri çektim. "Tabii ki hayır."

JP bir sarsıntıyla elbiseyi yırtarak açtı. Hareketin etkisiyle göğüslerim zıpladı ve hemen bir meme ucunu ağzına aldı. Kalçamı bir ıslaklık dalgası kapladı ve inledim.

Çaresiz elleri elbisemin eteğini yukarı itti ve avuç içleri kalça kemiklerime dayandı.

Durakladı, bana bakarken nefesi kesilmişti. "Bu iyi mi?"

"Evet." Yer değiştirdim. "Lütfen durma."

Elleri karnıma doğru ilerledi ve eteği de beraberinde götürdü. Geriye doğru eğildim ve kollarımı kaldırarak yırtık pırtık elbiseyi çıkarıp yere atmasını sağladım.

Bir süre sadece siyah bir tanga giymiş olan bedenime baktı.

"Çok güzelsin amına koyayım." Sesi kalın ve huşu doluydu. Ciddiydi. Çıplaklığımdan ya da onun önünde tamamen açıkta olmaktan utanmıyordum.

Bundan zevk aldım.

Onun takdirkâr bakışları altında kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim.

JP durakladı, bana bakarken ruh hali değişti. Elleri belimde dolaştı ve gözleri düştü. "Bunu mahvetmek istemiyorum."

Gözlerini kaldırdığında endişe doluydu ve bunu anladım. Burada geçirdiğim kısa süre içinde JP'nin dizginleri ne kadar sıkı tuttuğunu anlamaya başlamıştım. Tüm hayatı boyunca ailesinin yükünü omuzlamaktan gurur duyarak yaşamıştı. Dışarıdan bakıldığında duygusuz görünebilirdi ama bu doğru değildi.

Avucum yüzünün yan tarafını buldu. "Yapmayacaksın."

Gözleri benimkilerle buluşmadı, onun yerine yüzünü avucuma gömdü. Bacaklarımı kalçalarına dolayarak ağırlığını üzerime çekti. Onu ne kadar umutsuzca istediğimi göstermem gerekiyordu. Bu gecenin ardında yatan şeyden ne kadar korkmadığımı.

Eli boğazıma indi ve vücudumdaki gerilim daha da arttı. Parmaklarım kalçalarına saplandı ve pantolonunun kemerini aşağı doğru itti.

"Sanırım her şeye rağmen seni mahvedebilirim, Hex." Burnunun ucu boynumun kenarından geçerken JP'nin kıkırdaması içimde uğuladı. "Benim olana bakabileceğini düşünen her erkek için seni mahvedeceğim."

"JP," diye fısıldadım karanlıkta, daha fazlası için sessiz bir yalvarış. Her şey için.

"Hazel." Başparmağını şişmiş alt dudağımın üzerinde gezdirmeyi bıraktı. "Bir şeyi bilmeni istiyorum."

Yutkundum ve başımı salladım.

Gözleri arzudan neredeyse simsiyahtı. "Bu gecedен sonra, sen benimsin ve benim olan, bende kalır."

Garip bir rahatlama dalgası üzerime çöktü, sanki kayıp, gezgin ruhum sonunda aradığı bağı bulmuştu.

Eli kalçamdan yukarı kaydı ve bir parmağını içime soktu. Şaşkınlıkla sıkıldım. Ağırlığını kaydırarak beni açtı. Yumuşak, ıslak öpücüklerini iç uyluğumda gezdirdi. Ağrıyan göbeğime ulaşmadan hemen önce dişleri ince deriye sürtündü.

Yavaşça amımı yalarken içime bir sıcaklık yayıldı. Daha fazlası için sessiz bir yalvarışla diline karşı kıvrandım.

"Söyle bana," dedi parmağını tekrar içime sokarak. "Bana kime ait olduğunu söyle."

Sırtım dikleşti ve gözlerim kapandı. "Sen," diye fısıldadım. Vücudum onun altında hareket etti. "Sadece sen."

Geniş avuçlarını karnımda gezdirdi ve yüzünü arasına gömdü. Beni yuttu ve

yavaş başlamadı. Bunun yerine, ziyafet çekti.

Ona karşı kıvrandım, ellerim başının arkasını buldu ve yüzünü okşadı. Uyarılmışlığım artmıştı. Kıvrandım, umutsuzca klitorisime baskı uygulamaya çalışırken o tadına baktı ve alay etti.

İki parmağı diliyle birlikte içime kaydı ve inledim. Kukum ona karşı çırpınırken, zevkim inşa edildi ve düzgün küçük tuğlalar halinde yığıldı, kenara itilmeye hazırdı. Dişleri klitorisime sürtündüğünde tısladım ve neredeyse yataktan düşüyordum. Parmaklarını içime pompalarken diğer eli beni yatağa sıkıca yerleştirdi.

Çok yaklaştım. Çok yaklaştım.

Kendimi dirseklerimin üzerine kaldırırken boşalmamak için tüm gücümü kullandım. Bana baktı, sert bakışı içime yeni kıvılcımlar gönderdi. Saçları çaresiz ellerim yüzünden dağılmıştı.

Dudakları parladı ve bir sırtışa dönüştü. "Sen istediğin sürece sana ne istersen veririm."

Dudaklarımı yuvarladım ve cesaretimi topladım. "Sikinin üzerine boşalmak istiyorum."

Hiç vakit kaybetmeden üzerime atladı. Bacaklarım onun için açıldığında ağırlığı ağırdı. Pantolonunu ve iç çamaşırını yere itti ve sikinin sıcaklığı amıma bastırdı. En ufak bir kayma, içime çıplak bir şekilde kayması için yeterli olacaktı.

Gözlerim onunkilere kaydı. "Prezervatif mi?"

Sanki korunmak için durmak aklındaki son şeymiş gibi çenesi büküldü. Komodine uzandı, paketi yırtarak açtı ve prezervatifi kalın, sert aletin üzerinde yuvarladı.

Kalçalarını kavrayıp beni öne doğru çekerken elleri sertti. Sırt üstü düştüm ve bacaklarımı beline doladım. Başını dudaklarımın arasından geçirirken JP sikinin tabanını kavradı. Daha fazlası için yalvararak kasıldım, amım onun etrafında gerildi.

"Bunun için çaresizsin. Kıvrınma şeklini seviyorum." Sesindeki çakıl taşı sırtımda bir ürperti yarattı.

Aletinin başı içime kaydı. Nefes nefese kalmış ve doldurulma ihtiyacıyla çaresizce onun etrafında kenetlenmişim.

"Daha fazla," diye yalvardım sırtım kamburlaşırken.

Sığ itişlerle beni kızdırırken karanlık kıkırdaması üzerimde yuvarlandı. "Açgözlü küçük amcığın şimdiden benim için çok ıslak."

Kalçalarını ileri doğru iterek içime girdi ve beni gererek açtığına nefesim kesildi. JP inledi ve bu şimdiye kadar duyduğum en erotik sestti.

İçime pompaladı.

Onunla aynı ritimde hareket ederken tırnaklarım sırtını tırmıklıyordu. Bir eli kığımın altına kaydı ve açığı değiştirdiğinde neredeyse parçalanıyordum.

Aletinin tabanı klitorisime sürtündü ve dünyayı sarsan bir orgazmın baskısının oluşmaya başladığını hissedebiliyordum.

"Söyle bana," dedi. "Bana ne istediğini söyle."

Zihnim dönüyor, ihtiyaçlarımı tam olarak ifade edemiyordum.

Her şeyi. Bir şey. Daha fazla.

Hıznır bir sırtışıla benimle alay ederek çekildi.

"Öp beni," diye talep ettim. İçime girip çıkarken bacaklarım titriyordu. Yüzünü indirdi ve beni sertçe öptü.

Kalçaları ileri doğru itilirken elleri göğüslerimin üzerinde gezindi, daha derine ve daha sert girmeye başladı. Basınç yoğundu ve kendini içeri ve dışarı çalıştı.

"Oh," diye sızlandım.

JP geriye doğru kaydı, bana baktı ve yarattığı çaresiz karmaşayı değerlendirdi. "Bu çok mu fazla?" diye sordu.

Evet. Hayır. Hayır. Belki?

Başımı salladım ve tırnaklarımı hafifçe göğsünde gezdirdim.

Başı benimkinin yanına düştü ve kulak mememi ısırđı. "Bu doğru. Benim kızım bunu kaldırabilir."

Kızım benim.

Beni becerirken karnımda bir sıcaklık belirdi. Elleri vücudumda gezinirken kontrol açıkça ondaydı. Her hareketi ölçülü, amaçlı ve benim zevkime odaklanmıştı. Onun ilgisinden zevk alıyordum.

"Çok sımsıkı olmuşsun. O kadar mükemmelsin ki." Mırıltısı alçaktı, sözleri sadece benim içindi.

Her santimi beni gererken aleti içimde zonkluyordu. Bana istediğim her şeyi verdi ve bu sırada beni dikkatle izledi. Her ihtiyacı değerlendirdi ve teslim etti.

Serbest kalmak için çaresizce damarlı kollarını kavradım. Kaşları çatılmış, bakışları yoğunlaşmıştı.

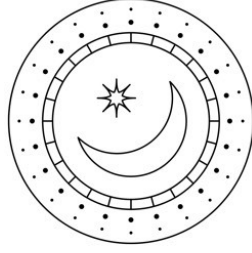
Kendini tutuyor.

Benimle birlikte uçurumdan yuvarlanması için neye ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordum. Gözlerinin içine baktığımda bir kararlılık kıvılcımı alevlendi. "Ben seninim. Bana sadece senin olduğumu göster."

JP homurdanarak uzun ve derin bir hamleyle yavaşladı ve parmakları aramıza girip klitorisimi buldu. Bacaklarım titredi ve orgazmım zirveye ulaştığında hareketsiz kaldı.

Yavaş, acı veren itişlerle JP zevk dalgalarımızı yönlendirdi. Ben ona sarılıp "Seninim" diye fısıldadığımda sarsıldı ve kendini içime bıraktı.

YİRMİ DOKUZ

JP

Yumuşak, uysal bedeninin üzerine tekrar çöktüğümde boğazım acıyordu. Dudaklarım tenini buldu, boynuna ve omzuna yavaş ve dağınık öpücükler kondurdum. Ciğerlerim çalışmıyordu ve yüzüm ona gömülürken tek görebildiğim saç telleri idi.

Hazel hakkında haftalardır fanteziler kurduğumu düşünürsek, dibime kadar sarsılmıştım.

Hiçbir şey, yani kesinlikle hiçbir şey gerçeğiyle kıyaslanamaz.

Hazel tırnaklarıyla saçlarımı kaşırken mırıldandı. "Gerçekten başardın."

Onaylamaya ya da belki de bir soruya benzer bir şey homurdandım ama ağırlığımı ondan almak için herhangi bir çaba göstermedim.

O çok mükemmeldi.

"Beni başka bir erkek için resmen mahvettin." Sesi ağır ve doyurucuydu ve omuzlarımdaki sıkışmayı rahatlattı.

Ağırlığımı tek kolumla destekledim ve ona ters ters baktım. "Başka erkek olmayacak. Olsaydı bile, o lanet olası ölü bir adam."

Gözlerinde sevinç parladı. "Senin bu vahşi yanını seviyorum." Sırıttı ve boynumu öptü. Dili kayıyordu

ve ben mırıldandım.

Şaka yaptığımı sanıyor.

Yer değiştirdim, sırtüstü yattım ve onu da yanıma alarak yanıma sokulmasını ve üzerime örtülmesini sağladım. Ona bağlı hissetmeyi seviyordum, sanki dünyada birbirimize sarılmaktan başka bir yerde olmamıza gerek yokmuş gibi.

Gözleri hülyalı ve ağırdı. Altından sıyrılıp ayağa kalkarken burnunun ucunu öptüm. Çarşaflar birbirine karışmıştı ve avucumla kıcının mükemmel şeklini izini sürdüm. Kıpırdandı ve ben de vurdum. Hazel inledi ve sonrasında poposunu okşarken kıcının sallanmasından keyif aldım.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve gerçekten ne kadar muhteşem olduğunu fark ettim.

Muhteşem ve hepsi benim.

Prezervatifle ilgilenmek için banyoya doğru yürüdüm. Kondomu çıkarıp peçeteye sardıktan sonra çöpün içinde ona baktım. Onu çiğ çiğ becermeme engel olan Hazel'dı.

Onu çırılçıplak soymanın ne kadar iyi olacağını düşünerek bir iniltiyi bastırdım. Bunu ne kadar çok istemiştim.

Beni umursamaz yaptı. Zaten olası bir çocuğum vardı ve o önümde teşhir edilip yalvarırken korunmayı ikinci kez düşünmemiştim.

Bir elimi yüzümde gezdirdim ve onu dölleriyle doldurmaktan başka bir şey istemediğim gerçeğini bastırdım. Dışarı çekmek ve bacağından aşağı sızmasını izlemek istedim, sadece parmaklarımın etrafında kenetlenirken parmaklarımı kullanarak tekrar içeri itmek istedim.

Bir şekilde Hazel, onu mümkün olan her şekilde sahiplenmek isteyen bir parçamın açmıştı.

"Orada kayboldun mu?" Hazel'in şakacı sesi beni baş döndürücü düşüncelerimden sıyırdı.

Banyodan çıktığımda onu sırtıtarak çarşaflarıma dolanmış halde buldum. Bir tarafa kaydı ve yorganı benim için geri çekti. Hiçbir zaman seks sonrası

Ama onunlayken, sabaha kadar ona sarılmaktan başka bir şey istemiyordum.

Belki de sonsuza kadar.

Yanına sırtüstü uzandım, bir kolumu ona doladım ve vücudunu nazikçe kendime çektim. Bacakları üzerime doğru sarkıyordu ve başının üst kısmını öptüm.

Derin, memnun bir iç çektim ve tavana baktım.

"Amin, bayım," dedi bana sokularak. Kıkırdadım ve burnumu saçlarına gömdüm.

"Randevunuzun yüksek bir notla bittiğini söyleyebilir miyiz?" Alay ettim. Kıkırdadı ve bana doğru kıvrıldı. "Beş yıldız. Not yok." Gurur göğsümde kabardı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bana vurdu ve güldü. "Çok kibirli bir hıyarsın."

Kaşlarımı çattım ve ona bakmaya çalıştım. "Ahh. Bu çok incitici.

Bunu sağlıklı bir özgüven olarak düşünmeyi seviyorum."

Mırıldandı ve parmakları çıplak göğsümün tepelerinde ve vadilerinde gezindi. "Bu gece neden geldin?"

"Randevuya mı?"

Başını salladı. "Evet. Rahatsız olmaya pek istekli bir tip değilsin, o yüzden merak ettim... neden geldin ki?"

Sorusunu düşündüm, biraz da Hazel'ı kendime almak için Charles'ın gecesini mahvettiğimi açıkça belirtmediğim için sinirliydim.

Yavaş bir sessizlikten sonra gerçeği söyledim. "Senin için rahatsız olmaya razıydım."

Sırtışının yanımda büyüdüğünü hissedebiliyordum.

"Teşekkür ederim."

Onu kucakladım ve inanılmaz bir kadınla inanılmaz bir seks yapmanın sessizliğin tadını çıkardım.

İlk kez, kendimi ona açmak için tarif edilemez bir dürtü duydum. Aramızda hiçbir şey olsun istemiyordum. Artık sır yoktu.

Kız kardeşinin babamla buluşması hakkında öğrendiklerimi ona anlatmak zorundaydım.

Aradaki buzları eritmek için boğazımı temizledim. "Sana bir şey söylemek istiyorum ve bu çok önemli."

Gözlerinin içine bakabilmek için yer değiştirdim ve o da bana baktı. Sıcak karamel bakışlarında umut ve belirsizlik savaşıyordu.

"JP . . "

"Kız kardeşin hakkında bir şey keşfettim." Sinirlerime rağmen devam ettim. "Buraya geldikten sonra babam ona para ödemiş. İlk başta büyük bir meblağ ödedi ama ondan sonra her yıl sessiz kalması için ödeme yaptı ve o da bunu kabul etti."

"Olive?" Hazel başını hafifçe sallarken kaşlarını çattı. "Hayır... yapamazdı. Yapmaz."

"O yaptı. Ve bak, kızgın değilim." Elbette babama çok öfkeliydim ama ihtiyacı olan birinin onun saçmaya hazır olduğu paranın cazibesine nasıl kapılabileceğini de anlıyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Her zaman kendi çıkarlarını gözetir, ama bu durumda, eminim ona gerçekten yardımcı olmuştur ... en azından benim yapamayacağım bir şekilde. Ama sana söz veriyorum Hazel, ne Teddy'den ne de ondan haberim vardı."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Ne kadar?" Azı dişlerim sıkıldı. "Fark eder mi?"

Dudakları büküldü. "Sanırım değil."

Parmak uçlarım omurgasındaki tümseklerin üzerinde gezindi. "Önemli bir şeydi ama aynı zamanda ... yeterli değil miydi?" Serbest kalan elim saçlarımı karıştırdı. "Bilmiyorum. Sadece onunla bu konuyu konuşma fırsatı bile bulamadığım için nefret ediyorum." Bir nefes verdim. "Dürüst olmak gerekirse, işleri daha iyi hale getirebileceğimden şüpheliyim. Ona inanır mıydım, onu bile bilmiyorum."

Elini kalbimin çarptığı göğsümün üzerinde tuttu. "Kendine yeterince değer vermiyorsun. O zamanlar seni tanı mıyordum ama burada yaşayan iyi adamı bulacağına inanmak istiyorum."

. "Ve bence onun sadece senin sayende var olma ihtimali var."

Hazel bana daha da sokuldu, sanki ona açılmam onu mutlu etmiş gibiydi.

Sadece ona yakın olma düşüncesi bile nabzımı hızlandırıyordu. Gür saçlarının yastığının üzerinde dalgalanması, açıkta kalan omzunun yumuşak kıvrımı - her ayrıntı beni içine çekiyor, onu kollarıma çekme ve dünyanın geri kalanının düşmesine izin verme dürtüsü dışında bir şey düşünmemi zorlaştırıyordu.

Yumuşak çenesi dikkatimi çekti. İki parmağımı çenesinin altına soktum ve kaldırdım. "Hey . . ." Parmaklarım serseri bir gözyaşını temizledi. "Neler oluyor?"

Tekrar burnunu çekti ve yüzünü sildi. "Ona kızgıyım. Keşke benimle Teddy ve senin hakkında konuşsaydı. Her şey hakkında. Sanki onun bilmediğim bir parçası varmış gibi. Bu yüzden ona kızgıyım ama onu çok özlüyorum."

Kollarımla Hazel'i sardım ve sıktım. Ona söyleyecek rahatlatıcı bir sözüm yoktu. Sadece yer açtım ve sessiz kaldım.

"Hiç mi?" diye fısıldadı. "Ne geçer mi?"

Hazel elinin topuğunu göğsüne bastırdı. "Bu his. Ağrı."

Boğazım düğümlendi ve yutkundum. Yapmak istediğim son şey ona gerçeği söylemekti - hayır, her zaman acıtıyordu. Ne söyleyeceğime karar verdiğimde düşüncelerim birbiri üzerine yuvarlandı. "Bir keresinde kederin cebinizdeki bir taş benzediğini okumuştum. Oradadır. Her zaman fark ettiğiniz bir şeydir. Onu her zaman orada hissedersin." Avuç içim kolunu ovuşturdu. "Acı hiçbir zaman gerçekten geçmiyor. Ama zamanla güçleniyorsun ve biraz hafifliyor gibi görünüyor, ama hayır

. . . asla tam anlamıyla ortadan kalkmaz."

"Bu çok iyi." Nefesini verdi ve ben şaşkınlıkla ona baktım. "Unutmak istemiyorum. Teddy'nin de annesini unutmasını istemiyorum."

Dudaklarım sert bir çizgi halinde sıkıştı. "Böyle bir şey olmayacak. Onu hatırladığından ve onu ne kadar çok sevdiğini bildiğinden emin olmak için orada olacağız."

Hazel sulu bir kahkaha attı. "Bak . . . Senin çok yumuşak olduğunu biliyordum."

Ne zaman onun yanında olsam, bir yanımda kesinlikle hiç yumuşak olmadığına dair bir şaka yapabilirdim, ama bunu es geçtim.

Sesim karanlığı yarıp geçti. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Yanıt olarak mırıldandı.

"Okulda bir vazo var mı?"

Loş ışıktaki bile yanaklarına doğru ilerleyen pembe lekeleri seçebiliyordum. "Evet. Geçici olarak." Aramızda sessizlik uzadı. "Sence bu garip mi?"

Bir an düşündüm. Kız kardeşini kaybetmişti ve neredeyse bir göçebeydi. Son bir dinlenme yeri belirlememiş olması mantıklı.

Omuz silktim. "Biraz ... ama garip değil, garip bir şekilde anlaşılabilir."

Birlikte nefes alıp veriyormuşuz gibi hissedene kadar nefes alış verişinin ritmini dinledim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bana karşı dürüst olman hoşuma gidiyor."

Babamla yaptığım görüşmeden kimseye bahsetmemiştim ve ona karşı dürüst olmayı sevdiğimi fark ettim. "Bir anlaşma yapıyor." Acı sesim karanlığı yarıp geçti.

Hazel bana doğru yuvarlandı. "Kim? Baban mı?"

Başımı salladım, varlığının yarattığı nefret duygusunu dizginlemeye çalıştım. "Onunla yüzleşmeye gittim ve resmen yüzüme güldü." Acınası bir iç geçirdim. "Suçu Bootsy ve Bowlegs'in üzerine atıyor ve savunma anlaşması yapıyor. Onun kazandığı gerçeğiyle yüzleşmek zorundayım."

"Yapabileceğin bir şey yok mu?" diye fısıldadı.

İçimden karanlık bir kıkırdama yükseldi. "Onu öldürmesi ve tüm sorunlarımı ortadan kaldırması için birini tutmanın dışında mı?"

Pek olası değil."

Hazel yanımda kaskatı kesildi. "Yapmazsın. Yani şaka yapıyorsun, değil mi?"

, değil mi? Öyle hissetmediğimden eminim.

"Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, şu anda onu düşünmek istemiyorum." Ona doğru kıvrıldım, sorunlarımı bir kenara ittim ve onun sıcaklığında yıkandım.

Elleri yüzümün yanlarını buldu. "Bana söz ver, JP. Sonradan pişman olacağın bir şey yapmayacağına söz ver."

Karamel rengi gözlerine baktım ve ona bildiğim tek gerçeği söyledim. "Sana yalan söylemeyeceğim ve sana asla yerine getiremeyeceğim bir söz vermeyeceğim."

Sertçe yutkundu ve başını salladı.

Ona güven vermekte pek iyi bir iş çıkaramadığımı biliyordum ama ona yalan söylemeyeceğimi söylerken ciddiye dim. Babam ve onun yaklaşan savunma anlaşması hakkında ne yapacağımı hâlâ tam olarak çözememiştim. Serbest kalıp buraya döndüğünde her şeyi eskisi gibi bulabileceğini düşünmeyeceği kesindi.

Çok uzun süre ve çok sıkı çalışmıştım.

Benim eller okşadı karşısında onu yumuşak cilt kadar Nefesi derin ve sabitti.

"Hey, bir fikrim var." Hazel'ın uyanık olup olmadığından bile emin olmadan karanlığa doğru söyledim.

"Mmm?" Mırıldanması rüya görmenin olduğunu gösteriyordu ama yine de başını öptüm ve devam ettim.

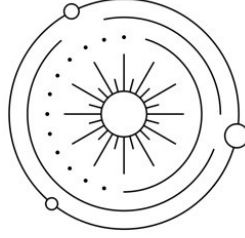
"Kamp ve ucuzluk dükkânında buluşma şeylerini yaptık. . . ama şimdi sana benimle gerçek bir randevunun nasıl bir şey olduğunu göstermek istiyorum." Bir fikir diğerinin üzerine atlarken aptal gibi sırtmaya başlamıştım bile.

"Kulağa hoş geliyor." Eli yukarı uzandı ve uykulu bir elini yüzüme kapattı. "Şimdi kapa çenenini ve uyu."

Kıkırdadım, onu kendime çektim ve uykuya daldım.

Başına geleceklerden haberi yok.

OTUZ

HAZEL

"NE YAPTIN?" Ciddi değildi herhalde.

JP fincanını koyu siyah kahveyle doldururken bana baktı. Yüzü her zaman gülümsememe neden olan o sinirli haliyle buruştu. "Ne? Teddy'nin uygun seçenekleri olması için birkaç telefon görüşmesi yaptım."

Ona göz kırptım. "Yani bana yedi yaşındaki bir çocuğa yatıya kalma ve Lego kampı ya da İtalya arasında bir seçenek sunduğunu mu söylüyorsun?"

Bir yudum aldı ve omuz silkti. "Esasen. Ama nihayetinde kararı size bırakıyorum."

Beynim yetişemedi ve oda dönmeye başladı. "İtalya."

"Planımız bu." Yanımdan geçti ve sanki bana iki gün içinde İtalya'ya gideceğimizi söylememiş gibi başıma bir öpücük kondurdu. "Ama önce Fireside Flanel Festivali'ne gideceğiz. Teddy'ye karnavalı göstermeyi kaçırmak istemedim."

Yüzünde mahcup bir gülümseme belirirken bana baktı. "Kitschy ama eğlenceli."

Mutfakta volta atarken kalbim duracak gibi oldu. "JP, öylece toplanıp İtalya'ya gidemem." Dudağımın içini çiğnerken kaşlarımın çatıklığı derinleşti. "Teddy yeni bir okula başlarken şehri terk etmek konusunda ne hissedeceğimi bilmiyorum."

yer. Düşünmem gereken bir Teddy, son zamanlarda fena halde ihmal ettiğim bir sosyal medya hesabım ve her şeyin merkezi olan bir skoolie var!"

JP'nin gözleri yumuşak ve anlayışlıydı. "Ben de bunu düşündüm. Her şeyi iptal edebilirim ama gerçek şu ki okul için heyecanlı, etrafı ailesiyle çevrili ve harika bir yolculuk için sadece birkaç gün yetecek." JP'nin gülümsemesi genişledi ve her zamanki soğukkanlı tavrının altındaki heyecanlı küçük çocuğu görebildim.

"Teddy isterse gelebilir. Okul İşçi Bayramı'ndan sonra başlayacak ve ikinci sınıfın birkaç gününü kaçırmak kimseyi öldürmez. Sosyal medya hesabınız zaten seyahate adanmış durumda." Kollarını iki yana açtı. "Ve yine seyahat ediyor olacaksın." Omzunu kaldırdı. "Ne yazık ki, skoolie burada kalmak zorunda, ama takipçilerinizin buna aldıracağını sanmıyorum. Amalfi Sahili yılın bu zamanı çok güzeldir."

Gözlerimi ona diktim. "Kendini beğenmiş ve mantıklı olman gerçekten sinir bozucu."

Bir kez başını ve mutfak adasının etrafında dönerken ağzıma bir öpücük kondurdu. "Anlaşıldı."

Ahşap döşemeye baktım ve neler olduğunu anlamaya çalıştım. "İtalya. İtalya mı? Vay anasını."

"Tabii Paris'e gitmeyi tercih etmezseniz?" Durakladı ve alnında bir kırılganlık derinleşti.

İçimden bir kahkaha patladı. "Saçmalıyorsun." Ağzının köşesi kalktı. "Hayır. Ben zenginem."

Kibirlendim ve ona doğru masumca göz kırptım. "Ve çok mütevazı," diye takıldım.

Alay etti. "Alçakgönüllülüğü siktir et. Sevgilimi dünyadaki en sevdiğim yerlerden birine uzun bir hafta sonu gezisine götürebilecek param var." Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Bana gitmememiz için iyi bir neden söyle, ben de her şeyi iptal edeyim."

Suratımı asmak için kollarımı kavuşturdum. "Çünkü ben servet avcısı değilim."

Hiç şaşırmadan bana baktı. "Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim. Bak ne diyeceğim, eğer kendini daha iyi hissedeceksen havaalanında bana bir çıkartma alabilirsin."

Gözlerimi devirdim. "Lütfen. Sen bir çıkartma insanı değilsin."

Sırıttı. "Bunu bilmiyorsun. Belki de henüz bilmediğin bir koleksiyonum vardır."

Gözlerim yarıklara kadar kısıldı. "Öyle mi?"

"Hayır." Kıkırdadı ve bana doğru ilerleyerek elindeki fincanı adaya bıraktı ve ellerini omuzlarıma koydu. "Bak . . . Bunu senin için yapmak istiyorum. Bizim için. Benim de bu kasabadan ve babamın başına gelenlerden uzaklaşmaya ihtiyacım var. Tek yapman gereken eşyalarını toplamak, arkana yaslanmak ve seninle ilgilenmeme izin vermek. Benden faydalanmıyorsun. Aksine, istediğimi elde ettiğimde senden yararlanan ben olacağım." Boynumun derisini ısırarak için eğildi ve ben de irkildim. "Yani anlaştık mı?"

Ağzı boynumda sıcak, ıslak öpücükler bırakırken hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Öpücüğüne doğru eğilirken "Tamam," diye nefes aldım.

"İşte benim iyi kızım." dışıma çıkarken çenemi parmaklarının arasına aldı. "Şimdi gidip çocuğumuzu alalım ve bir yolculuğa hazır olup olmadığına bakalım."

Yüzüne baktım ve onun duygusuz bir piç olduğunu nasıl düşünebildiğimi merak ettim.

"PEKİ UÇUŞ NE KADAR SÜRECEK?" Teddy JP'nin elini tuttu ve Fireside Flanel Festivali'ndeki kalabalığın arasından geçerken ona baktı.

Birbirleriyle uyumlu kıyafetler giymişlerdi - JP kot pantolon ve fiziğini gösteren bir tişört giymiş, üstüne de mavi manda ekoseli bir fanila giymişti. Teddy'nin de kot pantolon vardı ama o, düğmeleri yukarı doğru iliklenmiş bembeyaz bir gömlek giymişti. JP bir papyon bulmuştu

ve Teddy çok heyecanlandı. Birlikte en sevimli ikiliyi oluşturdular.

Ateş Kenarı Flanel Festivali'nde flanel gömleğin isteğe bağlı olmadığı, kıyafet kuralı olduğu bana birden fazla kez söylenmişti. JP'nin dolabının arkasından bir tane çıkarmıştım ve onlara uyması için mavi olmasını dilemiş olsam da, JP gibi kokuyordu ve bu daha da iyiydi.

"Aşağı yukarı on saat sürer. Yol boyunca bir mola vereceğiz." JP'nin Teddy ile her zaman küçük bir yetişkinmiş gibi konuşmasına bayılıyordum.

"Okulu kaçırmam gerekecek mi?" diye sordu. "Birkaç gün, evet."

Teddy seçeneklerini düşünürken başını salladı ve JP ile el ele yürümeye devam etti. "Bunu düşüneceğim ve sana haber vereceğim."

"Yeterince makul." JP kıkırdadı ve kalabalığın içine baktı.

Kasabadan geçip sahile doğru ilerlerken önümüzde bir ekose denizi uzanıyordu. Vitrinler indirimler sunuyor, ekose afişler asıyor ve festivale doğru yürüyenleri yakalamak için kaldırımlara küçük masalar kuruyordu. İnsanları sahile yönlendiren kara tahta tabelalar kasabanın dört bir yanına yayılmıştı ve uzaklarda festival başlarken çadırları ve genel kargaşayı görebiliyordum.

Sahilin kenarına ulaşana kadar kalabalığın arasından ilerledik ve Teddy'nin heyecanı her adımda arttı. Sağ tarafta atıştırmalıklar, zanaatkârlar, yiyecekler, bira ve şarap tadımlarının yapıldığı çadırlar küçük park alanını süslüyordu.

Charles Attwater'ı gördüm. Masasında şaraplarını tatmak ve ilgisini çekmek için birbiriyle yarışan kadınlar sıralanmıştı. Gayet iyi görünüyordu. Biz yanından geçerken bakışları kalktı ve üzerimizde durdu. JP'nin gözleri kısıldı ve Charles'ın gözle görülür bir şekilde yutkunarak dikkatini tekrar önündeki sarışına çevirmesini izledim.

İleride, Michigan Gölü'ne doğru uzanan iskelenin ucunda bir deniz feneri vardı. Sol tarafta, kumsal boyunca, kıyı şeridi boyunca dizilmiş odun yığınları vardı.

Royal çoktan kütüklerden bir çember oluşturmuş ve onları oturma düzenine sokmuştu. JP onunla göz göze geldiğinde sırttı ve koşarak yanımıza geldi. "Selam millet."

Bizi rahat bir şekilde karşılaması kalbimi yerinden oynattı.

JP onun elini sıktı ve güldü. "Ne giyiyorsun lan sen?"

Royal üzerindeki şeye şaşırmış gibi yere baktı. Flanel gömleği ev yapımı gibiydi ve gelişigüzel birbirine dikilmiş çeşitli şatafatlı uyumsuz ekoselerden oluşan bir yamalı bohçaydı. Gömleğinin kolları kıvrılmış, yoğun mürekkebi ortaya çıkmıştı.

"Ne?" diye sordu.

JP güldü ve başını salladı. "Yok bir şey, dostum."

Royal Teddy'ye baktı. "Güzel papyon, evlat. Keşke bunu ben düşünseydim."

JP, "Veda burada mı?" diye sorduğunda Teddy'nin yüzü güldü ve boyu uzadı.

Royal sırttı. "Tabii ki. Ben ateşi hazırlarken o da tavuklarla bir şeyler içmek için buluşacak." Tekrar Teddy'ye baktı. "Hey, Koca Köpek. Arabaları kontrol sonra gel. Senin için bir s'more ayıracağım ve babanın Tilt-A-Whirl'de kustuğu zamanı anlatacağım."

Teddy heyecanla vızıldadı. "Teşekkürler, Royal Amca!"

"Ben kusmadım." JP ciddi bir yüz ifadesiyle bana baktı. "I yapmadım."

Güldüğümü gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Tamam."

Royal'e veda ettikten sonra karnavala doğru ilerlemeye başladık. Zanaatkârlar ve katılımcılar Sullivan Farms reçelinden el yapımı yorganlara kadar her şeyi satıyorlardı. Bir adamın satılık süslü bir antika sergisi vardı.

Parmaklarımı pirinç şamdanın üzerinde gezdirmek için bir adım attım. İçimde heyecanlı bir yaramazlık tınısı dans etti.

"Affedersiniz,

Efendim?"

Adam döndü ve gülümsedi.

"Acaba hiç perili muskanız var mı?" Şaşkın ve kafası karışmış JP'ye doğru döndüm. "Merak etmeyin. Büyüyü tersine çeviriyorum."

Bir kolunu omzuma dolayıp beni şakacı bir şekilde masadan uzaklaştırırken ağzının kenarından hınzırca bir sırıtış yükseldi. "Sen tam bir veletsin," diye fısıldadı kulağıma ve tüylerim diken diken oldu.

JP ile uğraşmak onun arzuladığım eğlenceli yönünü ortaya çıkarıyordu. Kolu hâlâ omzumdayken kalabalığın içinde yürüdük ve ilginç görünen stantlarda durduk. JP Duke'tan birkaç kavanoz reçel aldı ve Abel's Brewery için kurulan çadırdan bir bira aldık.

Teddy sıcak elma şarabı ve elmalı çörek denedi. Yanakları tarçınlı şekerle kaplanmıştı. Yüzünü silmeye yardım etmek için eğilmiştim ki JP'nin teyzesi Bug'ın bize doğru geldiğini gördüm.

"Oh, şükürler olsun. Sonunda burada olmana sevindim." Gülümseyerek Teddy'ye göz kırptı ve sonra doğrudan bana baktı. "Umutsuzca yardımınıza ihtiyacımız var."

Kafam karışmıştı, etrafıma bakındım ve bir elimi göğsüme bastırdım. "Ben mi? Tamam..."

Bug aramızdaki havayı silkeledi. "Oh, şey, her zaman bir şeyler olur. Mabel'ın fuar için bir falcı tutması gerekiyordu, ama şimdi Bayan Tiny'nin büyükannesinin etekleri zil çalıyor çünkü kadını tanıdığına yemin ediyor - ve tırnak içinde söylüyorum - Chicago'dan gelen ve onu rahmetli kocası Slingshot'la konuşarak dolandıran şarlatan. Madam Claire kulak misafiri oldu ve ikisi Tiny'nin ilk kocasının okumaya geldiği ve bunun onun hatası olmadığı konusunda telaşa kapıldılar. Bayan Tiny ağzından kaçırdı ve şimdi Madam Claire diğer tarafa ulaşmayı reddediyor."

Gözlerim kocaman oldu. "Bu çok fazla."

Bug sinirli bir nefes verdi. "Hiçbir fikrin yok. Ben sakinleşmeye çalışırken sen de biraz kulübede oturabilir misin?"

Madam Claire aşağıda mı? şu sihirli kartlarından bazılarını kullanabilir ve yerlileri eğlendirebilirsin. En fazla bir saat."

JP'ye baktım. "Yani, antamda tarot destem var. Sanırım yardım edebilirim."

JP sırttı ve omuz silkti. "Görünüşe göre senin özel yeteneklerine ihtiyaç var."

"Mükemmel." Bug kolunu omzuma doladı ve beni kumsalın kuzey tarafındaki beyaz çadır sırasına doğru yönlendirmeye çalıştı. "Bu taraftan. Hadi gidelim. Aptallar bekliyor."

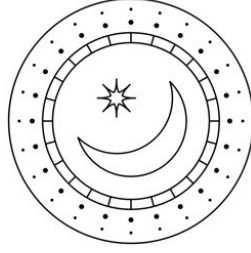
Yardım için JP'ye döndüm ama o sadece güldü. "Ben hallederim." JP Teddy'yi kucağına aldı ve omuzlarına kaldırdı.

Yumurtalık patlamasına işaret et.

Eğildi ve alnımdan öptü. "İyi eğlenceler. Bir saat içinde görüşürüz."

Teddy kalabalığın arasından geçerken kıkırdadı ve ben de arkalarından bakıp nasıl bu kadar şanslı olduğumuzu merak ettim.

OTUZ BİR

JP

GÜNEŞ BATIYORDU ama karnaval ışıkları birbirlerinden yansıyarak yolumuzu aydınlatıyordu. Teddy, kızarmış Oreos ve kafası büyüklüğünde bir pamuk şekerden oluşan akşam yemeğinden sonra tavan yapmıştı. Yaşıtı birkaç çocuk merhaba demek için yanına geldiğinde utandı. Ebeveynler tanıştırdı ve ben de onlara Teddy'nin yakında ikinci sınıfa başlayacağını söyledim. Birkaç dakika sonra çocuklar ona birlikte gezintiye çıkmayı teklif ettiler. Bana baktı ve utangaç gülümsemesi kalbime bir hançer gibi saplandı.

"Burada bekliyor olacağım," teminat verdim. "Git eğlenmene bak."

Teddy ve ben de yeni edindiği arkadaşlarıyla birlikte Tilt-A-Whirl'ü beklerken ona göz kulak oldum.

"etmeyecek misin?" Abel'ın arkamdan gelen sesi beni gülümsetti.

Bakışlarımı çelikleştirdim ve bir kahkaha gömdüm. "Siktir git."

Kahkahası gece havasına karıştı. "Hadi ama. Yıllar önceydi. Shelly Winters'ın ayakkabılarının üzerine nasıl kustuğunu neredeyse herkes unutmuştur."

Başımı salladım. "Her şeyden önce, o Marlene Christmas'tı ve ben kusmadım. Sadece biraz öğürdüm."

Abel'ın eli omzuma kenetlendi. "Kendine ne söylemen gerekiyorsa."

Yine güldü ama kızmamıştım. Kardeşlerimle arkadaşlık henüz emekleme aşamasındaydı ama her geçen gün daha da doğal geliyordu.

"Sloane çocuklarla mı gitti?" Bir gözüm Teddy ve arkadaşlarının üzerindeyken sordum.

"Evet," diye yanıtladı. "Dönme dolaba binecekler ve sonra Sloane, Hazel'dan bir okuma almak istiyor. İkizlere huni kek ve dondurma alabileceklerine söz verdim." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve ben de onu içime çektim. En büyük ağabeyimin bir yabancı olmasının üzerinden çok uzun zaman geçmemişti - babamın ona yaptıkları yüzünden dışlanmış ve küçük kasabamızın sınırlarında yaşıyordu. Şimdi bir aile babasıydı ve onu hiç bu kadar mutlu ya da rahat görmemiştim.

"Senin adına sevindim, Abel."

En büyük ağabeyim bana baktı. "Teşekkür ederim. Ben de mutluyum. Parasız -çünkü yemin ederim bu karnaval gezintileri tam bir soygun- ama mutluyum."

Ona gülümsedim. "Sana söylediklerimi dikkate almalısın. Abel's Brewery dağıtımını genişletebilir. Barlar yüksek kaliteli, küçük ölçekli bira fabrikalarına olan talebi artırıyor. İnatçı davranarak parayı masada bırakıyorsun."

"Belki." Omuz silkti, sonra güldü. "Muhtemelen." Abel dikkatini bana çevirdi. "Peki ya sen? King Equities senin sayende babamın yarattığı bok çukurundan çıkmaya çalışıyor gibi görünüyor."

Çenem sıkıştı ve kollarımı kavuşturdum. Karnaval müziğinin tenekemsi ritmi sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Yapmak istediğim son şey babamız hakkında konuşmaktı ama Abel'in bilmesi gerekiyordu.

Bir parça toprağı tekmeledim. "Daha ne kadar sorumlu adam olacağımdan emin değilim. Görünüşe göre dışarı çıkıyor."

Abel bana doğru eğildi, afallamıştı. "Ne oluyor lan?"

Başımı salladım. "Onu görmeye gittim ve söylediğine göre, ona bir savunma anlaşması teklif edilmiş. Ona inanıyorum."

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Abel nefesinin altında. "Ne zaman?"

"Emin değilim. Bunu araştırıyorum ve durdurmak için elimden geleni yapıyorum, ancak savcılar tarafından gerçekten bir savunma teklif edilmişse, bu iş bitmiştir."

Etrafımızdaki herkes festivalde gülüyor ve eğleniyordu. Parmaklıklar ardında kilitli olsa da babam iyi zamanlarımızı mahvetmekte ustaydı. "Kötü haber getirdiğim için zgnm."

Abel'ın çenesi sıkıştı ama beni kucaklamak için kendine çektiğinde beni şaşırttı. "Ve bunun yükünü taşımak zorunda kaldığın için zgnm." Abel gülen kalabalığa baktı. Yüz hatları, bana parmaklıklar ardında geçirdiği zor günleri hatırlatacak şekilde karardı. "Ne olursa olsun bir yolunu bulacağız."

Elimi sırtına vurdum ve boğazımdaki duygu yumağını yuttum. Yükü paylaşmak hâlâ doğal gelmiyordu. Babamın kararlarının yükünü taşımaya ve zor kararları veren tek kişi olmaya o kadar alışmıştım ki.

Abel'ı bıraktığımda kırmızı bir çizgi yanımdan hızla geçti ve Teddy ile birlikte olan bir grup çocuğun koşarak kalabalığın içinde kaybolmasını izledim. Aracın çıkışına baktım ama Teddy'yi göremedim. Ortaya çıkmasını bekledim ve çıkmayınca kalbim kaburgalarımaya çarptı.

"Teddy?" Seslendim ve tekrar etrafıma bakındım. "Ted?" Abel'ı arkamda bırakarak onu aramak için kalabalığın içinde ilerledim. "Teddy?"

"Ben bu taraftan gideceğim," diye seslendi Abel ama paniğim arttıkça onu duymazdan geldim.

Dolaşmaya meyilli olduğunu biliyordun.

Onu nasıl kaybetmiş olabilirsin?

Eğer ocuğa bir şey olursa Hazel beni asla affetmezdi, ben de kendimi asla affetmezdim.

Karnavalın tadını çıkaran gürültücü gençlerin ve ailelerin yanından geçerken kalabalığın arasından bağırdım. Ona tekrar seslendiğimde boğazım düğümlenmişti. "Teddy!"

Etrafımda mırıltılar artarken meraklı bakışları üzerime çeki-yordum. Yanımdaki araçlar baş döndürücü bir hızla dönüyor ve midem çalkalanı-yordu.

Hasta olacaktım.

İlerledim ama bir çift yolumu kesti. Uzun, yağlı saçlı genç bir oğlan, genç bir kıza doğru eğilmiş, "Sana orayı göstermemi ister misin?" diyordu.

Yüzüm buruştu. Sinirli ve sabırsız bir şekilde kıza baktım. "Yapma bunu. Gerçek bir erkek seni gizlice karanlığa götürmez. Sana gösteriş yapmaktan gurur duyardı."

Çocuk bana şaşkınlıkla bakarken kız gülümsedi ve daha uzun durdu. "Dostum..."

"Çekil yolumdan." Çocuğu iterek geçtim ve Teddy'yi aramaya devam ettim.

Başka bir insan kümesine doğru ilerlerken Teddy'ye tekrar seslendim. Döndüler, kalabalık dağıldı ve ben onun bembeyaz gömleğini zar zor seçebildim.

Midem bulandı.

Teddy dönme dolap için sırada bekliyor, Sloane ve ikizleriyle sohbet ediyordu.

Adını söyledim ve hemen onu kucağıma aldım. "Tanrım, beni korkuttun!"

Sesim amaçladığımdan daha öfkeliydi ve onu yere bıraktığımda Teddy'nin yüz hatları endişeyle doldu.

Önünde çömelip ellerimi kollarında gezdirdim ve kendime iyi olduğunu hatırlattım. "Özür dilerim. Bağır-mak istememiştim. Sana kızgın değilim."

Çenesi sallanı-yordu.

Başımı salladım. "Aslında biraz kızgınım. Böyle kaçıp gidemezsin. Ama daha çok korkmuştum." Tekrar kollarını ovuştur-dum ve onu kucakladım. "Gel buraya."

Onu serbest bıraktım ve bana baktı. "Ben'i gördüm ve onlarla yatıya kalma hakkında konuşmak istedim."

Sloane telefonunu kaldırdı. "Tek başına olduğunu görür görmez sana ve Hazel'a mesaj attım."

Elim cebime gitti ve Sloane'dan dönme dolabın yanında Teddy ile birlikte olduğunu söyleyen bir mesaj geldi. Panik içinde mesajın geldiğini bile duymamıştım ve telefonumu kontrol etmek aklıma gelmemiştir.

bir rahatlama duygusu kapladı. "Teşekkür ederim."

Sloane gülümsedi. "Endişelenmeyin. Bu bir köyü gerektirir ve bazen" - Teddy'ye kaşlarını salladı - "ailelerine nereye gittiklerini söylemeden dolaşmayı severler."

Teddy kızardı ve onu yanıma çektim. Bana baktı. "Deli olmadığına emin misin?"

Omuzlarını sıktım. "Eminim." Saatimi kontrol ettim. "Hazel'a geri dönmeliyiz." Sloane'a baktım. "Tekrar teşekkürler."

Elini sıkıca tutarak Teddy'yi karnavalın kabinlere doğru götürdüm. Kalbim hâlâ kaburgalarımın çarpıyordu.

Zihnimde bitmek bilmeyen bir dizi karanlık düşünce dönüp duruyordu.

Gitmiş olabilirdi.

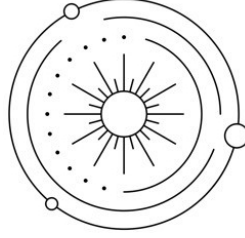
Ona bir şey olabilirdi ve bu benim hatam olurdu.

Onu kaybedemem.

İçimdeki safrayı, endişeyi ve stresi yuttum. Yürürken, endişe ve çaresizlik hissinin bu bölgenin bir parçası olabileceğini fark ettim.

Teddy'nin yanımda olması gerçeküstü bir duyguydu, çünkü bu sadece bir anlık bir şeydi. Bir anda kendimi gerçek bir baba olmuş gibi hissettim.

OTUZ İKİ

HAZEL

"Bir şeye ihtiyacın olursa işte okul arabasının anahtarları. Benzin deposu dolu. Teddy'nin tüm eşyaları var ama ne olacağı belli olmaz." Ellerimi önümde sıktım.

Teddy'nin JP ve benimle İtalya'ya uçmak yerine Abel ve Sloane ile kalmayı seçtiğine hâlâ inanamıyordum.

Sanırım bu sizin için çocuklar.

JP, Abel'a bir zarf uzattı. "İçinde arızı masraflar için birkaç bin dolar var. Ortaya çıkabilecek her şeyi karşılar."

Abel parayı reddetmeye çalıştı. "Siktir git buradan."

"Al şunu." Başını bana doğru eğdi. "Her şeyin halledildiğini bildiği için kendini daha iyi hissedecek, ben de öyle."

Abel istemeye istemeye parayı kabul etti. Arka planda çocuklar Abel ve Sloane'un evini dağıtırken çığlık atıp kıkırdamaya başlamışlardı bile.

Bir şey yere çarptı ve gürültüyle yüzümü buruşturdum. "Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?"

Sloane gülümsedi. "Kesinlikle." Omzunu Abel'a çarptı. "Ayrıca, birkaç tane daha eklemekten bahsediyorduk, bu yüzden sayıca üstün olduğumuzda nasıl olduğumuzu görmek için küçük bir test olacak."

Abel, Sloane'a sırttı ve ona aşık olduğu bu kadar açıkken kalbim pır pır etti. Eğer dikkatli olmazsa, muhtemelen Abel'a benzeyen bir sürü çocuğu olacaktı.

JP kardeşine elini uzattı. "Birkaç gün içinde döneceğiz. Tekrar teşekkürler."

Ben Sloane'u kucağıma çekerken Abel başını salladı ve elini sıktı.

"Sadece eğlen," diye fısıldadı.

Omzunun üzerinden seslendim. "Tamam Teddy, gidiyoruz!"

Sloane'un yanından bacaklarıma sarılırken kahkahası daha da yaklaştı. Ben de onu sıkmak için eğildim. "İyi ol. İyi eğlenceler. Hiçbir şey-"

"Süper yasadışı bir şey değil. Hatırlıyorum," diye yanıtladı kıkırdayarak.

Yüzünü avuçladım ve sıktım. "Seni seviyorum evlat. Yakında görüşürüz."

"Ben de seni seviyorum." Bana sırttı ve sonra JP'ye döndü. "Ben de seni seviyorum, baba."

JP'nin kaşları çatılırken gözlerim ona kaydı. Sarılmaya karşılık vermek için Teddy'nin üzerine doğru kıvrıldı ve kalbim patlamak istedi. "Ben de seni seviyorum."

Sesi kalındı ve Sloane'un hızlı nefes alışı neredeyse beni mahvediyordu.

Nasıl bir an yarattığının farkına varamadan Teddy, Tillie'nin peşinden başka bir elim sende oyununa katılmıştı.

Hızlıca vedalaştık ve JP'nin arabasına doğru döndük. Elime uzandı ve onu kavradı. JP yolcu tarafındaki kapıyı açmadan önce parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü. "Bin. Artık tamamen benimsin."

"SEN DO GERÇEKLEŞTİR Normal insanlar böyle seyahat etmez, değil mi?" JP'ye bir kaşımı kaldırdım ve sırttım.

Ağzının kenarını bez peçeteyle sildi ve tabağının yanına koydu. "Sana asla normal olacağıma dair söz vermedim."

Ben de ona sırttım. Uçuşun üzerinden sadece bir saat geçmişti ve bize bir aperatif (incir soslu keçi peyniri) ve ziyaret ettiğim çoğu restorandakinden daha pahalı görünen bir başlangıç yemeği servis edilmişti.

"En son bu kadar küçük bir uçakla uçtuğumda arkada bir sandık dolusu tavuk vardı. Korkunçtu." Bir keresinde Belize'de seyahat ederken kiraladığım cılız uçuşu hatırlayarak gülümsedim. Türbülans yüzünden o kadar sarsılmıştı ki, pilotun uçağı iki tekerleğı de sağlam olarak indirebilmiş olmasına hâlâ şaşıyorum.

"Özel uçak daha verimli. Ayrıca, çok daha rahat." JP'nin rahatlığı güven vericiydi ve ben de pelüş deri koltuğa gömüldüm.

"Bir kız buna alışabilir," diye uyardım bacaklarımı gerip baldırımı bacağının dış tarafına sürterken.

"Planımız bu." Yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı ve sırtımda bir ürperti belirdi.

Tereyağlı deri koltuk avuçlarımın altında pürüzsüzdü. Ahşap paneller parıldıyordu ve tavan, ikimizin de hareket etmek için beceriksizce eğilmemize gerek kalmayacak kadar yüksekti. Arka tarafa yakın bir yerde, hayatımda gördüğüm en kabarık beyaz yorganla çoktan örtülmüş bir büyük boy yatak bile vardı.

Beynimde mil yüksekliğindeki kulüple ilgili son derece uygunsuz düşünceler dans ederken JP'nin omzunun üzerinden yatağa baktım. Karşımda JP sessizce oturuyordu. Sanki her düşüncemi okuyabiliyormuş gibi bilmiş gözleri vücudumda geziniyordu.

"Tatlı için hazır mısın?" diye sordu.

Gerçek yemekten mi yoksa kendisinden mi bahsettiğinden emin değildim, bu yüzden sadece başımı salladım.

İkisini de alacağım, teşekkür ederim.

Koltuğunun kol dayanağının yanındaki bir çağrı düğmesine bastı ve hemen bir uçuş görevlisi belirdi.

"Evet, Bay King. Nasıl yardımcı olabilirim?" Kendisini Joan olarak tanıtan kadın, koyu kahverengi saçlarını sıkıca topuz yapmış deneyimli bir görevliydi.

"Sanırım burada işimiz bitti. Arkada tatlı yemek ve sonra başa kalmak istiyoruz. İnişten yaklaşık bir saat önce kahvaltı ve kahve alacağız. Aksi takdirde bir şeye ihtiyaç olursa ben ararım."

Görevli başıyla onayladı ve tabaklarımızı toplamaya başladı.

Öne doğru eğilip fısıldadım: "Herkes her zaman senin dediklerini mi yapıyor?" Tek kaşım saç çizgime kadar kalktı.

JP aramızdaki masanın altına uzandı ve elini kalçamdan yukarı kaydırды. "Genellikle."

"Ya yapmazlarsa?" Çenemi kaldırdım, karnım beklentiyle şişiyordu.

Bizi ayıran küçük masaya doğru eğilerek ilerledi. "O halde bunun sonuçları var."

Kanım karıncalandı ve kalçalarımın arasında basınç oluştu. "Bunu aklımda tutmam gerekecek."

Görevli yemeğimizi temizlemeyi bitirdi ve elinde bir şişe şampanya ve metal bir örtüyle kaplı bir tabakla koridorda ilerledi. Tabağı yatağın yanına koydu ve şampanyanın tıpasını açarak buz dolu bir kovaya koydu. Kendi özel odasına kapanmadan önce başka bir şey söylemedi.

JP ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Uzun bir uçuşumuz var ama bir gece sürecektir. Biraz dinlenip sabah yerel saatle İtalya'ya varabiliriz. Bu şekilde jet lag daha az olur."

Lüks uçağın arka tarafına doğru ilerlerken elimi onunkinin içine soktum. Her adımda vücudum uğulduyordu. JP arkamızdan kapıyı kapatırken yatağa baktım. Kilit tıkladığında ona doğru yaslandım. JP'nin eli ensemdeydi, hafifçe çekştirerek başımı geriye yatırdı ve açık ağzımı yakalayabildi.

Bir eli saçlarımda daha derine dolanırken diğeri kıcıımı kavradığında ona doğru döndüm. "Siktir. Sana doyamıyorum."

Pantolonunun kumaşı arasından sikini avuçlarken ona karşı inledim. Çoktan sertleşmişti ve içimde heyecan dans ediyordu.

Eli köprücük kemiğimde gezindi, göğüslerimin üzerinden geçip karnıma indi. Bacaklarımın arasında durdu, kıyafetlerimin dışından klitorisimle alay etti.

Bütün gün gerçek dışı hissetmişim - randevu, uçak, onun ilgisi. Sanki başka bir hayat yaşıyordum.

JP'nin sesi çakılların üzerinde dalgalanan ipek gibiydi. "Dediğimi yapacaksın."

Hava ciğerlerimden kaçtı, ama meydan okuyan çizgim oynamak için ortaya çıkmıştı. "Yoksa sonuçları olur. Hatırlıyorum."

Çenesi büküldü. "Aynen öyle. Dizlerinin üzerine çök."

Göz temasını kesmeden kendimi pelüş halıya bıraktım. Yanımda, pencerenin ötesindeki dünya karanlıktı ve bizi kendi dünyamızda kozalıyordu. JP kontrolün kendisinde olmasına alışkın bir adam olabilirdi ama benim bir sırrım vardı.

Dizlerimin üzerinde, güç benimdi.

Hıncır bir sırtıyla kemerini çözdüm ve pantolonunun fermuarını indirdim. JP onu serbest bıraktığımda tısladı ve dilimi shaftının tabanından ucuna kadar gezdirdi.

O benim büyüm altındaydı ve ben de bundan zevk alıyordum; kendi duygusallığının ay ışığında yıkanan bir tanrıça. Onu yavaşça boğazımın arkasına doğru çekerken tırnaklarım kalçalarına batıyordu. Her inlemede, öğürme refleksimin devreye girmeye başladığını hissedene kadar daha derine indim. Beni doldurmasının an meselesi olduğunu bildiğim için amım sıkıştı.

Elleri omuzlarımı kavradığında beklentiyle mırıldandım. Ona baktım, dudaklarım sikinin etrafında gerilmiş, gözlerim sulanmıştı.

Parmağı yüzümü okşadı. "Çok güzelsin amına koyayım."

Beni şaşırtacak şekilde kendini nazikçe benden çekti ve yatağa doğru dönerek beni de yanına aldı. Elleri kalçalarımın yukarı kayarak elbisemi çıkardı ve yere bir yığın halinde bıraktı. Bir parmağı iç çamaşırlarıma takıldı ve onları kalçalarımın aşağıya çekti. O yatağa oturup çıplak bedenimi seyrederken ben de üzerimden sıyrıldım.

Eli bacaklarımın arasına kayd. "Sırılsıklam olmuşsun."

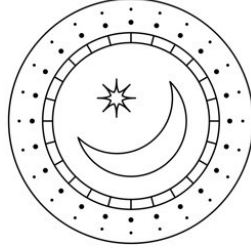
Meme uçlarım sert noktalar haline geldi. Seks sırasındaki sert sözleri arzumu daha da artırmaktan asla vazgeçmedi.

Yatakta biraz daha ilerledi. "Yüzüme otur."

Gözlerim kocaman oldu. "Seni boğacağım."

Sırtışı genişledi. "İnşallah."

OTUZ ÜÇ

JP

HAZEL önümde duruyordu, ne yapacağından emin değildi. Bir kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim, baş döndürücü parfümünü içime çektim.

Onu tutarak geriye ve ikimiz de yatağa yuvarlandık. Hazel inledi ve onu vücudumdan yukarı çekip tam yüzümün üzerine yerleştirdim. Kalçasının iç kısmını öptüm ve yukarı doğru çıktım. Avuçlarımla kıcını kavradım ve onu üzerime doğru ittim, böylece onu yalayıp emebilecek ve sonunda tekrar tadına bakabilecektim.

"Aman Tanrım," diye inleyerek kendini yatak başlığına yasladı. Ben klitorisini emerken kalçaları yüzümün üzerinde ileri geri hareket etti. Parmaklarımı içine soktum, onu gerdim ve parmaklarımın etrafında kasılma şeklinden zevk aldım.

"İşte bu, Hex," diye ısrar ettim, takma adı dilimden dökülüyordu. "Yüzüme gel."

İki elimle onu aşağı çektim ve orgazmı onu ele geçirirken onu yuttum. Yüzüme doğru eğildi ve ben de her lezzetli damlayı yalayıp yuttum.

Nefes alış verışı sert ve hızlıydı ama onunla işim bitmemişti. Bitirdiğinde, onu dört ayak üzerinde tutarak altından çıktım. Elim kıcının üzerinde gezindi. "Orada kal."

Hızlıca soyundum ve prezervatif taktım. Arkasında, sikimin ucuyla onunla alay ettim.

"Evet."

Nefes nefese bir hece ve neredeyse parçalanıyordum. Başını tam içine soktum ve durdum. "İşte böyle. Bunun için yalvar."

Kalçaları geriye doğru itilirken sırtı kavislendi, daha fazlası için yalvardı. "Lütfen."

Elim omurgasında gezindi. "Söyle."

"İstiyorum-" Hazel omzunun üzerinden baktı ve dudaklarını yaladı. "Beni becermen istiyorum."

Sırıttım, ona daha fazla inç verdim ve etrafımda gerildiğini hissettim. "Aferin kızıma."

O kadar ıslaktı ki içine girdim ve birlikte inledik. Yavaşça içine girip çıktım, ne kadar rahat ve ıslak olduğunun tadını çıkardım. Her sokuşumda amcığı etrafımda sıkılaşıyordu. Omurgamın karıncalandığını hissedebiliyordum, onu dölleriyle doldurmaya hazırdım.

Onu çiğ sikememekten nefret ediyordum; dölleri içinden sızmasını ve iç bacaklarını benimki gibi boyamasını engelleyecek hiçbir şey yoktu.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun." Serbest bırakılmamı kovalarken ellerim kıcının üzerinde dolaştı. "Seni dölleriyle doldurmak istiyorum."

Omzunun üzerinden bana bakarken çilek sarısı saçları sırtına dökülüyordu. "Yap şunu." Göğüslerini yatağa doğru indirdi ve açığı derinleştirdi. "Bana çıplak sahip olabilirsin. Doğum kontrol hapi kullanıyorum."

Zihnim bedenimle savaş halindeydi. Aramızda hiçbir şey olmadan onu hissetmekten başka bir şey istemiyordum ama kontrolcü doğam bana bunun iyi bir fikir olmadığını haykırıyordu.

Ama bu Hazel'dı. O benimdi.

O her şeydi.

Tek bir hareketle ondan ayrıldım ve tekrar girişinde sıraya girmeden önce prezervatifi sikimden çıkardım. olmadan

Aramızda bir bariyer vardı, kaygan ve ateşliydi.

İçine doğru ittim ve etrafımda sıkıştı.

"Siktir," diye inledim. "Gerçek dışı hissediyorsun. Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Hiçbir şey ve hiç kimse bu kadar mükemmel olmamıştı. Benim için yaratılmıştı.

İçine pompaladım, onun sarmal olduğunu ve serbest bırakılmaya hazır olduğunu hissettim. Elimi kalçasının etrafına sardım ve bacaklarının arasına kaydardım, içeri girip çıkarken klitorisini gümbürdettim. Etrafımda sıkıştı ve ne kadar sıkı olduğunu tısladım.

"Sen benim için yaratılmışsın. Bunu biliyor musun?" Beni güvende tutmak için ördüğüm tüm duvarları aşmasına nihayet izin vermeye çok yaklaşmıştım. Onunla başımın dertte olduğunu, onun içinde boğulduğumu söylemeye çok yakındım.

"Söyle," dedim, elim omurgasında geziniyor ve saçlarına dolanıyordu. "Buna benim kadar ihtiyacın olduğunu söyle."

"Evet. Evet, sana ihtiyacım var, JP." Göğsüm sıkışırken ona doğru pompaladım.

Hazel ağlarken yüzünü yastığa gömdü ve sonunda pes ettim, onunla birlikte ben de uçurumdan aşağı yuvarlandım.

Kalçalarını kavrarken omurgasına bir öpücük kondurmak için üzerine eğildim. Acı verici bir şekilde yavaşça içinden çıktım, döllerimin içinden dökülüşünü ve kalçasını kaplayışını izledim, tam da olacağını bildiğim gibi. Parmaklarım uyluğunun iç kısmındaki yumuşak deriyi okşayarak döllerimi tekrar içine itti.

Hazel memnun bir kahkaha atarak yatağa yığıldı ve ben de kendimi onun yanına bıraktım.

Başını salladı ve yastığa doğru bir kıkırdamayı bastırdı.

"Ne?" diye sordum. diye sordum. "Ne oldu?"

Gülerken eliyle yüzünü kapattı. "Hiçbir şey." Ona baktım ve yine kıkırdadı.

"Bu. Sen. Biz mi?" Parmağı havada döndü. "İtalya'ya özel bir jet."

Yüzüne yapışan bir tutam saçı oynattım ve kulağının arkasına tutturdum. "Jet ve yolculuk

herhangi bir şey." Elini tutmak için kolundan aşağı uzandım. "Bunun sadece para olduğunu uzun zaman önce öğrendim. Hayatı rahatlatıyor ve gerekli ama size mutluluk getirmiyor." Elinin tersini dudaklarıma götürdüm. "Ama öte yandan sen ..."

Utangaç gülümsemesi büyüdü. "Seni mutlu ediyor muyum?"

Denesem de gülümsememi engelleyemezdim. "Düşüncesiz, disiplinsiz ve samimisin." Sonunda ona açılacak cesareti kaybetmemek için dikkatimi parmaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirmeye odakladım. "Seninleyken hayatımda ilk kez kendimi bütün hissediyorum." Gözlerim onunkilere kaydı. "Boşluğu yok ediyorsun."

Yakınlaşırken parmakları benimkilerle birleşti. "Seni uyarmıştım. Tarot falına baktığımda, bir şeyin tüm hayatını altüst edeceği konusunda seni uyarmıştım." İroni karşısında kıkırdadım. "Sadece bunun ben olduğumu fark etmemiştim."

Onu kendime çektim ve yüzümü saçlarına gömdüm. Uzunlarımız birbirine . "Biliyordum. bokuma karıştı ama içten içe sen olduğunu biliyordum."

Hazel ilk tanışmamızdan beri beni tüketmişti. Her lanet günün her dakikasında, her düşüncemi tüketti.

Kollarımı ona doladım ve saçlarını öptüm. "Beni de mutlu ediyorsun," diye fısıldadı.

Kucaklamamı sıkılaştırdım, duygularım burnumun direğini yakıyordu.

Hazel iç çekti ve içimde erirken gözlerini kapattı. Dalıp gittiğini söyleyebilirim.

Ona söylemek istedim. Onu o kadar çok sevdiğimi ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını söylemek. Üçümüz için planlarım vardı.

Bunu söylemek için neredeyse onu uyandıracaktım.

Bunun yerine, uyumasına izin verdim, gözlerimi kapattım ve onun yanında dalıp gittim, tüm planlarımın onun özgür ve maceracı ruhunun kanatlarını kırmayacağı bir dünyanın hayalini kurdum.

Bir kez olsun benim için bir şeylerin yolunda gittiği bir dünya.

AMALFİ SAHİLİ, somon rengi uçurum kenarları ve sahil şeridini süsleyen neşeli pastel evleriyle muhteşem bir sahil kasabasıydı. Tecrübelerime göre, sonbaharın başları ziyaret etmek için en iyi zamandı. Hava boğucu olmadan güneşli ve açıktı. Yaklaşan hasat mevsimi aynı zamanda yerel menülerde kestane ve diğer yerel lezzetlerin çığ gibi büyümesi anlamına geliyordu.

Bir şoför bizi havaalanından aldı ve köyün kalbine bıraktı. Maceramızın bir sonraki ayağından önce bizim için öğle yemeği planladım.

"Kartpostal gibi!" Parlak turkuaz sulara bakan kayalıkların üzerine tünemiş pastel renkli binalara bakarken Hazel'in sırtışı genişledi. Telefonuyla birkaç fotoğraf çekti ve selfie çekmek için telefonunu çevirdi.

Elimi uzatarak bir adım öne çıktım. "Bana bırak."

Kızardı ve telefonu bana uzattı. Muhteşem manzaranın önünde fotoğrafını çekmek yerine onu yanıma yatırdım ve selfie çekmek için kolumu uzattım. Fotoğrafı çekerken saçlarına bir öpücük bıraktım.

"İşte." Telefonu ona uzattım.

Resmimize baktı ve gülümsedi. "Bu mükemmel." Hazel telefonuna baktı. "Saat farkı neydi?"

Saatimi kontrol ettim. "Yakında okuldan çıkıyor olmalı."

Hazel sırttı. "Okulun ilk gününde orada olmamızı daha az önemsemediği için gurur mu duymalıyım yoksa incinmeli miyim hala bilmiyorum."

Bir omzumu kaldırdım. "Çocuklar dayanıklıdır. Görünüşe bakılırsa biz olmadan eğleniyor."

Aslında ben de Teddy'yi kontrol etmek için sabırsızlanıyordum. Sloane ve Abel'ın ona iyi bakacaklarını ve ikizlerle harika vakit geçireceğini biliyordum ama yine de endişeliydim.

"Onu öğle yemeğinden önce arayabiliriz ya da yata gidene kadar bekleyebiliriz." Güneş gözlüklerimi taktım.

"Yat mı?" Hazel bu kelimeyi söylerken neredeyse boğuluyordu.

"Özel bir yer tabii ki. Orada bir uydu telefonu ve konuşmak için pek çok sessiz yer var."

Hazel homurdandı. "Oh, merhaba . . ." Sahte bir kibirli aksan takınıyor, açıkça beni en gülünç şekilde taklit ediyordu. "Evet, benim adım JP King." Kolunu iki yana açtı. "Bu benim jetim. Bu da özel yatım."

Ona baktım ve benim hakkımdaki tamamen sinir bozucu olmasa da oldukça yerinde olan izlenimine gülmemeye çalıştım. "Dürüst olmak gerekirse, ona sahip değilim."

Eli göğsüne doğru hareket etti. "Oh... ne kadar utanç verici."

Kolumu boynuna doladım ve onu kendime çektim, o kıvrılırken parmak eklemlerimi başına sürttüm. "Sen küçük bir pisliksin," diye alay ettim.

Hazel kıkırdadı ve kendini serbest bıraktı, bakırımsı sarı saçları yaptığım karmaşadan dolayı dağılmıştı.

"Bu çok fazla gibi geliyor." Hazel içini çekti ve bir daire çizerek döndü, güneş elbisesi kıyı esintisinde süzülüyordu. "Ama bayıldım. Teşekkür ederim."

"Bunu hak ediyorsun." Bir adım öne çıktım ve burnunu öptüm. "Gel, sana bir şey göstermek istiyorum." Ona kolumu uzattım. "Bu köyün, Conca dei Marini'nin cadılarla ilgili uzun ve korkunç bir geçmişi var."

Gözlerinde sevinç parlıyordu. Gülümsedim ve arnavut kaldırımli yoldan aşağıya, su kenarındaki köye doğru yürümeye devam . "Yerel efsaneye göre uzun zaman önce bu küçük balıkçı köyünde cadılar yaşamış. Geceleri buluşup

büyülü ayinler yaparlar, aşk iksirleri ve büyü ilaçları hazırlarlardı. Geceleri cadı, gündüzleri ise güzel kadınlar olduklarına inanılırdı. Turistleri ve balıkçıları kurban olarak cezbettikleri söylenirdi."

Ben Janare'nin hikâyesini anlatırken Hazel sırttı. Yoldan geçenlere gülümseyip başını salladı ve yürürken pazılarına yaslandı.

"Bu konuda nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" diye sordu. Sırttım. "Araştırmamı yaptım."

Gözlerini bana dikti ve ben de iç çektim. "İtalya'ya bir hafta sonu kaçamağı etkileyici, ama cadılarla İtalya?" Omuz silktim. "Hadi ama."

Parmak uçlarının arkasından hafif bir kahkaha yükseldi. "Etkilendin mi?" diye sordum.

"Hem de çok." Güldü ve göğsüm gururla kabardı.

"Güzel." Yürürken Hazel'in yanıma bu kadar mükemmel oturması hoşuma gitmişti. "Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor."

İçini çekti ve ben bunun mutlu bir iç çekiş olmasını umdum. "Bunun senin hayatın olacağını hiç düşünmüş müydün?" diye sordu.

Gülümsedim ve ona baktım. "Vahşi, neşeli bir kadın ve sevimli, ilginç bir çocuğun hayatıma gireceğini ve ne kadar sıkışıp kaldığımı fark etmemi sağlayacağını mı düşünmüştüm?" Gülümseyerek başımı salladım. "Hayır. Bunun olacağını tahmin ettiğimi söyleyemem."

"Çok tatlı biri." Koluma çarptı. "Biraz babasına benziyor."

Göğsüm sıkışmıştı. Babalık sonuçlarını henüz almamıştık ama Teddy'nin benim aynadaki görüntüm gibi olduğu gerçeğini inkâr etmek zordu.

Ona ne kadar derinden aşık olduğumu söyleyecek cesareti kendimde bulamadığımı fark ettim. Teddy'ye de aynı derecede aşık olduğumu ima bile etmemiştim. Arnavut kaldırımлы yolun ortasında dönüp ona baktım.

Başparmağımı kaşının üzerinde gezdirip yüzünü avuçladığımda Hazel bana baktı. "Onu getirdiğine sevindim."

hayatımın içine. Onunla ve seninle daha iyiyim." Dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim."

Ona tekrar baktığımda, taze gözyaşları kirpiklerinde parılıyordu. Gözyaşlarını silip attı. "Neden ağladığımı bilmiyorum. Ortaya çıkıp kız kardeşimin kalbini kıran pislikle yüzleşeceğim bir planım vardı. Senden haklarını devretmeni isteyecektim. Sonra ayrılacaktık ve asla arkama bakmayacaktım." Güldü ve başını salladı. "Şimdi bana bak. Adamla Amalfi Sahili'ne tatile kaçıyorum."

Sırıttım, kasabaya geldiğinde benim de onunla ilgili olarak nasıl tam bir sekiz çizdiğimi çok iyi biliyordum. "İşte buradayız."

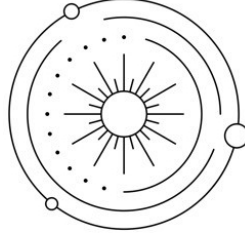
Elleri benimkilere kaydı. "İşte geldik."

Omzunun üzerinden baktım onun için bulduğum eczacı butiğini gördüm. Kulağına fısıldamak için eğildim. "Benim paramdan biraz daha harcamaya ne dersin?" Çenemi dükkânın olduğu yöne doğru salladım.

Hazel omzunun üzerinden baktı ve sııttı. "Sana bir büyü , biliyorsun."

Hızlı bir öpücükle onun önüne geçtim. "Yaptım bile, Hex."

OTUZ DÖRT

HAZEL

JP

Teddy hakkında bir durum raporu istiyorum.

MJ

Bazen tam bir robot oluyorsun. Sadece çocuğunu özlediğini söyle.

ABEL

İyi ama evde üç kişi olunca gürültü oluyor.

SLOANE

Alış buna koca adam. Ve evet, Teddy harika! Küçük bir beyefendi.

JP

Onu birkaç günlüğüne aldığınız için teşekkür ederim.

MJ

Söyle. Onu özlediğini söyle.

JP

Senin çalışman gerekmiyor mu?

Ve evet. Onu özlüyorum. Mutlu musun?

Hiç biraz huysuz, gizliden gizliye şefkatli ve aynı zamanda müstehcen derecede varlıklı adam buldunuz mu? Adamın biraz

bagaj, bunun için git.

Şiddetle tavsiye ederim. Bana sonra teşekkür edersin.

Sıcak ve mutlu düşüncelerle pelüş yorgana doğru uzandım ve esneyerek yatağın derinliklerine gömüldüm. JP'nin temin ettiği özel yat tamamen üst düzeydi. Bir uşak, özel aşçı ve kahya her an hizmetimizdeydi. İki gün boyunca İtalya'nın batı kıyılarında yelken açtık, gizli koylarda ve sadece bizim için yapılmış hissi veren özel plajlarda durduk. Sosyal medyada paylaşacak bir sürü içeriğim vardı ama dikkatimi yanımda yatan adama odakladım.

Aşık olmuştum.

Bunu kesinlikle inkar etmek mümkün değildi.

JP sırt üstü uzanmış, çırılçıplaktı ve hâlâ huzur içinde rüya görüyordu. Çarşafın altından küçük bir bakış attım ve kıkırdadım. Bir gece önce sabahın erken saatlerinde yorgun ve doygun bir şekilde yatağa yığılmıştık.

Ne kadar büyümlü ve romantik bir yolculuk olsa da Teddy'yi özlemiştim. Michigan'ı ve geldiğimiz küçük, tuhaf sahil kasabasını özledim. Okullu kızı özlemiştim ve JP'nin bana aldığı birkaç ilginç bibloyla onu süslemek için sabırsızlanıyordum.

Ona tekrar baktım ve karnımdaki kelebekler canlandı.

Belki JP uyurken hâlâ kaşlarını çatıyordu ama bunu yaparken huzurlu görünüyordu.

Bu huzurun yaratılmasında belki de benim de payım olduğunu bilmenin verdiği baş dönmesine engel olamıyordum.

İtalya'daki son günümüzdü ve JP'nin elinde bir şeyler vardı. Dün gece personelle fısıltılar ve yan bakışlarla konuşmuştu. Dinlemeye çalışacak kadar meraklı biriydim, ama bu gece bizim için bir şey planladığından başka bir şey bilmek için yeterli ayrıntı duyamadım.

Küçük bir heyecan topu karnımın etrafında zıpladı.

Evlenme teklif etse delilik mi olurdu?

Bu haydut düşünce beni yolumda durdurdu. Bu da neydi böyle?

JP'den hoşlanmamam gerekiyordu, onunla uzun vadeli bir hayatın nasıl olacağını hayal etmeye başlamak şöyle dursun.

Parmaklarımı gözlerime bastırdım ve bu düşünceden kurtulmaya çalıştım. "Tanrım, Olive ne düşünürdü?" Bir gömlek ararken kendi kendime fısıldadım.

"Bence Teddy'yi bu kadar çok sevdiğin için sana minnettar olurdu." JP'nin kalın sesi beni irkiltti ve eli boynumla birleştiği gergin noktada gezinirken gergin bir kahkaha attım.

Ona yaslandım ve iç çekerek gözlerimi kapattım. Göğsü sert ve sıcaktı ve kız kardeşimin eski sevgilisi her neyse ona aşık olduğumu bilmenin suçluluğunu içime gömdüm.

Sertçe yutkundum, cesur bir yüz ifadesi takındım ve gülümseyerek döndüm. "Günaydın."

JP'nin kara kaşları aşağı eğildi. "Hey." Gözleri yüzümde gezindi. "Neyin var?"

Beni bu kadar iyi okuyabilmesinden nefret ediyordum. Yalan söyleyebilirdim. Ona hiçbir sorun olmadığını ya da evimi özlediğimi söyleyebilirdim.

Bunun yerine, JP'nin ifadesi bana güven olarak geri döndü ve ben bunu yapamadım. Dürüstlüğümü hak ediyordu.

Beni anlaması için dua ederek ona baktım. "Kendimi ... suçlu hissediyorum, belki?" Boğazımdaki yumruyu yuttum. Sadece fısıldayabildim. "Sanki benim yerime Olive burada olmalıymış gibi."

Göğsünden derin bir ses yükseldi. Kolları beni sardı ve ben de onun içinde eridim. "Yanılıyorsun." Yüzümü avuçladı. "Bakın, neden böyle söylediğinizi anlıyorum ama yanılıyorsunuz. Elbette, benim için de suçluluk duygusu ortaya çıktı.

-Orada gizli duygularım olduğu için değil, Teddy yüzünden. Annesini kaybetti ve bunun bir insanı ne kadar derinden değiştirdiğini biliyorum. Kendi annem hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ve Teddy'nin annesini nasıl kaybettiğini hatırlamıyor beni öldürüyor.

Annesi onu çok seviyordu... ama ben burada senden başka kimseyle olmazdım."

Gözlerime sıcak yaşlar doldu. "Sadece onu unutmasını istemiyorum."

"Şşş," diye yatıştırdı beni kendine yakın tutarken. ". Ona izin vermeyeceğiz."

Biz.

Tek bir kelime ve kalbimin tamamen çözöldüğünü hissettim.

"Sadece birkaç ay oldu ama ağlamıyor. Onun hakkında konuşmuyor bile. Bu normal değil." Kendimi kaybetmişim ve yeğenimi tamamen hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

JP bana içini yataın kamarası etrafımızda küçöldü. "Garip bir şekilde, onun neler yaşadığını biliyorum. Benim için tam olarak aynı değildi - annemin bizi terk ettiğini sanıyordum - ama yine de aniden gitmişti. Uzun, çok uzun bir süre onun adını anamadım."

Göğsüm onun küçük çocuğı için sızlıyordu. "Sana ne yardım etti?"

Alaycı bir kahkaha attı. "Yardım almadım." Bana bakmak için geri çekildi. "Ama onun için daha iyisini yapacağız. Teddy'ye yardım etmek için ne gerekiyorsa yap. Söz veriyorum. Ama lütfen ... sakın başkasının yerine geçtiğini düşünme, çünkü değilsin."

Gözlerim kenetlendi ve yüzümü onun göğsüne gömdüm. "Teşekkür ederim."

JP'nin dikkati sanki her ihtiyacımı değerlendiriyormuş gibi üzerimdeydi. Hiç bu kadar el üstünde tutulduğumu hissetmemiştim.

İcabına bakıldı.

"Bir günümüz daha var ama eve gitmek istiyorsanız hemen şimdi gidebiliriz" dedi.

Bir yanım evet demek istiyordu -geri dönüp Teddy'ye öyle sıkı sarılmak istiyordum ki her zaman ne kadar sevildiğini bilsin.

Başımı salladım ve sulu bir gülümseme sundum. "Ben iyiyim. Söz veriyorum. Sadece biraz yorgunum sanırım. Kalmak istiyorum."

JP bana baktı ve sert bir şekilde başını salladı.
Anlatamadığım şey, aslında sadece İtalya'da kalmak
istediğimi kastetmediğimdi.
Kalbim sonsuza dek onunla kalmak istiyordu.

"SCUSA, BAYAN." Özel uşağımız Tommaso bana uzun saplı bir
bardak uzattı. "Hanımefendi için Prosecco."

Kamaradan köprü güvertesine doğru yürürken, altın rengi
baloncuklarla dolu ince bardağı kabul ettim. Tommaso
elbiseme takılıp düşmemem için elini uzattı. "Teşekkür
ederim."

JP beni son derece pahalı bir butikte alışveriş yaparak
şımartmıştı. Sırf zevk için pahalı elbiseler denemek gibi
kızlara özgü bir fanteziyi yaşama fırsatım oldu. Ayaklarıma
kadar uzanan ve önü düşük V şeklinde kesilmiş, yere kadar
uzanan dar bir elbiseyle dışarı çıktığımda, çenesi gözle
görülür bir şekilde düşmüştü. Fiyata itiraz etmişim ama JP
ısrar etti ve yatta teslim edilmek üzere elbiseyi alarak
mağazadan çıktık.

Kendimi hiç bu kadar zarif hissetmemiştim.

Elimi Tommaso'nun kolunun arasına sokarak beni
güvertenin sonundaki küçük masaya doğru yönlendirdi.
"Şarap hafif gövdeli, armut ve bal aromalı. Bay King onayınızı
istedi."

Küçük bir yudum aldım ve dilimin üzerinde yıkanan zengin
tatların tadını çıkardım. Baloncuklar burnumu gıdıkladı.
Gülümsedim. "Çok lezzetli."

Tommaso başıyla onayladı. "Çok iyi, sinyora."

Köprü güvertesinde, akşam yemeğimiz için küçük bir masa
hazırlanmıştı. Sıcak mum ışıkları titriyor ve taze kesilmiş
çiçeklerin kokusu deniz havasına karışıyordu. JP koyu renk
takım elbisesiyle yatin arka tarafında duruyordu, sırtı bize
dönüktü.

Yaklaştığımızda dikkatini çekti ve döndü. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve ne kadar yakışıklı olduğu dikkatimi çekti. Bir eli cebinde, diğer eli de Prosecco bardağını tutarken, sanki bir yatla hayatın tadını çıkarmak için doğmuş gibi görünüyordu.

Oraya skoolie ile kamp yaptığımız zamankinden daha çok uyum sağladığı kesin. Bu düşünce içimden küçük bir kıkırdamaya neden oldu.

JP'nin eli takım elbisesinin ceketini sıyırdı. "Komik bir şey mi var?"

Beni JP'ye doğru yönlendiren Tommaso'ya başımla teşekkür ettim ve karanlığın içinde kayboldu. JP'ye doğru bir adım daha attım. "Sadece bu yatın sana skoolie'den çok daha fazla yakıştığını düşünüyordum, hepsi bu."

Kolu belime dolandı ve bedenimi onunkiyle aynı hizaya çekti. "Sanırım bana uyuyorsun."

Ağzı çene çizgimi bulup boynuma doğru ilerlerken keskin bir nefes aldım. Ardından sıcaklık mırıldandı ve sıcaklık sırtımdan aşağı kıvrıldı. Dudakları köprücük kemiğime ulaştığında durdu, tüm vücudu sertleşti.

Deodorantı hatırladığımı umarak küçük bir kahkahayla geri çekildim. "Ne?"

Gözleri göğsüme sabitlenmişti, yüzü sert bir maske içindeydi.

Elimi takmak için seçtiğim kolyenin üzerine koydum. "Nedir bu?"

"Bunu nereden buldun?" Sesi de ifadesi kadar sert ve gergindi.

Gümüş bir zincire asılı küçük elmas kümesiyle oynadım. "Bu mu?" diye sordum. "Olive'indi." Kafam karışmıştı ve ruh halindeki ani değişim beni endişelendirmişti. "Neden?"

JP doğruldu ve ifadesi okunamaz haldeydi. Sinirlerim dalgalandı. İçini çekti ve çenesi büküldü. "Nereden bulmuş bunu?"

Ayak uydurmaya çalışırken yüzüm buruştu. "Anlamıyorum, bunu bana neden soruyorsun?"

JP yine iç çekti. Kızgın ya da sinirli görünmüyordu ama tamamen bitkin görünüyordu. Bitkin. "Kız kardeşin o kolyeyi nereden aldı Hazel?"

Boğazım yandı ve şaraptan bir yudum aldım ama ağrıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. "Bilmiyorum. Öldüğünde bıraktığı eşyaların arasına karışmıştı. Genelde bunu takmak için bir nedenim olmaz ama İtalya'nın bunun için uygun bir zaman olabileceğini düşündüm ve paketledim. Neden bu konuda tuhaf davranıyorsun?"

Yüzü sertti, sanki neler olduğunu anlamaya çalışmak için zihin jimnastiği yapıyormuş gibiydi.

Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum.

Sonra bir düşünce içek açtı. "Bunu ona sen mi verdin?" Mantıklı gelmiyordu ama parçayı bir şekilde tanıdığı açıktı.

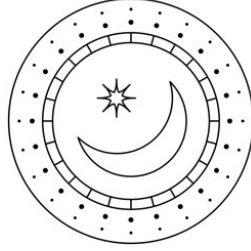
Başı seğirdi. "Hayır, tabii ki hayır." İçini çekti ve bir elini mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçlarının arasında gezdirerek onları karıştırdı. "Ama onu tanıyorum."

Nefes nefese

bekledim.

"Annemindi."

OTUZ BEŞ

JP

Binlerce kilometre ve hala benim için işleri berbat ediyordu.

Gün batımı yemeğinin Hazel için özel olmasını planlamıştım. Kalbimi ortaya koymaya ve kartlarımı masaya sürmeye hazırdım.

Onu ve Teddy'yi sonsuza dek hayatımda istedim.

Onu annemin kolyesini takarken gördüğümde yüzümdeki kan çekildi.

İki kadına aynı kolyeyi vermiş olma ihtimali nedir?

Tüm bu konsept beni rahatsız ediyordu, ancak bilmediğimiz koca bir ailesi olduğunu keşfetmiş olduğumuz gerçeğini göz önünde bulundurarak, bunu olasılıklar dünyasından çıkaramıyordum.

Babam Olive'e mücevherin aynısını vermiş olsa bile... neden?

Hazel'in kehribar rengi gözleri geniş ve endişeliydi. Geçmişimden acı verici bir anıyla daha yüzleşmenin etkisiyle bir adım geri çekildim. Bu duyguları bir kutuya doldurup öylece bırakmaya alışkındım ama Hazel söz konusu olduğunda sürekli olarak eski yaraların bombardımanına tutuluyordum. Bu onun hatası değildi ama gerçek şu ki kız kardeşi ve benim ailem tahmin ettiğimden daha bağlantılı görünüyordu.

Güvertenin parmaklıklarına yaslandım ve nefes verdim. Hazel daracık siyah elbisesinin içinde göz kamaştırıcıydı. Sanki kıvrımlarını sarmak ve kadınsı şeklini ortaya çıkarmak için yapılmış gibiydi. Elmas küme kolye mükemmel ve zarif bir eklentiydi. Bunu takmayı seçmesine şaşmamalı.

Şampanya hâlâ elindeyken Hazel parmaklarını gergin bir şekilde büktü ve ben de ona doğru uzandım. "Hey, buraya gel."

Bir adım öne çıktı ve ben de onu kucaklamadan önce bardaklarımızı masanın üzerine koydum.

"Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorunda?" diye fısıldadı.

Acı dolu sözleri kalbime saplanmış bir bıçak gibiydi. Ona baktım, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Hiçbir şey aramızdaki her şeyi değiştirecek kadar karmaşık değil. Sadece garip."

Hazel kolyeyle oynadı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Onun olduğuna emin misin?"

İşıltılı kolyeyi belli belirsiz işaret ettim. "Altı elmas kümesi. Altı çocuk için altı elmas. Ölmeden önce çekilmiş neredeyse tüm fotoğraflarında var."

Sertçe yutkundü ve sesinde yoğun bir duygu vardı. "Aman Tanrım."

Sırtımdaki kaslar gergindi ama dokunuşumu yumuşak tutmaya çalıştım. "Kız kardeşine hamileliğini gizli tutması için para vermek bir şeydi, ama elmas bir kolye? Neden ona bunu versin ki?"

Hazel başını salladı ve kaşlarını çattı. "Peki neden saklasın ki?"

İkimiz de ne yapacağımızı şaşırmış bir halde birbirimize sarılmış, her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorduk. Hiçbir şey birbirine uymuyor gibiydi.

Güneş yavaş yavaş dağların ardına gömülüyor ve güverteye narin bir gölge düşürüyordu. Hazel geri adım attı, boynunun arkasına uzandı ve zinciri çözdü.

Bir elinde top yaparak uzattı. "Lütfen." Kolyeyi almak için hareket etmediğimde gözlerini kapattı ve öne doğru bir adım attı. Yavaşça elime uzandı ve avucumu açarak annemin kolyesini yavaşça ortasına yerleştirdi. "Lütfen al onu. O senin annendi. Onu geri almalısın."

Kolyeye baktım, narin ağırlığını hissetmek için elimi etrafına doladım. Avucumu dikkatlice açtım ve kolyeyi çıkardım. "Kız kardeşinin kolyesiydi." Öne doğru eğildim ve kolyeyi boynuna doladıktan sonra mükemmel, kremi tenine tam oturacak şekilde ayarladım. "Bu sana bıraktığı, kendinden bir parça ve bunu senden asla almayacağım."

Eli kolyenin üzerinde duruyordu. Cesaretini toplayıp bana baktığında yüzü endişeyle buruşmuştu. "Delirdin mi sen?"

Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiğim bir zamanda ilk kez nefes alabildim. "Tabii ki kızgınım ama sana değil." Yüzünü avuçladım. "Azıcık bile değil. Bunu çözeceğim."

İtalya'daki son gecemizi kurtarmak için elimden geleni yaptım. Hazel her zamankinden biraz daha sessizdi ama güneşin okyanusa batışını izlerken ona sımsıkı sarıldım. Birlikte sessiz inlemeler ve ağır iç çekişlerle kendimizi kaybettik. Akşamımızı örten ağırlığı unutmak için birbirimizi kullandık.

Uçakla eve dönerken, saatleri çalışmayı denemek için kullandım. Aklım sürekli Hazel'da, Teddy'de ve yaklaşan babalık sonuçlarında, annemde dolaşıp duruyordu. Göğsümde bir ağrı gece boyunca oluşmuştu ve hala beni rahatsız ediyordu.

Kalp krizi ya da pulmoner emboli ya da aynı derecede uygunsuz bir şey geçirmediğimi umarak elimin topuğuyla dalgınca ovuşturdum.

Tüm bu süre boyunca masada oturdum ve Hazel'a baktım. Uçağın arka tarafındaki yatağa kıvrılmıştı. Yemeğimizi yedikten sonra biraz dinlenmeye çağırdım ve çok az itiraz ettikten sonra çabucak uykuya daldı. Çilek sarısı saçları

Saçları arkasında dağılmıştı ve elleri çenesinin altında sıkışmıştı. Vücudu narin bir top gibi kıvrılmıştı ve vücudumdaki her hücre kendimi onun arkasına sarmak ve dünyanın akıp gitmesine izin vermek istiyordu.

Bunun yerine içimi çektim ve önümdeki dizüstü bilgisayara yeniden odaklandım. Veda işlerimizin çoğunu hallederek güzel bir iş çıkarmıştı ama okunmamış e-postalarım hâlâ binlerle ifade ediliyordu. Gözlerimi ovuşturdum ve telefonumu elime aldım. Geç olmuştu -belki de erken- ama yine de Veda'ya mesaj attım ve hemen cevap verince gülümsedim.

Bilmem gereken bir yangın var mı?

VEDA

Duruma göre değişir. Gününü mahvetmemi mi istiyorsun?

Hazel'a baktım ve iç çektim.

VEDA

Babanızın yaklaşan savunma pazarlığı haberi yayıldı. Envoratu son anlaşmanın fişini çekti ve aktif olarak başka bir şey arıyor.

BU .

King Equities'in tabutuna çakılan son çivi. Envoratu çok uluslu bir alkol dağıtım şirketi idi. Onları müşteri olarak kazanmak bugüne kadarki en büyük başarım olmuştu.

Envoratu, King Equities'i kullanarak başarısız olan içki fabrikalarını ve bira fabrikalarını satın almış ve bugünkü gücüne ulaşmıştı. İşe ilk başladıklarında şirket, temel alkollü içecek kategorisinde olmayan bir dizi marka, işletme ve varlığa sahipti. Benim fikrim düzene sokmaktı; tek bir kategoriye odaklanmak ve hakim olmak. Şirket, ana işi olan içeceklere odaklanmak için gereksiz varlıkları kademeli olarak elden çıkardı.

Benim sayemde milyarlar kazanmışlardı ama hepsi bir hiç uğrunaydı. Ne kadar çok şirket müşteri olarak çıkarsa

Diğerleri daha hızlı giderdi.

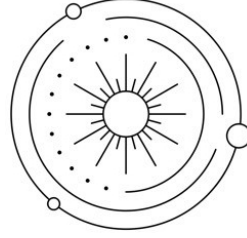
Kabul etmek ne kadar acı verici olsa da, yakında kurtarılacak hiçbir şey kalmayacaktı.

Döndüğümde yarım kalan işleri tamamlarız.

Veda'nın cevap vermesini BEKLEMEDİM ve bunun yerine telefonumu Rahatsız Etmeyin'e çevirip dizüstü bilgisayarımı kapattım. Hazel'a baktım ve aramızdaki birkaç metre fazlaymış gibi geldi. Birkaç hızlı adımla kızıma doğru yürüdüm ve arkasına sokuldum. Rüya görüyordu, neredeyse hiç kıpırdamadı ama vücudu benimkine karşı eridi.

Birinin bunu ürkütücü bulacağı kadar uzun süre ona baktım ama umurumda değildi. Çıplak omzuna bir öpücük kondurdum ve yanındaki yastığa yaslandım. Uçağın penceresinin dışında hayat hızla akıp gidiyordu ama önümüzdeki birkaç saat boyunca ondan başka hiçbir şeyin önemli olmasına izin vermeyecektim.

OTUZ ALTI

HAZEL

Mavi kuşların sesi Çarşamba akşamım için rahatlatıcı bir soundtrack oldu. Elbette Amalfi Sahili'nde bir yata çarpan dalgaların sükûnetinden çok uzaktı ama mükemmeldi.

İtalya seyahatimizin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ve benim aklım hala bulutlardaydı. Tommaso'nun cappuccino'sunu özlediğimi söylemezsem yalan söylemiş olurum.

Düşüncelerim sürekli Olive'in neden Maryann King'in kolyesine sahip olduğuna dönüp duruyordu. JP'nin yüzündeki şaşkın ifadeden kolyenin ona ait olduğu ve bunun bir tesadüf olmadığı anlaşıyordu.

Annesine ait olan ve aynı zamanda kız kardeşime de ait olan bir şeyi saklamama izin vererek çok şefkatli ve özverili davranmıştı, ama bu sadece Olive hakkında kafamdaki soruların artmasına neden oldu.

Başka hangi sırları saklıyordu?

Etrafımdaki konuşmaları dinlerken iç geçirdim ve berjer koltuğumun pelüş kadifesine yerleştim.

"İyi misin?" Emily'nin nazık yüzü endişeyle buruşmuştu.

"İyiyim." Ona yumuşak bir gülümseme verdim.

"Özleyeceğimi düşünmüştüm

İtalya, ama evde olmak gerçekten iyi hissettiriyor." Kaşları havaya kalktı. "Ev, ha?"

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum ve Annie'nin yanında getirdiği rom kokteylinden bir yudum alarak bunu gizlemeye çalıştım. Meyveli ve zengindi ve mükemmel miktarda ekşiydi.

Bardağı Emily'ye kaldırdım. "Ev, okulun olduğu yerdir."

Dudakları şakacı bir güvensizlikle büküldü. "Mm-hmm."

İçimden keskin bir kahkaha yükseldi. "Lego kampı için tekrar teşekkürler."

Konuyu aniden değiştirdiğim için başı döndüyse de Emily bunu belli etmedi. Bunun yerine, yerel kütüphanede yürüttüğü çocuk programlarından bahsederken her zaman yaptığı gibi genişçe gülümsedi. "Teddy bundan hoşlandı mı? Bence çok eğlendik!"

Sırıttım. "Sevdi. Aslında bayıldı. Hâlâ ondan ve gerçekten iyi şeyler bulmak için birkaç mağazayı nasıl araştırmamız gerektiğinden bahsediyor. Okumak için seçtiği bir sonraki kitapla birlikte bir set daha yapmak istiyor."

Emily memnun bir iç çekişle sandalyesine geri oturdu. "Bu beni çok mutlu etti. Kitapları çocukların inşa etme sevgisiyle karıştırırsam birkaç meraklı zihni yakalayabileceğimi biliyordum. Geri bildirimler gerçekten çok yardımcı oldu."

Bir yudum daha aldım. "Eminim bir sonraki etkinlik için kaydolmak isteyecektir. Sizi haberdar edeceğim."

Emily'nin eli ön kolumda durdu. "Yolunuzu bulup bize geldiğiniz için mutluyum. İkiniz de."

Göğsümde bir sıkışma hissettim ve gözlerimden beklenmedik yaşlar döküldü. Bu ilginç sahil kasabasıyla ilgili her şey beklenmedikti ama yine de beni içine çekti.

İnsanlar.

Küçük kasabanın tuhaflığı.

Onu.

Emily bir içki aldı, sanki kafamda dolanan düşüncelerimi görebiliyormuş gibi sessizce beni süzüyordu. "Henüz bir şey duymadın mı?"

Duygularımı bastırdım ve başımı salladım. Babalık sonuçlarından bahsettiğini biliyordum. Gerçekte, yaklaşan sonuçlar sadece kaygımı artırıyordu, bu yüzden onu derinlere gömmüş ve şimdiye odaklanmıştım. Şüphelerin ve güvensizliklerin her ortaya çıkışından nefret ediyordum.

Ya JP Teddy'nin babası
değilse? Ya babasıysa?

Ya aramızdaki bu şey daha fazla bir şeye dönüşürse?

Teddy'nin teyzesi ve annesi olabilir miyim?

Yutkunurken boğazım düğümlendi ve kendimi kaybetmeden önce Emily'ye odaklanmaya çalıştım.

"Henüz bir şey yok. Kelimenin tam anlamıyla her gün postaları kontrol ediyorum." Elimdeki pembe, meyveli kokteyle baktım ve cesaretimi topladım.

"Dürüst olmak gerekirse, artık bunun bir önemi olduğundan emin değilim," diye fısıldadım.

Emily'nin kaşları aşağı eğildi. "Ne demek istiyorsun?"

Parmaklarım karıncalanıyor ve başım dönüyordu. "Buraya sadece Olive istediği için geldim. JP'nin ebeveynlik haklarından vazgeçmesi için her şeyi yapmaya niyetliydim. Yargıç bunu ancak babalık sonuçlarıyla birlikte yapabileceği konusunda ısrar etti." Korkularımı sessizce dile getirirken sinirlerim titriyordu. "Ama ya artık haklarını devretmesini istemezsem?"

Emily koluma dokunduğunda gülümsemesi yumuşak ve anlayışlıydı. "JP böyle hissettiğini biliyor mu?"

Başımı salladım. Henüz ayrıntıları konuşmamıştık. İkimizin de aktif olarak böyle bir şey olmamış gibi davrandığımızdan ve sadece şu anın tadını çıkarmaya çalıştığımızdan oldukça emindim.

Ama ya hala haklarını bana devretmeyi planlıyorsa? Teddy yıkılırdı.

Yaklaşan zihinsel sarmalım, konuşmamızla birlikte, bağırarak seslendiğinde kesintiye uğradı

kitapçının zili cam kapıya vurdukça daha yüksek sesle çalmaya başladı.

Hepimiz MJ'in kitapçıya girmesini izlerken kafalarımız topluca döndü. Yanakları kızarmıştı ve tipik tatlı ve iyi huylu tavrı neredeyse buharlaşmıştı.

"Beni takip etmeye nasıl cüret edersin!" MJ'in çenesi yukarıdaydı ve yumrukları sıkılıydı, sanki bir kavgaya hazır gibiydi.

Kitapçıdaki hava keskindi. Etrafımdaki her kadın gerilmişti, sanki hepsi içlerinden birini korumak için harekete geçmeye hazırdı.

MJ'in arkasında, onun patlamasından etkilenmemiş gibi görünen iri yarı bir adam içeri girdi. Yakışıklıydı, siyah saçları kırpılmaya ihtiyaç duyuyormuş gibi görünüyordu. Saçlarından biraz daha kalın bir bıyığı vardı ve günlerce süren kasları vardı. Ama sadece sıradan kaslar değil; kalçaları kalındı ve MJ'e sırtırken kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

"Sakin ol, Thunder." Adam gülümsüyordu ama ses tonunda alaycı bir ifade vardı. "Böyle tepinmeye devam edersen kendine zarar verebilirsin."

"Thunder?" diye bağırdı, öne doğru bir adım atarak. Adam o kadar uzun boyluydu ki çenesi daha da yukarı kalktı ama geri adım atmadı.

Sandalyenin yüksek arkalığine tüneyerek dışarı baktım ve aralarındaki etkileşimi izledim. Gözlerim aralarında gidip geliyordu.

Alay etti. "Evet. Sende bir fırtına bulutu havası var. Çok tatlı."

Dudağını yaladı ve etrafımdaki kadınların sessiz ama duyulabilir soluklarını fark ettim.

"Sevimli mi?" MJ'in gözlerinde ateş dans ediyordu. "Kesinlikle gerçek dışısın. Bunu biliyor musun? Önce bir bakımevinde -hatırlatayım, mesai saatleri dışında- sinsice dolaşıyorsun, sonra da benim gecelerin kadını olduğumu ima edecek cesareti buluyorsun!"

A ne Şimdi mi? I oldu tamamen
Kayıp ama büyülenmiş Önümde yaşanan dram
her neyse.

"Taşaklarımı mı düşünüyordun, Thunder?" Adam duruşunu değiştirirken açıkça gülmemeye çalışıyordu.

MJ sinirli bir hırıltıyla ellerini havaya kaldırırken yanımdaki Emily kıkırdamasını bastırdı.

Emily ve benim aramdan bir fısıltı geçti. "Onun Logan Brown olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Emily'nin kafası döndü. "Rugby oyuncusu mu?"

Lark'ın gözleri sevinçle parlıyordu. "Olimpik rugby oyuncusu. Görünüşe göre futbol ve rugby kuzen sporlar gibi bir şey. Wyatt her zaman spor stratejilerini analiz eder, bu yüzden Olimpiyat Oyunları sürekli açıktı. Aslında Michigan'lı ve inanın bana. O kalçaları unutamam."

Gözlerim yeniden herkesin gözü önünde yaşanan dramaya kayarken kadınlar kıkırdadı. "Evet ama MJ onu nereden tanıyor?"

"Peki o neden burada?" Emily ekledi.

"Özür dilemeye geldim." Logan'ın sesi kalın ama samimiydi. MJ'i laf kalabalığının ortasında durdurmaya yetmişti. Ağzı bir an için açık kaldı ve sonra kapandı.

"Şehre yeni gelmiştim ve büyükbabama merhaba demek istedim. Resepsiyondaki kız kısa bir ziyaretin sorun olmayacağını söyledi." Onun alanına doğru bir adım attı ve herkesin toplu olarak nefes aldığını hissedebiliyordum. "Sana benzeyen bir kadının seksen altı yaşındaki büyükbabamla mum ışığında yemek yediğini görünce şaşırdığımı söyleyebilirim."

MJ'in yumrukları hâlâ sıkılıydı ama gözlerindeki ateş sönmüştü.

"Söyleyeceğini söyledin o zaman." Bug, MJ'in yanına geldi ve destekleyici elini kürek kemiklerinin arasına yerleştirdi. "Gecemizi yeterince böldün. İyi geceler."

Logan etrafına bakındı ve kendisine bakan iri gözleri fark etti. Sırtışı genişledi.

Elini kaldırdı, kocaman avucunu genişçe açtı. "Merhaba." Kıkırdadı ve başını salladı. "Güle güle."

Birkaçımız sersemlemiş bir halde el sallayarak karşılık verdik.

Kitapçının ön kapısından çıkmadan önce Logan durdu ve MJ'e baktı. "Belki seni buralarda görürüm Thunder."

MJ bir hışımla gözlerini devirdi ve ona sırtını dönerek bize doğru yürüdü. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Ağzımız sulanmıştı.

Lark ilk cesur kişi oldu. "Bu ... idi." Gözlerini iki kez kırıştırdı. "İlginçti."

MJ'in tipik tatlı yüzü kaşlarını çattı. "Bu adamın ne mal olduğu belli. Haven Pines'tan buraya kadar beni takip etti."

"İşe böyle mi gittin?" Lark, MJ'in dar elbisesini işaret etti. Her zamanki lacivert önlüklerinden çok farklıydı.

MJ burun kemiğini sıktı. "Bu uzun bir hikâye. Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

Kate, Emily'nin hayırıyla aynı anda eminim dedi ve biz de bastırılmış kahkahalarımızla birbirimize katlandık.

Korkularım, taşıdığım stres, hepsi Bluebird Kitap Kulübü moralimi yükselttikçe buharlaşıyor gibiydi.

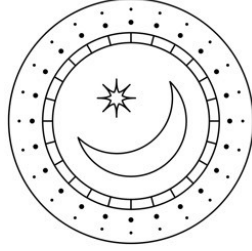
Çok uzun zamandır sadece Olive ve ben vardık ve bir süre sonra seyahatlerim gerçekten uzun bir süre yalnız uçtuğum anlamına geliyordu. Çok uzun bir süre.

Belki de Emily haklıydı.

Her geçen gün ailemden biri gibi hissettiğim yeni arkadaşlarıma bakarken, babalık testinin aslında o kadar da önemli olmadığını düşünmeden edemiyordum.

Hemen ertesi gün bunun gerçekten ne kadar önemli olduğunu öğreneceğimi bilmiyordum.

OTUZ YEDİ

JP

On bir dakikadır zarfa bakıp duruyordum.

Bembeyaz kenarları ve Remington County DNA Teşhis Merkezi damgası bana bakıyordu.

O zarfın içinde her ne varsa her şeyi değiştirecekti.

Ya da belki hiçbir şeyi değiştirmede?

Siktir, bilmiyorum.

Midem sıkışırken elim çeneme sürtündü. Avuçlarım terlemişti ve boynum sıcaktı.

"Geldiler!" Teddy'nin sevinçli haykırıları evin içinde çınlarken o da ön kapıya doğru koştu.

Postayı alıp bana mektubu gösterdiğinde Hazel'ın elleri titriyordu. Sessizce, ikimiz de mektubu Teddy'nin önünde açmanın kötü bir fikir olduğu konusunda hemfikir olmuştuk. Sloane'u aradı, durumu açıkladı ve ikizlerin dondurma yemek isteyip istemeyeceklerini sordu. Neyse ki Sloane, mektubu açıp sonuçları okuyabilmemiz için Teddy'yi bir süre eğlendirmekten mutluluk duydu.

Teddy hâlâ okul kıyafetlerini giyyordu - pötikareli gömlek, lacivert papyon ve kot pantolon. Kapının yanındaki aynada kravatını düzeltti ve başıyla onayladı.

Göğsüm sıkıştı.

Kapıyı açtığında, Ben ve Tillie'nin Teddy'ye merhaba demek için birbirleriyle konuşmalarıyla gürültü daha da arttı. Arkasına bile bakmadan gitmişti.

Hazel Sloane'a teşekkür ederken ben arkama yaslandım, hâlâ zarfa bakıyordum. Baldızım Hazel'a sarılmak için eğildi ve gitmeden önce bana küçük bir el salladı.

Hazel bana doğru geri yürüdü, gözleri önümdeki zarfa odaklanmıştı.

Omuz omuza durduk ve iç çekti. "Hazır mısın?"

Hazır olup olmamam önemli değildi. O zarfın içinde yatan gerçek her neyse değişmeyecekti. Benim duygularım umurunda değildi.

Hiç düşünmeden zarfı yırttım ve kâğıtları açtım.

Gözlerim aradığım kelimeleri aramak için taradı.

Yanımdaki Hazel nefesini içine çekti ve "Anlamıyorum" diye fısıldadı.

Gözlerim okuduğu kelimelere takıldı.

Babalık Olasılığı: %0

Beni içine çeken bir kara delik gibi sığır baktım.

"Bu ne-ama ... nasıl?" Hazel'ın sesi çatladı ve kalbim de onunla birlikte çatladı.

Kâğıdı yüksek sesle okudum. "Babası olduğu iddia edilen John Pierce King, test edilen çocuk Theodore Adams'ın biyolojik babası olarak kabul edilmemiştir. Babalık dışlanması rağmen, John King ve Theodore Adams arasında birden fazla lokusta önemli sayıda ortak alel bulunmaktadır. Bu durum yakın bir biyolojik ilişkiye işaret etmekle birlikte baba-çocuk ilişkisi ile tutarlı değildir. Babalık olasılığı: %0."

Hazel başını salladı. "Bilimle ilgili kelimelerin hepsini anlamıyorum." Kâğıdı elimden kaptı. "Ne yazıyor ki?"

Onun sesinde yükselen paniğe rağmen benimki acı verecek kadar soğuktu. "Okumaya devam et."

Hazel'in endişeli gözleri okumaya devam ederken tekrar kâğıda kayd1: "Babalık olasılığı: %0. Bununla birlikte, nispeten yüksek sayıda ortak alel, John King'in Theodore Adams ile üvey kardeş (bir biyolojik ebeveyni paylaşan) gibi yakın bir akraba olduğunu gösterebilir."

Yüksek sesle okuduğu her kelimeyle midemdeki çukur genişledi.

"JP?" Gözyaşlarının eşine gelmişti. "Bu ne anlama geliyor?"

Hayal kırıklığı beni ele geçirdi. Başımı kaldırdım ve dilimde keskin kelimeler vardı. "Bu onun babası olmadığım anlamına geliyor. Ben onun ..." Zar zor söyleyebildim. "Ben onun lanet olası kardeşiyim."

Gözlerinde başka bir hayatın hayaletine tanık olurken dehşet içinde izledim.

Mektubun Teddy'nin babası olduğumu doğruladığı ve gülüştüğümüz başka bir hayat. Teddy'ye bu inanılmaz haberi nasıl vereceğimizi heyecanla planlarken onu kucakladığım ve sarıldığım.

Ama o hayat gitmişti.

Bunu benden almıştı.

Omurgam çelik, adımlarım tahta gibiydi ve zarfa uzandım. Kapıya doğru yürürken avucumun içinde buruştu.

"Bekle. JP!" Hazel arkamdan seslendi ama ben durmadım. "Bekle, nereye gidiyorsun?"

Kapı elimdeyken ona dönüp baktım. Ses tonum soğuk ve sertti. "Babamın yapması gereken bazı açıklamalar var."

Otoyol trafiğinde babamın hâlâ tutulduğu hapishaneye doğru ilerlerken ayağım gaza bastı.

"Ziyaret saatinden sonra olması umurumda değil. Sen onun avukatısın. Beni onunla bir odaya götür. Hemen." Sesimdeki zehir, babamın avukatının sıraya girip emirlerime uymama cüretini göstermesine meydan okuyordu.

Cevap beklemeden telefonu kap.

Kr fke beni ile hapishanesine doğru sürüklerken ellerim direksiyonu kavradı. Oraya vardığımda babamın avukatı çoktan beni bekliyordu.

Gömleği buruş buruştu ve yüz ifadesi sinirli olmaktan çok uzaktı.

"Bu son derece olağandışı bir durum," dedi.

Yine de ziyaretçi merkezine doğru ilerledi, kimlik bilgilerini sundu resepsiyon görevlisi ile güvenlik görevlisine acil bir avukat-müvekkil görüşmesi talep ettiğine dair güvence verdi. Birkaç yumuşak söz ve yatıştırıcı gülümsemenin ardından babamı beklediğimiz odaya ynlendirildim.

Telefon çaldığında avukatın dikkati telefonuna odaklanmıştı. "Buna bakmam gerek. Ben dönene kadar onunla konuşma."

Başımı salladım, babamın avukatı orada olsa da olmasa da ne söylemem gerekiyorsa söylemeye niyetliydim.

Siktir et o adamı.

Odanın havası boğucuydu ve odanın ortasındaki soğuk metal masa benim kasvetli ruh halime uyuyordu.

Kapı açılıp babam içeri girdiğinde, zlmemek için kendimi zor tuttum.

"JP." Gülümsedi. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Oturun." Sesim buz gibiydi ve gardiyanın kaşları bile kalktı. Babamın kelepçelerini çözüp oturmasına izin verirken sessiz kaldı.

Odanın köşesine doğru ilerlediğinde, gözlerim ona doğru kaydı. "ık dışarı."

Babam bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Bu beyefendiyle böyle konuşulmaz." Memura nazik bir gülümseme verdi. "Lütfen korkunç davranışını mazur grn. Sanırım zel olarak konuşmak için bir dakikaya ihtiyacımız var."

Memur gülümseyerek başını salladı ve ayrıldı.

Alay ettim. "Zıpla diyorsun ve insanlar ne kadar yükseğe çıkacağını sormak için birbirlerini eziyorlar."

Ellerini kucağında birleştirmeden önce iki yana açtı. "Bu bir hediye."

Bu çok saçmaydı. Bu saçmalığı kesmek ve meselenin özüne inmek istiyordum. "geldim ve Olive Adams'ı sordum."

Babam gözlerini devirdi ve alaycı bir kahkaha attı. "Bunu zaten hallettiğimizi sanıyordum?" Tekrar güldü ve kanım ısındı. "Yeteneğini kaybediyorsun evlat."

Patronluk taslayan tonu sinirlerimi bozdu. "Olive'in doğurduğu çocuk. Benden değil. Bunu doğrulamak için bir test yaptırıldık."

Pantolonunun paçasındaki görünmez bir tiftik parçasını karıştırdı. "Bunu sana söyleyebilirdim. Aslında çoktan söylediğime eminim."

Sadece ona baktım.

Farkına vardı ve güldü. "Benim değil, değil mi?"

Tekrar güldü ve ben kör bir nefretle dilsiz kaldım. Gülerek nefes verdi ve gözünün kenarındaki bir damla yaşı sildi.

"Bundan önce pek rahat değildim.

"Orospu benim için bacaklarını açtı ama lanet olsun."

Yüzündeki sırtışı silmeye çalışırken elini ağzına götürdü ama sırtış dudaklarının kenarına yapıştı. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Sesim yükselirken kırmızı öfke halkaları görüş alanıma sızdı. "Bu ne cüret. Teddy'nin annesine fahişe demeye nasıl cüret edersin? O sana yardım için gelen genç bir kadındı. Rahatlamak için."

Babam hiç istifini bozmadan başını salladı. "Gerçekten bu kadar aptalsın, değil mi? Michigan'a rahatlamak için gelmedi. Hamile bile değildi. Bir ödeme için geldi."

"Ödeme mi?" Parçalar hızla yerine oturuyordu ve ben buna inanamayacak kadar sersemlemiştim.

Babam devam ederken gözlerini devirdi: "Seni aramak için ofise gitti. Kürtaj için ona para vermeniz amacıyla size hamile olduğunu söylemeyi planlıyordu."

Alay etti ve kendi kendine tekrar güldü. "Onu kafede bulduğumda yıkıldı ve her şeyi itiraf etti. Senin itibarını bize karşı kullanacaktı. Görünüşe göre almaya geldiği şeyi alıp gitmiş. Belki pazarlık ettiğinden biraz daha fazlasını, ama sonunda her şey yoluna girdi."

Midem bulandı.

"Yıllarca ona para ödemeye devam ettin. Teddy'den haberin var mıydı?"

Sanki tüm bu konuşma onu sıkıyormuş gibi gönülsüzce omuz silkti. "Bir çocuğu olduğunu biliyordum ama benden olup olmadığını soracak kadar umursamadım. Ara sıra yatağımı ısıtırdı ve bunun için ona cömertçe para öderdim." Gözlerini devirdi ve sandalye ağırlığından inleyene kadar arkasına yaslandı. "Fahişeler bunun içindir."

Gözeneklerimden öfke sızıyordu ve nefretle titreyordum. "Peki ya annemin kolyesi?"

"Annenin bulunduğu yerde buna ihtiyacı yoktu." Yüzünde hastalıklı bir sırtıma belirdi. "Belki bu çocukla bu sefer doğru olanı yapabilirim... seninle asla tam olarak yapamadığım şekilde onu şekillendirebilirim."

Tersledim ve masaya atladım.

Yumruklarımınla gömleğini kavradım ve onu öne doğru ittim. Acı dolu homurtusuyla ödüllendirilirken, metal yüzeye çarpmadan önce yüzünden geçen şokun tadını çıkardım.

Kaşının üstündeki taze kesikten kan fışkırdı ve yüzünden aşağı sızdı. O artık gülmüyordu ama ben gülüyordum. Yumruğum yüzüne mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere indi.

Babam geriye ve yere düştü, metal sandalye onunla birlikte yuvarlanırken sürtündü. Bu kargaşa

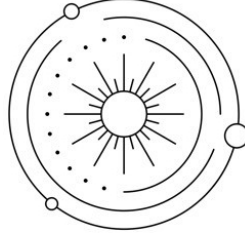
dikkatini çekti ve kapı açıldı. Babamın avukatı, peşinde bir memurla içeri girdi.

"Ne oluyor be?" Babama doğru hamle yaptı ama ben onu iterek geçtim. "Bu bir saldırı, Bay King!"

Babam öfkeliydi, gözlerindeki kanı siliyor ve ayakta durmaya çabalarken kesik kesik nefesler alıyordu. "Suç duyurusunda bulunacağım!"

Onu ve ona duyduğum sadakatin kırıntılarını arkamda bırakarak ilerlemeye devam ettim. "Umarım yaparsın."

OTUZ SEKİZ

HAZEL

Oturma odasının zeminine PAKETLEDİM. JP gideli neredeyse iki saat olmuştu ve panik başlamıştı. Dondurma yedikten sonra Teddy'nin şekerden başı dönmüştü ve gözlerini kapatacak kadar rahatlaması için sıcak bir banyo ve iki masal gerekti.

Mutfakta tek başıma, babalık sonuçlarını tekrar okurken ojelerimi sıfıra indirdim.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Şok, mutlak ve acı veren bir üzüntüye dönüşmüştü.

Teddy bana JP'yi hatırlatan bir şey yaptığında her seferinde gülümsemiştim - her kaş çatma, gergin yapıları, JP'nin babası olduğuna dair bana sessizce güvence veren tüm tuhaflıklar - hiçbir şey ifade etmiyordu. İkisi birbirine benziyordu çünkü akrabaydılar.

Kardeşler.

Olive'in Russell King ile aynı yatağı paylaştığı düşüncesi beni hasta ediyordu. Keşke onunla konuşmanın bir yolu olsaydı -son bir kez- ve hâlâ aklımda olan onlarca soruyu sorabilseydim.

Bir fikir canlandı ve telefonumu çıkardım.

Ruh çağırma seansları hakkında ne kadar bilginiz var?

LUNA

Çoğundan fazla, bazılarından az mı?

Bunu .

gereken biri mi var?

Kız kardeşim.

Bana adresi gönder. Yoldayım, ama sinyali güçlendirmek için takviyeye ihtiyacımız olacak.

AYAKLARIMIN ÜZERİNDE DÜŞÜNEREK, Mavi Kuşlar'dan bazı kadınlarla bir grup sohbeti oluşturdum. Umarım tamamen aklımı kaçırdığımı düşünmezlerdi ve en azından birkaçı yardım etmeye açık olurdu. Dudağımla oynadım ve neye ihtiyacım olduğunu açıklamanın en iyi yolunu düşündüm, ancak doğrudan, gönülsüz bir yaklaşımı tercih ettim.

Merhaba! Ben Hazel. Mavi Kuşlar'ın bu gece benim için gelebileceğini umuyorum. Büyük bir istek ama seansa gelmeye açık ve istekli birine ihtiyacım var. Önemli olmasaydı sormazdım.

ANNIE

Ne zaman ve nerede?

JP'nin evine. Hemen mi?

VEDA

Bundan nefret edecek. Ben kesinlikle .

MJ

Hadi yapalım şunu!

SLOANE

Beş dakika içinde orada olabilirim.

SYLVIE

Sloane, beni.

LARK

Ben de gelmek istiyorum!

KATE

Ben de!

EMILY

Ben de kaçırmıyorum. Carpool!

Telefonum coşkulu bir destekle tek tek çaldı. Sırtımdan aşağı bir sinir dalgası akarken bile sııttım. Kız kardeşimin ruhunun ortaya çıkması için mükemmel bir alan yaratmak üzere harekete geçmem gerekiyordu.

Elbette, daha önce hiç başarılı bir şekilde ruh çağırmamıştım, ama her şeyin bir ilki vardır, değil mi?

Temizleyici bir nefes alarak, malzemelerimizi toplamadan önce kendimi ortaladım. Mutfak adasının üzerine bir battaniye serdim. Mutfak çekmecelerini karıştırırken, işimize yarayacak birkaç acil durum mumu buldum. Onları adanın ortasına attım ve baharat dolabını açtım. JP'nin titiz doğası sayesinde baharatlar alfabetik olarak sıralanmıştı ve ben de birkaç dal biberiye çıkardım. Aceleyle tarot kartlarımı, beyaz adaçayını ve JP ile kız kardeşimin resmini buldum.

Onun sırttan yüzüne baktım ve kalbim acıdı. JP çok genç ve özgür görünüyordu. Olive vahşiydi ve hayatının en güzel anlarını yaşıyordu.

Resmi geçici sunağın üzerine koydum ve ön kapının kilidini açtım. Birkaç dakika sonra farlar garaj yoluna döndü ve ben de el salladım.

Kadınlar teker teker cipten indiler. Luna çok arkalarında değildi.

Verandada sesimi alçalttım. "Teddy uyuyor, bu yüzden sessiz olmamız gerekecek. Geldiğiniz için teşekkürler."

MJ omzumun üzerinden baktı. "Kardeşim nerede? O da bu işin içinde mi?"

Yutkundum. "Şu anda dışarıda."

Luna öne çıktığında kapıya doğru ilerledim. "Bunun işe yaraması için enerjimizi temizlememiz gerekiyor. Şüpheli olanlar ya da Dünya'ya bağlanma olasılığına açık olmayanlar

diğer taraf sadece deneyimi mahvedecektir. Şimdi kendinizi affettirmenin tam zamanı."

Karanlığın içinde gizlenirken gözlerimiz birbirinin üzerinden geçti.

Sessiz bir anlaşma içinde, küçük baş sallamaları yarım daire şeklindeki kadınların arasında dalgalandı.

"Tamam o zaman." Luna başını salladı. "Hadi gidelim."

Mutfak adasının etrafında daire şeklinde dizildik. Luna dolaptan küçük bir tabak aldı ve ben sunağı düzenlerken içine su doldurdu. Meraklı gözler merakla baktı ama kadınlar sessiz kaldı.

Ellerimi iki yana doğru uzattım. "Lütfen el ele tutuşun."

Kadınlar el ele tutuşarak çemberi tamamladılar.

Gözlerimi kapattım ve sessizliğin beni kuşatmasına izin verdim. Titrek bir fısıltıyla niyetlerimizi belirledim. "Burada olduğunuz için teşekkür ederim. Kayboldum ve cevaplara ihtiyacım var. Bana destek olduğunuz için teşekkür ederim." İki elim de kardeşlik göstergesi olarak sıkıldı ve gülümsedim. Yargılama yoktu, sadece yumuşak, destekleyici gülümsemeler vardı.

Luna'ya baktım ve başımı salladım.

Derme çatma sunağın ortasındaki mumları yaktı ve gözlerinde bir parıltı belirdi. Kaşları zıpladı. "Haydi biraz hayalet bulalım, olur mu?"

Beyaz adaçayından çıkan yumuşak duman tavana doğru süzülürken sinirlerim karnımı gıdıkladı. Luna nefes alıp veriyor, yüzü tavana doğru eğilene kadar başı geriye kayıyordu.

"Bu çok havalı," diye fısıldadı MJ.

Kate onun yanında MJ'in koluna çarptı. "Odaklan. Kanallık yapmamız ya da her neyse yapmamız gerekiyor."

Küçük kıkırdamalar çemberin içinde dalgalandı.

Luna sıırttı. "Enerji iyi hissettiriyor. Doğru amplifikatörleri seçmişsiniz."

Benim için gelen kadınlara gülümsedim.

Luna, "Gözlerinizi kapatın," diye talimat verdi. "Bu gece Olive Adams'tan cevaplar arıyoruz. Sadece ruhları kabul ediyoruz

emberimize katılmak için iyi niyetler. Varlığınızı belli edin."

Tek gözümü açarak Luna'nın büyüsünü sessizce tekrarladım. Herkes el ele tutuşmuş ve gözlerini kapalı tutuyordu.

Luna onun sözlerini tekrarladı ve ekledi: "Eğer bizimleysen, varlığını belli et."

Hafif bir nefes nefese gözlerimi açtım. Kate ortadaki mumlara bakıyordu. "Biri söndü."

Sırtıma bir ürperti yayıldı.

"emberi bozmayın. El ele tutuşun," diye nazikçe talimat verdi Luna. "Olive Adams, eğer bizimle birlikteysen, kardeşin Hazel senin bilgini ve rahatını istiyor. Varlığını belli et."

İkinci mum titreyip söndüğünde midem o kadar hızlı düştü ki neredeyse kıımdan çıkacaktı. Kalp atışlarım hızlandı.

Luna sırtıttı. " et," diye fısıldadı bana. "Sor ona."

Etrafıma bakındım. Teddy'nin JP'nin çocuğu olmadığı haberini vermeye hazır değildim, bu yüzden kelimelerimi dikkatle seçtim. "Olive, benim." Gözyaşlarım burnumu yaktı. "Seni zledim." Arkadaşlarım ellerimi sıktı ve ben de nefes aldım. "Gerçeği biliyorum... en azından bir kısmını. Gerisini anlamam için yardımınıza ihtiyacım var." Etrafıma bakındım.

Hava ürkütücü bir şekilde durgundu ama hiçbir şey olmadı. "Lütfen," diye yalvardım.

Sıcak bir gözyaşı yanağımda bir yol açtı. "Lütfen Olive. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Arkamızdaki sessizliği gürültülü bir gümbürtü bozduğunda hepimizin nefesi kesildi.

Biz.

Başımı çevirdiğimde çantamın yere düştüğünü gördüm. masadan düştü ve içindekiler yere döküldü, katlanmış mektubu dönerek ayağımın yanında durdu.

"Vay anasını," diye fısıldadı biri.

"Başka sorunuz var mı?" Luna bana sordu.

Olduğum yere çakılıp kalmıştım. Aklımda on iki milyar soru vardı ama tek yapabildiğim çantama bakıp başımı sallamaktı.

"Bize katıldığınız için teşekkür ederiz," dedi Luna. "Rehberliğiniz ve sevginiz için teşekkür ederiz. Huzur içinde gidebilirsiniz." Ellerini bıraktı ve ellerini birbirine vurdu.

Luna gülünce hepimiz sıçradık. "Woo! Bu lanet olası vahşi!"

Parmak uçlarımı yanaklarıma bastırdım, çemberi kırdım ve nefes verdim.

Mırıltılar kadınlar arasında dalgalanıyordu. Hepimiz az önce yaşadıklarımız karşısında şok ve inançsızlığın çeşitli aşamalarındaydık.

"Artık bir cadılar meclisi miyiz?" Annie sordu.

Luna kolunu onun omuzlarına doladı. "Eğer olmak istiyorsan, bebeğim."

Sloane sırttı. "Bu, boktan bir reality TV programının tekrarını yener."

"Şaka yapmıyorum," diye onayladı Veda.

Sylvie Luna'ya döndü. "Kiralık mısın?"

MJ yanımda dururken devrilmiş çantama baktım. "İçinde ne olduğunu düşünüyorsun?"

Başımı salladım ve dökülenleri toplamak için çömeldim.

"Sanırım öğreneceğim."

İçindekileri çantama geri koydum ve kız kardeşimin mektubunu bıraktım. Elimde ağırdı.

Luna yalın içine Ben ve Fısıldadı, "Belki

İhtiyacınız olan cevaplar zaten orada mı?"

Başımı salladım. "Binlerce kez okudum."

Luna okşandı benim geri. "Taze gözlerbkz. yeni fırsatlar."

Kırışmış sayfalara baktım. "Belki."

Sylvie arkamdan geldi. "Kalmamızı ister misin?"

Boğazım . "Hayır," diye fısıldadım. "Sanırım bununla bir dakika oturmam gerekiyor."

Yumuşak, güven verici gülümsemesi beni rahatlattı. Anaç ve sevgi dolu tavrıyla kadınları bir araya topladı.

Arkadaşlarım.

Onlar olmadan bunu yapamazdım. Onlar gittikten sonra Olive'in sözlerine baktım. Yüzümü tavana doğru eğerek ona fısıldadım: "Görmemi istediğin şeyi görmeme yardım et."

Tekrar baktım.

teselli aradık.

Olive'in mektubundaki sözler, artık gerçeği bildiğimiz için yeni bir anlam kazanmıştı. JP'yi aradıktan sonra Russell onunla buluşmuştu. Bir şekilde birlikte olmuşlar ve Olive o zaman hamile kalmış.

Ama en neden gelmişti ki? Aslında hamile olmadığı halde hamile olduğunu söyleyerek JP'den para koparmaya çalışıyor olabilir miydi? Neden JP Teddy'nin babasıymış gibi davransın ki? Tabii Russell'ın gerçekte nasıl bir canavar olduğunu kendisi keşfetmediyse...

Sözlerini gözden geçirirken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı.

Russell'ın da sandığım gibi biri olmadığını fark ettim.

Ama zamanım ve seçeneklerim tükendi.

Bir gün bunu Teddy için yaptığımı anlayacaksın. Böylece onu sevebilecek kapasitede bir babaya sahip olma şansı olacak. JP olmadan Teddy buna asla sahip olamayabilir.

Karaladığı kelimeleri okudum ve tekrar okudum.

Bir baba, onun babası değil. Zamanla Russell'ın gerçek yüzünü görmüştü. Belki de çaresizlik içinde, Teddy de dahil olmak üzere herkesi, kendisini hamile bırakanın JP olduğuna inandırmanın en iyi seçenek olduğunu düşünmüştü.

Bu kadar aldatıcı bir şeyi nasıl yapabildiğine dair bana bir ipucu verebilecek herhangi bir şey bulabilmek için karmakarışık kelimeleri tekrar okudum.

Gurur duymadığım şeyler yaptım. Sessiz kalacağımı ve kaybolacağımı düşünen erkekler tarafından incitildim ve öfkelenirildim.

Arka planda. Kim olduğumu biliyorum ama lütfen Teddy'nin annesinin iyi bir insan olduğuna inanmasına izin verin.

Yere cktm.

Gercek başından beri onun duygu yüklü, abuk sabuk mektubundaydı ve bunu kanıtlamak için bir ruh caırma seansına ihtiyaım yoktu.

Teddy'nin annesinin iyi biri olduğuna inanmasını istiyordu. O kadar caresizdi ki yalan söylemeye hazırdı.

Kendi kız kardeşim hakkında böyle şeyler düşünmekten nefret ediyordum ama son zamanlarda ortaya cıkanlara bakılırsa bu tamamen mümkündü. Olive, zengin ve yakışıklı bir adam olan JP ile tek gecelik bir ilişki yaşamak ve ondan para koparmak için kazara hamile kaldığı yalanını söylemek gibi gurur duymadığı şeyler yapmıştı.

Midem bulandı ve bulantımı bastırmak için yutkundum.

Sorun şu ki, Olive JP'nin babasını hesaba katmamıştı. Russell King usta bir maniplatrd. Onun gibi bir adamın genç, savunmasız bir kadını nasıl avlayacağını ve onu hastalıklı avantajı için nasıl kullanacağını kolayca anlayabilirdim.

Russell onu yatağa atmış ve hamile bırakmıştı. Onu gizlice görmeye ve parasını kabul etmeye devam etti. Olive'in onun metresi olmakla ilgili gercekte ne hissettiği, yanında götürdüğü bir sırdı.

Ona para, mücevher ve vaatler vermişti.

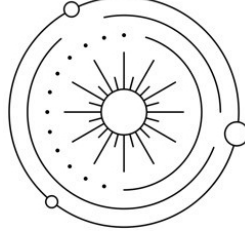
Kız kardeşim bana yalan söylemişti, bu cok açıktı. Olive, herkesin onu hamile bırakanın JP olduğuna inanması için hikayeyi şekillendirmişti.

lmek üzere olan bir anneydi ve kendisini mümkün olan en iyi şekilde resmetmenin bir yolunu arıyordu.

Onun seçimlerine katılmıyordum ama kck bir parçam onları anlayabiliyordu.

Göğsüm ağrıyordu ve zihnim bunu yedi yaşındaki bir cocuğa nasıl aıklayacağımla yaşışıyordu.

OTUZ DOKUZ

HAZEL

JP'nin arabasının garaj yolundan dönerken çıkardığı dikkatimi çekti. Avuç içlerimi pantolonumun ön kısmına sildim ve onu bekledim. Kapıyı açtığında karşımda yenilmiş bir adam duruyordu.

Ona doğru koştum ve ellerimi kollarına koydum. "İyi misin? Ne oldu?"

Çenesi bükülmüştü ama gözleri yorgundu. "Babamla bir konuşma yaptım. Pek iyi gitmedi."

Onun yokluğunda ortaya çıkardığım şeyi açıklayacak kelimeleri ararken, bunun ne anlama geldiğinden emin olmadığım için sertçe yutkundum.

"Öyle mi ..." Havayı hafifçe kokladı. "Bir şey mi yanıyor?"

Başımı salladım ve elimi salladım. Kız kardeşlerini ve Sullivan kadınlarını ölmüş kız kardeşimle iletişim kurmak için bir ruh çağırma seansına davet ettiğimi açıklayacak vaktim yoktu. "Bu adaçayı."

Omuz silkti ve kalbim o yokken garip şeyler yaptığımı kabullenmesiyle biraz eridi.

Konuşmak için ağzımı açmışım ki beni kucakladı. "Ona söyledin mi?" JP'nin sesi boştu ve kırılmak üzereydi.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hayır. Elbette olmaz, sensiz olmaz. JP, bana bak." Elim yüzüne götürdüm ve onu

Bana bak. "Bunu çözeceğiz, tamam mı?"

Mavi-yeşil gözleri mesafeli ve kasvetliydi. "Çözülecek ne var emin değilim. Hepsi sonuçlarda var."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek kekeleydim. Elbette Russell'ın Teddy ile herhangi bir ilişkisi olmasını istemiyordu. Adam yalancı, dolandırıcı ve katildi.

JP araya girdiğinde endişelerimi dile getirecektim. "İşaretleri görmeliydim. Olive bir yatırım hesabında lehtar olarak bile listelenmişti. Bunu pek düşünmemiştim ama şimdi elimizdeki bilgilere bakılırsa ... birbirlerine düşündüğümüzden daha fazla bağlı oldukları açık. Bir bakıma, ona maddi olarak bakacak kadar önemsiyor ya da suçlu hissediyordu." JP'nin omuzları zayıf bir omuz silkmeye kalktı. "Görünüşe göre tamamen kalpsiz olmadığını göstermenin bildiği tek yolu buydu."

Başımı salladım. "Sanırım anladım."

Bir ürperti kollarımda tüylerin diken diken olmasına neden oldu ve onları ovma için geri çekildim. JP'nin Olive'den nefret etmesini istemiyordum ama gerçeği bilmeyi de hak ediyordu. "Sanırım..."

Kahretsin, neden bu kadar zordu?

Boğazımı temizledim. "Sanırım sen Olive'le yattıktan sonra buraya geldi ve hamile olduğunu söyledi. Geriye dönüp baktığımda, o sıralarda çılgınlık dönemlerinden birini yaşıyordu ve para her zaman sıkıntılıydı. Birkaç haftalığına bir işe giriyor ve sonra bir daha gelmemeye karar veriyordu. Sanırım seninle tanıştı ve-" Sesim çatallaştı. "Belki de seninle tanıştı ve kolay bir maaş çeki gördü."

Sert ve soğuktu ama başını salladı. "Babam araya girdi. Sırf onun için bir teselli kaynağı olabilsin diye onu gönderdi."

Sesim titredi. "Ondan sonra sanırım Russell'ın Teddy'nin babası olduğunu biliyordu. Bunu herkesten sakladı ama Russell'ın onu asla seçmeyeceğini anladığında ya da belki de onun gerçek yüzünü gördüğünde ... sonra hastalandı ve ben

Bilmiyorum, sanırım en iyi seçeneğin onu hamile bıraktığına inandırmak olduğunu düşündü."

Parçalar üzücü, çıkarıcı bir yapbozda bir araya gelmeye başladığında yüzü sert ve öfkeliydi. JP kız kardeşimin piyonuydu ve oğlunu kendi çıkarları için kullanmıştı. Çocuğu için en iyisinin bu olduğunu düşünmüş olsa bile bu korkunçtu.

"Çok özür dilerim, JP. Yemin ederim, hiçbir fikrim yoktu." Onun içinde eridim ve güçlü kolları beni kendine çekti.

"Biliyorum," diye yatıştırdı.

Mantıklı tavrına geçmeden önce muhteşem yüz hatlarında endişe parladı. "Babam hapisten çıkıyor, bu da geri döneceği anlamına geliyor. Herhangi bir durum üzerinde sahip olduğu etkiyi bırakacak biri değil. Kız kardeşini manipüle etti ve seni de manipüle etmeye çalışacak. Dışarı çıktığında, hikayenin kontrolü onda olacak."

Korku bilincime sızdı ve göğsümü kavradı. Anlatının kontrolü bende mi? Bu da ne demek oluyor?

Cevaplar için gözlerini aradım. "Bize zarar vermeye çalışacak mı? Ne yapmalıyım?" Panik artıyordu ve tek istediğim başımı JP'nin göğsüne gömüp bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesiydi.

JP önümde sert ve hareketsiz bir şekilde duruyordu. "Ne yapacağınızı bilemeyiz. En iyi tahminim, durumu değerlendirip Olive'e yaptığı gibi seni de manipüle edip edemeyeceğine bakacak. Teddy'yi bir piyon, egosunu okşayacak bir şey olarak görecektir. Velayetini isteyecektir Hazel."

Başımı sallarken kalbim küt küt atıyordu. "Bu imkânsız. Hiçbir yargıç bu sicille ona benim velayetimi vermez, değil mi?"

JP'nin dudakları acımasız bir çizgiyle düzleşti. "Bir şeyleri gerçekleştirebilirdi."

Şok olmuş bir şekilde nefesimi içime çektim ve geriye doğru bir adım attım. "Hayır. Neden velayeti istesin ki?"

JP bana baktı. "Ben olsam öyle yapardım."

Bu düşünce midemi bulandırdı. "Ona hiç benzemiyorsun."

Bana tek söylediği üzgün, inanmayan bir homurtu oldu.
Gözlerim yaşlarla doldu. "Ne ? JP, ne yapmalıyım? Teddy'i alıp kaçayım mı? I-"

Bir hıçkırık koptu ve yere yığıldım.
JP'nin elleri omuzlarımı çekti. "Onun sana ya da Teddy'ye yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Beni öldürse bile sizi güvende tutacağım."

Elleri yüzümü okşadı ve gözlerim onunkilerle buluşmak için kalktı. "Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok."

Dudakları benimkilere doğru indi. Karanlık mutfakta gözlerimi kısıtıp kapattım ve her endişeli düşüncenin uçup gitmesini diledim. "Mumları ve tarot kartlarını görmediğimi mi sanıyorsun?

ve mutfağında yanan başka ne varsa? Kendimi neye bulaştırdığımı biliyorum."

Ağzımın kenarından bir gülümseme geçti. "Büyü mü?" O da bana gülümsedi. "Benim büyüm."

Dudakları boynuma dokunduğunda ağzının tenimi ısıtmasına izin verdim. Mırıldandım, dokunuşunun her endişenin uçup gitmesine ve küçük baloncuklar gibi patlamasına izin vermesinin tadını çıkardım.

Onunla güvendeydik.

Her şeyi . Seviliyorduk.

Zihnim tükenmişti ve aşık olduğum adamın içinde kaybolmaktan başka bir şey istemiyordum. Öpücüğüne doğru eğildim ve bedenimi onunkine bastırdım.

Avuç içleri kollarımı ve omuzlarımı yumuşattı, hırkamın altından geçip onu tekrar kollarımdan aşağı itti.

İkimiz de gergindik, korkuyorduk ve her şeyin yoluna gireceğine dair bir tür güvenceye ihtiyaç duyuyorduk.

"Unuttur beni," diye fısıldadım. Mavi gözleri benimkileri yakaladı. "Senden başka her şeyi unuttur bana."

JP tek kelime etmeden beni kollarının arasına aldı. Bacaklarım beline dolandı ve kolları ağırlığımı destekledi. Beni yatak odasına götürürken öpüşmemiz derin ve şehvetliydi.

Günün yorgunluğu ve bitkinliğiyle bacaklarımın arasında bir çılgınlık başladı ve sırtımdan yukarı doğru yayıldı. Düşünmek istemiyordum. Hissetmek istiyordum. Bir eli kalçamı yoğururken güçlü kolları beni tuttu.

Beni yatağa yatırdı ve bacaklarımın arasında durdu. İşaret parmağı burnumu okşayıp dudağımı yakaladıktan sonra boynumdan aşağıya ve göğüslerimin arasına indi. Gömleğimin kumaşını topladı, başımın üzerindeki katmanları soydu ve sütyenimi ortaya çıkardı. Meme uçlarım dokunulmak için can atarak kumaşa bastırdı.

Tadına baktım.

İnce kumaşı dürtten halterle oynadı ve ben de nefesimi tuttum.

"Seni istiyorum." Diğer eli sikini okşarken başparmağı meme uçlarımı okşadı. "Hepinizi istiyorum."

Sırtımı dikleştirdim. "Ben seninim."

Hırlayarak üzerime yürüdü ve bedenimi yatağın üzerine kaldırdı. Bizi ayıran her şeyden nefret ederek birbirimizin giysilerini yırttık.

Eli bacaklarımın arasına daldı. "Benim için çok ıslaksın."

Parmağı karanlık odada parladıktan sonra ağzının içinde kaybolunca nefesim kesildi. Minnettar bir inilti çıkardı ve kalçalarım onun etrafında sıkıştı.

Ben ona bakarken sert aleti aramızda duruyordu. Gözlerimde meydan okuyan bir parıltı belirdi. "Islak seviyorum."

Bir kara kaşı havaya kalktı. Bana baktı, sonra zaten kaygan olan amıma tükürdü.

"Tanrım." Bu kadar pis ve emir kulu olduğuna inanamıyordum.

"Daha iyi mi?" diye sordu sesinde kibirli bir tonla.

Önce bir, sonra iki parmağını içime soktuğunda içim yanıyordu. Nefesim kesildi, parmaklarının etrafında kenetlendim.

"Evet," diye bağırdım, tutarlı bir cümle kuramıyordum.

Bacaklarım titrerken içime girip çıkmaya başladı. İçime bir parmak daha kaydırdı.

"Siktir," diye mırıldandı. "Beni içine sığdırmak için çalıştığını hissetmek hoşuma gidiyor."

Parmakları içimde kıvrıldı, bacaklarımın titremesine neden olan noktayı okşadı. "Lütfen," diye yalvardım.

"Lütfen ne?"

JP çok sertti ve tek istediğim onun içime girdiğini hissetmekti. "Daha fazla," diye yalvardım.

Bacaklarımın arasına yerleşecek şekilde pozisyonunu ayarladı. Aletinin başı giriş yerimde çentiklendi, ama içeri sokmak yerine hafifçe içeri girdi.

İnç inç muhteşem inç, onun horozunun içimde kaybolmasını izledik. Etrafında gerildim, mücadele ettim ve onun tarafından tamamen ve tamamen doldurulmaya alıştım. Acımasız ve lezzetli bir işkenceydi.

Sonunda daha derine battığında ve kalçaları bedenimle buluştuğunda kalbim kaburgalarımın çarptı. Birlikte nefes verdik ve kollarımda tüylerim diken diken oldu.

JP ağırlı bir kasıtle, dünya yok olana kadar içime girip çıktı.

İkimizden başka hiçbir şey kalmayana kadar her endişe - her şüphe- unutulup gitti. "Çok sıkısın amına koyayım," diye mırıldandı. "Sikimi öyle güzel alıyorsun ki."

Meme uçlarımı sıktı, piercinglerimi parmaklarının arasında yuvarladı ve bacaklarımın arasına sıcak bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Kukum nabız gibi atarken ve orgazmım içimde yuvarlanırken nefes nefese kaldım. Kendini üzerime atan JP, ben orgazm dalgasını sürerken daha sert ve daha hızlı pompaladı. O daha derine ittikçe memelerim zıplıyordu.

JP'nin eli yüzümü kavradı. "Bana bak."

Gözlerimi açtığımda onun yoğun bakışlarının sadece bana odaklandığını gördüm. "Sen benimsin."

"Evet." Bu sözcük acınası küçük bir sestten başka bir şey değildi ama ben zaten tamamen çözülmüştüm.

"Seni döllerimle dolduracağım, böylece kime ait olduğunu bileceksin."

Tanrım. Daha fazla dayanamayarak inlediğimde, o adamın ağzı feminizmimi pencereden dışarı uçurdu. İkimiz de uçuşumun kenarından yuvarlanırken ikinci bir orgazm bana çarptı.

Sırtını sıkarken JP küfretti ve dalgayı birlikte sürdük. Yanıma yığıldı ve sert avuçlarını kaygan tenimde gezdirdi. Hazırlandım ve gerindim, sıcak dölünün yavaşça iç uyluğumu kapladığını hissettim.

Sen benimsin.

Parmaklarımız iç içe geçmişti, ikimiz de az önce yarattığımız karmaşayı ya da yaşadığımız gecenin ağırlığını umursamıyorduk. O da benim pozisyonumu aynalarken ona doğru yuvarlandım.

Acı verici, söylenmemiş bir gerçek dolaşıyordu.

Korkumu dile getirmekten çok korkuyordum, getirmemekten çok korkuyordum. Gözlerim yaşlarla dolarken duygularım canlandı.

JP'yi hiç aramamış olsaydım, Russell King'in onun biyolojik babası olduğunu asla öğrenemeyecektik. Teddy asla tehlikede olmayacaktı ve ikimiz de camlar kapalı ve müzik açık bir şekilde virajlı bir otoyolda araba kullanıyor olacaktık.

"Hey," diye fısıldadı ve yanağımı okşadı. "Ne oldu? Seni incittim mi?"

Başımı salladım.

"Buraya hiç gelmemeliydim," diye fısıldadım, bir damla gözyaşı serbest kaldı. "Ama yaptığımıza memnunum. Seninle tanıştığı için mutluyum.

. . . bir babanın sevgisini deneyimlemesi gerekiyordu. O gazetenin ne yazdığı umurunda değil, sen ona herkesten daha fazla babalık yaptın."

Öne doğru eğildi ve alnı benimkine düştü.

"Kaçma." Sesi çaresizlikle doluydu. "Ne yaparsan yap, kaçma."

Nereden biliyordu?

Vücudumdaki her hücre kaçmak için çılgın atıyordu. Teddy'yi kucaklayıp kollarıma almak istiyordum. Skoolie'ye doluşup batıya gidebilir ve asla arkamıza bakmayabilirdik. Ama yapmadım.

Teddy'nin korkunç bir adamdan kurtulması için Michigan'a ihtiyacı vardı.

Ama bedenim hareket etmeyi reddetti. Kollarına sarıldığımda hıçkırıklarla JP'nin içinde eridim. "Çok korkuyorum."

Hayatım boyunca zor şeyler yapmayı öğrenmiştim ama hiçbir şey Teddy'ye JP hakkındaki gerçeği söylemek zorunda kalmaktan daha imkansız görünmüyordu.

Ertesi sabah Teddy her zamanki tuhaf halini takınmıştı. Okula gitmek için hazırlanırken mutlu bir gülümseme çizdim.

"Bugün ne yapıyorsun?" diye sordu.

Yok bir şey. Sadece kalbini nasıl kıracağımı ve aynı zamanda seni psikopat bir narsist olan biyolojik babandan nasıl koruyacağımı bulmaya çalışıyorum.

"Bazı resimleri düzenliyorum. Yayınlama konusunda gerçekten daha iyi olmalıyım... hayranlar huzursuz." İçimi çektim ve omuz silktim. Gülümsememin ve neşeli ses tonumun samimi olduğunu umuyordum.

Teddy kaşlarını çattı ve bu kalbime bir ok gibi saplandı. JP'ye o kadar çok benziyordu ki üvey kardeş olduklarına inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum. "Hâlâ seviyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Neyi seveceksin?"

Teddy sırt çantasını önce bir omzuna, sonra diğer omzuna astı. "Seyahat ediyorum. Skoolie hakkında paylaşımlar yapmak. Süper ünlü olmak."

Kıkırdadım. "Sana söylemiştim. . . Çok ünlü değilim. İşimin özgürlüğünün tadını çıkarıyorum. Ama şimdi sen söyleyince, seyahat kısmını o kadar da özlemedim. Skoolie'yi inşa etmeyi ve ilerlemeyi yayınlamayı seviyordum ama ..." Omuzlarım kalktı. "Şimdi o kadar emin değilim."

"Eğer eğlenceli değilse, o zaman başka bir şey yap." Ciddi yüzü çok tatlıydı.

Sırıttım. "Bu sağlam bir tavsiye. Bunu düşüneceğim." Siyah saçlarını kabarttım. "Gitmeye hazır mısın?"

Teddy durdu. "Babam nerede?"

Boğazımda bir yumru oluştu. "Oh, uh JP'nin ofise erken gitmesi gerekti. Eminim onu daha sonra göreceğiz."

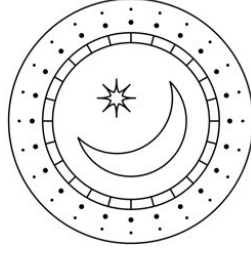
JP'nin adının garip bir şekilde kullanılmasından dolayı yüzü buruştu ama neyse ki bu konuyu kapattı. Otobüs durağına doğru yürürken, Teddy'nin konuşmayı sürdürmesine izin verdim. Oturduğu yerden bana el salladığında ve otobüs bir köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda, duygusal olarak yıpranmıştım.

Her zaman yaptığım gibi JP'ye hızlı bir mesaj göndererek Teddy'nin okula gittiğini başladım.

Dün geceden sonra, onun da en az benim kadar yeniden bağlantı kurmaya ve her şeyin yoluna gireceğine dair güvence almaya ihtiyacı olduğundan emindim.

Bunun yerine sinirlerimi çelikleştirdim ve telefonumu cebime geri koydum.

KIRK

JP

Telefonuma baktım.

Normalde işe gitmek için erken çıktığımda Hazel bana sabahın nasıl geçtiğini ve o okuldayken neler yapmayı planladığını anlatırdı.

Ona mesaj atmaya çalıştım ama cevapsız kaldı.

Son birkaç gün gerginlikle ve Teddy'nin babalığı konusunu nasıl açacağının belirsizliğiyle .

Yapmak istediğim son şey zavallı çocuğun hayatını mahvetmekti.

Sandalyemde arkama yaslandım ve ona söylemek zorunda kaldığımız için bile nefret ederek nefes verdim.

Babalık sonuçları farklıymış ve Hazel'la ben hâlâ evcilik oynuyormuşuz ve Teddy'ye ikimizin de baktığı bir hayat yaşıyormuşuz gibi davranmak ne kadar muhteşem bir basitlik olurdu?

Savaştığım rahatsız edici duyguların isyanını bastırmam gerekiyordu.

Hazel'in dikkat çekici geri çekilişi, istemeden de olsa şaşırtıcı derecede acı vericiydi. Hayatımda beni terk eden ilk kadın olmayacaktı, ama lanet olsun ki göğsümde rahatsız edici bir ağrı bıraktı.

Bu farklıydı.

O farklıydı ve söylediklerimde ciddiydim - o benimdi ve Teddy'yi de alıp kaçarsa hayatta kalamazdı.

Böyle bir şey .

Başımı salladım ve etrafıma bakındım. Kendime güvenme çabalarım hiçbir işe yaramıyordu.

Çalışmak tek çözümdü.

King Equities pamuk ipliğine bağlıydı. Ama babamın geri dönme ihtimali çok yakınken, bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

Yine de Veda ve diğer çalışanlar bana güveniyorlardı.

Elbette şirketi yerle bir edebilirdim ama babam hayatta kalmanın bir yolunu bulurdu. Dinozorların yok oluşundan kurtulan hamamböcekleri gibiydi.

Acı çekecek tek insanlar, beni bu savaşta takip edecek kadar aptal olanlardı. Zayıf düşmüştüm ve kırılmanın eşiğindeydim.

"Patron." Veda'nın sesiyle irkildim ve nefes verdim. Ellerini havaya kaldırdı. "Pardon." Veda belli belirsiz dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Bunu nasıl oynamak istediğini bilmem gerekiyor."

İçimi çektim. "Veda, bunu benden duymayı hak ediyorsun." Sandalyemde döndüm ve dirseklerimi dizlerime dayadım. "Benden bu kadar."

Kara kaşları aşağı doğru kıvrıldı. "Bitti mi?"

Sertçe yutkundum. King Equities için çalışmaya gelerek bir risk almıştı ve ben onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Herkesi hayal kırıklığına uğrattım. "King Equities'i kurtarmanın yolu yok. Çok fazla yatırımcı kaybettik ve geriye kalanlar da daha fazla zararı göze alamaz. Kalırlarsa şirketle birlikte batacaklar. Babam geri döndüğünde bunu umursamayacak. Kurtarabildiği kadarını kurtarmak için kalanlardan yararlanacak ve bu onların zararına olacak."

Yüzü taş gibi sertti ama hiç tereddüt etmedi. Kollarını kavuşturdu ve çenesini kaldırdı. "Peki hamle nedir?"

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Dükkânı kapatıyoruz. Kalan yatırımcılarımızı yavaş yavaş sözleşmelerinden çıkarıyoruz, böylece gemi gerçekten batmadan önce mümkün olduğunca fazla edebiliyorlar."

Dudaklarını yumuşak bir gülümseme süsledi. "Yapılacak en onurlu şey bu, ama milyar dolarlık bir şirketi elden çıkarmak ciddi dalgalar yaratacaktır. Baban geri döndüğünde kurduğu şirketin cesedinden başka bir şey bulamayacak."

Güzel.

"Kişisel olarak iyi olmak için yeterince parası var ... maalesef." Kelimelerin tadı acıydı. "Ama ona, ona güvenen - bize güvenen- şirketlerin ve insanların sırtından yeniden inşa etme fırsatı vermek istemiyorum."

Veda yavaşça başını sallayarak masasına döndü. "Ben çizmeye başlayayım."

"Özür dilerim," dedim usulca. "Bunu kurtarmak için bana güvendiğini biliyorum ama Ama yapamadım."

"Kendine biraz zaman tanı." Omzunun üzerinden baktı ve sırtıttı. "Bu konuda o kadar da endişeli değilim. Bir sonrakinde bir yolunu buluruz."

Bir sonraki.

Veda bir sonraki iş girişiminde beni takip etmeye istekliydi ve gıpta ettiğim türden bir kör inanca sahipti. Benim için sırada ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onun benim çalışmam olmayacağını biliyordum.

Veda eşit bir ortak olacaktı.

Saatler sonra King Equities'in kalan yatırımcılarına son teklifler gönderildi. Her biri yasal olarak sağlamdı, ancak yalnızca bir aptal böylesine cömert ve kazançlı şartları es geçerdii. Ay sonunda King Equities, kimsenin okumadığı bir iş dergisinin parlak sayfalarında alan üzücü bir yolsuzluk ve açgözlülük başka bir şey .

Bilgisayar ekranımdan başımı kaldırdığımda boynum ağrıyor ve omuzlarım geriliyordu. Pencerelelerin dışında gece çökmüştü ve Hazel'dan tek bir mesaj bile gelmemişti.

Daha da alçaldım. Korktuğunu ve Teddy'nin babalığı konusuna nasıl yaklaşacağı konusunda benden cevap beklediğini biliyordum. Yine de o sözleri söylemeye kendimi ikna edemedim.

Yüksek sesle değil, ve kesinlikle ona değil.

O ezilecek ve benim ruhum da onunla birlikte parçalanacaktı.

Evime dönüş yolu karanlık ve yalnızdı. Camları sonuna kadar açmış, soğuk Eylül rüzgârının yüzümü tokatlamasına izin vermiştim. Bunun beni içinde bulunduğum bunalımdan çıkaracağını ummuştum ama hiç şansım yoktu.

Hazel'in günümü ısıtacak güneş ışığı olmadan, garaj yoluna girdiğimde ruh halim asık suratlı ve somurtkandı. Hazel'in okul aracının yanından geçerken göğsüm ağrıyordu.

Bu kadar kısa bir süre içinde nasıl bu kadar çok şey değişmişti?

Otobüsün içinden ışık parlıyordu ve arabamı park ederken merak içindeydim. Dışarı çıktığımda Hazel ön verandadaydı.

"Hey," diye seslendim, ruh halimi düzeltmeye çalışıyordum.

"Hey, sen." Sesi doğru gelmiyordu; benim hoşuma gitmeyecek kadar mesafeliydi.

Boğazımı temizledim. "Senin günün nasıldı? Benimki berbattı. King Equities parça parça dağıtılıyor. O piç dümene geri döndüğünde ne yapacağını bilemeyecek ve ben de onun yerine düzeltmek için orada olamayacağım."

Dudakları düz bir çizgi halinde bastırılmıştı ve omuz silkti. "Ben de kötü bir gün geçirdim." Hazel kollarını kavuşturdu ve yardım edemedim ama aramızda dile getirilmemiş bir uçuşumun açıldığını hissettim. Konuşurken yüzünü inceledim.

"Bütün günümü her kelime .

Olive's mektup -tekrar- ve bana neden yalan söylediğini anlamaya çalışarak geçirdim. Sonra öğleden sonranın büyük bir kısmını ağlamamaya çalışarak geçirdim çünkü Teddy

Dostunu Okula Getir Günü hakkında."

Kaşlarımı çattım ve ellerimi ceplerime soktum. "Adamını okula mı getirdin?"

Hazel omuz silkti. "Görünüşe göre eskiden Babanı Okula Getir'miş, ama biraz daha kapsayıcı olmuşlar, sanırım bu da bir şeydir."

Dudağı titredi. "Seni de getirmek istiyor. Babasına hava atmanın ne kadar harika olacağından bahsedip durdu."

"Hey . . ." Öne çıktım, basamakları tırmandım ve Hazel'ı kollarımla sardım. "Onun kankası olmaktan mutluluk duyarım."

Bu sulu bir kıkırdamaya neden oldu ve fısıltısı titredi. "Ona söylemek zorundayız."

İçim çalkalandı. Haklı olduğunu bilmeme rağmen başımı salladım. "Biliyorum."

Geri adım atarak gözyaşlarıyla ıslanmış, lekeli yüzünü sildi ve inledi. "Ah... duygularım karmakarışık."

Ellerim kollarını ovuşturdu. "Ben de hissediyorum. Sana her zaman gösteremediğim için özür dilerim."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Babanın kurduğu şirketi parçalayarak onlara gösterdin. Her ne pahasına olursa olsun intikam."

Omuz silktim. "Belki de intikamdı ... ama beklediğim kadar iyi hissettirmedi."

Hazel başını salladı ve otobüsü işaret etti. "Teddy skoolie'de. Yemekten sonra ben bazı içerikleri düzenlerken o da etrafta oynuyordu ve büyük yatakta uyuyakaldı." Gözleri büyük beyaz otobüse odaklanmıştı.

"Onu içeri getirebilirim," diye teklif ettim.

Başını iki yana salladı. "Sorun değil. Bu gece orada uyumasına izin verebiliriz. Ben de oldukça bitkinim ve sanırım gece boyunca onunla kucaklaşacağım."

Hazel parmak uçlarına uzandı ve dönüp okula doğru yürümeden önce dudaklarına yumuşak bir öpücük bıraktı.

O uzaklaşırken kaşlarımı çattım, uçuşumun esnediğini ve daha da genişlediğini hissettim.

Ona sarılmak istediğim bendim ama bunu Teddy'den almaya hakkım yoktu. Bunun yerine, çok sessiz olan evime girdim ve yavaşça araba yoluna bakan ana yatak odasına doğru ilerledim.

Gölgesinin okulun pencereleri boyunca hareket edişini izledim. Yanıma uzanıp küçük lambayı açıp kapattım ve bekledim. Tekrar denedim, açtım ve kapattım.

Hadi, . Geri yap. Hala benimle olduğunu göster.

Mücadeleyi bırakıp yatağa girdiğimde sırtım ağrıyordu. Tavana bakıp Hazel ve Teddy'siz bir hayatı hayal ettim. Olası tüm senaryoları gözden geçirirken saatler geçiyor ve hepsi aynı, korkunç sonuca varıyordu: Hazel giderse, içimdeki son iyilik kırıntısını da beraberinde götürecekti.

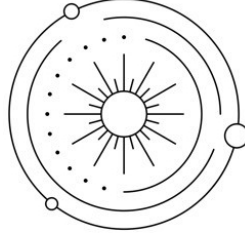
O gidemezdi. Başka bir yolu olmalıydı ve onu bulmak da bana düşüyordu.

Artık Russell King'den korkmuyordum. Onun etkisi yersiz bir üstünlük duygusundan başka bir şey değildi ve artık üzerimde herhangi bir hak iddia etmiyordu.

Hazel ve Teddy benimdi.

Eğer dövüşmek isteseydi, o dövüşü onun kapısına kadar getirirdim.

KIRK BİR

HAZEL

Bir ileri bir geri volta atarken, parmaklarımı huzursuz bir gecenin ardından karışmış saçlarımda gezdirirken tek ses, otobüsün ahşap zemininin ayaklarımın altındaki yumuşak gıcırtısıydı.

Mutfak lavabosunun yanındaki küçük aynada yansımamı yakaladım; gözlerim çukurlaşmış, bana bakıyordu. Genelde geniş ve parlak olurlardı, umut ve merakla doluydular.

Şimdi perili ve kaybolmuş görünüyorlardı.

Okulun içi, tavana asılı ip ışıklarla loş bir şekilde aydınlatılıyor ve yumuşak gölgeler oluşturuyordu. Bir koza gibi rahat olması amaçlanmıştı ama bu gece çok küçük, çok dar geldi. Duvarların üzerime kapandığını, beni boğmakla tehdit eden bir sarmaşık gibi göğsümü sardığını hissedebiliyordum.

Teddy büyük yatakta uyuyordu, nazik nefesleri sabit ve masumdu, kalbimdeki kaostan tamamen habersizdi. Bu kadar kısa bir süre içinde, o tuhaf küçük adam benim dünyam, varlık nedenim haline gelmişti.

Ve şimdi, kaderin bir cilvesi ve kız kardeşimin akıl almaz seçimleri yüzünden onu kaybedebilirim.

Kollarımı kendime doladım ve kendimi tutmaya çalıştım.

Her şey nasıl bu kadar çabuk çözülmüştü?

Teddy'nin babası JP değildi. Russell'dı.
Russell King.

Onu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. Ne zaman babasından söz açılrsa JP'nin gözlerindeki soğukluğu hâlâ görebiliyordum. Adının her odayı doldurması, dikkat ve kontrol talep etmesi. O her zaman istediğini elde eden bir adamdı. Ve şimdi Teddy'yi biliyordu.

Avukatlarıyla birlikte dünyamı parçalamaya hazır bir şekilde ortaya çıkması ne kadar sürer?

Pencerenin yanındaki yıpranmış deri koltuğa çöktüm ve dizlerimi göğsüme çektim.

Hepsi benim hatamdı.

Bunu hiç planlamamıştım, bunların hiçbirini. Hiç planlamadım, nokta. Anı yaşadım, duygularımın gemiyi yönlendirmesine izin verdim. Dürtüseldim, bağısızdım. Olive'in mektubunu okumuştum ve oğlu için tam olarak istediği şeyi yapıyor olsam da, enine boyuna düşünmeden atladım.

Ve şimdi oradaydım. Yalnızdım. Korkmuştum.

Pencereden onun yatak odasına doğru baktım. İçerisi karanlıktı ama yanımdaki lambayı önce yaktım, sonra söndürdüm.

Bekledim, bekledim ama odası hâlâ karanlıktı.

Aşık olduğum adamı düşününce titrek bir nefes aldım. Kendimi güvende, ayakları yere basan, tüm çılgın fikirlerimin ve dağınık duygularımın kaçılacak değil, kucaklanacak bir şey olduğunu hissettirdi.

Onunlayken sadece evrende süzülen özgür bir ruh değildim, bir dayanağım vardı.

Ama Teddy'nin gerçekten onun olmadığını bile bile ona tutunmaya nasıl devam edebilirdim? Sonunda her şeyi kaybedebileceğimi bilerek?

Ondan uzaklaşma düşüncesi kalbimi acıtıyordu ama başka ne seçeneğim vardı ki? JP bu karmaşaya bulaşmayı hak etmiyordu ve onu da yanımda götürebilir miydim bilmiyordum. Belki de işler daha da karmaşık hale gelmeden önce onu bırakmak en iyisiydi.

Küçük bir ses düşüncelerimin sisini dağıttı ve Teddy'nin orada durup gözlerini ovuşturduğunu görmek için döndüm. Koyu renk, dağınık saçları her yöne doğru uzanıyordu ve kalbimi aynı anda hem şişiren hem de kıran o uykulu, masum bakışlarla bana bakıyordu.

"Hazel?" Sesi yumuşaktı, hâlâ uykunun etkisindeydi. "Neden evde değiliz?"

"Uyuyakalmışsın. Sorun yok."

Bana kaşlarını çattı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Neden üzgünsün?"

Gülümsemeye çalıştım ama gözlerime ulaşmadı. "Üzgün değilim dostum. Sadece düşünüyorum."

Çıplak ayakları yerde küçük gümbürtüler çıkararak bana doğru ilerledi ve yanımdaki koltuğa tırmandı. Küçük kollarını belime doladı ve başını omzuma yasladı.

"O kadar çok düşünmene gerek yok, biliyorsun," dedi, sesi yaşının ötesinde bilgeydi. "Evren zaten ne olması gerektiğini biliyor."

Gözyaşlarımı kırıştırdım, boğazımdaki yumru gittikçe sıkılaşıyordu.

Tabii ki bunu söyleyecekti. Tabii ki.

"O kadar basit mi bilmiyorum Teddy," diye fısıldadım, bir elimi saçlarında gezdirirken. "Bazen her şey evrenin çözemeyeceği kadar karmaşıkmiş gibi geliyor."

Bana baktı, mavi-yeşil gözleri ciddiye. "Ama evren gerçekten çok büyük. Her şeyi düzeltebileceğini söylemiştin."

Tanrım, o bu dünya için fazla saftı. Onu içine soktuğum bu karmaşa için fazla iyiydi.

Başının üstünü öptüm ve onu kendime yakın tuttum. "Haklısın dostum. Evren çok büyük."

Ama evren ne kadar büyük olursa olsun, bunu düzeltebileceğinden emin değildim. Russell'ın gelip Teddy'yi kendi çocuğu gibi sahiplenmesini engelleyebilecek bir şey var mıydı emin değildim. Ve sahip olduğum tek aileyi kaybetmeye dayanabileceğimden de emin değildim.

Teddy yanıma kaydı, bana bakacak kadar geri çekildi, yüzü çocuksu bir samimiyetle doluydu. "Babanla birlikteyken mutlu oluyorsun, değil mi?"

Soruyu beklemediğim için donup kaldım. Teddy bana ve bir cevap bekliyordu.

Yavaşça başımı salladım. "Evet. JP beni mutlu ediyor."

"Onu seviyor musun?" İri mavi gözleri bana bakıyordu. Sertçe yutkundum. "Seviyorum."

Sırıttı. "Ben de, önemli olan da bu." Dünyanın en basit şeyiymiş gibi omuz silkti. "Babam seni mutlu ederse ve ben de seni mutlu edersem, o zaman her şey yoluna girer."

Tekrar sertçe yutkundum, gözlerimin arkası yaşlarla doldu. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Teddy başını salladı, uykulu gülümsemesi geri geldi. "Evet. Gerisini evren çözecektir."

Bana doğru kıvrılmasını, uykuya dalarken nefes alışının yavaşlamasını izledim.

Ben göremezken nasıl oluyor da bu yedi yaşındaki çocuk her şeyi bu kadar net görebiliyordu?

Bir bakıma haklıydı. Her şeyi fazla karmaşıklştırıyor, korkunun beni geçirmesine izin veriyordum. JP beni mutlu etti. Teddy beni mutlu ediyordu. Paylaştığımız aşk anlamsız değildi, dünya bana ne kadar aksini söylemeye çalışsa da.

Belki de mesele plan yapmak ya da her şeyi çözmüş olmak değildi. Belki de güvenmekle ilgiliydi - evrene güvenmek, kendime güvenmek ve bir şekilde, bir şekilde, bunun üstesinden gelmenin bir yolunu bulacağımıza güvenmek.

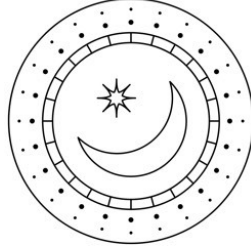
Birlikte.

Pencereden dışarı baktım, Michigan Gölü'nün üzerindeki uçsuz bucaksız gökyüzünde yıldızlar parıldıyordu ve sonsuza dek ilk kez derin bir nefes aldım.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve kız kardeşime ve beni dinleyen herkese dua ettim.

Lütfen Teddy haklı olsun.

KIRK İKİ

JP

Sabah 5:00'ten önce telefonum çaldı.

İnledim ve hatta kim varsa ona küfrettim. Uykusuzluktan gözlerim ağrıyordu ve boynumdaki kaslar bana bağıırıyordu.

Abel'ın adı ekranda belirdiğinde, gözlerimdeki uykuyu silerek doğruldum.

"Hey." Boğazımdaki yorgunluğu gidermek için homurdandım. "Ben baban." Sesi taş gibiydi.

"Çoktan çıktı mı?" Kanım donmuştu ve beynimde onlarca senaryo .

"Tam olarak değil. Yolda açıklarım." Abel, ben daha fazla soru sormadan telefonu kapattı.

Ağabeyimin şifreli ifadesine sinirlenerek hızlı bir soğuk duş aldım ve giyindim. Hazel için bir not karaladım ve Abel'in kamyoneti garaj yolumdan dönerken onu okul arabasının sileceğinin altına sıkıştırdım.

Camını indirdi. "Hadi gidelim."

Bana bir fincan sıcak sade kahve uzatırken içeri girdim.

"Teşekkürler."

"Sen olacak ihtiyaç o." Abel tersine çevrildi aşağı ve kasabanın dışındaki otoyola çıktık.

"Nereye? Dürüst olmak gerekirse, babamı görme havasında değilim, eğer planladığınız buysa-"

"Yok artık," diye alay etti Abel. Abel ile babasının arasında kaybolmuş bir sevgi yoktu, bu çok açıktı. "Ama ıslah evine gidiyoruz. Dün gece bir şey oldu." Bana baktı. "Bu sabah erkenden bir telefon aldım. Büyük bir şeydi."

Sessiz araba yolculuğunda parmaklarım kalçamda düzensiz bir ritim tutturdu. Ziyaret saatinden önceydi ve gardiyan bize dikkatle bakıyordu.

Abel pencereden dışarı eğildi. "Bu avukattan bir celp aldık." Korumaya bir kartvizit uzattı. "Acil bir durum olduğunu söyledi."

Güvenlik görevlisi göğsündeki telsizle konuştu ve bir süre sonra geçmemize izin verdi. Binaya girdik ve lobiye doğru yürüdük.

Kardeşıme doğru eğildim. "Ne lan?"

Abel baktı etrafta, Bilmek Orada oldu bir sonsuz sayıda göz ve kulak. "Oliver Pendergrass'ı hatırlıyor musun?"

Gözlerim kısıldı. "Aynı hücreyi paylaştığın adam mı? Çıktığını sanıyordum."

Abel homurdandı. "Başını biraz belaya soktu. Bu sabah avukatından bir telefon aldım ve özellikle ikimizin de gelmesini istedi."

Kafam karışmış ama ilgimi çekmişti, geri çağrılana kadar bekledim. Babama saldırdığım odaya ürkütücü derecede benzeyen bir odada, Pendergrass'ın avukatına doğru yürüdük.

Abel onun elini sıktı. "Ben Abel King." Bana doğru işaret etti. "Bu da kardeşim JP."

"Beyler." Avukat ellerimizi sıktı ve derin bir iç geçirdi. "Müvekkilim hücre hapsine yerleştirilmeden önce sizinle konuşmayı talep etti. Kendisi ve başkaları için tehlikeli olduğu düşünülüyor. Yanında silahlı bir koruma ister misiniz?"

Kardeşıme baktım, o da sadece başını salladı.

Avukat yorgun ve sinirli görünüyordu. "Peki. Onu içeri göndereceğim."

Kapının arkasında kaybolduğunda kardeşime doğru eğildim. "Neler oluyor?"

Habil taş gibi sertti. "Hiçbir fikrim yok."

Birkaç dakika sonra Oliver el ve ayak bileklerinden zincirlenmiş bir halde içeri götürüldü. Yüzüne geniş bir sırtış yayıldı.

"Ollie." Abel bir adım öne çıktı.

Oliver masaya doğru eliyle işaret etti. "Lütfen. Oturun."

Muhafız bir kelepçe takarak onu masaya bağladı.

Güldü ve gözlerini devirdi. "Buralarda böyle drama kraliçeleri var. Arkadaşlarıma zarar vermeyeceğim."

Bekçi yorum yapmadı ama gözleri bize kaydı.

Birkaç dakika sonra Oliver'la bir odada yalnızdık.

Önce Abel konuştu. "Neler oluyor dostum?"

Oliver başını salladı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Ayağını yere vurdu ve birinin dikkatini çekmek için masaya vurmaya çalıştı. "Hey!" diye seslendi. "Takım elbisemi ve kravatımı geri alabilir miyim?"

O kadar gürültü yapıyordu ki kapı açıldı ve avukatı odaya girdi. "Onu getirdin mi?"

Avukat gözlerini devirdi ve içinde iki parmak viski kokusu olan tek bir plastik bardakla geri döndü.

Oliver avukatıyla alay etti. "Dökme konusunda biraz cimri davrandım ama sanırım teşekkür etmeliyim."

Avukatının gözleri odanın köşesindeki kameraya doğru kaydı. "Kimin izlediğini unutma. Kırmızı ışık sönene kadar çeneni kapalı tut."

"Ah," diye alay etti. "Sırlar için çok geç, dostum. Şimdi beni arkadaşlarımla yalnız bırak."

Tekrar yalnız kaldığımızda Oliver iç geçirdi ve bize baktı. Üçümüz kameradaki küçük kırmızı nokta yanıp sönene kadar sessizce bekledik.

Oliver nefes verdi ve Habil'e baktı. "Bunu benden duymayı hak ediyorsun. Bunu ben yaptım. Senin için onun icabına baktım."

Abel'in sesi korkutucu derecede sakın kalırken gözlerim kısıldı. "Nasıl hallettin?"

Oliver'ın eli iki kez yukarı kalktı, zincirler takırdıyor ve hareketlerini kısıtlıyordu. "Böbreklerine şiş. Bir tane de akciğerine ki bağırmasın." Memnun bir sırıtışla sandalyesine geri oturdu. "Ustacaydı. Sanat eseri idi."

"Babamıza mı saldırdın?" Kelimeler üzerime çökerken dikkatim daha da yoğunlaştı. "Korumaların yanından silahı nasıl geçirdin?"

"Başardım." Oliver'ın gözleri sevinçle parlıyordu. "Plastik diş fırçası betona sürtünerek bir noktaya kadar törpüledi. Bunu bir filmde görmüştüm... şaşırtıcı derecede etkiliydi."

Abel arkadaşına baktı.

"Öldü mü?" diye sordum. İçimde belirsiz duygular dolaşıyordu.

Oliver'ın omuzları zıpladı. "Amaç da buydu zaten. Oh!" Gözleri parladı ve daha dik oturdu. "Peki ya diğer ikisi? Yaşlı adamlar. Benden-" Dilini şaklattı ve boğazına doğru kesik bir hareket yaptı.

"Tanrım, Ollie," diye inledi Abel. "Hayır. Sen yeterince şey yaptın."

İnanılır gibi değil.

Oliver'a baktım, onu anlamaya çalışıyordum. Karnım zil çalarken fincanı işaret ettim. "Madem kendinden bu kadar memnunsun, o zaman bu alkol de neyin nesi?"

Oliver'ın dikkati plastik bardağa çekildi. Eğildi, dişleriyle kavradı ve geriye doğru fırlattı. İçki biter bitmez ağzını sesli bir ahh ile açtı ve bardak yere yuvarlandı. "İçten dışa doğru dezenfekte ediyorum -duygusal dezenfektan." Kendi şakasına kıkırdadı. "Bir katil olmam bu konuda biraz kötü hissetmediğim anlamına gelmiyor. Vicdanım var... sayılır."

Abel'in başı eğikti, omuzları yenik bir çöküş içinde yuvarlanıyordu. "Neredeyse bitmek üzereydin, Ollie."

Oliver omuz silkti ama ağız kapalıydı. "Dünya değişiyor ve bu umurumda değil. Burada üç öğün yemeğim, bir yatağım ve işim var. Arkadaşlarımın kim olduğunu biliyorum. Burada öğrendiğim tek beceri burada nasıl hayatta kalacağım." Pencereyi işaret etti. "Bunu dışarıda kullanamam. Dışarıda işsiz bir suçluyum. Ev bulamam. Bir iş bulamam. Burada önemli biriyim. Önemliyim. Burası ait olduğum yer."

Abel arkadaşına bakarken sesi titriyordu. "Sana dışarı çıktığında arkanda olacağımı söylemiştim."

"Sen iyi bir adamsın, Abel. Benim için her zaman iyi bir dost oldun. Hapishanede et kafalıları beni ezmeye çalıştığında beni korudun. Ama şimdi ödeştik." Elini uzatmaya çalıştı ama prangalar elini tutmasını engelledi. "Ödeştik kardeşim."

Abel onun eline baktı ve sonunda kendi eliyle doldurdu.

Çenemi kaldırdım. "Suç duyurusunda bulunmayacağız." İkisi de bana baktı. "Eğer öldüyse, en yakın akrabası biziz. Suçlamaların peşinde olmayacağız."

Abel başını bana doğru salladı ve Oliver'a hüzünlü bir gülümseme verdi. "Sana o kadar da kötü biri olmadığını söylemiştim."

Yine de içimdeki gerçekçi kişi bu savaşın Oliver için bitmediğini biliyordu. "Eyalet savcısı da ayrı bir konu. Aile olarak biz istemesek bile onlar senin peşine düşebilir."

"Peki ya diğer ailesi?" Habil acı sözcükleri sıraladı.

Çenem sıkıştı. Onlar tamamen unutmaya çalıştığım bir varlıktı. Babamın Chicago'da bir ailesi olduğunu yeni keşfetmiştik; para gelmeye devam ettiği sürece başka bir yöne bakmaktan memnun görünen bir karısı ve hakkında hiçbir şey bilmediğimiz yetişkin çocukları. Yalanları ve hileleri sonsuz görünüyordu.

Başımı salladım. "Buna onlar karar verecek. Bir kez olsun onun pislikleri için endişelensinler."

Oliver omuz silkti, görünüşe göre tüm bunların kendisi için ne kadar kötü olduğundan etkilenmemişti. "Peşimden gelseler bile, Abel burada çenelerini kapalı tutmalarını sağlayacak kadar çok arkadaş edindi."

Güvenlik kameralarına baēlı olarak, birkaç yıl daha eklenir, ama dediēim gibi ... kalmak bir tür amaçtı."

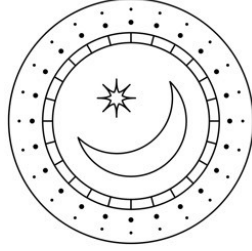
Abel ayaēa kalktı ve bir eliyle arkadaşının omzunu sıktı. "Sen kendine dikkat et."

"Sen de," diye cevap verdi. "Karını ve çocukları benim için öp."

Abel başını salladı ve ben de onu çıkışa kadar takip ettim. Abel'in yumruēu kapıyı çaldı ve kapı bizim için açıldı.

Oliver'ın avukatı ciddi bir ifadeyle telefonundan başını kaldırdı. "Az önce hastaneden haber aldık. Babanız yaralarına yenik düşmüş."

KIRK ÜÇ

JP

RUSSELL KING ÖLMÜŞTÜ.

Ölü ölü.

Sonsuza kadar gitmiş gibi.

İçimden geçen duyguları ölçmeye çalışırken kelimeler kafamın içinde yuvarlanıp duruyordu. Bu, Kings için korkutucu bir dönemin sonuydu. Demir yumrukla yöneten adam resmen hayatımızdan çıkmıştı.

Uzun zamandır onayını aradığım adam bir daha asla geri dönmeyecekti.

Abel'in kamyoneti eve doğru hızla ilerlerken gözlerim yola kilitlenmişti. Çok şey değişmişti. Babamın ölümü ailemizi ve toplumumuzu derinden sarsacaktı ama sonuçta hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Düşüncelerim Teddy'ye, sonra da Hazel'a gitti.

Hastalıklı bir yanımla, babamın onu manipüle etme ve Teddy'yi kendi sapkın çıkarları için kullanma şansına asla sahip olamayacağı için sevindi.

Babam gittiğine göre, onları güvende tutabilirim.

Boğazım düğümlenmişti ama gerçek içimde bir delik açıyordu. "Teddy benim çocuğum değil," diye ağızımdan kaçırdım.

Abel bana doğru baktı ama yola odaklanmaya devam etti. "Bir bok yok mu?" Başını iki yana salladı. "Lanet olsun."

Gerçek daha kötüydü ve hepsini bilmeyi hak ediyordu. "Görünüşe göre bir kardeşimiz daha varmış."

Abel'ın bakışları sertti. "Ciddi misin sen? Babam ve annem mi?" Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ama her neyse, önemli değildi. "Peki bu konuda ne yapacaksın?"

Gözlerim yanıyordu ve parmaklarımı gözlerim üzerinde gezdirdim. "Yapacak bir şey olduğundan emin değilim."

Bana alaycı bir bakış fırlattı. "İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Ne yapacağını çok iyi biliyorsun."

Midemdeki çukuru karıştırdım ama üçümüzün birlikte olmadığı her senaryo bana yanlış geliyordu.

"Onunla konuşmalısın," diye devam etti. "Babam hepimizi mahvetti, belki de en çok seni mahvetti çünkü seni de kendisi gibi olman için yetiştirdi. Hepimiz o küçük çocuğa kendi çocuğumuz gibi bakabiliriz ama sen son birkaç haftadır ona hiç olmadığı kadar babalık yaptın. Şimdi eğer istemiyorsan-"

"İstiyorum," diye ısırdım. "İkisini de istiyorum." Duygularımın benden kaçmasına izin vermemeye çalışarak nefes verdim. "Bu sonuçların zaten hissettiklerimi doğrulamasını ne kadar çok istediğimi bilemezsin."

Abel'ın ağzının kenarı kalktı. "Neymiş o?" "Ben onun babasıyım."

Ben onun babasıyım.

Düşünmeme ya da hissetmeme izin vermediğim kelimeler duygu selinin kapılarını açtı. Nefes almaya odaklandım ve sıcak gözyaşlarımı uzak tutmak için çenemi sıktım.

Ben onun babasıyım.

Abel kamyonetini park etti ve çoktan benim evime döndüğümüzü fark ettim. "O zaman bir adım öne çıkmalı ve bunu sahiplenmelisin. O adam ol." Abel iç çekti. "Babalık testinin ne dediği kimsenin umurunda olmayacak. İş birbirimize bakmaya gelince, bunların gerçekten bir önemi var mı?"

Başımı salladım.

"Güzel." Abel evime doğru işaret etti. "Şimdi defol git buradan."

Elimi Abel'a uzattım. Elime baktı ve avucunu benimkinin içine yerleştirdikten sonra beni garip ama sert bir şekilde kucakladı.

Omzuma iki sert vuruş yaptı.

"Kadınla ve çocuğunla aranı düzelt." Abel o ciddi haliyle sessizdi. "Herkes neler olup bittiğini anlatacağım. O zaman karar vermelisin - sonunda yönetimi devralmaya hazır mısın? Çünkü bu durumdan kurtulma şansımız varsa, öne çıkması gereken kişi sen olacaksın."

"Ben mi?" Kaşlarımı ona doğru çattım.

"Her zaman sendin, evlat." Abel gülümsedi. "En büyüğümüz olmayabilirsin ama biz hep sana baktık. Bu hiç değişmeyecek."

Sertçe yutkundum ve dışarı çıkmaya başladım.

Abel'ın sesi beni durdurdu. "Biliyorsun, sen onun gibi değilsin. Kendini başka türlü ikna etme," dedi.

Abel'ı bir kez daha kucaklamak için kendime çektim ve sonunda .

Ayrıldığımızda Abel burnunun altını temizledi ve boğazını temizledi. "Şimdi kamyonetimden çık."

Kıkırdadım ve dışarı çıktım, giderken ona el salladım.

Güneş ufukta yükseliyordu ama hava sakindi. Ötücü kuşlar mutlu bir şekilde ötüyordu ve ben de arazimin etrafına bakıyordum.

Burayı mutlu bir yuva yapabiliriz.

Bir aile uğruna evimde değişiklik yapmayı hiç düşünmemiştim ama o her şeyi değiştirdi.

İkisinin de vardı.

Onunla konuşmak için bir saniye daha bekleyemezdim. Parmaklarımı kullanarak okulun kapısını açtım. Basamakları tırmandım ve tezgâhın üzerindeki makineden kendine bir fincan kahve yapmakta olan Hazel'ı ürküttüm.

Kahve bardağın kenarına sıçradı ve kadın göğsünü tuttu. "Tanrım!"

Kapıyı işaret ettim. "Sana onu kilitlemeni söylemiştim."

Bana sinirli bir bakış fırlattı. "Kilitliydi. Uyuyamadım ve erkenden yürüyüşe çıktım." Parmaklarının arasından bir kâğıt parçası çıkardı. "Notunu aldım. İyi misin?"

Hemen öne atıldım, sonra kahvesini elinden alıp tezgâhın üzerine koydum. Onu kollarımın arasına aldım, sinirlerimi yatıştırmak için onu içime çektim. "Hayır. Pek sayılmaz. O öldü."

Bana sarıldı, neye ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa bile destek sundu.

Ama tek ihtiyacım olan oydu.

Boğazımı temizlemek için homurdandım. "Burada uyumandan hoşlanmıyorum."

Hazel geri çekildi ve bana gözlerini devirdi.

"Ciddiyim," dedim. "Senden uzakta uyumaktan hoşlanmıyorum ve bunu tekrar yapmak istemiyorum. Bu yüzden, eğer glamping ya da her ne yapıyorsan, bana haber ver ve ben de burada uyuyayım."

"Saçmalıyorsun," diye karşılık verdi ama dudaklarında dans eden bir mizah vardı.

"Biliyorum." Alnımı onunkine bastırdım.

Hazel içini çekti. "Cevaplarım yok, JP. Vahşi ve umursamaz olabildiğimi biliyorum ve çoğu zaman ne halt ettiğimi bile bilmiyorum, ama ben-"

Şiddetli bir öpücükle onu susturdum. Dilimi onunkinin üzerinde gezdirirken her zerremi içine akıttım.

Arkama yaslanmadan önce derinleştirdiğimde Hazel inledi. "Hazel?"

"Mmm?"

"Konuşmayı kes." Gülümsedi ve bana sarıldı. "Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum ve bunun için seni seviyorum."

Bakışları benimkilere yöneldi, güzel yüzünde soru işaretleri .

"Evet." Başımı salladım ve güldüm. "Sana deli oluyorum. Bu benim gibi bir erkek için gerçek bir sorun."

Dudakları kıvrılırken gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

Çilek sarısı saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için okşadım. "Seni seviyorum Hazel Adams. Teddy'yi de seviyorum. İşlerin karmaşık olduğunu ve biraz zaman alacağını biliyorum ama bunu başarabileceğimizi biliyorum. Onu istiyorum." Başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim. "Seni de. Sonsuza kadar."

"Karmaşık değil!" Teddy'nin sesi, yatağından fırlayıp kendini bize doğru atarken, okulun arkasından patladı.

Hazel güldü ve kolum onu da kucağımıza almak için uzandı.

"Hey, çocuk." Tek dizimin üstüne çöktüm. "Bütün bunları duymaman gerekiyordu."

Çenesini kaldırdı ve gözleri parladı. "O zaman bu kadar yüksek sesle konuşmamalıydın. Duydum. Onu seviyorsun, beni seviyorsun ve biz de seni seviyoruz."

Ağlamakta olan Hazel'a baktım. Bir omzunu kaldırdı ve gülümseyerek başını salladı. "Bunun hakkında konuştuk. Seni çok seviyoruz."

Duygular boğazımı sıktı. Elimi Teddy'nin kolunda gezdirdim. "Seni bir yere götürebilir miyim? Seninle konuşmak istediğim bir konu var."

Sullivan Çiftliği'ne yanaştık ve Üç Bacaklı Ed arabamın etrafında daireler çizerken Teddy sırtıttı.

"Ona vurmayın!" Hazel bağırdı.

"Yapmayacağım." Arabayı park ettim. "O köpeğin yaklaşık on iki canı var, ama ben ondan bir can almaya çalışmıyorum."

Kız kardeşim Sylvie, küçük Gus omzunu tutarken verandada yürüyordu. Elleri güneşi gözlerinden koruyordu. "Günaydın! Bu bir sürpriz."

Ben onun yanına giderken Hazel ve Teddy de benimle birlikte yürüdüler. " geldiğim için özür dilerim. Teddy ile yukarıda konuşmayı umuyordum.

yol." Annemin kendi topraklarında defnedildiği küçük aile mezarlığını işaret ettim.

Sylvie yumuşak, anlayışlı bir gülümseme sundu.

"Elbette." "Abel'la konuştun mu?" diye sordum.

Dudakları birbirine yapıştı. "Sadece birkaç dakika önce."

Elim boştaki omzunu buldu ve sıktım. "Üzgünüm, Sylvie."

İç çekti. "Bunu söylemen çok nazikçe. Sadece bu konuda o kadar da kötü hissetmediğim için suçluluk duygusuyla boğuşuyorum, anlıyor musun?"

Sertçe yutkundum. "Ne demek istediğini anlıyorum ama iyi olacağız."

Gülümsedi ve Ed'in parmaklarını yalamasına izin veren Teddy'ye baktı. "Evet. Yapacağız, değil mi?" Dikkatini Hazel'a çevirdi. "Sana bir fincan kahve getireyim mi? Çay? Biraz oturmak istersen, Duke'un ev yapımı yabanmersini reçeliyle İngiliz çöreği yapıyordum."

Hazel bana baktı ve gülümsedi. "Bunu çok isterim."

Kız kardeşim ve Hazel verandaya doğru yürürken başımı salladım. "Gel Teddy. Seni tanıştırmak istediğim biri var."

Kaşları çatıldı ve ben de kolumu omzuna doladım. Birlikte büyük ahırların ve yaban mersini tarlalarının yanından geçtik. Çoğu toplanmıştı ve çiftliğin kendisi de kışa hazırlık sancıları içindeydi. Küçük bir tepeye tırmandık ve bir açıklık görünene kadar ağaçların arasından ilerledik. Küçük çayırılıkta mezar taşları sıralanmıştı, bazıları çok eski, biri ise çok yeniydi. Mezar taşının üzerinde yeni çimler büyümüşü ve birisi - Sylvie, eminim- mezar taşının dibine küçük bir buket kır çiçeği yerleştirmişti.

Tatlı yüzünü endişe kaplamıştı ama güven dolu elini benimkinin içine soktu.

Yeni mezar taşına doğru yürüdük.

"Maryann King," Teddy yüksek sesle okudu. "Kim o?"

Mezar taşının etrafındaki birkaç otu koparmak için çömeldim. "Bu benim annem."

Teddy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ben senin yaşlarındayken öldü ama çok uzun zamandır kayıptı. Şimdi burada, ağaçların ve çiçeklerin arasında olacak." Göğsümdeki ağrıyı bastırdım. "Böylece, herhangi birimizin onunla konuşmaya ihtiyacı olursa, onu nerede bulacağımızı biliriz."

Gözlerinin kenarında yaşlar parlıyordu ve sesi kısıktı. "Onunla konuşuyor musun?"

Dudaklarım büküldü. "Hayır, bu konuda pek iyi değildim. Bazen onun hakkında konuşmak ya da onu çok fazla düşünmek çok acı veriyor."

Başını salladı, çünkü her şeyi çok iyi anlıyordu.

"Ama bu konuda daha iyi olmak istiyorum ve buraya gelmenin iyi bir başlangıç olduğunu düşünüyorum."

Teddy'nin eli benimkini kavradı ve devam etmem için bana cesaret verdi. "Eğer burayı seveceğini düşünüyorsan, annenin küllerini de burada toprağa verebiliriz diye düşündüm. Böylece her zaman gelip onunla konuşabilirsin."

Gözyaşları yüzünden akıyordu ve dağılmamak için kendimi zor tuttum.

"Bu kalacağım anlamına mı geliyor?" Hıçkırarak ağladı ve ben de onu kendime çektim. Teddy'nin içinde ne kadar çok şey tuttuğunu fark etmemiştim. Tek istediği sevilme ve kabul edilmektir.

Onu sevmenin işin kolay kısmı olduğunu fark etmemişti.

"Tabii ki. Evet. Burada her zaman hoş karşılanırsınız. Sen bize aitsin." Sırtını okşadım ve bir sonraki bölümü atlatmak için tüm gücümle ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Boğazımı temizledim. "Ama başka bir şey daha var." Bana öyle bir umut ve sevgiyle baktı ki neredeyse beni öldürecekti. "Sonuçları aldık." Çenem titredi. "göre Ben aslında senin baban değil, üvey kardeşimim."

Teddy sözlerimin üzerine düşmesine izin verirken yoğunluğu arttı. "Babamız aynı, sanırım bu yüzden bu kadar

bazen benzer. Ama senin için de uygunsa, yine de seninle ilgilenmek isterim. Senin ve Hazel'in benimle yaşamasını ve senin de burada, Michigan'da yaşamayı istiyorum. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Teddy bir damla gözyaşını sildi ve arkasında bir kir izi bıraktı. "Sana hâlâ baba diyebilir miyim?"

Onu tekrar göğsüme çektiğimde kalbim parçalandı. "Bana ne istersen diyebilirsin."

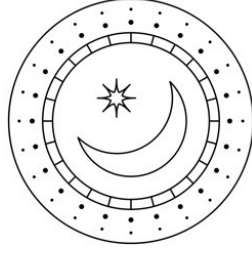
"O zaman tamam." Çayırın etrafına bakındı. "Annemin de burayı seveceğini düşünüyorum."

Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "Ben de seni seviyorum. Seni seviyorum, evlat."

"Ben de seni seviyorum baba."

"Tamam." Elini sıktım ve Eylül ayının serin havasını ciğerlerime çektim. "Gidip Hazel'ı bulalım ve ona iyi haberi verelim."

KIRK DÖRT

JP

ODA ÇOK SESSİZDİ, olan biten her şey düşünüldüğünde çok hareketsizdi.

Bug Teyze'nin evi, bir zamanlar dağınık, kaotik çocukluğumuzun sesleriyle gürültülü olan yer, şimdi garip bir durgunluğa sahipti. Hava söylenmemiş kelimelerle dolduğunda ortaya çıkan türden bir sessizlik. Kardeşlerim ve ben yemek masasının etrafında oturmuş, ortadaki vazoya sanki kalkıp babamın yaptığı gibi bize bağırmaya başlayacakmış gibi bakıyorduk.

O ölmüştü. Hepimiz bunu biliyorduk, ama henüz bunun ağırlığı üzerimize çökmemişti.

"Diğer ailesine ulaşabilirim," dedi MJ usulca, sesi koridordaki eski dede saatinin tik takları tarafından neredeyse bastırılmıştı. "Belki külleri isterler karısı ya da biri."

Sözleri havada asılı kaldı ve gözlerindeki sempatiyi görebiliyordum, sanki her şeye rağmen hala doğru şeyi yapmak istiyor gibiydi.

MJ, her zaman iyi olan, her zaman bozuk olanı düzeltmeye çalışan.

Royal sandalyesinde arkasına yaslandı ve ona uzun uzun baktı. "Sen iyi bir insansın," dedi sessizce.

O tanıdık suçluluk duygusunun içime işlediğini hissettim. Ben değildim.

Daha önce kimse bakmazken küllerinden bir parça almıştım. Onları şehirde bir yere koymayı planlamıştım, kesinlikle nefret edeceği bir yere.

Eski topluluk bahçesi.

Hor gördüğü bir yerdi. Adam kendi kontrolü olmadan kendi kendine gelişen her şeyden nefret ederdi ve bahçe ona karşı küçük bir isyan eylemi gibiydi. Onu tam olarak oraya koyacaktım. Böylece onsuz ne kadar iyi olduğumuzu her zaman görebilecekti.

Bu bilginin ona sonsuza dek işkence etmesini istedim.

Küçük ve biraz da dengesiz miydi? Muhtemelen öyleydi. Ama içimde umursayacak bir şey bulamadım.

Bug Teyze masanın ucundan içini çekti, elleri mutfak havlusunun kenarını gergin bir şekilde büküyordu. "Seni her zaman güvende tutmaya çalıştım, biliyorsun," dedi, sesi yılların ağırlığıyla çatlıyordu. "Annemi kaçırdığına inanmak istemesem de Elimden geleni yaptım."

Tanıdığımız en güçlü kadın neredeyse parçalanırken ona baktık.

"Ama sen her zaman bizim annemiz oldun," dedi Sylvie, sesi ağır sessizliği yararak.

Sözlerinde hiç tereddüt yoktu, hiç şüphe yoktu. Geri kalanımız başını salladı ve odayı bir onay korosu doldurdu.

"Bug, sen bize kimsenin olamayacağı kadar annelik yaptın," diye ekledi Abel ve her zamanki huysuzluğu bir kez olsun yumuşadı.

Whip eğildi, dirseğiyle beni dürttü, gerginliğe rağmen sırtıttı. "Evet, bizi kesinlikle bizim için iyi olandan daha fazla şekerle besledin. Eğer bu aşk değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Hepimiz kıkırdadık, ortam aydınlandı ve Bug'ın gözleri buğulandı, her birimize, geçici çocuklarına baktı.

"Kesinlikle yaptım," diye cevap verdi gururlu bir koklamayla. "Ve yine olsa yine yaparım."

O anda, kahkahalar ve sıcaklık odaya yayılırken, Russell'ın ölümünün ağırlığı o kadar da boğucu gelmiyordu.

Küllerine ne olduğu önemli değildi. Önemli olan burada, bu odadaydı.

Biz.

Sessiz sokaklarda dolaşırken akşam esintisi Hazel'in saçlarını dalgalandırdı, solan ışık her şeyi yumuşak pastel renklere boyuyordu. Teddy önden koşuyor, kaldırımında bir taştan diğerine zıplayarak son ateşböceklerini kovalarken kahkahaları çınlıyordu.

Onu izlerken göğsüm tam olarak açıklayamadığım bir sıcaklıkla gerildi. Hayatımı ne kadar değiştirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Biliyor musun, günün bu saatini hep sevmişimdir," dedi Hazel, sesi yumuşak, düşünceli bir nota taşıyordu. "Her şey mükemmel hissettiriyor, sanki evren sonunda çok hızlı dönmeyi bırakmış ve ben sadece nefes alabiliyormuşum gibi."

Ona baktım, loş ışıktaki güzel yüzünü görünce neredeyse nefesim kesiliyordu.

Haklıydı. O anla ilgili her şey doğru hissettirdi. Ama mesele sadece sessiz kasaba ya da solan güneş değildi.

O kadındı. Ve Teddy'ydi.

Hazel'in eli benimkine kaydı ve o tanıdık bağlantı kıvılcımını hissederek nazıkçe sıktım. Her zaman evren ve onun işaretleri hakkında konuşurdu ama bu gece, ilk kez, cevaplar için yıldızlara bakmadığını görebiliyordum.

Bana bakıyordu.

"JP," diye başladı, sesi tereddütlüydü, "Düşünüyordum da, belki de bunu resmileştirmemizin zamanı gelmiştir."

Yürümeyi bıraktım ve yüzümü tamamen ona döndüm. "Neyi resmileştireceğiz?"

Gözlerini devirdi ama gözlerinde şakacı bir parıltı vardı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu ... biz. Belki de Teddy ve ben resmen taşınmalıyız. Yani, bir yere gidecek değiliz ya. Ve gerçekçi olalım, benim okul kıyafetim tam olarak 'uzun vadeli aile planlaması' diye bağırıyor."

Sırıttım, göğsümde tanıdık bir sıcaklığın filizlendiğini hissettim. Bana bakarken gözlerinin nasıl yumuşadığını fark ettim. Artık onda farklı bir şeyler vardı, daha kesin bir şeyler ve bu kalbimin daha da sert çarpmasına neden oldu.

"İstediğin bu mu Hex?" Yüzüne bakarak sordum, bunu söylediğini duymaya ihtiyacım vardı.

Dudakları yumuşak, bilmiş bir gülümsemeye dönüştü. "Öyle. Bunu istiyorum. Seni istiyorum. Teddy'nin hak ettiği hayata sahip olmasını istiyorum. Bir aile olmamızı istiyorum."

Kalbim onun sözleriyle kabardı ama bunun benim anım olduğunu biliyordum. "Seni seviyorum," diye mırıldandım dudaklarına, sözcükleri bir öpücükle mühürledim.

Kıkırdadı. "Ben de seni seviyorum."

"Ciddiydim." Yaklaştım, yüzünü ellerimle kavradım ve dokunuşuma doğru eğildiğini hissettim. "Bir şeyi bilmeni istiyorum. Tüm hayatımı böyle bir aileyi hak eden bir adam olup olamayacağımı merak ederek geçirdim. Ama seninle tanıştığım da her şey değişti. Sen ve Teddy... daha iyi olmak istememi sağladınız. Bana birini her şeyimle sevmenin ne demek olduğunu gösterdiniz."

Gözleri parladı, nefesi hafifçe kesildi. Benden bu tür sözler duymaya alışık değildi ama hayatımın geri kalanını bunu değiştirmek için harcayacağım.

Teddy'yi korumaya, kendi kalbini güvende tutmaya o kadar odaklanmıştı ki, bu tür bir aşkı hayal etmesine bile izin vermemişti.

"Teddy her yönüyle benim oğlum," diye devam ettim, sesim duygu yüklü çıkıyordu. "O benim bir parçam, tıpkı senin gibi

öyle. İkinizi de hayatımda istiyorum Hazel. Resmen bir aile olmamızı istiyorum. Benimle kal. Bu geçici bir şeymiş gibi davranmayı bırakalım."

Onu yavaşça ve şefkatle öptüm, söyleyemediğim her şeyi o ana döktüm. O da beni öptü, parmakları gömleğimin içinde kıvrılıyordu, sanki onun için bir çapa haline gelmiştim.

Geri çekildiğimizde Teddy geri dönmüş, uykulu bir gülümsemeyle Hazel'ın elbisesinin eteğini çekiştiriyordu. "Artık eve gidebilir miyiz?" diye sordu, Hazel'ın bacağına yaslanırken gözleri yarı kapalıydı.

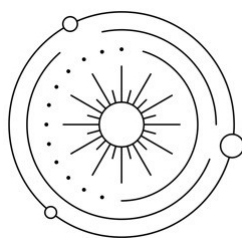
Home.

Bu kelime üzerime sıcak bir battaniye gibi çöktü. Teddy'yi kucağıma aldım, başını omzuma yaslarken onu taşıdım. Elleri gömleğimin içine kıvrıldı ve ona duyduğum o tanıdık sevgi dalgasını hissettim.

Başka birinin onunla bir ilgisi olsun ya da olmasın, o benimdi.

Hazel yumuşak bir gülümsemeyle bizi izledi, gözleri derin ve emin bir şeyi yansıtıyordu. Bu bizim ailemizdi. Artık işaret aramak yok. Artık evrenin bize ne yapacağımızı söylemesini beklemek yoktu. İhtiyacımız olan her şeye burada sahiptik.

"Evet, dostum," dedim, yanımda yürüyen Hazel'a bakarken sesim sıcaklıkla doluydu, eli tekrar benimkine kaydı. "Hadi eve gidelim."

EPILOG

Hazel

Dalgalar kıyıya vururken kumsal karanlıktı. Gökyüzü lacivert ve çivit mavisinin bir cümbüşüydü ve yıldız ışıkları göz alabildiğince uzağa saçılmıştı. Vahşi ve huzursuz ruhum, Michigan Gölü'nün genişliğinin bana kendimi bu kadar önemsiz hissettirmesine bayılıyordu.

Tarot destemi karıştırırken yanımda küçük bir ateş çıtırdadı. Esintide ısırın bir soğuk vardı ve kazağımı göğsümde daha sıkı çektim.

Ayak sesleri dikkatimi çekti ve JP, pantolonu kelepçeli ve ayakları çıplak bir şekilde bana doğru yürürken gülümsedim.

"Hey, yakışıklı." Yaklaştığında ona sııttım.

"Muhteşem."

Tenim ısındı, ateşten değil, bana her zaman ne kadar özel hissettirdiğinden. "Yukarıda baygın ama işin bittiğinde iyi geceler öpücüğü vermeni rica etti."

Gülümsedim ve başımı salladım. Bir ortağa sahip olmak beklenmedik bir şeydi ve JP bakıcılığın ağırlığını ciddiyetle taşıyordu. King Adams'ların evinde eve kapanmak çok büyük bir olay haline gelmişti.

Memnun bir şekilde içimi çektim ve dikkatimi desteye vermeye çalışarak karıştırmaya devam ettim.

Fotoğraf çekilirken çıkan ses başımı kaldırmama neden oldu. Yanaklarım kızarıırken utangaçlık üzerime çöktü. "Ne yapıyorsun?"

JP omuz silkti ve telefonunu pantolonunun cebine soktu. "Bu anı hatırlıyorum."

Etrafıma bakındım. Her akşamı birlikte geçiriyorduk; bazı akşamları evde, bazı akşamları da bu akşamki gibi sahilde, hava tadını çıkaramayacağımız kadar soğumadan önce tadını çıkarıyorduk.

"Neden?" Alay ettim.

Omuz silkmeden önce durup düşündü. "Bilemiyorum. Sanırım bundan otuz yıl sonra geriye dönüp baktığımda 'Tanrım, ne kadar gençmişiz' diye düşünmek istiyorum. Saçlarının bakırdan gümüşe dönüşünü izlemek istiyorum. Gülme çizgilerinin derinleşmesini izlemek istiyorum, birkaçını benim koyduğumu bilerek. Her saniyeyi yakalamak istiyorum ve fotoğraflara dönüp baktığında, o zamanlar sana duyduğum sevginin şu anda da sana duyduğum aynı amansız sevgi olduğunu anlamamı istiyorum."

Nefes almak için bile kelime bulmakta zorlandım.

JP arkama oturdu, saçlarıma bir öpücük kondurdu ve kollarını bana doladı. "İyi misin?" diye sordu.

Gözyaşlarımla savaşıarak başımı salladım. "Sadece gerçekten mutluyum, hepsi bu."

"Güzel." Boynumu öptü. "Peki bu gece evrene hangi soruyu soracağız?"

Ellerim güverteyi ayırıp yeniden düzenlerken hafifçe güldüm. İçimi çektim, "Bilmiyorum. Hep aynı şey: Ben ? Ne öğrenmem gerekiyor?"

Mırıldandı. "Sana kim olduğunu söylemesi için o kartlara ihtiyacın yok."

Sırıttım. "Peki ben kimim?"

Sert sesi boynumu gıdıklarken kolları beni sıktı. "Sen sadece insanların her zaman daha iyi olabileceğine inanan romantik, hafif cadı bir iyimsersin. Farkında olmadığın şey ise insanların senin sayende daha iyi oldukları. Senin yeteneğin gerçekten de bu."

Sözleri ısıtırken çenesini omzuma dayadı. "Senin ışığında olduğumuz için çok şanslıyız."

JP bankta geriye yaslandı ve kalçalarımı beni döndürdü, böylece dönüp ona bakabilecektim. Bacaklarımı üzerinden geçirdim ve öne doğru kayarak kollarımı boynuna doladım.

Fırtınalı gözleri loş ışıkta karanlık ve yoğundu. Her temas noktasında tenim uğulduyordu.

"Kartların bunun olacağını gördü mü?" JP cebinden bir şey çıkarıp havaya kaldırmadan önce sırttı.

Nefesim kesildi. JP parmaklarının arasında ince altın bir tutuyordu. Tepesinde altıgen şeklinde, son derece büyük bir taş vardı. Ortadaki taş derin ve karamsar bir tavus kuşu mavisiydi ve her iki yanında üçer elmaştan oluşan birer küme vardı.

"JP," diye fısıldadım büyük bir şok içinde.

Duygularını dizginlerken çenesi büküldü. "Hazel Adams, karım ol."

"Bu bir soru değil." Boğazımı sıkkan gözyaşlarımın arasından güldüm.

JP sol elimi tutarken sırttı. "Çünkü ben sormuyorum." Yüzüğü parmağıma geçirdi, tam oturmuştu. "Karım ol." Alnı benimkine düştü. "Bu hayatta benim yanımda yürü. Her gün sevgini ve saygını kazanmamı sağla. Sana söz veriyorum, kazanacağım. Seni ve Teddy'yi ne kadar sevdiğimi her nefesimde göstermeme izin ver. Karım ol. Rica etmiyorum, yalvarıyorum."

Bir hıçkırık serbest kalırken kollarımla ona sarıldım. "Evet. Evet!" Şok ve duygusallık beni geçirirken kıkırdadım. "Veremeyeceğin sözler vermediğini söylemiştin, değil mi?"

Sırttı. "Bu doğru. Ama sana şu anda söz veriyorum, karım olduğun için asla pişman olmayacaksın."

Arkama yaslandım, bir elimi ağzıma bastırdım ve sonunda yüzüğe baktım. JP elimi tutarken sırtıyor ve nişan yüzüğüne kendisi bakıyordu. "Bu alexandrite- talihi, şansı, ve değişimi kucaklamayı sembolize ediyor. Bu

Mistik bir taş olarak kabul edilir çünkü akkor ışık altında tamamen dönüşür. Yani senin yanındayken benim gibi. Kuleden düşen ve tam da ihtiyacım olan değişimin sen olduğunu fark eden kral gibi."

"Daha mükemmel olamazdı." Güldü ve beni de yanına alarak ayağa kalkarken yüzünü öpücüklere boğdum. Dönerek kumları savurdu ve biz aşık gençler gibi dönüp güldük. Beni ayağa kaldırdı ve içimi bir sersemlik kapladı.

Dudaklarımda muzip bir sırıtış belirirken alnındaki siyah kaşlardan biri daha yukarı kalktı.

Neyin peşinde olduğumu çok iyi biliyordu.

Bir gülümsemeyi bastırarak sesini alçalttı. "Koş."

Mutlu bir gülümsemeyle kız kardeşimin küllerini okuldaki dolaptan çıkarmıştım. Birlikte Teddy'nin her zaman ziyaret edebileceği Sullivan Çiftlikleri'ndeki güzel yamaçta toprağa verdik. Duke ve Sylvie, Teddy'nin yeri seçmesine izin verecek kadar naziktiler ve Teddy, yükselen bir meşe ağacına yakın güneşli bir alanı tercih etmişti.

Hem Kings hem de Sullivan'lar oradaydı. JP'ye bunu sorduğumda omuz silkti ve "Sanırım artık hepimiz aileyiz" dedi.

Hâlâ tuhaf bulduğunu biliyordum ama küçük ailemin Teddy ve benden sonra JP, kardeşleri ve tüm Sullivan'lara kadar seviyordum. Büyük, gürültücü bir gruptular ama kimse sevdikleri insanların ihtiyacı olduğunda ortaya çıkmadıklarını söyleyemezdi.

JP'nin hiç bu kadar çok sarıldığını görmemiştim ve muhtemelen bundan ne kadar nefret ettiğini düşünmek beni güldürdü.

Her şeyi çok sevimli buldum.

Pek çok gözyaşı döküldü ve ben içten ama abuk sabuk bir methiye düzdükten sonra Teddy, babasıyla konuşmak istedi.

Annem yalnız.

Duygularıma yenik düşerek başımı salladım ve onu rahat bıraktım.

Tepeden aşağı inerken yanaklarında lekeler vardı, ama bir şekilde omuzları daha hafif görünüyordu - bir şekilde biraz daha az yüklüydü.

JP ve ben bir çocuk ve aile terapisti bulmanın kederimizi atlatmamıza yardımcı olacağına karar vermiştik ve gelecek haftaki ilk aile seansımızı dört gözle bekliyorduk.

Sylvie, geniş bir aile yemeği için evini açma fırsatını kullanmıştı. Basit çiftlik evleri tıka basa doluydu ama ateş ortamı rahatlatıyordu ve konuşmalar birbirinin üzerine katlanırken onları dinledim.

JP, Duke Sullivan'a doğru yürüdüğünde merakıma yenik düştüm ve konuşmalarına kulak misafiri olmak için yaklaştım.

JP kollarını kavuşturdu. "Yaban mersini çiftçiliği endüstrisi hakkında çok düşündüm."

Duke'un şüpheci kaşları havaya kalktı. "O takım elbiseyi kirli bir kot pantolonla değiştirmeyi mi düşünüyorsun?"

"Yok artık." JP alay etti ama hemen ardından çocuklardan herhangi birinin onu duyup duymadığını görmek için etrafına bakındı. Başını iki yana salladı. "Üreticilere ait bir meyve yetiştirme ve pazarlama kooperatifi düşünüyorum."

Duke'un başı öne eğildi. "Kooperatif mi?"

"Bir çeşit." JP sırtıttı. "Rakamları izliyorum ve yerel üreticiler satışları yamyamlştırıyor. Hepiniz aynı tüketiciler için savaşıyorsunuz ama bu şekilde olmak zorunda değil. Michigan dünyanın başka hiçbir yerine benzemiyor. İnsanların ihtiyacı olan şeylere sahipsiniz."

Duke'un dudakları sert bir çizgi oluşturdu ve JP'nin işinde ne kadar iyi olduğuna gülümsedim.

"Dinliyorum," dedi Duke.

"JP sözlerine şöyle devam etti: "Düşündüğüm şey şu. "Birleşik bir marka altında üreticilere ait bir şirket. Pazarlama kolaylaştırılmış, kârlar konsolide edilmiştir. Bir aile için kötü bir mahsul artık o kadar yıkıcı değil çünkü

başka bir çiftlik bu boşluğu dolduruyor. Çeşitlilikten, bitki ıslah programından, dondurulmuş gıda pazarına açılmaktan bahsediyorum. Yeterli kaldıraçla bu, Batı Michigan çiftçileri için büyük bir kazanç olabilir."

Duke başıyla onayladı ve heyecanlı bir ürperti içimde dans etti. JP ve Veda üzerinde yorulmak bilmeden çalışmışlardı. Yeni iş girişiminin sadece çılgınca başarılı olacağından değil, ölmekte olan aile çiftçiliği sanatına gerçekten faydalı olacağından da aynı derecede emindiler.

Onunla çok gurur duyuyordum. O iyi bir adamdı, değer verdiği insanlar için inanılmaz şeyler yapmaya çalışıyordu.

Etrafta dolaştım, havadan sudan konuştum ve gürültülü, karma aileyi gözlemledim. Çok uzun zamandır -Adını tam olarak koyamadığım bir şeyi arıyordum. Gezginlik günlerimin geride kaldığını bildiğim için kendimi rahat hissediyordum. Hatta kendimce küçük bir adım bile atmıştım.

Bir zamanlar Annie'nin çömlek atölyesinin bulunduğu şehir merkezindeki küçük dükkânın hâlâ boş olduğunu öğrenmiştim. JP henüz bilmiyordu ama Conca dei Marini'ye yaptığımız ziyaret ve Janare cadıları hakkında öğrendiklerim beni harekete geçirmişti.

Luna haklıydı; Outtatowner'da küçük bir cadı büyüsüne ihtiyaç vardı ve kendi eczacı butiğim fikri çoktan kök salmıştı.

Teddy'nin kollarını JP'ye dolamasını izlerken gülümsedim ve konuşurken sert baş sallamaları ve hareketli kaş çatmalarıyla birbirlerini yansıttılar.

Kalbim sıkıştı.

Teddy hayatıma girdikten sonra işleri yoluna koymak için her zamankinden daha kararlıydım.

Sonra JP geldi ve bir anda evimize döndük.

DAHA FAZLA HAZEL VE JP İSTİYOR MUSUNUZ? [Buradan](#) özel bir bonus sahne alın!

SNEAK PEEK OF JUST SAY YES

Olimpik bir rugby oyuncusuyla takılmak, hayatımın nasıl darmadağın olduğunu unutmak için mükemmel bir yol gibi görünüyordu. Ta ki onun **eski erkek** arkadaşımın **en iyi arkadaşı** olduğunu fark edene kadar.

Logan Brown küçük kasabama büyüleyici bir sırtış ve gözlerinde muziplikle geldi. Dünya çapında bir flörtçü ve kendinden emin erkekliği neredeyse o rugby kalçaları kadar dikkat dağıtıcı.

Tecrübesiz geçmişim göz önüne alındığında, aramızdaki inkar edilemez kimyaya uygun değilim. Onu kendimden uzak tutmaya yemin ettim. Ama Logan'la birlikte, her uzun bakış - her yasak dokunuş- içimde sonsuza dek gömdüğümü sandığım bir şeyi uyandırıyor.

İkimiz de bu çizgiyi aşmamamız gerektiğini biliyoruz ama ben tüm hayatımı iyi bir kız olarak geçirdim ve birdenbire çok ama çok kötü olmaya meylettim.

Özellikle Logan bana sadece evet dememi söylediğinde.

Just Say Yes'i [buradan](#) sipariş edin!

HENDRIX HEARTTHROBS

Bağlantı kurmak ister misiniz? Lena ile gülmek ve sohbet etmek için Facebook'ta Hendrix Heartthrobs ile takılın!

Özel tanıtımlar, duyurular, özel içerikler ve genel saçmalıkların hepsi burada gerçekleşiyor.

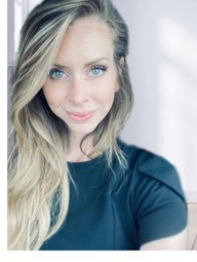
[Gelin bize katılın!](#)

ACKNOWLEDGMENTS

Her zaman olduğu gibi, tereddütsüz destek, dostluk ve bilgelik için minnettarlığımı ve şükranlarımı ifade etmeye kelimeler yetmez. Bu insanlar olmasaydı, bu kitap (ve dürüst olmak gerekirse, akıl sağlığımdan geriye kalanlar) bir araya gelemezdi.

Lilypad Lit'den Paula Dawn, CastleWalls Editing'den James Gallagher, The Romance Bibliophile'den Julia Griffis, One Night Stand Studios, Elsie Silver, Kandi Steiner, Corinne Michaels, Catherine Cowles, Ashley Estep, Echo Grayce, Sarah Hansen, Anna Winnicki, Trinity McIntosh, Megan Macy, içerik oluşturucu ekibim, Hendrix Heartthrobs ve inanılmaz okuyucularım!

Listede sonuncu ama kalbimde ilk sırada, kapalı bir kapıya hiç saygı duymayan ama yine de sevdiğim aileme. Kurgusal küçük kasabalarım günlük hayatımıza karıştığında anlayış gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Her gün bilgisayarın başına oturmamın bir numaralı sebebi sizsiniz. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Lena Hendrix, Orta Batı'da yaşayan Amazon'un en çok satan 5 çağdaş aşk romanı yazarıdır. Romantizme olan aşkı açık saçık Harlequin kitaplarını gizlice karıştırmasıyla başladı ve şimdi kendi günah kadar sıcak küçük kasaba aşk romanlarını yazıyor. Lena'nın içleri lokum gibi olan güçlü alfalara, karşılık veren kadın kahramanlara ve cızırtılı gerilime karşı zaafı var. Romanları küçük kasaba kalbini bolca ateşle bir araya getiriyor.

Yazmadığı ya da yeni romanlar okumadığı zamanlarda onu yürüyüş yaparken, kamp yaparken, balık tutarken ve baharatlı bir margarita yudumlarken bulabilirsiniz! ister misin? Lena'yı Tiktok veya IG'de bulun!

ALSO BY LENA HENDRIX

Chikalu Şelaleleri

Seni Bulmak Seni

Tutmak

Sizi Koruyoruz

Seni Seçmek (başlangıç romanı)

Redemption Çiftliği

Rozet Takma

Ad Asi Hedef

The Sullivans

Bir Bakış Bir

Dokunuş Bir

Şans Bir Gece

Bir Tad (ön roman)

Krallar

Sadece Bu

Seferlik Sadece

Şansım

Sadece Aramızda

Sadece Evet

Deyin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.